

GAEKWAD'S ORIENTAL SERIES

Published under the authority of
the Government of His Highness
the Maharaja Gaekwad of Baroda.

No. XLI

SĀDHANAMĀLĀ

Vol. II

Benooytosh Bhattacharyya, M.A., Ph.D.

General Editor

[illegible]

A SPECIMEN PAGE OF MS Ab.

[illegible]

A SPECIMEN PAGE OF MS B.

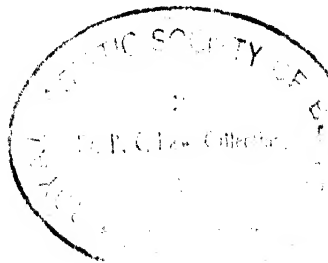
SĀDHANAMĀLĀ

Vol. II

EDITED WITH AN INTRODUCTION AND INDEX BY

BENOYTOSH BHATTACHARYYA, M.A., Ph.D.

*Life member, Asiatic Society of Bengal, Ordinary member, Kern Institute, Leiden,
Holland, Bihar and Orissa Research Society, Patna, General Editor
GAEKWAD'S ORIENTAL SERIES, and Director
Oriental Institute, Baroda, Author of INDIAN
BUDDHIST ICONOGRAPHY, etc., etc.*

1928

Oriental Institute

Baroda

Published by Benoytosh Bhattacharyya at the Oriental Institute,
Baroda on behalf of the Government of H.H. the
Maharaja Gaekwad of Baroda.

Printed by P. Knight at the Baptist Mission Press,
41, Lower Circular Road, Calcutta.

Price, Rs. 9.

B. C. L.

55

022853

PREFACE.

THE second and the concluding volume of the *Sādhana-mālā* is now presented to the public as No. XLI in the *Gaekwad's Oriental Series*. The first volume published in 1925 contains 170 Sādhana-s while this embodies 142 making a total of 312 Sādhana-s. These are all short works of Tāntric authors the names of whom in some cases only are known, while in others they are not known. This volume contains in accordance with our promise an introduction dealing with the problems connected with Vajrayāna and a general index.

The second volume opens with a series of Sādhana-s (Nos. 171–190) devoted to the worship of Kurukullā in a variety of forms. Kurukullā is followed by Uṣṇiṣa-vijayā (191), Sitātapatrā (192), and Vajracarcikā (193). Then come the five great protectresses, or Pañcamahārakṣā deities as they are called, beginning with Mahāpratisarā, to whom three Sādhana-s (194–96) are ascribed. She is followed in quick succession by the other great protectresses, namely, Mahāmāyūrī (197), Mahāsāhasrapramardanī (198), Mahāmantrānusāriṇī (199), and Mahāsītavati (200). These deities are very popular even now in Nepal and every devout Buddhist is required to keep a MS of *Pañcarakṣā* in which directions to worship these goddesses along with their appropriate Mantras are given. The next Sādhana (201) is also devoted to the Mahārakṣā deities, but this is in a shorter form than the one that comes after under No. 206. The intervening Sādhana-s are ascribed to Mahāpratyaṅgirā (202), Dhvajāgra-keyūrā (203), Aparājitā (204), and Vajragāndhārī (205). Three Sādhana-s are then reserved for the worship of Vajrasṛṅkhalā (207–09). Her Sādhana is followed by

one of Dhvajāgrakeyūrā (210), and two of Uṣṇīṣavijayā, one in prose (211) and the other in verse (212). Vasudhārā the consort of Jambhala comes next and the popularity of the goddess is shown by the attribution of no less than four Sādhanaś (213-16) to her worship. Vaṣudhārā is closely followed by another most powerful and popular goddess known as Vajravārāhī who forms the subject-matter of an authoritative Buddhist Tantra. No less than eleven (117-127) Sādhanaś are attributed to Vajravārāhī who is recognized also by the names of Parjñāloka and Jvālāmukhī when worshiped in different Maṇḍalaś. Nairātmā, an emanation of Akṣobhya, then appears and to her four Sādhanaś (128-131) are ascribed. Vajrayoginī the next goddess is also a powerful and awe-inspiring deity, and she is the subject-matter of an authoritative Buddhist Tantra known as the *Vajrayoginītantra*; to her worship there are seven Sādhanaś (132-138) in the *Sādhanaṃālā*. Then follows a series of Sādhanaś devoted to the worship of Heruka who is probably the mightiest god in the whole pantheon and is the subject of a popular Tantra entitled the *Herukatantra*. Heruka is conceived in a variety of forms and to each of these forms several Sādhanaś are attributed. Mahāmāya or the four-faced and the four-armed Heruka has two Sādhanaś (239-240); the two-faced Heruka with or without the Śakti has nine (241-249); while Vajradāka or the three-faced and six-armed Heruka, who is also called Saptākṣara, because of the seven-syllabled Mantra ascribed to him, has the two next Sādhanaś (250-251). The two subsequent Sādhanaś (252-253) deal with the processes of *Bāhyapūjā* (external worship) and *Hastapūjā* (worship with hand) of Cakrasamvara a form of Heruka who is so called when he takes the Śakti Vajravārāhī; the union of the two is the subject-matter of the *Cakrasamvaratantra*. The next Sādhana (254) is devoted to the

worship of Buddhakapāla who is none but Heruka himself with four arms and represented as united in Yoga with his Śakti Citrasenā. This also is the subject-matter of yet another Tantra by name *Buddhakapālatantra*. The last Sādhana (255) in the Heruka series is again devoted to the worship of Cakrasamvara or Heruka who is associated with his Śakti Vajravārāhī. The next Sādhana (256) gives four one-syllabled Mantras and explains the results obtainable therefrom. Then come Vajrahūnkāra (257) and Mahābala (258) to each of whom one Sādhana is ascribed. To Hayagrīva, also called Paramāśva, no less than three Sādhanas (259-61) are ascribed, while the two subsequent ones Trailokyavijaya (262) and Vajraivaṇanalārka (263) get only one Sādhana each. Several Sādhanas then follow for the worship of a rather fearful but popular deity named Bhūtaḍāmara (264-67) who in his turn followed by another popular Vajrayāna deity known as Yamāri or Yamāntaka with a red or blue form: to the latter no less than thirteen (268-280) Sādhanas, some in prose and a large majority in verse, are devoted. The deity who follows next is Vighnāntaka and is rather unfortunate to get only one Sādhana (281) squeezed in between a Sādhana of Yamāntaka and his Balimantra (282). Maitreya the future Buddha to whom only one Sādhana (283) is given shows vividly the apathy displayed towards this mighty personality of primitive Buddhism by the Vajrayānists. The case of Jambhala the god of wealth, however, is different, and the eagerness with which this Buddhist Mammon was worshipped is indicated in the sixteen Sādhanas (284-299), some in prose and others in eloquent verse, contained in the book. Then follow seven Sādhanas (300-306) for the worship of a fierce god Mahākāla who is also conceived in a variety of forms. Mahākāla is followed by Gaṇapati who, though originally Hindu, readily found a place in the Vajrayāna

pantheon; to him one Sādhana is awarded. Rāja Tārā comes next (308) and the subsequent Sādhana (309) contains a panegyric of the same goddess. She is followed by Piṭha Tārā in one Sādhana (310), while the next (311) gives the *Mālāmantra* of the same deity. The last Sādhana (312) in this volume and in the *Sādhanamālā* is ascribed to Mahāhāla whose Maṇḍala with all attendant deities is described in detail.

This volume presented the same peculiarities of language as the previous one, but the work of editing the present volume was rendered more difficult, as for the most part we had to depend on the worst MSS among the lot. The *Sādhanamālā* itself is difficult and when handicapped with very incorrect MSS the difficulties are naturally augmented. This is one of the reasons for the delay in bringing out the present volume and for its imperfections. Only two examples are here quoted as specimens showing the difficulties of the editor in arriving at a correct reading especially without the help of Tibetan Lamas or the voluminous Tangyur. While editing Sādhana No. 165 two readings offered themselves as आदौ वचधरस्तः पिचुयुगात् etc. and आदौ चक्रधरः, and it was a problem to choose one from the two as both appeared to be quite in order. It took us a few days before we could arrive at the correct reading as चक्रधरः and reject the reading वचधरः as incorrect. It can be seen that the Śloka in question represents a Mantra of Vajravīṇā Sarasvatī: *Oṃ Picu Picu Prajñāvardhani Jvala Jvala Medhāvardhani Dhiri Dhiri Buddhi-
vardhani Svāhā*. The words वचधर and चक्रधर therefore stand for the symbol ॐ in the beginning of the Mantra before *Picu*. Vajradhara is either the Ādibuddha or the Dhyāni Buddha Akṣobhya who has the Vajra as the recognition symbol. Now both Vajradhara and Akṣobhya originate from the Bījmantra (germ-sylla-

ble) Hûm. Therefore the reading 'Vajradhara' becomes out of the question as the first symbol of the Mantra above stated is Om and not Hûm. But who is this Cakradhara (holder of the disc)? The disc as might be remembered is the recognition symbol of Vairocana whose other name—and it is a rather peculiar one—Cakradhara, is here given in order to conform to the exigencies of metre. Now when we turn to the *Advayavajrasaṅgraha* (p. 41, l. 8) we find ॐ as the germ-syllable of the Dhyāni Buddha Vairocana, and thus one query is settled.

The other is also quite peculiar. In a *Sādhana* (No. 296) for Jambhala we meet with a passage where all the three available MSS present the preposterous reading पायाद् भगवन्तं भगवतीतिभौतम् । In this there are two letters in excess of those required by the metre. It presented what seemed to us in the beginning an unsurmountable difficulty but ultimately we solved it in the following manner, and we do not know whether our solution is correct or incorrect. The copyists especially the modern ones in Nepal have certain bad habits, one among them being the introduction of the letter ग between भ and व making, for instance, भवन्तं as भगवन्तं । In the present passage depending as we did on their bad habit the two ग letters were omitted ; and as भ is often written as व the letters •तौति• were changed into •भौति• । This gave us a little more intelligible passage as पायाद् भवन्तं भवभौतिभौतम् , “ May he protect you who are afraid of the horrors of rebirth.”

Before closing this Preface we have to express our gratitude to a number of distinguished persons and scholars. Our grateful thanks are due first to His Highness the Maharaja Sir Chandra Shamsher Jang Bahadur Rana, Prime Minister of Nepal for kindly lending us a beautiful and well-written MS of the *Sāghanamālā* from the

PREFACE.

Dadar Library; to Sir Philip Hartog, Kt., M.A., C.I.E., for kindly procuring a photograph copy of an invaluable palm-leaf MS from Cambridge; to Sir John Marshall Kt., Ph.D., D.Litt. Messrs. R. D. Banerji, M.A. and K. N. Dikshit, M.A., three officers of the Archaeological Department for supplying us with photographs which are reproduced in the introduction; to Mahamahopadhyaya Dr. Haraprasad Shastri of Calcutta for help rendered to us in many directions; to Dr. S. K. Das of Dacca for helping us in collation; and Mr. N. K. Bhattacharya, M.A. of the Dacca Museum for allowing us to reproduce some of his photographs in the present edition. We continued to receive the same generous and ungrudging help from our esteemed assistant Pandit Lalchand Bhagwandas Gandhi as in the first volume, in proof reading and in valuable suggestions. Another assistant Mr. Mahadeva Ananta Joshi prepared the index for which we record our cordial thanks.

EDITOR.

BARODA,
8th July, 1927.

INTRODUCTION.

§ 1. Magic in ancient India.

(The belief that man is able by his exercise to control the unseen powers and force them to act in accordance with his own will has been prevalent in all countries and in all times. This is by far the most primitive belief of humanity and on this perhaps rests the mighty foundations of science, religion and magic. Magic may be said to be present whenever power over the unseen is believed to be inherent in some meaningless ritual; and such belief becomes a religious concept when the seat of power is considered to be resting outside the sphere of man's deliberate control. Magic in the opinion of the leading anthropologists must necessarily be false and barren, for were it ever to become true and fruitful it would no longer be magic but science. Magic on analysis resolves itself into a mistaken application of the laws of the association of ideas by similarity and contiguity. Legitimately applied these same principles yield science and illegitimately applied they yield magic.¹ We can see therefore that between science and magic there exists a very thin veil, and we can venture to suggest that from magical speculations primarily science springs into existence. The fundamental difference that seems to exist between science and magic is that while in science we always get the expected result from a given cause, magic either fails to show any results or shows them only occasionally. Religion is opposed to both magic and science because it is dependent on the assumption that the course of nature and human life is controlled by personal or hypothetical beings superior to man.

¹ See Hasting's *Encyclopaedia of Religion and Ethics* : article on *Magic*.

Belief in magic is another name for superstition. If materials were available this superstition could be traceable right up to the beginning of the creation; and superstition exists now in more or less aggravated form in almost all civilized countries. Superstition may therefore be called the basic weakness of the human race. India is therefore no exception, and the three principal religions of ancient India, Buddhism, Jainism and Hinduism alike shared belief in magic. In India the course of the development of magical conception can be traced through a continuous literature without a break for over three thousand years, and the different phases of development find expression in the R̥gveda, the Brāhmaṇas, Atharvaveda, Kalpasūtras, Dharmasūtras, Purāṇas, the Tāntras and the Pāñcarātras.)

Rebellion against Nature on the part of the Indians of hoary antiquity is manifest in two diametrically opposite ways; they will please her, pacify her, coax her and obtain from her their own necessities. This has been more or less the attitude of the Vedic Aryans towards Nature; when the desired results were obtained they were attributed to the mercy of the gods who are none but the manifestation of Nature herself; in case of failure they could do nothing but to offer further panegyrics or oblations with a view that they may be pleased ultimately to grant their desires. But in the event of their prayers not being granted attempts were made to coerce Nature by rituals, sorcery and necromancy. These first made their appearance in the Atharvaveda which though popular among one section of Hindu community, continued, nevertheless, to exercise its influence, and culminated in the full-fledged magical system of the Tāntric age. Even Kauṭilya recommends to the king to seek the help of magicians to avert calamities to the State. The Purāṇas abound in stories relating to the

success of magic. Later on Śukrācāryya warns the kings not to trifle with those who handle Mantras and Tantras. But at no time in the history of India did the Indian mind display more symptoms of disease verging almost on lunacy than was shown during the mediæval period, especially from the latter part of the seventh century down to the advent of the Muhammadan power in India. This period of Indian culture may justly be called the period of Tāntric culture or more properly the Tāntric Age. In their attempt to coerce Nature the Indians of mediæval times brought ruin on themselves as if by reaction. They grew over-enthusiastic over what they thought to be psychic culture, and went on with their multifarious practices for training their mind and for developing psychic power, with ceaseless regularity and devotion. During this Tāntric Age, practically nothing but Tantras and works on allied subjects were committed to writing. This literature assumed gigantic proportions with the contributions of two mighty religious sects of India, and they wove round them a veil of nefarious awe and mystery. The extent of the literature created by them can be gauged by the fact that only a nominal catalogue of all Tāntric works of the Buddhists translated into Tibetan alone comprises three big volumes. (The influence created by the magicians of the Tāntric age is even now paramount in India, and throughout the length and breadth of this country people are steeped in superstition. The mighty Western civilization has not been able to lift this veil of superstition from the Indian mind during the century and a half of British administration. The magicians of the present day, however, do no longer wield that sort of magical power which their ancient confrères are believed to have done in the past, but nevertheless they are making capital of the old reputation of Tāntrism, and because the Indian people are very superstitious an extra-

ordinarily large number of Tāntric impostors and vagabonds are allowed to live on public charities. They wear a mystic dress and talk in a mystic manner calculated to mystify the hearers. Superstition has such a stronghold on the Indian mind that it will readily believe in an absurd story if it is connected with a Sādhu, or a temple or a god, or in a highly imaginative and magical story, rather than in an actual happening which may be a little outside every day experience. It is impossible to say indeed whether the literate or illiterate people are more superstitious but there is no gainsaying the fact that the womenfolk as a class are superstitious to an extent hardly conceivable.

Magic as it finds expression in the Tāntric literature of India has some unique features unlike similar literature in other countries. Whatever was best, ennobling and beautiful in ancient India, in the Pre-Tāntric age, was incorporated by the Tantras. Tāntric literature contributed a great deal to such pseudo-sciences as Astronomy, Astrology, Medicine, Alchemy, Chiromancy, Horoscopy, Divination and Prognostics. It is an admixture of religion, philosophy, science, superstition, dogmas and the five Makaras. It is a pity this wonderful literature in which is locked up the cultural history of India during the whole of the Tāntric age has not received adequate attention from scholars engaged in Indological research. Some partial exploration of the Hindu Tantras has indeed been made in the recent years but the literature of the Buddhist Tantras has been greatly neglected and left alone. Let us therefore—the *Sādhnamālā* being a Tantra—devote our attention to this branch of Indian literature and try to find out what light the study of this and other cognate works throws on the condition of India and Indians of the Tāntric Age.

§ 2. The Tantras.

Both Hindus and Buddhists were alike prolific writers of Tantras and the literature extant on them is wonderfully extensive. One of the reasons why the word 'Tantra' cannot be defined but can only be described is because of the fact that an astonishing number of subjects come within its purview, not to speak of its own numerous subdivisions. The Buddhist Tantras in outward appearance, are similar to the Hindu Tantras but in reality there is no similarity between them neither in subject-matter, nor the philosophical doctrines embodied in them, nor in religious principles. This is not to be wondered at since the aims and the objects of the Buddhists are widely different from those of the Hindus. It is difficult to determine when and under what circumstances the word 'Tantra' came to be employed in the sense in which it is used in this literature, nor is it possible to trace the origin of the Tantras or the people who first introduced them. To any careful student of Sanskrit literature it will be evident that when the magical practices become extremely popular with one section of the Indian population, the other section takes them up and incorporates them in its religion, mostly in a modified form so as to suit its own requirements and tenets; and this process of emergence and relapsing goes on continually. The Vedic sacrifices as performed by the orthodox Brahmanic society in the very earliest times attracted a large number of converts on whom the orthodoxy laid down its foundation, and it can very easily be imagined from what we find now that people in those days looked upon these sacrifices and the Brahmins performing them with superstitious awe and reverence. The sacrifices were at one time very popular, especially in the pre-Buddhistic period, and as a matter of fact, no undertaking of any consequence was hazarded without

a sacrifice immediately preceding it. Sacrifices were performed mostly for obtaining happiness in this, the next and future lives. The results of these sacrifices could never be ascertained with scientific regularity, and it appears therefore all the more strange that sacrifices even at the present day should be so popular in Southern India, especially, in Travancore, and that we should hear even now of sacrifices being performed on a gigantic scale and at enormous cost. Buddhism came in when sacrifices were the order of the day and when numerous animals were immolated and eaten in monster assemblies. In Aśoka's time also we find sacrifices and the free use of meat in the assemblies very popular. That the very first of a long series of rock edicts of Aśoka should deal with the stoppage of such assemblies displays the great influence sacrifices with their cooked meat exercised on the minds of the Indian people. On the dismemberment of the Maurya Empire, the sacrifices prohibited by the great Buddhist Emperor revived with great vigour under the Sāmavedī Śuṅgas, and two sacrifices were performed on a grand scale in the very capital of the king who insulted the orthodox sacrifice.

Though Buddha was antagonistic to all sorts of sacrifices, necromancy, sorcery or magic¹ he nevertheless is credited with having given instructions on Mudrās, Maṇḍalas, Yogas, Tāntras, etc., so that prosperity in this world, by virtue of these, could be attained by his less advanced disciples who seemed to care more for this world than for the Nirvāṇa preached by him. India in Buddha's time was so steeped in superstition that any religion which dared forbid all kinds of magic, sorcery and necromancy would hardly be able to withstand

¹ See for instance *Brahmajālasutta* (in *Digha Nikāya*) where Buddha condemns all kinds of 'Vijja's' which are 'tiracchāna' or crooked. In pp. 9 ff such kinds of knowledge are enumerated and condemned.

popular oppositions. A clever organiser as the Buddha was, he did not fail to notice the importance of incorporating magical practices in his religion to make it popular from all points of view and thereby attract more adherents,¹ though it does not appear that he himself ever believed in their efficiency. So long we were ignorant about the Buddha's attitude towards the Tāntric practices excepting a few meagre references in Pali literature and were unable to determine the time of their introduction in Buddhism but Śāntaraksita and his disciple Kamalaśīla brought out this connection very forcibly in the *Tattvasaṅgraha* and its commentary, stating fully the reasons which made the Buddha to incorporate them in his system.² The Tantras and Mantras have been practised by the Buddhists since the time of the Buddha, but unfortunately we do not possess any connected account of them except a few works on the Dhāraṇīs which were translated into Chinese early at the beginning of the Christian Era. These Dhāraṇīs are only unmeaning strings of words which are said to confer great merit when muttered repeatedly for a number of times. Then comes the worship of Buddha in the *Prajñāpāramitā* with all the paraphernalia of worship such as we find in Tāntric worship for obtaining worldly happiness. Then follows the different recensions of *Prajñāpāramitā*,

¹ A clear proof of this is to be found in his doctrine of *Iddhis* which were obtained by the more advanced disciples. The means of attaining *Iddhis* or *Iddhipādo* are also indicated. The number of *Iddhipādas* are four. Viz., *Ohando*, *Viriyaṃ*, *Cittam*, *Vimamsā*. *Pali Dictionary*, p. 157. In *Cullavagga* V. S. Buddha condemns *Bharadvāja* for wantonly showing his miraculous power for a bowl of sandal wood.

² *Tattvasaṅgraha*, p. 905—

यतोऽभ्युदयमिष्यतिर्यतो निःश्रेयसस्य च ।
 स धर्म उच्यते तादृक् सर्वैरेव विप्रसूतैः ॥
 तदुक्तमन्त्रयोगादिभियमादिभिश्चकृतात् ।
 प्रज्ञारोग्यविभुतादिबहुधर्मापि जायते ॥

Kamalaśīla adds—तेन भगवतोक्तयाही मन्त्रयोगादिभियमयेति विप्रैः । योगः समाधिः । आदिमन्त्रेन सुप्रामाण्याद्विपरिचयः ।

its *Sūtra*, *Hṛdayasūtra*, its *Dhāraṇī*, the recitation of all of which confers the benefit of reading the whole of the *Prajñāpāramitā*.

Side by side, the Paurāṇic literature attracted a large number of people by their wonderful stories holding out a promise of an award of merits to be gained by hearing the Purāṇas and practising the rites and observances recommended therein and worshipping the gods described in them. The Purāṇas in a very popular form continued vigorously to wield their influence on the minds of the superstitious people of India right up to the time of the Muhammadan conquest and after that in a more or less acute form up to the present time. The flood of the mighty Western civilization may generally be held responsible for the total annihilation of public discourses on the Purāṇas and allied literature in many parts of Eastern India; the same forces are now at work everywhere in other parts of India also.

(Moreover, the conception of gods and goddesses in the Paurāṇic literature was so very attractive that the Buddhists in later times could not help incorporating the idea of godhead in their religion; and when they actually did this they deified all important personalities of Buddhism, together with the deification of a large number of Buddhist ideas and philosophical concepts along with a few purely Hindu gods such as Ganesa, Sarasvati, etc. The Buddhists busied themselves with producing a variety of literature on the Tantras, and during the Tantric age thousands of works were written. These works were readily transmitted through the Himalayan passes to Tibet, Mongolia, and thence to China and Japan and their influence made a large section of the population in these countries believe in gross magic and superstition. The Tāntric works, especially of the

Buddhists, whose originals in Sanskrit are lost, are now preserved in translations in the pages of the Tibetan Tāngyur. The developments on Tantra made by the Buddhists and the extraordinary plastic art they developed did not fail again to create an impression on the minds of the Hindus, and they readily incorporated many ideas, doctrines and gods, originally conceived by the Buddhists in their religion and literature.¹ The bulk of the literature which goes by the name of the Hindu Tantras arose almost immediately after the Buddhist ideas had established themselves, though after the Tāntric Age, even up to the last century, Tāntric works were continued to be written by the Hindus.

Having thus given a survey of the history of Tāntric literature and the mutual interchange of ideas, doctrines and concepts in this branch of literature, we will now proceed to give a definition or rather a description of what is ordinarily meant by the word 'Tantra.' Many scholars have tried to show what the Tantra contains, but each and every one of their descriptions are partial and insufficient; they are bound to be so because the writers of Tantras were most erratic, and never followed any definite plan. Moreover, the definition which holds good in the case of the Hindu Tantras is not found adequate when applied to the Buddhist branch of this literature. Therefore the definitions of Tantra as given by critical students are not unlike the description of an elephant given by a number of blind men.

The Hindus will not call any work a Tantra which does not include the following subjects among many others, for instance, the stories of the creation and the destruction of the world, the mystic charms, a description of the abode of the gods, and of holy places, the

¹ Hindu goddesses like Māhācintārā, Chinnamastā, Kālī, etc., were originally Buddhist. See *Infra*.

duties of men in the four stages of life and of the position of the Brahmins, a description of the abode of ghosts and other nocturnal beings, of the mystic figures, the origin of magicians and celestial trees, of the position of the stars, and discourses on old stories, meanings of technical terms, description of vows and observances, distinctions between purity and impurity, enumeration of the characteristics of males and females, account of the duties of the king, the customs of the age, and of the rules of law and of spiritual subjects.¹ The Hindus distinguish this Śāstra from two others of a similar kind which go by the names of Āgama and Yāmala. They treat of certain subjects which are not covered by the description of the Tantra given above. The Āgama to be called an Āgama must include besides the stories of the creation and the destruction of the world, the mode of worshipping gods and goddesses and the way of obtaining perfection and *Puraścaraṇa* (repetition of Mantra according to a definite number) of mystic charms, the practice of six cruel rites and four kinds of meditation and austerity.² The literature

भगवत्प्रतिमर्गस्य मन्त्रनिर्णय एव च ।
 देवतानाञ्च संस्नानं तीर्थयात्राश्चैव वर्णनम् ॥
 तथैवायमधर्मश्च विप्रसंस्नानमेव च ।
 संस्नानश्चैव भूतानां यन्त्राद्याश्चैव निर्णयः ॥
 उत्पत्तिर्विविधानाञ्च तत्त्वार्था कल्पसंज्ञितम् ।
 संस्नानं ज्योतिषाश्चैव पुराणाद्यान्मतेव च ॥
 कोपस्य कथनश्चैव व्रतानां परिभाषणम् ।
 शोचाशौचस्य चाख्यानं चाख्यानं नरकाद्याञ्च ॥
 शरत्क्रमस्य चाख्यानं स्त्रीपुंसौचैव सल्लभम् ।
 राजधर्मो दानधर्मो युगधर्मस्तथैव च ॥
 व्यवहारः कथ्यते च तथा चाध्यात्मवर्णनम् ।
 इत्यादिसल्लभैर्युक्तं तन्त्रमित्यभिधीयते ॥

मन्त्रकल्पद्रुम, art. on तन्त्र ।

कृष्टिश्च प्रलयश्चैव देवतानां यथाचनम् ।
 साधनश्चैव सर्वेषां पुरस्करणमेव च ॥
 बटुकर्मसाधनश्चैव ध्यानयोगस्तुर्विधः ।
 सप्तभिर्लक्षणैर्युक्तं आगमं तद्विदुर्गुहाः ॥ मन्त्रकल्पद्रुम, art. on तन्त्र ।

which is known as Yāmala contains an account of creation, astronomical speculations, daily ceremonies, the order of ceremonies, aphorisms, division of the four castes and various sub-castes and of the customs and manners of the time.¹

The characteristics of Tantra, Yāmala, and Āgama are given in almost every important Hindu Tāntric work. The definitions are not all alike and rarely give a complete idea, and all the definitions taken together will not suffice to give a true account of the entire contents of this enormous literature. In the definition given above it will be seen that speculations on ✓ alchemy, medicine, divination, astrology, horoscopy and many similar pseudo-scientific subjects are not included in it though they frequently make their appearance in Tāntric literature.

Similar features present themselves in the Tantras of the Buddhists and, the range of the numerous subjects treated of in this literature will be evidenced by the two volumes of the Catalogue of Tibetan Tangyur in the 'Bibliothèque Nationale' in Paris so far published by P. Cordier. To understand the bulk of the Tāntric literature of the Buddhists we must first take into account that it is distributed among the three grand divisions into which later Buddhism was divided, namely, the Vajrayāna, Sahajayāna, and Kālacakrayāna. Besides these there were other minor Yānas with no marked individuality, such as the Tantrayāna, the Bhadrāyāna, etc., which may be said to have originated from the Vajrayāna, the principal Yāna among the three mentioned above. Moreover, we must also consider the

1

इदं च धर्मशास्त्रं नित्यकल्पप्रदीपनम् ।

अमरं च धर्मशास्त्रं नित्यकल्पप्रदीपनम् ॥

युग्मधर्मं च धर्मशास्त्रं नित्यकल्पप्रदीपनम् ।

अमरं च धर्मशास्त्रं, art. on तन्त्र ।

numerous divisions of each of these three powerful Yānas and many less powerful systems in all of whom the Buddhist Tāntric literature showed its great interest. The Tāntric literature was mainly written by the Vajrayānist called Vajrācāryyas, and the Siddhas whose number is reputed to be eighty-four.

§ 3. Origin and Development of Vajrayāna.

The Buddhist Tantras belong more properly to Mahāyāna and not Hīnayāna with its subdivisions of Śrāvakayāna and Pratyekayāna, though it is quite possible that their followers had also some sort of magical practices current amongst them.¹ The *Sādhanamālā* seems to lead us to infer that the Tantras were a development of the Yogācāra school which evolved out of the Śūnyavāda of the Mādhyamakas; but the form or the branch of the Mahāyāna that was directly responsible in this matter seems to be a *tertium quid* which is known as Vajrayāna, and about which very little is known to the students of Buddhism. The *Sādhanamālā* belongs to the Vajrayāna proper and throws immense light on the aims, objects and practices of the people professing this peculiar religion; we shall therefore attempt to give a connected account of Vajrayāna which we have been able to piece together from the *Sādhanamālā* and other Tāntric texts discovered by us.

In the *Sādhanamālā*, the word Mahāyāna occurs twice² and from these references we can assume that the

¹ In *Mahāvagga* SBE vi, 34, 1, 2 we read of the magical powers of the whole family of a layman, and of special *Idhis* obtained by more advanced Buddhists by the practice of *Idhipādas* (v. 1, 5, 7; vi, 15, 8). We read also of the Bhikkhus carrying bowls made of human skulls and carrying odd bits, bones and dirty water. (*Cullavagga* v, 10, 2, 3). In the *Brahmajālasūtra* there is a long list of superstitious and magical practices which must have been then in existence. (P. 9ff).

² P. 4, महायानाद् परिचोयते; P. 225, अस्मि शरणं महासि समस्त महायानि.

Tāntric religion was only an outcome of Mahāyāna and that the Vajrayāna acknowledged its suzerainty. The Mahāyāna in the opinion of the Vajrayānist is co-extensive with what they called Dharma¹ which they considered as eternal and to which was given a more important place in later Buddhism, than was assigned to Buddha himself. The word Śūnya occurs almost on every page in the present work, but, so far as it can be ascertained, this Śūnya does not represent the Śūnya as conceived by the Madhyamaka school and which is defined as:—

अस्तिनास्ति तदुभयानुभयचतुष्कोटिविनिर्मुक्तं शून्यरूपम्² ।

or, in other words,

न सन्नासन्न सदसन्न चाप्यनुभयात्मकम् ।

चतुष्कोटिविनिर्मुक्तं शून्यं माध्यमिका विदुः³ ।

To the Mādhyamakas both the subject and the object are Śūnya in essence; there is no reality either of the mind or of the external world. Obviously, this is a position which is not desirable for the Vajrayānist because to them a positive aspect in the Vijñāna is absolutely necessary. Moreover, the Mādhyamaka school is not referred to anywhere in the book except in one place where it is in the form of an epithet, *Mādhyamakaruceḥ*, to one of the authors of the Sādhana, namely, Dharmākaramati. But if the Sādhana is analysed ample evidence will be found to prove that it belongs more to Yogācāra than to Mādhyamaka. The word Yogācāra occurs in the *Sādhanamālā* twice only⁴ but the Vijñānavāda as formulated in this school of thought

¹ *Sādhanamālā*, p. 225—सर्वं शरणं गच्छामि समग्रं महायानम् ।

² *Sarvadarvanasangraha*, p. 23.

³ *Advayavajrasangraha*, p. 19, ll. 21-22. (G.O.S. edition No. XL.)

⁴ P. 210—तस्य द्वारविधिं वक्ष्ये योगाचारानुसारतः ।

P. 481—सम्पन्नमादित्तिविद्धौ योगाचारयमः कथितः ।

is explained in many places in the book,¹ and this leads us to infer that the Vajrayāna is a direct development of the Yogācāra school and the Vijñānavāda it inculcates.

The word Vajrayāna occurs twice² in the *Sādhana-mālā* and it is characterised as 'the path which leads to perfect enlightenment' or what they call in Sanskrit *Anuttarasamyaksambodhi*. Vajrayāna literally means the 'adamantine path' or vehicle, but its technical meaning is the "Śūnya Vehicle" wherein Śūnya is used in a special sense to represent Vajra. The reason why Śūnyatā is called Vajra is given in the undernoted couplet:

दृढं सारमसौशीर्यमच्छेद्याभेद्यलक्ष्यम् ।

अदाहि अविनाशि च मून्यता वक्ष्यते ॥³

"Śūnyatā is designated as Vajra because it is firm, and sound, and cannot be changed, cannot be pierced, cannot be penetrated, cannot be burnt, and cannot be destroyed."

The Mahāyānists differ from the Hīnayānists in several important points, though for both of them the realization of Śūnyatā which leads to the cessation of sufferings is imperative. But the methods followed by the two branches of Buddhism are widely different, if not altogether antagonistic. The Hīnayānists are very keen on obtaining liberation for themselves by their own efforts, without looking into the condition of suffering humanity. They obtain Nirvāṇa, and freedom from sufferings and the consequential repetition of births and rebirths, and virtually an extinction of self altogether. But it must be remembered that even if they are able to

¹ For instance, p. 73, प्राज्ञपादकनिर्मुक्तं भावयेत् ज्ञानसाधकम्; pp. 93-4, ततो विश्वं चित्तमात्रं प्राज्ञपादकविवर्जितं...; p. 146, विश्वप्रियात्रं च वैद्यानुबन्धाकलय, etc.

² P. 225, एषोऽष्टमनुत्तरसम्यक्सम्बोधिसार्गमाश्रयाति यदुत वक्ष्यामः; p. 431, स प्राज्ञोत्थितरादोधिं वक्ष्यामः प्रवर्तनीयम् ।

³ Quoted from *Yogaratanmālā* in the *Bauddha Gān O Dohā*, p. 8. Also from *Yogatekhara* in *Advayavajrasamgraha*, p. 23, ll. 23-4.

gain Nirvāṇa they cannot know the perfect truth or remove the veil which conceals the transcendental truth, nor can they impart the knowledge of salvation to others.

The Mahāyānist on the other hand do not care for their own salvation; they are more solicitous about the deliverance of their fellow creatures who are in the grip of constant suffering than about their own. They are not afraid of the *Samsāra* or the cycle of birth and rebirth in the same sense as the Hīnayānist are, but they are always ready to undergo any troubles and sufferings if these lead even in a small measure to the spiritual uplift of all beings. Their compassion for the sufferings of humanity actuates them to renounce their merits or even their salvation; but they are able thereby to remove the veil covering the transcendental truth and become omniscient.¹ This ideal of a Mahāyānist finds expression in the *Kāraṇḍavyūha* where the example of Avalokiteśvara Bodhisattva is set up, who refused to accept his Nirvāṇa, though fully entitled to it, until all creatures of the world were in possession of the Bodhi knowledge and obtained freedom from the worldly miseries.² They therefore keep their chain of Vijñāna ever active for the benefit of all. It is said that the Mahāyānist, or more properly a Bodhisattva, obtains omniscience only after he has crossed the ten Bhūmis such as are described in the *Daśabhūmika Śāstra*.

This then may be considered the goal of every Bodhisattva and can be obtained either by following the tenets of the Śūnyavāda or the Vijñānavāda. The Mādhyamaka theory of Nirvāṇa is Śūnya or a state

¹ B. Bhattacharyya: *Foreword to the Tattvasaṅgraha* (G.O.S. No. XXX) p. xlvii ff.

² Sāmaśrami's Edition, p. 21—वा(ता ?) बद्धवसो कितेश्वरस्य बोधिसत्त्वस्य इदं प्रतिज्ञा न परिपूर्तिता अवन्ति सर्वसत्त्वाः सर्वदुःखेभ्यः परितोषिताः यावद्भुत्तरावाः (यां ?) सम्यक्सम्बोधी न प्रतिपद्यन्ति अवन्ति ।

about which neither existence, nor non-existence, nor a combination of the two nor a negation of the two can be predicated. But in Yogācāra which seems to be only a later development of the original Śūnyavāda the element of Vijñāna or a positive element is present in addition to Śūnya or the Nairātmya or non-Ego. The Bodhi mind is a chain of Vijñāna which is changing every moment, the Vijñāna of the previous moment giving rise to the Vijñāna of the next moment with the same memory, quality, conformations, etc., and this process goes on until the Vijñāna attains either omniscience or extinction or Nirvāṇa after having eliminated all impurities.¹ But once omniscience has been attained the chain of consciousness will not strive further for Nirvāṇa (extinction) but will engage itself in the spiritual uplift of all beings; it can only get rest or extinction when the whole world is delivered.

Now this is the sort of Nirvāṇa to which the Vijñānavādins will lead their followers. In this Nirvāṇa, as we have already pointed out, there are two elements : Vijñāna and Śūnya. The Vajrayāna which is the direct outcome of the Vijñānavādin school introduced a new element, or the element of Mahāsukha or 'eternal bliss' and happiness. It introduced further the theory of the five Dhyāni Buddhas each presiding over one of the five Skandhas or 'elements,' and formulated the theory of *Kulas* or families of each of the Dhyāni Buddhas emerging out of them in times of need. It introduced the worship of Śaktis in Buddhism for the first time, and a host of other things including a large number of gods and goddesses, their Sādhana, panegyrics, etc. Let us now try to trace the origin of this new type of religion by a reference to all available materials.

¹ Tatvasangraha (G.O.S., No. XXX), p. 75—तत्त्वसाधविद्यायां श्रीमद्भाष्योदाहरण-
प्रसङ्गबोधोदाहरेण व्यपन्यासरित्तिदृष्टान्तमुक्तानोदयादर्शनप्रशस्तिः ।

Tārānath is probably right in saying that Tāntrism existed from very early times and was transmitted in the most secret manner possible from the time of Asaṅga down to the time of Dharmakīrti.¹ Asaṅga who was a brother of Vasubandhu (280–360) must have flourished in the first half of the 4th century, and Dharmakīrti, who is not referred to by Hiuen Tshang but is referred to by I-Tsing very probably belonged to a period between 600–650 A.D. So it can be seen that during a long period of nearly three hundred years Tāntrism was handed down from Gurus to disciples in the most secret manner possible before its followers could swell in number so as openly to declare themselves; and it seems quite possible that Saraha, Nāgārjuna, Luipāda, Padmavajra, Anāṅgavajra and finally Indrabhūti were the chief masters to boldly and publicly preach their doctrines and exhort people to follow their tenets and practices, though the names of some other Gurus are also heard in the period intermediate between Asaṅga and Dharmakīrti.

It is indeed very difficult to point our finger to the scripture from which Tāntrism drew its inspiration; but a perusal of Padmavajra's *Guhyasiddhi*, a grossly Tāntric work, leads us to infer that it was the *Guhyasamāja* which was regarded as the most authoritative work of the school. Padmavajra not only advocates the doctrines, tenets and theories embodied in the *Guhyasamāja* in all matters but also gives a succinct digest of the work which he designates *Śrīsamāja* in his treatise. Other² writers also, for instance, Indrabhūti in his work en-

¹ Tārānātha's *Geschichte*, p. 201.

² For instance—तत्त्वहीना न सिध्यन्ति जीर्णव्रतशतैरपि ।

सिध्यन्ति तत्त्वसंयुक्ताः सर्वत्रैव हि निर्मलाः ॥

साधका भावनाशक्त्या निर्मुक्ताः सर्वकल्पयैः ।

तच्च तत्त्वं स्मृतं तन्त्रे श्रीसमाजे परिशुद्धम् ॥

(*Oriental Institute MS 13,124, fol. 4.*)

titled the *Jñānasiddhi* acknowledges the *Guhyasamāja* as a work of great authority and gives a summary of some of the chapters and topics dealt with in this work.¹ Thus it appears to us quite probable that this was the original work from which Tāntrism drew its inspiration. It is believed to have been delivered in an assembly of the faithful by the Sarvatathāgatakāyavākciṭṭa. The work which is written in the form of a Saṅgiti is considered as highly authoritative, even now, amongst Vajrayānistis and is regarded as one of the Nine Dharmas of Nepal.² This is probably the first work of the Tantra school, and Asaṅga quite conceivably may have had something to do with it, as it is commonly believed that the Tantras were introduced by him, from the Tuṣita heaven where he was initiated in mysticism by Maitreya.³ But of course, this view cannot be said to be definite, or to be based on sufficiently strong evidence, and it is very doubtful whether we will ever be in a position to trace the origin of the Tantra in the most precise manner possible.

It cannot be denied that in the very beginning of early Buddhism and even when Mahāyānism sprang up in later times, a very strict discipline was enjoined on the followers of the faith. On the Bhikṣus the rules were very strictly put into operation; for instance, they must not have anything to do with women, must not take any food that is forbidden. Wine, flesh, fish, appetisers and many similar objects of enjoyment were specially forbidden. The rules were indeed good and

¹ Here the Tantra is characterised as *Srisamājottara*, meaning probably the Second Part of the *Guhyasamāja*. The *Jñānasiddhi* is in the course of publication in G.O.S.

² Bendall: *Catalogue of Buddhist Sanskrit MSS.* p. 70.

³ See for instance, Waddel: *Lamasim*, p. 128. Evidence of Hindu Tantras also favours the theory that the Tantras were imported from outside. See *Nal Catalogue*, Vol. II, Preface, p. xviii.

were very attractive in the time of Buddha but inasmuch as they were unnatural their followers could be expected to follow them only for a certain time but not always or for centuries. It was wholly absurd to expect obedience to such strict disciplinary measures from all members of the Saṅgha even in Buddha's lifetime, if not for centuries after his Mahāparinirvāṇa. And after all what would be the result? Freedom from births and rebirths is only a possibility, and the success at best is only questionable. The members of the Saṅgha must have revolted from time to time against these unnatural rules of discipline and party quarrels on such points were already in evidence in the second great Council when the Mahāsāṅghikas were expelled from the Church by the Sthaviras because the latter were unwilling to make any concessions on ten minor points of discipline. Rebellion against the rules on broader and more important matters of discipline must have been in existence amongst the monks,¹ but they could not create a party of their own which would sufficiently be able to cope with the orthodox section which was sure to go against them and denounce them as heretics. Those monks who saw salvation only in leading a natural life went on devising plans and probably by writing what we call the original Tantras which were secretly handed down through their trusted disciples who could practice the rites only in secret. These Tantras are in the form of *Saṅgītis* and are said to have been delivered by the Buddha in an Assembly of the Faithful. It is in this *Saṅgīti* form that all new ideas were introduced into Buddhism and

¹ In the *Vinayapitaka* SBE we hear of monks who used to send wreaths of flowers to wives, daughters, young women and female slaves, to sit on one seat, lie on one bed, one mat, one coverlet with the wives and daughters and young women and female slaves, to eat food any time, to drink strong drinks, to dance, to sing, and play music and all these together in every combination. Buddha heard of this and sent some of his trusted disciples to carry Pabbājaniya-kamma against them. *Outlovagga*, I-13.

the *Saṅgītis*, we must remember, were very powerful agencies in the introduction of innovations.

The orthodox followers of the faith were sure to challenge anything that had not been said by the Buddha and that seems to be the reason of the great popularity of the *Saṅgīti* literature. The original Tantras of Buddhism were also therefore in the *Saṅgīti* form wherein were inculcated doctrines which were diametrically opposed to the teachings of Buddha. Easy methods leading to happiness in this world were held out in this literature; easy paths leading to salvations were shown; great parade was made of the merits to be gained by the repetition of the Mantras, Dhāraṇīs, panegyrics and worship of gods. But everywhere any casual reader can detect a desire on the part of the authors to thwart all unnatural rules and regulations imposed on the followers. These disciplinary regulations gradually slackened down one after another, and ultimately when the Vajrayānists gained in power and got an overwhelming majority a general revolution was declared against the Mahāyāna orthodoxy which in course of time dwindled to nothingness as it was powerless to fight against the growing disorder amongst the Tāntrics.

The Vajrayānists were however conscious that they were doing something which was against religion and morality, and covert hints to justify their action are not altogether infrequent in their literature. Indulgence in five *Makāras* cannot be said to be conducive to the good of anybody in any religion; to gain emancipation through the agencies of women such as was advocated in Vajrayāna did not also fail to create a baneful impression on the minds of their followers. Hence we find on their part a keen desire to justify their broad principles, and examples of this kind may prove interesting. The responsibilities of the Bodhisattva indeed are very

heavy entailing untold sacrifices. They have to sacrifice everything for the good of suffering humanity, they have to sacrifice their family, children, worldly enjoyments for the benefit of all beings in order to lead them to the path of salvation. The Bodhisattvas cannot obtain their salvation even if they are entitled to it. But they must remain in existence and must strive for the uplift of all. If these Bodhisattvas commit little mistakes such as taking wine, being in the company of women, indulging in good food, fish, meat, etc., certainly these should not be taken into account in view of the colossal sacrifices the Bodhisattvas were daily making for the good of others.¹

Later on this idea changed, and the Vajrayānists gave a blank charter by boldly declaring that there is nothing in the world that cannot be done by the Bodhisattva who has taken a vow to emancipate the world. It is of course very interesting to note in this connection that ultimately in the Tāntric literature the vow to emancipate the world was reduced to a mere convention, and though every Vajrayānist had to express this pious wish, indulgence in all actions for which common men are ordinarily doomed to hell were the only things practised by them to attain Siddhi. Indrabhūti who was one of the greatest diffusers of Tāntrism says in his *Jñānasiddhi* that by those identical actions which make ordinary men rot in hell for hundreds of crores of cycles, the Yogis obtain emancipation.² They went a degree

¹ Compare: *Gīṭāśodhanaprakaraṇa* in JASB, LXVII, p. 178:

बोधिसत्त्वोऽसंख्यं सम्यग्बोधो ज्ञानचेतसा ।

तत्रास्ति यत्र कर्माणि जनदुःखराशयेः ।

² *Jñānasiddhi*, p. 32, al. 15.

कर्माणि येषां हेतुः सत्ताः कल्पकोटिजन्ताम्पि ।

सत्त्वो येषां हेतुः सत्ताः कल्पकोटिजन्ताम्पि ।

still further and in an authoritative Tāntric work we find the following still bolder declaration:—

सम्भोगार्थमिदं सर्वं त्रैधातुकमद्योमतः ।

निर्मितं वक्षनाग्नेन साधकाणां हिताय च ॥¹

“These three worlds as a whole have been created by Vajranātha for the enjoyment and the good of the worshippers.”

But the Sādika has to see that his mind is not troubled or that he is not attached to anything, meaning thereby to any special food or special woman. If the mind is troubled once the emancipation will be difficult to obtain.² The crowning remarks were given by Anaṅga-vajra where sanction for hideous immorality is given in apparently very harmless words. He says “without Prajñāpāramitā emancipation is not possible, and Prajñāpāramitā resides in every woman. Emancipation can only be obtained by coming in contact with any woman whether of low origin or high or whether mother, sister or other near relatives.”³ Vajrayānists went beyond due limits in their spite against the strict rules of morality, and they violated all of them and plunged headlong into the worst immorality and sin, and practised a religion which has been characterised by Raja Rajendra Lal Mitra in the following most significant words:—

“Seeing however that the work in which they occur is reckoned to be the Sacred Scripture of

¹ *Prajñopāyavinīśayāsiddhi*, p. 23, śl. 31.

² *Ibid.*, p. 24, śl. 40:—

तथा तथा प्रवर्तते यथा न क्षयते मनः ।

संशुभं चित्तं तु मिदिर्यैव कदाचन ॥

³ Cf. *Prajñopāyavinīśayāsiddhi*, pp. 22 ff.—

प्रज्ञापारमिता मया मय्येवा मुक्तिकाशिमि ।

परमार्थं क्षिता शुद्धा मुह्यता तनुधारिणी ॥ १९ ॥

लक्ष्मणारूपमायाय मय्येवैव व्यवक्षिता ।....

ब्राह्मणादिकुलोत्पन्नान् मुद्रां वै चान्यथोद्भवान् ।....

जनयित्रीं स्वसारं च स्वपुत्रीं भागिनेयिकाय् ।

कामयन् तन्मयोजिनं लघु मिथ्येत साधकः ॥ २५ ॥

millions of intelligent human beings, and their counterparts exist in almost the same words in Tantras which are held equally sacred by men who are by no means wanting in intellectual faculties of a high order, we can only deplore the weakness of human understanding which yields to such delusions in the name of religion, and the villainy of the priesthood which so successfully inculcates them."

Probably in the course of time the Vajrayānists would have stepped back and brought in a more healthy tone in their religion, but by the time a reaction could set in the Muhammadans, were already up and doing, and with one stroke of their sword purged India for good of these horrible priests of immorality and lawlessness by killing every monk they could meet on the streets and by looting the rich monasteries which were the strongholds of mysterious and highly objectionable hosts of priesthood engaged in still more objectionable rites and practices. It is indeed a pity that the Hindus, and also the Jainas to a certain extent, could not throw off the worthless and immoral practices enjoined in the Tantras even when Buddhism was stamped out of India. The reason for this is not far to seek. The attractive practices enjoined in the Tantras, combined with the scandalously superstitious nature of the Indian people proved very lucrative for the unscrupulous priests who continued to fan the fire all along. All *Sampradāyas* as they are called are nothing but organisations for feeding worthless and idle priesthood. They are supposed to minister to those householders who are constantly practising impious actions and daily gaining in sins. These gigantic organisations therefore are more or less the outcome of superstitious belief on the part of ordinary mortals and in these alone the residue of the once popular Tantrism now finds its expression.

Further, the Vajrayāna incorporated many leading tenets of Māṭrayāna which was a form of Mahāyāna Buddhism, where Mantras, Mudrās, Maṇḍalas, and gods were given the greatest prominence for the attainment of *Siddhis* or else Nirvāna or omniscience. The earliest book of this class is the *Vidyādhara-piṭaka* which has been characterised by Hiuen T'sang as belonging to the canonical literature of the Mahāsāṅghikas. But this unfortunately is not available to us in original Sanskrit and we cannot say anything with regard to its subject matter or the particular tenets inculcated therein. But the case of the other work entitled the *Mañjuśrīmūlakalpa* discovered by the world famous scholar the late Mahamahopādhyāya T. Gaṇapati Sastrī is otherwise. The text of the book which forms a part of the *Vaipulya-sūtras* of the Mahāyāna school is decidedly the earliest work of Mantrayāna at present available. It is written in the Saṅgiti form, and in the same style as other Mahāyāna-sūtras are, in prose and verse, and in an archaic style very closely resembling the Gāthā style. This book must have been very popular even after the destruction of Buddhism in India as will be evident from the fact that the book was copied only about four hundred years back in a monastery of Southern India by Raviśāstra the head of the monastery called the Mālaghaṣa Vihāra. The *Mañjuśrīmūlakalpa* deals with the formulae and practices which lead to the material prosperity of the followers of Mahāyāna, and probably belongs to the early centuries A.D. but decidedly after the time of the composition of the *Amitāyus Sūtra* or the *Sukhāvatī Vyūha* which ushered in the conceptions of Amitābha or Aśokaśaśa and Avalokiteśvara for the first time in Mahāyāna. The *Amitāyus Sūtra* was first translated into Chinese at a period between A.D. 148 and A.D. 170 and hence the time of its composition may be fixed at about 100 A.D. or a little later. The *Mañjuśrī-*

mūlakalpa in that case would be only about a hundred years later than the *Amitāyus Sūtra*. If we take the *Guhyasamāja* as the very first and the most authoritative work of the Vajrayāna School we must admit also that much time must have elapsed between the age of *Mañjuśrīmūlakalpa* and the age of the *Guhyasamāja*, which cannot be very much later than the time of Asaṅga who is traditionally regarded as the author of the new introduction.

The beginning of the Saṅgiti in the *Mūlakalpa* is in the orthodox style in opposition to the Tāntric style which is decidedly later and where in the very opening scene Buddha is introduced in the company of a large number of women instead of an assembly of pure and pious Bodhisattvas as in the case of the earlier Saṅgitis. The doctrine of the five Dhyāni Buddhas or even their names and Mudrās and their families are all absent in the *Mūlakalpa* while all these are present in the *Guhyasamāja*. Moreover, the Mantras and Mudrās which were later on systematised in the Vajrayāna book are found scattered in the body of the text of the *Mūlakalpa* in a disorganised manner. The Mantras of some of the Dhyāni Buddhas themselves are found in the *Mūlakalpa* though not exactly with the same meaning or form in which they are met with in the *Guhyasamāja*. Furthermore, the example of a Bodhisattva disobeying all rules of morality and discipline, and obtaining emancipation by the five *Makāras* and other prohibited rites and practices, has not made its appearance in the *Mūlakalpa*. The *Mūlakalpa* indeed speaks of the Mantrayāna but it does not refer to Vajrayāna which is mentioned for the first time in the *Guhyasamāja*. Under these circumstances we may be justified in calling the *Mūlakalpa* as one of the earliest Mahāyāna Sūtra works on which perhaps is based the original foundation of the Vajrayāna system. Yet, the *Mañjuśrīmūlakalpa* very

carefully will not fail to notice that it is the product behind which there is a history of development of several centuries. And probably, if we could go to the root of this Mantrayāna, we would have voiced the opinion of Śāntarākṣita and Kamalaśīla that instructions on Tantras, Mantras, Mudrās, and Maṇḍalas were delivered by Buddha himself for the benefit of such of his followers who cared more for the material prosperity than the spiritual.

We can thus see that the Vajrayāna took into account all the good things, tenets, philosophical notions and theories, and incorporated all that was best in Buddhism and probably in Hinduism also, and it was owing to this that it attained great popularity. It satisfied everybody, the cultured and the uncultured, the pious and the habitual sinners, the lower and the higher ranks of people and devotees. The Vajrayāna which was in essence a very demoralising religion and went against all the teachings of Buddha and of the great patriarchs of Buddhism, could be popular only because it could cater for all tastes and because it was cosmopolitan in character.

It is difficult to suggest the exact place where Tāntrism originated. The introduction of Śakti worship in religion is so un-Indian that we are constrained to admit it as an external or foreign influence. Some of the Tantras also support this view.¹ But these Tāntrics who incorporated Śakti worship into their religion had some strongholds of their own from where the Tantras

¹ For instance *Nepal Catalogue*, Vol. II, p. 148 under the description of the *Sodāsanityā Tantra* :

तन्त्रं सदुक्तं भुवने जयनाथैरकल्पयत् ।

तथा तैर्भुवने तन्त्रं कल्पे कल्पे विष्कयते ।

M.M. Haraprasad Shastri informed us that he had discovered a Tantra where Śiva gives instruction to Pārvatī—तन्त्रं तं भावते सर्वे कविकारणं पार्वती, and then her to preach the Tantra to all and then :

were disseminated amongst the Indian public and became popular. In the *Sādhanamālā*¹ we find mention of four Pīṭhas or sacred spots of the Vajrayānists, namely. Kāmākhyā, Sirihatṭa, Pūrṇagiri and Uddiyāna.² The identification of the first two is certain. Both are situated in the province of Assam. Kāmākhyā is now known both as Kāmākhyā or Kāmarūpa which is a few miles off from Gauhati. Sirihatṭa is modern Sylhet. The identification of the two others has given rise to much speculation and theorizing. Pūrṇagiri is sometimes identified with modern Poona but this is very doubtful, though at this stage it is extremely difficult to suggest any new identification. Uddiyāna is by far the most frequently mentioned among the four Pīṭhas and its exact situation has been a matter of great controversy. L. A. Waddel identified this Uddiyana with Udyāna in the Swat Valley. M. Sylvain Levi will place Uddiyāna somewhere in Kashgarh. M.M. Haraprasad Shastri definitely placed it in Orissa. We supported the third theory in several instances and assigned our grounds.³ Indrabhūti is described as a king of Uddiyāna, and Guru Padmasambhava as his son.⁴ Padmasambhava married a sister of Śāntarakṣita in the latter's native place in Zāhor.⁵ (Modern Sabhar in the District of Dacca.) Śāntarakṣita belonged to the royal family of Zahor, and therefore it is hardly possible that the king of this place would allow his daughter to be married to a vagabond who comes from such a long distance as Kashgarh or Udyāna in Swat, being driven out of the kingdom by his father Indrabhūti.⁶

¹ Op. cit. pp. 453, 455.

² Also spelt as Oddiyāna, Oḍiyana, Oḍryāna.

³ Bhattacharyya : *Indian Buddhist Iconography*, Intro. p. xxvii, and *Glimpses of Vajrayāna* (in the Proceedings of the Madras Oriental Conference), p. 133.

⁴ Waddel : *Lancaster*, p. 280.

⁵ Op. cit. p. 453. Zāhor is identified by Waddel with Lahore with a query.

⁶ Op. cit. p. 453.

We can explain this marriage only if Uḍḍiyāna and Zāhor are believed to be nearer to each other. Moreover, Uḍḍiyāna is mentioned along with Kāmākhyā and Sirihatṭa which, as we can see, are very near each other, and it is hardly possible that Uḍḍiyāna should be associated with the other two even though the distance may be very considerable.¹

Uḍḍiyāna,² according to the authority of *Pag Sam Jon Zan*, is the place where Tāntric Buddhism first developed. In the history of the eighty-four Siddhas Uḍḍiyāna is described as containing 500,000 towns and divided into two kingdoms. In the one called Sambhala Indrabhūti ruled, and in the other Laṅkāpuri³ Jalendra ruled, whose son had for his wife Indrabhūti's sister Lakṣmīṅkarā who became a Siddha after which Indrabhūti handed over the kingdom to his son.⁴

This also does not clear up our difficulties but the identification of Uḍḍiyāna becomes dependent on that of Laṅkāpuri which is generally identified with either (1) a peak in the Amarakantaka mountain, or (2) a place in Assam, or (3) Central India, or (4) Ceylon.⁵ But Laṅka is never taken to the Northernmost and Westernmost part of India such as either Kashgarh or Swat even in a remote fashion. Now if we accept the identification of Laṅkā in Assam then Uḍḍiyāna will have to be located in the same country probably in the Western part of it, and this seems to be more likely as Kāmākhyā and Sylhet are both situated in Assam which was till recently formed part of the province of Bengal.

Moreover, the first Siddhācāryya Luipā in the *Pag Sam Jon Zan* is described as sprung from the fisherman

¹ Compare Waddel, op. cit p. 182 "and to the cemetery of Laṅkā (Crtsaga-pa) in the country of Zāhor, where he was named 'Padmasambhava.' Note this Laṅkā was a part of the kingdom of Uḍḍiyāna.

² S. C. Das wrongly writes Udyāna for Uḍḍiyāna as he might have thought the two to be definitely identical.

³ Note in Waddel, op. cit, p. 182, Laṅkā is associated with Zāhor.

⁴ *Tantras*, 325.

⁵ *IHQ* Vol. II, June, 1904.

caste of Uḍḍiyāna who rose to be the writer in the employ of the king of Uḍḍiyāna and was then known as Samantaśubha. He met Śavaripā who initiated him into the mysteries of Tāntrism.¹ But in the Tangyur Catalogue he is characterised as a Mahāyogīśvara and what is important as a *Bengali*.² M.M. Haraprasad Shastri has discovered some Bengali songs composed by him and published them in his now classical work *Buddha Gaṇ O Dohā* with a short account of the author and his songs in the introduction.³ Luipā seems to have composed a book of songs entitled *Luhipādāgitikā*, which is now preserved in Tibetan translation only and from which only a few songs are extant in the original language.

There is then an apparent discrepancy in the two statements about the native place of Luipā, the testimony of *Pag Sam Jon Zan* will take it to be Uḍḍiyāna whereas the Tangyur Catalogue will have it in Bengal. There is, however, in our opinion no discrepancy in the two statements, because Luipā can belong to Uḍḍiyāna and still be a Bengali. The identification of Uḍḍiyāna not being settled under the circumstances enumerated above it is quite possible to locate it in Bengal. If however Laṅkāpura, the counterpart of Uḍḍiyāna, is located according to Prof. Jacobi in Assam, then Uḍḍiyāna also will have to be located in Assam possibly in the Western part of it which is also a part of Bengal.⁴

It is then in Uḍḍiyāna that Tāntrism first developed and was probably transmitted to the other Pīṭhas Kāmākhyā, Sīrihaṭṭa and Pūrṇagiri (which must be somewhere near) and thence to the rest of India.

¹ Op. cit. Index, xxv.

² P. Cordier: *Catalogue du Fonds Tibétain de la Bibliothèque Nationale*, 2e partie, p. 33 under No. xii, 8.

³ Op. cit., p. 20.

⁴ In the *Sādhanaśāstra*, pp. 80 and 83 Sarahaṇpā is also associated with Uḍḍiyāna. Saraha wrote a number of Bengali songs. *Buddha Gaṇ O Dohā* intro. p. 26. He is said to have been born in the kingdom of Rājāī (?) in Eastern India. *Pag Sam Jon Zan*, index, p. xxvi.

§ 4. Chronology of Vajrayāna.

From the foregoing it will appear that it is indeed very difficult to trace the origin of this strange religion, but it is much more difficult and hazardous with the present materials to attempt to build a chronology of Vajrayāna. But a beginning has to be made somewhere. Let us attempt, therefore, to make out a beginning in a way which may be above adverse criticism. It has already been pointed out that Vajrayāna is a field of literature entirely unexplored, and any research made in the beginning is bound to be faulty and not altogether free from error; and this, especially, when we have to depend for information on works of highly questionable authority like the *Pag Sam Jon Zan* or Tārānāth's *Geschieste*.

The Buddhists generally believe that the Tantras were introduced into Buddhism by Asaṅga, the elder brother of Vasubandhu, who flourished as we have shown elsewhere¹ between A.D. 280–360. But what he taught and what he introduced the history does not tell. We may however hold that he introduced something very questionable into Buddhism. The accounts of Tārānāth² point unmistakably to the fact that the Tāntric knowledge was handed down in secret in a period between Asaṅga and Dharmakīrti; but the material to construct the chronology of the Vajrayāna literature consists in some important *Guruparamparās* or the succession lists of Gurus and disciples through whom a particular Tantra has been handed down. Two such lists prove very valuable in determining the chronology of Vajrayāna: one given in the *Tangyur Catalogue* of P. Cordier and another in the *Pag Sam Jon Zan* quoted in the edition of the *Chakra Saṃbh.*

¹ *Foreword to the Tatvasaṃgraha* (GOS No. XXX) p. lxvii.

² Tārānāth, 201.

(sic) *Tantra* by the late Kazi Dawasam Dup.¹ The first gives the succession as follows:—

1. Padmavajra, 2. Anaṅgavajra, 3. Indrabhūti,
4. Bhagavatī Lakṣmī, 5. Līlavajra, 6. Dārikapā,
7. Sahajayoginī Cintā, 8. Ḍombi Heruka.

The second succession list on which we can rely for the present is the list of Gurus and disciples through whom the *Cakrasamvara Tantra* was handed down, namely: 1. Saraha, 2. Nāgārjuna, 3. Śavaripā, 4. Luipā, 5. Vajraghaṇṭā, 6. Kacchapā, 7. Jālandharī, 8. Kṛṣṇācāryya, 9. Guhya, 10. Vijayapā, 11. Tailopā (or Tilipa), 12. Nāropā.

It is natural to assume that the Tāntric Gurus were very particular about their succession lists and each important Tantra may be believed to have a list of this kind. When these Tantras were translated into Tibetan the translators occasionally noted down the tradition of the Tantras as it was handed down through a succession of Gurus and disciples. It is in this way some lists have been preserved and at present constitute our only authentic material in determining the chronology of this extensive literature.

The two lists above stated are pretty long and cover a considerably long period, and seem to be fairly authentic. In these two lists the point of contact is represented by Jālandharī who in the second list was the first to profess the *Hevajratantra* and to compose a work on the subject. The *Hevajratantra* was introduced by Padmavajra who must therefore be earlier than

¹ In determining the chronology importance has been laid on the sequence of works composed by each author and on ascertaining from the titles or actual works how far one is indebted to the other. When such information cannot be had, help from Tārānāth and such other authorities has been freely taken. No reliance has however been placed on the mere words of these Tibetan authorities when evidence of borrowing is manifested in the actual works composed by the authors.

Jālandharī by at least one generation.¹ The second point of contact is that Kamalaśīla who was removed by one generation from Indrabhūti wrote a book in which he closely followed a commentary composed by Saraha. The third point of contact is that Dārikā in one of his songs reverentially mentioned the name of Luipā who must therefore be earlier.

Now in the first list the name of Indrabhūti is by this time quite familiar; he was the father of Guru Padmasambhava who was invited by a king of Tibet and who along with Śāntarakṣita the author of the *Tattvasaṅgraha* erected a monastery at Samye in the year 749 A.D. We have elsewhere² discussed this question and have shown that the time when Indrabhūti lived can be fixed to a period between A.D. 687–717 onwards. If we take A.D. 717 as the starting point and 12 years between each succession of a Guru and his disciple then the approximate time of the first succession list will be as follows :—

1. Padmavajra	..	cir. 693 A.D.
2. Anaṅgavajra	..	cir. 705 A.D.
3. Indrabhūti	..	cir. 717 A.D.
4. Lakṣmīṅkarā	..	cir. 729 A.D.
5. Līlavajra	..	cir. 741 A.D.
6. Dārikapā	..	cir. 753 A.D.
7. Sahajayoginī Cintā	..	cir. 765 A.D.
8. Dombi Heruka	..	cir. 777 A.D.

Now if Jālandharī is taken to be removed by only one generation from Padmavajra who introduced the *Hevajratantra* for the first time, and an interval of 12 years is taken between each succession the chronological order of the second succession will be as follows :—

¹ If however we believe in the story that he along with Gorakṣa, Kāṇhapā and Gopīcandra belonged to the reign of Devapāla (cir. 820 A.D.), then according to our calculation A.D. 784 will have to be assigned to Luipā who is referred to by Dārikā (753 A.D.) ! But this is absurd. See *infra*.

² *Tattvasaṅgraha*, foreword, p. xvi.

1. Saraha	..	cir. 633 A.D.
2. Nāgārjuna	..	cir. 645 A.D.
3. Śavarīpā	..	cir. 657 A.D.
4. Luipā	..	cir. 669 A.D.
5. Vajraghaṇṭā	..	cir. 681 A.D.
6. Kacchapā	..	cir. 693 A.D.
7. Jālandharīpā	..	cir. 705 A.D.
8. Kṛṣṇācāryya	..	cir. 717 A.D.
9. Guhya	..	cir. 729 A.D.
10. Vijayapā	..	cir. 741 A.D.
	* * *	1
11. Tailopā (or Tilipa)	..	cir. 978 A.D.
12. Nāropā	..	cir. 990 A.D.

When we fix the time of Saraha we practically go to the root of the Buddhist Tantra or Tantrayāna, because Saraha is reputed to be one of the chief promulgators of the Tāntric religion. Both Tārānāth and the author of the *Pag Sam Jon Zan* admit that Saraha was one of the earliest writers and diffusers of Tāntric doctrines and practices. While mentioning the origin of some of the most important Tantras, Tārānāth gives us the information¹ that Saraha (633 A.D.) introduced the *Buddhakapāla Tantra*, Luipā (669 A.D.) the *Yogini Sañcaryā*, Kambala and Padmavajra (693 A.D.) the *Hevajratantra*, Kṛṣṇācāryya (717 A.D.) the *Samputatilaka*, Lalitavajra (693 A.D.) the three divisions of the *Kṛṣṇayamāritantra*, Gambhīravajra the *Vajrāmṛta*, Kukkuri (693 A.D.) the *Mahāmāyā*, and Pito (?) the *Kālacakra*. It is interesting to note that the name of Saraha has also been placed on the top of the succession list of a Tantra of no less celebrity than the *Cakrasamvara Tan-*

¹ There was, it seems, a big gap before Tailopā and all the intermediate Gurus were not mentioned. Tilipā was a contemporary of Mahīpāla, probably the first Mahīpāla of the Pāla Dynasty while Nāropā succeeded Jetāri, also a contemporary of Mahīpāla as a *Dvātrapaṇḍita* of Vikramaśīla. *Pag Sam Jon Zan*, Indet. pp. 211, 1v.

² Tārānāth, p. 275 f.

tra and that the names of at least four among the Gurus in Tārānātha's list are in chronological order, namely, Saraha, Luipā, Padmavajra, and Kṛṣṇācārya in accordance with the proposed calculation.

Let us now see how the account of Saraha as given by Tārānāth is corroborated by the author of the *Pag Sam Jon Zan*. According to him Rāhulabhadra or Saraha was the name of a Buddhist sage born of a Brāhmin and a Dākinī, in the city of Rājñī(?) in the Eastern country. He was an adept both in the Brahmanical and the Buddhist lores and flourished during the reign of King Candanpāla of Prācyā. He worked some miracles in the presence of king Ratna Phala and his Brāhmin minister and thereby converted them to the Buddhist faith. Afterwards he became the high priest of Nālanda. It is also related of him that he visited Orissa where from one Covesa Kalpa he learnt the Mantrayāna, and from there proceeded to Mahārāṣṭra. There he united in Yoga with a female ascetic who had approached him in the guise of an archer's daughter. Having performed the *Mahāmudrā* ritual of mysticism with her he attained to Siddhi. He was thenceforward called Saraha. He used to sing the *Dohā* (hymns) of mysticism and thereby converted 5,000 people and their king to Buddhism. He is characterised as the earliest diffuser of Tāntric Buddhism. He composed a large number of works in Sanskrit and several among them are preserved in the Tibetan Tangyur.

All our authorities, namely, Tārānāth, the author of the *Pag Sam Jon Zan* and the Cakrasamvara succession list are agreed on one point at least that Sarahapāda, also known as Sarahapā, Sarahabhadra and Rāhulabhadra, was one of the earliest Buddhists responsible for diffusing the Tāntric knowledge and popularising it. It is noteworthy that our calculation makes him a con-

temporary of Dharmakīrti (600–650 A.D.) during or after whose time according to Tārānāth the Tantras got publicity.

The next author of importance is Nāgārjuna (A.D. 645) who is, of course, different from the author of the same name who is regarded as the founder of the Madhyamaka school of Buddhist philosophy. Absurd accounts are recorded about the life of this Nāgārjuna and wild stories are told of his stupendous magical feats. M. Walleser,¹ after a thorough investigation of the accounts of Nāgārjuna from Tibetan and Chinese sources, has come to the conclusion that there was no such person as Nāgārjuna existent on the face of the earth. From his learned and scholarly observations it can be easily seen that the Tibetan sources have hopelessly mixed up together the accounts of the Nāgārjuna the disciple of Aśvaghoṣa with the Nāgārjuna who was a disciple of Saraha. One flourished in the first and second quarter of the second century and was the Guru of Āryadeva, while the other flourished somewhere in the middle of the seventh century, the two names thus being separated by nearly five hundred years. But as these two are taken erroneously to mean one and the same person a serious confusion has arisen. The Chinese version which does not take into account the Tāntric Nāgārjuna is less confusing though it also abounds in absurd stories about his life. We are not, however, here concerned with the accounts of Nāgārjuna, the founder of the Madhyamaka school, but we can easily prove the second or the Tāntric Nāgārjuna to be a historical person and a follower of Vajrayāna. Two Sādhanaś of his are recorded in the *Sādhana-mālā*, one for the worship of Vajratārā,² while the other relates to the worship of Ekajaṭā.³ In the colophon⁴ of the latter

¹ *The Life of Nāgārjuna from Tibetan and Chinese Sources*, p. 1.

² p. 193 f.

³ p. 265 f.

⁴ चार्चनार्जुनपादेः भोदेषु उद्भूतम् ॥

it is distinctly said that Nāgārjuna rescued this Sādhana from the country of Bhoṭa which may be identified with Tibet. The worship of Ekajaṭā appears to have been current in Tibet, and the goddess probably belonged to the primitive Bon religion of that country, and it was Nāgārjuna who for the first time introduced this goddess into Buddhism. We can thus see that Ekajaṭā, variously known as Ugratārā, Mahācinatārā, etc., is comparatively a recent introduction in Indian religions, and definitely say that any work, Buddhist or Hindu, which may refer to this goddess must be later than the time in which Nāgārjuna flourished. Nāgārjuna was quite famous and wrote a large number of Tāntric works the translations of many of which are still preserved in the Tibetan Tangyur.¹

Śavaripa (657 A.D.) is our third author in chronological order. In the *Pag Sam Jon Zan*² he is described as having belonged to the hill tribe called the Śavaras or huntsmen in Bāṅgālā where he met Nāgārjuna during the latter's residence in that country, and embraced Tāntrism, and after being initiated by him, along with his two wives Lokī and Guṇī attained to sainthood. This Śavaripā was also a historical person and has composed a Sādhana of Kurukullā which is published in the *Sādhanamālā*, for the first time.³ He is also the author of a number of melodious songs in the vernacular of his country which according to the authority of *Pag Sam Jon Zan* was Bāṅgālā. This Sādhana above referred to has been found in only one manuscript, namely, the one from Cambridge which bears a date in Newari Era equivalent to A.D. 1165. In this Sādhana also there is a *Dohā* in vernacular.⁴

Luipā (A.D. 669) is our next author in chronological

¹ See *Infra*.

² p. 285.

³ Op cit, Index, p. cxxxi.

⁴ See *Infra* and *Sādhanamālā*, p. 287.

order. He is termed the first Siddhacāryya or magician and is even now respected by the Tibetan Buddhists. In the Tangyur Catalogue of P. Cordier, he is distinctly called a Bengali.¹ He is further said to have sprung up from the fisherman caste of Uddiyāna and was very fond of the entrails of fish. He was formerly a clerk in the employ of the king of Uddiyāna and was known as Samantaśubha.² Several *Dohās* of his are recorded in the *Gargācāryaviniścaya*³ which has been published in Bengali characters by Mahamahopadhyaya Dr. Haraprasad Shastri of Calcutta.

Leaving aside the next two Gurus such as Vajraghaṇṭā and Kacchapā about whom we have practically very little historical information, we pass on to another great name in Tāntric Buddhism. This is Padmavajra (A.D. 693) the first name in the first "succession list" above referred to and the author of a large number of works out of which only two are extant in Sanskrit while many others are preserved in translations in Tibetan Tangyur. According to Tārānāth he was the first to introduce the *Hevajratantra* in Vajrayāna, which he did along with his collaborator, Kambalapāda. Padmavajra is also said to be a contemporary of Indrabhūti, Lalitavajra and Kukkuripā.⁴ This Lalitavajra is probably the senior Lalitavajra who is said to have introduced the three divisions of the *Kṛṣṇajamāritantra*,⁵ and therefore should be distinguished from the later Lalitagupta who was a disciple of Advayavajra.⁶ Kukkuripāda another contemporary of his is believed to have introduced into Vajrayāna the *Mahāmāyōtantra*.

Padmavajra was a historical figure and we have discovered a very interesting work of his entitled the

¹ op. cit., Vol. II, p. 33.

² *Paṅ Sam Jon Zan*, index, p. cxv.

³ *Bauddha Gān O Dohā*, p. 1-76.

⁴ Tārānāth, p. 188.

⁵ Tārānāth, p. 275f.

⁶ see below.

Guhyasiddhi,¹ which seems to have been a work of great authority in Tibet even so late as 1747 A.D. when *Pag Sam Jon Zan* was written.² The whole work is written in what is called the *twilight language* but still it can be easily seen that he advocates mystic and objectionable rites and practices, which he terms secret rites. According to Padmavajra such practices and rites were first formulated by the Buddha and were first recorded in the *Srisamāja* which is only another name of the *Guhyasamāja*. Beyond the *Srisamāja* he says there is no better treasure in the three worlds.³ Further, he says: how wonderful are the teachings of Vajrayāna which is the most secret of all secrets, and is without *Svabhāva* (real nature) and is pure and incomparable.⁴ He advocates the meditation on the *Prajñā* (wisdom) and the *Upāya* (means) and the remembrance of the adamant mind, all of which are more secret than all secrets and which are not possible of attainment without the female element or the *Śakti*.⁵ He asks his followers to enjoy the *Mahāmudrā* conjoined with the *Upāya* which is in his own body. The knowledge of *Mahāmudrā* which is most auspicious is of a peculiar nature which can be realized by one's own self.⁶ Padmavajra, in accordance with the

¹ One copy exists in the Oriental Institute MSS. Library and another is with MM. H.P. Shastri of Calcutta.

² See op. cit., p. lxiii, index.

³ श्रीसमाजात् परं नास्ति रत्नभूतं विधातुके ।

⁴ अद्वी गुप्तातिगुप्तस्य वक्ष्यामस्य देशम् ।
विस्मयभावस्य गुप्तस्य विद्यते यस्य गोपना ॥

⁵ अतस्तत् कथ्यते गुप्तं प्रज्ञोपायविभावनम् ।
अद्वयं चित्तवक्षस्य गुप्तात् गुप्ततरं परम् ॥
ये न जानन्ति तं गुप्तं सदेवेऽपि व्यक्तितम् ।
निर्देति तं पदं दिव्यं तेषां सम्यक् प्रचोदयम् ॥

महासुद्धी निवेदिता सदेवोपायसंयुताम् ।

अद्वैत्या वि वा विद्या महासुद्धा परा गुप्ता ॥

teachings of *Guhyasamāja*, follows the doctrine of the five Dhyāni Buddhas, and says that by these five forms alone Sambodhi can be attained in accordance with the pronouncement of the Tathāgatas. The five forms are: Śāśvata (Vairocana) Akṣobhya, Ratna, Āyus, (Ami-tābha) and Kulādyā (Amoghasiddhi).¹ *Siddhi* or perfection is indeed very difficult to attain in one life; but those who so desire should, according to Padmavajra, take up the secret rite which is the destroyer of all dual thoughts. If he is initiated in the Tantra of Śrīsamāja which is the cause of all happiness he may obtain divine perfection by coming in contact with the Mahāmudrā. But in order to do so the initiation (Abhiṣeka) must be taken from a Guru without whose kind assistance no success can follow.² Throughout *Guhyasiddhi* similar ideas occur and it is useless to enumerate the practices inculcated therein. The long and short of the whole work is that without Mahāmudrā (great woman) no emancipation or success in any rite is possible. But if you are initiated into the Mahāmudrā cult success is assured even if you do things which are against all laws, social or religious.³

Jālandharipā, also known as Hāḍipā (705 A.D.), whom we place one generation after Padmavajra or Saroruhavajra is made by Tārānāth 'a contemporary of

-
- 1 वज्राकाराभिः सन्धीधरेण प्रोक्तास्तथायते ।
मायतापोभ्यरमायुक्तोऽदौः समवस्थितम् ॥
- 2 अनेन जगन्ना सिद्धिं यः क्षयिदमिवाप्स्यति ।
तेन मुह्यन्तं भावं सर्वद्वन्द्वनिषद्मम् ॥
अभिनिष्ठे समाप्ताद्यो तन्मे सर्वमुच्यते ।
महासुखाभिषेकेन दिवसिदिप्रदायिका ॥
ततः सत्त्वमासाक आदियोजितत्परः ।
अभ्यासयोगरत्नं मुह्यन्तादिनिःकृतः ॥
- 3 तेन तेन जगन्मे जगन्मो रौद्रकर्मणा ।
वीर्यादिषु तु तेनैव मुह्यन्ते भववन्नात् ॥

⁴ Op. cit., p. 125.

several important personalities such as Bhartṛhari, Vimalacandra, Kṛṣṇācāryya, Tāntipā and even Dharmakīrti. In the *Pag Sam Jon Zan*¹ it is said that he was buried in a hole underground by the order of the King Gopīcandra of Cātīgāon, who was afterwards converted to mysticism by the Ācārya.

It is indeed very difficult to place him correctly from the above accounts and all that can be said now is that Jālandharī was regarded as a very ancient Siddhācāryya as may be evidenced by Tārānāth's making him a contemporary of Dharmakīrti whose time is definitely known to be the first half of the seventh century A.D. His other contemporaries are mostly mysterious persons and none can say, with any measure of accuracy, as to the time when they flourished. The very fact that Jālandharī wrote a commentary on a work of Saroruhavajra² and followed the *Hevajratāntra* introduced by him³ places him one generation after Padmavajra who flourished at the end of the seventh century.

Anaṅgavajra (705 A.D.), the disciple of Padmavajra, is characterised in the history of the Eighty-four Siddhapuruṣas, as the son of King Gopāla of the Eastern India.⁴ The time of Gopāla has been fixed by V. A. Smith⁵ as *cir* 730 A.D. But S. C. Vidyabhūṣaṇa places him between 695 and 705 A.D.⁶ Dr. S. Krisnaswami Iyengar also doubts this date; and in the absence of any inscriptional or monumental evidence we are more in favour of accepting the earlier date. Anaṅgavajra's date will there-

¹ Op. cit. index, p. xcvii. The same story is repeated in Sukar Muhammad's *Gopīcānder Saṁnyāsa*, edited by N. K. Bhattasali of Dacca. See pp. 11 f.

² *Cat. des Fonds Tibétain*, II, p. 13.

³ Tārānāth p. 275f.

⁴ See Anaṅgavajra in op. cit.

⁵ *Early History of India*, 3rd edition, p. 413.

⁶ *History of Indian Logic*, p. 323, "Gopāla was reigning up to 705 A.D."

fore be in consonance with the theory advanced in the history of the Eighty-four Mahāsiddhas. Anaṅgavajra seems to be a fairly well-known author as can be seen from the number of works written by him whose translations now find place in the *Tibetan Tangyur*. One of his famous compositions is the *Prajñopāyavinīścayasiddhi*, copies of which are available in the Nepal Durbar Library¹ and the Library of the Asiatic Society of Bengal.² The work is characterised by its boldness of spirit and by the lucidity of his teachings. It is now in the course of publication in the *Gaekwad's Oriental Series*. Like Jālandharipā who is probably his contemporary, he also wrote several works on the *Hevajratānta*³ which was for the first time introduced into Buddhism by his Guru Padmavajra.

The next author of importance is Indrabhūti, (717 A.D.), the King of Uḍḍiyāna, which is generally identified with Orissa but which may also conceivably be a part of Bengal.⁴ He was the father of Padmasambhava who conjointly with the famous logician Śāntarakṣita erected the monastery of Samye in Tibet in the year 749 A.D.⁵ His sister was Lakṣmīṅkarā who was married according to the History of the Eighty-four Siddhas⁶ to the Prince of Sambhala and attained Siddhi. Indrabhūti was regarded as an authority on Vajrayāna and Tantra long after his time.⁷ He has written a large number of works and at least twenty-three among them are preserved in the pages of the *Tibetan Tangyur* in translations.⁸ We have, however, been fortunate to discover

¹ Nepal Catalogue, Vol. II, p. 84f.

² *Descriptive Catalogue Govt. Collection*, vol. I, p. 110.

³ As we know from the index to *Bauddha Gān O Dohā*, p. v.

⁴ See *Supra*, p. xxxix; see also B. Bhattacharyya; *Glimpses of Vajrayāna*. (in the Proceedings, Madras Oriental Conference), p. 133.

⁵ Waddel; *Lantern*, p. 576.

⁶ *D's Geschichte der 84 Laubher*; see Indrabhūti.

⁷ Nepal Catalogue II, p. 56. ⁸ *Bauddha Gān O Dohā*, app. p. 14.

at least two of his works in original Sanskrit, namely, the *Kurukullāsādhana* which appears in the *Sādhana-mālā* itself, while the other is called *Jñānasiddhi*.¹ This latter has been taken up for publication in the *Gaekwad's Oriental Series* and we hope to publish it at no very distant date. The *Jñānasiddhi*² is an extremely interesting work in twenty-two chapters, giving in a nut-shell many leading doctrines and rites of Vajrayāna which throw immense light on this obscure religion.

As the title indicates the thesis of the *Jñānasiddhi* is that emancipation or perfection can only be attained through the medium of knowledge which is nothing but the knowledge of the five Tathāgatas or the Dhyāni Buddhas. In the first chapter which is entitled *Tattva-nirdeśa* the author says that Vajrayāna is the essence of all Tantras, and those who do not know it move about in the sea of Saṃsāra. Emancipation cannot be obtained either by Mudrā or Mantra, or Maṇḍala or by the learned or by the fools, or by any one who is devoid of knowledge. Those who are conversant with the kind of knowledge which is preached here can attain Bodhi even if they indulge in actions which are against law and morality, such as, animal food, strong drinks, etc. The knowledge, the author says, cannot be obtained without the kind offices of the Guru or the preceptor whose characteristics he describes. The knowledge is then defined as the knowledge of the Tathāgatas which is also known by the three terms Vajrajñāna 'admantine knowledge,' Samantabhadra 'auspicious all round' or Mahāmudrā 'great woman'. This knowledge is subdivided into five Ādarśajñāna, Samatājñāna, Pratyavekṣaṇajñāna, Kṛtyānuṣṭhānajñāna and Suviśuddhajñāna each

¹ One copy is in the possession of MM. Haraprasad Shastri and two copies are in the Baroda Oriental Institute.

² For a comprehensive summary see *Glimpses of Vajrayāna*. Op. cit. 1924

of which is represented by one of the five Dhyāni Buddhas. Armed with these five kinds of knowledge the ascetic should think himself as Sūnya in essence and all else as Sūnya, and with all the paraphernalia of worship should worship none but himself. There is no restriction of food nor is any class of women forbidden. Women of the lowest classes such as the Caṇḍālas or the Dombis are especially recommended for the purposes of Maḥamudrā perfection, though daughters of higher castes such as Brahmins are also recommended with the remark that the worshipper must take care that his mind is not in any way troubled, always bearing in mind that there is no better truth than that which is experienced by himself.

The next author in chronological order is Kṛṣṇācāryya (717 A.D.). In Tangyur¹ we meet with several Kṛṣṇācāryyas, and it is indeed difficult to differentiate between them in the absence of more definite materials. Tārānāth makes Kṛṣṇācāryya a contemporary of Jālandharī, Bhartṛhari, Gopīcandra and even Dharmakīrti. Tārānāth is probably wrong in making him a contemporary of Dharmakīrti who, as we definitely know, flourished in the first half of the seventh century. Kṛṣṇācāryya seems to be a contemporary of Jālandharī and Gopīcandra² both of whom in all probability flourished in the first quarter of the 8th century.

According to the *Pag Sam Jon Zan* this Kṛṣṇa was born of a Brahmin family of Orissa and was initiated into the mystic cult by Jālandharipa. His disciple was a weaver (Tāntipā).³ Kṛṣṇa is credited in the same work with having introduced the Tānti as in which the male and female divinities sit clasping each other.⁴

¹ *Buddha Gāṇ O Dohā*, app. p. 21ff.

² Sakur Muḥammad: *Gopīcānder Saṅgyāsa*, intro, p. 2.

³ Index, p. v.

⁴ Index, p. lvii.

Kṛṣṇācārya wrote in *Dohās* also, in his own vernacular, which was probably Uriyā and had great affinity towards the old Bengali language. Twelve songs of his are available in the original vernacular and are printed in the *Bauddha Gān O Doha*. The following¹ is only a specimen showing his language:—

जिम जिम करिया करिगिरें रिसख
 तिम तिम तयता मखगल वरिसख ॥ भु ॥
 दशवलखण हरिख दशदिसें
 विद्या करि दमकूं चकिलेसें ॥ भु ॥

In the history of Vajrayāna the name of Lakṣmīnīkarā (729 A.D.) is interesting not only because she is a woman but also because of the novel doctrines she preached without reserve and with great confidence and emphasis. Born in a royal family of Udḍiyāna as sister of Indrabhūti she showed remarkable boldness in preaching her own peculiar theories in a small but interesting work, entitled, *Yā Advayasiddhi*.² This work was long lost in the original Sanskrit but was preserved in the Tibetan *Langyur* in translation.³ To this work attention of scholars was first drawn by MM. Haraprasad Shastri in one of the stray numbers of an extremely irregular journal which goes by the name of the *Dacca Review*. We have since had an opportunity of studying this book more carefully and the leading ideas revealed by its study are summarised below. Throughout this work the influence of Indrabhūti's *Jñānasiddhi* is very perceptible and this is due probably to the fact that Lakṣmīnīkarā was not only a sister of Indrabhūti but also one of his favourite disciples.⁴

¹ Op. cit, p. 18.

² One copy of this MS is in the Oriental Institute while the original is with MM. Haraprasad Shastri.

³ *Catalogue du Fonds Tibétain*, 2e partie, p. 211.

⁴ *Catalogue du Fonds Tibétain*, II, p. 211.

In the *Advayasiddhi* a most remarkable and bold innovation has been introduced by the authoress. Hitherto the Vajrayānists advocated the worship of the five Dhyāni Buddhas and their innumerable emanations, but what Laksmīṅkarā advocated was quite out of the way and strange, even though since her time this new teaching has gradually won for it many adherents who are styled Sahajayānists, and who are still to be met with among the Nāḍhā Nāḍhīs of Bengal and especially among the Bāuls. Laksmīṅkarā declares: "There is no need of undergoing suffering; no fastings, and no rites, nor bathing nor purification and other rules of society. Nor do you need to bow down before the images of gods which are prepared of wood, stone or mud. But with concentration offer worship only to your body where all the gods reside."

She explains later on, without however openly declaring the truth, that when the truth is known there is no restriction for the worshipper. He can eat anything, he can drink anything, violate any laws, human or divine. Towards women, she specially declares, no hatred should be displayed because they are the embodiments of the Prajñā in restraint.²

¹ न कष्टकल्पनां कुर्यात् शीपवासी न च क्रिषात् ।
 कामं शीघ्रं न चैवात्र सामर्थ्यविवर्जनम् ।
 न चापि वन्द्यदेवान् काष्ठपाषाणसंज्ञकान् ।
 पूज्यामस्यैव कावस्य कुर्यान्नित्यं समाहितः ॥

— — — — —
 पूज्यदेवान् तेन देवकान् तत्त्वभावेनः ।

मन्त्राद्यधिकल्पकान् भस्माभक्षणयोगैव च ।

देवादिषु ब्रह्मा जन्तो कुर्यान्नैव समाहितः ।

उर्वरवर्धनकृताः क्षुद्राश्चैव शोचिनः ।

देव भक्तयो ब्रह्मा सन्ताप्ता स्वभावानि ॥

Later on, she says, that the instructions on Nirvāṇa should always be obtained from the preceptor. In the whole of the moveable and immoveable world there is nothing better than a Guru through whose kind offices the wise obtain many kinds of perfections.¹

Bhagavatī Lakṣmi or Lakṣmīnkarā's direct disciple was Lilāvajra² (741 A.D.) who was also a Vajrācāryya of great repute and wrote a large number of authoritative works. So far as we know none of his works is existent in the original Sanskrit but some are indeed preserved in Tibetan translation in the Tangyur collection. The following is a list of books written by Lilāvajra and translations of these in Tibetan are still extant³ :—

1. Śrī Sahajaguhyasamājasādhana.
2. Śrī Sahajasiddhi.
3. Āryanāmasaṅgīṭīkā.
4. Yamāntakamantramūlārtha Vajraprabhedā.
5. Dākinīvajrapañjara-pañcaḍākinīsādhana.
6. Kṛṣṇayamāritantrasya pañjikā.
7. Mahātilakakrama.
8. Guhyasamājatantranidāna gurūpadeśa bhāṣya.
9. Vajrasattvaśādhana-bandhana.

From these titles it can easily be seen that both Vajrayāna and Sahjayāna were in a flourishing condition and that the *Guhyasamājatantra* and the *Kṛṣṇayamāritantra* were regarded as very authoritative. It appears from the Tangyur that he also acknowledged another Guru by name Vilāsavajra⁴ besides the one already mentioned. In the same way besides Dārīka-

1. आचार्यात् परमब्रह्मणि वैसीत्येव वचनमस्ति ।

यस्य प्रसादात् प्रायगे विजयीनिष्पत्तिरिति बुधैः । fol. 74.

² Catalogue du Fonds Tibétain, II, p. 212.

³ Bouddha Gān O Dohā, app. p. 75.

⁴ Catalogue du Fonds Tibétain, II, p. 87.

pāda he had another devoted disciple who called himself Karuṇācala. This latter was a poet of a high order and several of his compositions appear in the *Sādhana-mālā*. His compositions are distinguished by easy-flowing diction and devotional language. In the end of the *Sādhana* of Vajramahākāla he has mentioned the name of his Guru Lilāvajra.¹

The name of Dārikapāda (753 A.D.), the disciple of Lilāvajra,² is fairly well known through the publication of MM. Haraprasad Shastri's *Bauddha Gān O Dohā*. From this work it appears that Dārika was a Bengali and wrote a number of songs in his vernacular some of which are recorded in the work above referred to.³ In one of his songs he offers his obeisance to Luipa⁴ and this leads the editor MM. Shastri to think that Dārika was a direct disciple of Lui.⁵ Luipa, as we have shown, belonged to an earlier age and as such any close connection between the two is hardly admissible. We can, however, explain this by holding that Dārika probably mentioned Lui as he was the first Siddhācāryya, and this seems to be a more reasonable explanation. A specimen of his song is given below :—

युग कदम्बरि अभिनवार् कायवाक्पिब ।

विलसद् दारिक गच्छत पारिम कुलं ।

राखा राखा राखारे अवर राखा मोहेरा वाधा ।

लुइ पाख पण दारिक दादश भुवने कथा ॥

Dārika composed a pretty large number of works in Sanskrit but none of them is found to be existent in the

¹ लीलावज्रपुरीः प्रथमं चरत् पृत्वा तदाज्ञामयीं
मातां कुर्वन्नि पापनं त्रिजपुरीपादस्य जिला कृतम् ।

यस्य कथवाक्पिब कविना वेमास विजयनरी । etc.

² *Catalogue du Fonds Tibétain*, II, p. 212.

³ *Op. cit. intro.*, p. 30.

⁴ *Op. cit.*, p. 53.

लुइ पाख पण दारिक दादश भुवने कथा ॥

⁵ *Op. cit.*, *intro.*, p. 30.

original Sanskrit at the present time. He has written books on the *Cakrasamvara*, *Kālacakra* and *Vajrayoginī* Tantras. Several of his works were translated into Tibetan and the following among them are now extant¹ :—

1. Śrī Kālacakratantrasya Sekaparakriyāvṛtti.
2. Tathāgatadr̥ṣṭi.
3. Cakrasamvarasādhana-tattvasaṅgraha.
4. Cakrasamvaramaṇḍalavidhi tattvāvātāra.
5. Cakrasamvarastotra sarvārthasiddhi viśuddha chūḍāmaṇi.
6. Yogānusāriṇī nāma Vajrayoginī ṭikā.
7. Vajrayoginī pūjāvidhi.
8. Kāmakaḷā tāraṇa sādhana.
9. Śrī Oḍḍiyānavinirgata Mahāguhyatattvopadeśa.
10. Prajñāpāramitā hṛdayasādhana.

Next comes Sahajayoginī Cintā (765 A.D.) a female ascetic and a disciple of Dārikapāda who is known to us as the authoress of the *Vyaktabhāvanugata-tattva-siddhi* a small work in Sanskrit.² A translation of this in Tibetan also exists.³

It appears from her work that she was a follower of the Vijñānavādin school and laid particular stress on the Universe being nothing but the creation of the *citta* or mind. It is the mind, she says, which begets miseries and in consequence creates all the external objects. The Prajñā and Upāya are also creations of the mind and when they combine give rise to Mahāsukha in the mind which fancies the whole external world to be the forms of Mahāsukha. The mind has its vagaries and its own ways : sometimes it is sleeping, sometimes it is

¹ Op. cit., pp. 39, 40.

² This MS. was discovered by us and a copy is preserved in the Oriental Institute.

³ *Buddha Gāṇ*, index, p. 96.

awake and active, sometimes it begets desires, sometimes it is pure and sometimes it is impure, sometimes it has many forms and sometimes it is in an undescribable state. The Yogin who is able to realize the voidness of the external world and keep his mind free from reflection in all its different states and in all its vagaries and ways, is really the emancipated, and Buddhahood for him is easy of attainment. At the end of the work the authoress describes Vajrasattva in most eloquent language and characterises him as one who is realized by self alone, who defies comparison, is omnipresent, all-pervading, who is the creator, destroyer and the lord of the Universe and who brings into prominence the manifestations of the mind.¹

Next comes Dombi Heruka (777 A.D.) the disciple of Sahajayoginī who like Dārīka is well-known to many through the publication of the *Buddha Gān O Dohā* already referred to. He was a king of Magadha but became an ascetic.² In the Tibetan Tangyur he is sometimes called Ācāryya or Mahācāryya or Siddhācāryya. Dombi Heruka is recognized as one of the eighty-four Siddhas. He wrote books on Sahajayāna and Vajrayāna, and composed a book of songs entitled the *Dombi-Gītikā*. The songs given in the *Bauddha Gān O Dohā* are taken probably from this *Dombi Gītikā* composed by him. The following is a characteristic sample :

गङ्गा जङ्गना मार्गरे वहरै नहि ।
तहि बुडिलि मातङ्गी पोह्या लीले पार करेइ ।
वाहनु डोम्बी वाहनु डोम्बी वाटत भइल उकारा ।
सद्गुरु पाव्य पर जाइव पुनु जिनऊरा ॥³

¹ प्रत्याकवेद्यो भगवान् उपमावर्जितः प्रभुः ।

सर्वैः सर्वभाषी च कर्ता कर्ता जगत्पतिः ॥

नीमान् ब्रह्मसत्त्वो लो ब्रह्मभावप्रकाशकः ।

² Tārānāth, p. 323 ; *Pag Sam Jon Zan*, index, p. cxliii.

³ Op. cit. p. 25,

Dombi Heruka composed a Sādhana of the goddess Nairātmā and this is recorded in the *Sāadhanamālā*. It appears from the very opening lines of this Sādhana that he followed the *Herajra Tantra*:

डोम्बीहेरुकपादेर्देवीचक्रस्य भावना कथिता ।

सच्चिन्मय सकलं तत्त्वं हेवद्यात् योगिनीतन्मात् ॥

He wrote a fairly large number of works; the Tibetan translations of the following among others are extant.²

1. Daśatattva.
2. Yogyoginī nāma sādharāṇārthopadeśa.
4. Nairātmāyoginī sādhanā.
5. Gaṇacakraavidhi.
6. Ekavīrasādhana.
7. Nāmasaṅgītivṛtti.
8. Guhyavajratantrarāja-vṛtti.

Besides these he wrote another work, entitled, the *Sahajasiddhi*³ which we have discovered in the original Sanskrit. This is a highly interesting work even though it is short and consists of three small chapters, and probably does not exceed even a hundred *śloka*s in all. In it there are certain topics of absorbing interest, and we take this opportunity of recording some of the views expressed by the author.

Dombi formulates that the worship of *Kula* is the most important in Tāntric religion. Without it no success can be achieved, but with it great success is possible of attainment.⁴ While explaining the word *Kula*, he says, they are five in number and they originate from the five Dhyāni Buddhas, Akṣobhya, Vairocana, Amitābha, Ratnasambhava and Amoghasiddhi

¹ *Sāadhanamālā*, Vol. II, p. 443.

² *Bouddha Gāṇ*, app. p. 34.

³ Copy of this is preserved in the Oriental Institute.

⁴ *कुलदेव्यान् भवेत् सिद्धिः सर्वकामप्रदा मुखा ।*

and this is the reason why they are called *Kuleśas* or the Lords of the *Kulas* (families). The thunderbolt family originates from Akṣobhya, the Lotus family from Amī-tābha, the Jewel family from Ratnasambhava, [the Disc family from] Vairocana and the Action family from Amoghasiddhi.¹

From the word *Kula* the words *Kulācāra*, *Kaulika* are derived. The Kaulas declare themselves to be Tāntric Hindus. From the literature of the extant Kaulaism the meaning of the word *Kula* is not clear. Moreover, in some instances a large number of interpretations of the word appear which shows definitely that Hindus were not certain about the meaning of the word.² But the meaning in the Buddhist sense is quite clear and unequivocal; they gave not more than one interpretation to the word. The Kaulas according to them, mean the worshippers or the followers of the originators of the five families, namely, of the five Dhyani Buddhas. The question will then arise as to whether the Kaulas are really Hindus or Buddhists. We are not here to discuss this great question which should remain open until sufficient materials are at hand to prove either. There is indeed very little difference between the Kaulācāra and the Tāntric Bauddhācāra, because in both the desire to do improper and illegal things in the fullest extent is present.

Ḍombī Heruka has written about the theory of Mahāsukha, and the happiness obtainable therefrom has been fully dealt with. The happiness which can best be obtained by one's own experience, according to him, has four successive stages: Ānanda, Paramānanda, Vira-

1. अक्षोभ्यः वज्रमिव लज्जामिताभः पद्ममेव च ।

रत्नवज्रस्योद्भासकः वीरोचनकथामितः ।

अक्षोभ्यः वज्रमिव लज्जामिताभः पद्ममेव च ।

mānanda, and Sahajānanda. By the combination of the two elements Prajñā and Upāya these four stages of great happiness can be obtained.¹ It can only be experienced by one's own self and when so realized then only emancipation or perfection can be obtained.² In the 11th century Advayavajra also voiced the same opinion.³ Dombī Heruka was also responsible for the introduction of certain new elements into the Vajrayāna system.

The next period of the development of the Tāntric culture amongst the Buddhists is probably represented by a set of most powerful writers and popular gurus like Dipaṅkara (980-1053), Advayavajra or Avadhūtipā, his disciple Lalitagupta,⁴ Tilopā of Cātigāon, Ratnākaraśānti, Prajñākaramati and Nāropā all of whom were contemporaries of King Mahīpāla I of the Pala Dynasty who according to V. A. Smith flourished between A.D. 978 to 1030.⁵

§ 5. Leading Tenets of Vajrayāna.

(i) Conception of Guru.

In ancient India for all kinds of religious and secular knowledge the necessity of a *Guru* or preceptor was always felt, but nowhere is reverence to the *Guru* so much in evidence as in Vajrayāna. Nothing, they affirm, can be achieved without a preceptor. It is

1 आनन्देन सुखं किञ्चित् परमानन्द ततोऽधिकम् ।

विरमानन्द विरामः स्यात् सच्चानन्द तु शेषतः ॥

2 तेनानेव पारतन्त्र्यात् स्वसंवेद्यं मयादुच्यम् ।

स्वसंवेद्यो भवेत् सिद्धिः स्वसंवेद्यं हि भावना ॥

3 Cf. p. 32, *Gos*, No. 40.

4 श्रीमद्भक्तवत्सल गुरोर्नत्ना पदाम्बुजम् ।

श्रीमच्छक्तिमुनेन तारासाधनमुच्यते ॥

5 For detailed information see N. K. Bhattachali; ed: *Gopisunder Samasthi*, 80; *Indian Teachers of Buddhist Universities*, p. 158.

impossible to follow mystic doctrines and practices without a preceptor. What particular Mantra or mystic practice is suitable to a person who is already initiated must be told by the preceptor whose duty it is also to inform him of the way in which it should be repeated and the number of times it should be muttered in order to obtain the different kinds of perfections (*Siddhis*). The Buddhists always had preceptors practically since the time of Buddha, but the more Buddhism became mystified in its later stages the greater was the necessity of preceptors that was felt, and, in Vajrayāna, we find the position of the *Guru* altogether paramount. He is idolized as the Buddha, he is the Sugata, he is Dharma-kāya, and the bestowal of emancipation lies in his power; he is omniscient and without his kindness nothing can be achieved. In every Tāntric work there is an evidence of the high esteem in which the *Gurus* were held¹ and, in many works, the characteristics of the *Guru* and the disciple are enumerated.² Simply because a Mantra is known it does not necessarily follow that by muttering it one can attain perfection. It is impossible, and it is against the principles of Vajrayāna. The worshipper is first to be initiated by a *Guru*, and he must obtain the different kinds of *Abhiṣeka* from the *Guru*, and then, if all his instructions are followed in the most precise manner possible, then and then alone *Siddhi* or perfection is possible of attainment. *Guruship* is a position which is very difficult to attain; and unless one answers to the characteristics laid down in Vajrayāna literature he is no *Guru* but a cheat.³

¹ See, for instance, the prayer to the *Guru* by the disciple in the *Prajñopāya-viniścayasiddhi*, GOS, p. 19, ślokas 9-16.

² See, for instance, *Jñānasiddhi* GOS, chapters 13 and 14, on pp. 71 ff.

³ Cf. *Jñānasiddhi*, GOS, p. 72—

एवमेव गुरुवः क्षाता भिक्षाक्षानाभिसानिनः ।

स्वभावात् प्रकुर्वन्ति परमं च देवतां परात् ।

(ii) *Regulations for worshippers.*

In view of the conflicting statements regarding the restrictions imposed on the worshippers in the *Sādhana-mālā*, it becomes difficult to say as to how the lives of the worshippers were regulated in those times, and what mandates of the Church they had to follow. We find, for instance, that the worshippers must abstain from taking non-vegetarian and all objectionable items of food, such as, onions, oil, salt, etc., and must not violate the rules of strict celibacy.¹ In other places it is said that the offerings should consist of flesh, wine and other objectionable articles.² In one place it is said that worship should be done after purifying the body by bath and by observing the rules of celibacy.³ In other places, again, contrary to the above, no restriction is laid down either of place or of any particular food.⁴ Again, we also meet with a general rule that the worshipper obtains perfection by the muttering of the Mantras only, even without drawing the *Mandala* (magic circle) or purifying himself by fasting.⁵

The reason for this contradiction seems to be that the Vajrayānists recognized the existence of different grades among the worshippers, and legislated for the different classes beginning from a strict observance of *Vinaya* rules in the lowest ranks to the stage of no restriction in the highest ranks. Indrabhūti recognized three classes of disciples, as *Mṛdu*, *Madhya* and *Adhimātra*, who had different degrees of mental development, and

¹ p. 251 निष्कालकायो मरुमांसमापलादुतैकसकवविचर्जितसिक्कां जपेत् ।

p. 333 ब्रह्मचर्याभित्यागमदापानविजर्जम् ।

प्रत्यक्षं काममित्येव विधिरनोपदिश्यते ॥

² p. 585 मांसजम्बुदिकामदापुष्पधूपविशेषम् etc.

³ p. 336 व्याहृतं विधानेन प्रकुर्वीत् ब्रह्मचर्यतः ।

⁴ p. 388 अथ कामनियमो नास्ति नापि भोजने नियमः । अथ मन्त्रापादु त्रिधमः । अथ न अस्ति प्रत्येति तत्रा कर्तव्यः ।

⁵ p. 231 निम्ना मन्त्रापादुपवासेन केवलं आपनायेव सिद्धिः ।

prescribed for them according to their mental capacities different regulations for their spiritual uplift.¹ Advaya-vajra classified the Buddhists as Śaīkṣas and Aśaīkṣas and prescribed the strictest rules for the Śaīkṣas who were less advanced.² The Aśaīkṣas being much more advanced in the matter of spiritual progress were allowed to follow such advanced practices as are prescribed in the *Anuttarayogatantras*.

Our late lamented friend Kazi Dawasam Dup has given us also a classification of the Vajrayāna; he divides it into six stages, though, of course, he regarded the different divisions as pertaining to Mantrayāna.³ The aforesaid divisions are:—

1. Kriyātantrayāna.
2. Caryā(Upāya)tantrayāna.
3. Yogatantrayāna.
4. Mahāyogatantrayāna.
5. Anuttarayogatantrayāna.
6. Atiyogatantrayāna.

We do not know on what authority this classification is based and there is little hope of knowing the reverend Kazi is now no more. It is to be pointed out in this connection that this elaborate classification was unknown in India where only the (1) Kriyānta (2) Caryānta, (3) Yogatantra and (4) Anuttarayogatantra⁴ were known. These four terms are more or less frequently met with in Buddhist Tāntric literature and as such they make their appearance in the *Sādhnamālā* also. Beginners and initiates into the mystery of Vajrayāna were, of course, admitted in the lower ranks, for instance, in the Kriyānta where stri

¹ *Jñānasiddhi*, chapters 18, 19 and 20, pp. 95ff.

² *Advayaśāstramgraha*, chapter 1, p. 1.

³ *Uktasambhāratāntre* (Tāntric text), intro., p. xxxii.

⁴ See Waddell: *Lamasim*, p. 153.

rules, discipline, and celibacy were enjoined on them until they were considered fit to be raised to the higher class. The Yogatantra appears to have been reserved for those who were considered fit to come in contact with the Śaktis, while the Anuttarayogins belonged to the highest class and were immune from all laws, human or divine. They were called *Siddhas* and were believed, to be in possession of extraordinary powers of working miracles and performing prodigious feats. The traditional number of the Siddhas is recognized as eighty-four and they mostly belonged to the Pāla period of Bengal History.¹ The Tibetans are supposed to have preserved a history of these eighty-four Siddhas and this has been translated into German by A. Grunwedel and published as *Die Geschichten der Vierundachtzig (Mahāsiddhas)* in the Baessler Archiv, Band V.

(iii) *Mantras*.

The Mantras or mystic syllables constitute the bone of Tāntric worship and of Vajrayāna; they of innumerable varieties, such as, Bija, Hrdaya, ahdaya, Pujā, Arghya, Puṣpa, Dhūpa, Dīpa, Naiveya, Netra, Śikhā, Astra, Rakṣā, and so forth. These Mantras are mostly unmeaning words but they sometimes disclose distinctly the influence of a language now unknown.² It is however impossible to say how these Mantras were introduced in ancient India; the Vedic hymns were indeed called Mantras but they had their meaning. But these Tāntric Mantras are in most cases meaningless strings of words, sometimes giving absolutely no sense. The Vajrayānists, of course, in several instances, attempted to trace the origin of certain Mantras which point unmistakably to Buddha himself as

¹ Kern: *Manual of Buddhism*, p. 133.

² See for instance the Mantra of Jāṅguli for prevention of snake bite, and killing snakes. *Sādhana-mālā*, p. 249-50.

their originator.¹ The Mantras of Vajrayāna seem to be a development of the Dhāraṇis contained in the *Vidyādharaṇī* to which a reference has been given by Hiuen Tsang. These Dhāraṇis according to Kern existed in Buddhism from very ancient times,² and seemed to have been introduced into Buddhism for the benefit of the less advanced followers who did not care so much for their Nirvāṇa as they did for their material prosperity in this world. Such recruits to Buddhism were enjoined to read some of the Sūtras which however proved to be beyond their intelligence. For their benefit these had to be shortened into Dhāraṇis and they had to commit them to memory. This seems to be the process in which the Sūtras underwent a change in very ancient times, and ultimately when they were further reduced they gave rise to Mantra. Take for instance, the example of *Aṣṭasāhasrikā Prajñāpāramitā* which in itself is too stupendous for any tolerably learned Buddhist to read through and understand, not to speak of the illiterate mass which were mostly responsible for the great popularity of Mahāyāna. They cannot indeed read this vast literature for acquiring merit; for them something shorter was necessary. *Prajñāpāramitā* with its eight thousand stanzas was therefore reduced to a hundred, and, ultimately, to a very few stanzas which became known as the *Prajñāpāramitā Hrdaya Sūtra* which was further reduced to make room for the *Prajñāpāramitā Dhāraṇī*. The next step in this chain of evolution is in the formation of a *Prajñāpāramitā Mantra* which makes its appearance in the *Sādhanamālā*, and this again led to the conception of her Bija in one syllable *Pram* in response to which the *Sūnya* may transform itself in the form of the god-

¹ Cf. p. 334. ब्रह्मादिवाचनसिद्धिं पुनस्तोषयिष्ये ।

p. 335. वाचनानां कवित्वं च यत्र पुनस्तोषय्यः कवित्वादिव्यः ।

² *Manual of Buddhism*, p. 8.

ness *Prajñāpāramitā*, a veritable metamorphosis of the *Prajñāpāramitā* literature. The origin of the Tāntric Mantra thus can be traced through the successive stages of the Buddhist literature; when, however, we turn our attention to Hindu literature we are surprised to find that the Tāntric Mantras suddenly make their entry in the Hindu Tāntric literature without showing even a faint trace of the earlier and crude stages of development. To our mind this seems to be a sufficient reason for believing the Hindu Māntric system to be later than the Buddhist Vajrayāna and for holding that they were incorporated into Hinduism bodily from Buddhism.

In the *Sādhnamālā* the *sādhana* for *Jānguli* which is in the form of a *Saṅgīti* is said to have been delivered by Buddha himself.¹ In the *sādhana* of *Vajrasarasvatī* it is said that this *sādhana* has been composed in accordance with the instructions of the *Sugata*.² With reference to the Mantra *Om picu picu prajñāvardhani jvala jvalu mehāvardhani dhiri dhiri buddhivardhani svāhā* the *sādhana* says that this Mantra was delivered by Buddha himself.³ The famous logician *Śāntarakṣita* and his erudite disciple *Kamalaśīla* both of whom belonged to the eighth century are of opinion that the Buddha instructed the people in the Mantras, Maṇḍalas, etc. so that they might obtain prosperity in this world.⁴ From these facts we can easily maintain that Buddha introduced some sort of mysticism into his religion which, in later times owing to a variety of influences, developed

¹ See p. 248ff.

² p. 334: प्रज्ञादिवाचनमिदं सुमतोषदिष्टं ।

³ p. 335: आवाकः कथितः स एव सुमतेसंज्ञः कविलादिभूः ।

⁴ *Tattvasaṅgraha*, p. 905: तदुक्तं मन्त्रयोगादिनियमादिविद्वत्तान् । etc.
Kamalaśīla adds:—

येन भगवतोक्तवाची मन्त्रयोगादिविद्वत्तेति विद्वत्ः ।

योगः सन्नाधिः । आदिमन्त्रेण सुमतोषवादिपरिचयः ।

a full fledged mystic system in the form of Vajrayāna.

The Vajrayānists maintain that the Mantras are endowed with great powers and blindly believe in them. In the *Sādhnamālā*, passages showing this blind faith on their part are too frequent and eloquent. In one place it is said: What is there impossible for the Mantras to perform if they are applied according to rules? ¹ In another place it is said that through the repeated mutterings of the Mantra, so much power is generated that it can astonish the whole world.² The Mantras by their power can even confer the Buddhahood ³; the merits that accrue from the mutterings of the Mantra of Mahākāla are so numerous that all the Buddhas taken together cannot count them even if they were to count without cessation for a number of days and nights.⁴ The five greatest sins according to Buddhism are the five Ānantaryas but these can be easily washed away and perfection can be gained if the Mantra of Lokanātha is repeated.⁵ By the repetition of the Mantra of Khasarpaṇa the Buddhahood becomes as easy of access as the *Badaraka* fruit on the palm of the hand ⁶ By the Dhāraṇī of Avalokiteśvara even an ass can keep three hundred stanzas in memory.⁷ The Mantra of Ekajaṭā is said to be so powerful that the moment it is muttered a man becomes free from danger, he is always followed by good fortune and his enemies are all destroyed and without doubt he becomes

¹ p. 575: किमस्यस्यार्थं मन्त्राणां योजितानां यथाविधि ।

² p. 334: विश्वविद्यापने इतिरस्यादस्योपजायते ।

³ p. 270: अयं मन्त्राज्जो बुद्धत्वमपि ददाति किं पुनरन्याः सिद्धयः ।

⁴ p. 600: सर्वबुद्धस्य मन्त्राज्जस्य बलिदानेन पुण्यसम्भारं जघयितुं न समर्थो बुद्धे रात्रिनिवसविच्छिन्नधारया देवा अपि तत् पुण्यं जघयितुं न समर्थः ।

⁵ p. 31: पञ्चमन्त्रार्थकारिणीति कोटिजपेन सिद्धति ।

⁶ p. 82: परमातिदुर्लभं बुद्धत्वमपि देवां पश्चित्त्यावलीमवदरकपञ्चमिवाजतिष्ठति ।

⁷ p. 87: मन्त्रोऽपि सन्मन्त्रमयं सज्जति ।

as pious as the Buddha.¹ Examples of this kind are easily multiplied from the *Sādhnamālā*. Lest the people prove doubting, which they are always apt to do, the *Sādhnamālā* gives from time to time the assurance that the power of the mind is extraordinary and one should not doubt what is said about the efficacy of the Mantras.²

It is said that the Mantras are only powerful when they are applied strictly in accordance with the rules. The rules are so strict and minute, and so numerous that it is extremely improbable that any Mantra is capable of being applied in strict conformity to rules, and this is a factor which is apt to discourage enthusiasts and new recruits. But whether the Mantras which are not recited according to the letter of the rules, but in conformity with them as far as is possible, can give any results, is answered in the *Sādhnamālā* probably in token of encouragement to new-comers and enthusiasts. "You should not be sorry," says Kumudākaramati, "because you are not able to apply the Mantra in accordance with the rules stated before. At least you should perform the rite of self-protection and thinking of the closure of the boundary (*Simābandhana*) and of worship you should repeat the Mantras as long as you can and aim at perfection. In accordance with your powers and actions you will certainly obtain results. The testimony of the Tantras in this connection is that such a worshipper can alone give protection to the world."³ The repetition of the Mantras, however, has to be done with the greatest care and, in several instances, the *Sādhnamālā* gives

¹ p. 262 : देवा एकजटायास्तु मन्त्रराजो महाबलः । etc.

² p. 330 : संशयो नैव कर्तव्यो विधिना भाव्यतत्त्वः ।

³ p. 13 वक्ष्यतेनाहं ब्रह्म इति भावसादितम् । अन्ततः सकामसाधकत्वात् कदा बीजावयं च पूजादिषु च विनाशिका तन्मन्त्रानुसार्य भावदिव्यं कर्तुं वाचयेत् । बीजावयं कदापि वाचयेत्तत्र विधिः । यद्यपि बीजावयं रक्षितं भवति तन्मन्त्रवशात् ।

directions for proper repetition. For instance, they should not be recited too quickly, nor too slowly. The mind at the time of recitation should be free from all bad thoughts and completely concentrated on the letters of the Mantra which should be repeated so long as there is no tired feeling.¹

The Mantras are considered most sacred by the Vajrayānists and the accuracy of these Mantras were zealously guarded by them, in much the same way as the Vedic Mantras, by means of several devices. These Mantras are composed usually in ordinary prose but occasionally in an enigmatic language the meaning of which sometimes becomes very difficult to understand. The Mantras are done into prose as well into mnemonic verses for the obvious purpose of memorising. These verses are extremely curious and give practically no meaning to ordinary readers. Let us take, for instance, the verse :

आदौ चक्रधरस्ततः पिबुयुगात् प्रज्ञान्वितो वर्द्धनि ।

तस्माच्च ज्वलयुग्मस्य च परे मेधा परे वर्द्धनि ।

एतस्माच्चरमं धिरिद्वयमतो बुद्धिस्तथा वर्द्धनि ।

स्वाहान्तः कथितः स एष सुगतेर्मन्त्रः कवित्वादभिः² ॥

At first sight it gives no meaning unless you know that it is the statement of a Mantra done into verse which when translated will give the following meaning. "In the beginning there is Cakradhara, who is followed by two *Picus* and *Vardhani* joined with *Prajñā* ; after that are two *Jvalas* which are followed by *Vardhani* after *Medhā* ; even at the end there are two *dhiris*, *Buddhi* and *Vardhani* ending in *Svāhā*. This Mantra which has power to confer the cleverness of a poet was introduced by the Sugata."

¹ p. 10. न पुनं न विद्वन्मित्रं चतुष्टयवर्जितं मन्त्राचरन्तवित्तं नावन्मित्रं यावत्
शेरो न भवति ।

² p. 335.

Now the above is nothing but the statement of the Mantra of Vajravīṇāśarasvatī which runs as : *Om picu picu prajñāvardhani jvala jvala medhāvardhani dhiri dhiri buddhivardhani svāhā.*

Another example of a similar nature is the Bija-mantra of Sarasvatī which is stated in the *Sādhana-mālā* as :

सप्तमस्य द्वितीयस्थमष्टमस्य चतुर्थकम् ।

प्रथमस्य चतुर्थेन भूषितं तत् सविन्दकम् ¹ ॥

“It stands on the second syllable of the seventh ; and is the fourth of the eighth, it is accompanied by the fourth of the first and decorated with the spot.” The explanation seems to be: the second syllable of the seventh class (Antaḥstha) is R, fourth of eighth (Uṣma) is H, fourth of the first (Svara) is Ī, the spot is M and therefore the resultant Bija is HRĪM, (ॐ) the Bija of Sarasvatī.

Let us take up a third interesting example of this kind where the Mantra of Ekajaṭā is expressed in mnemonic verse ² :—

हान्तं ऊताग्रनखं च चतुर्थस्य भेदितम् ॥

विन्दुमस्तकसंभिन्नं खण्डिन्दुसहितं पुनः ॥

एतद्वीजं महद्वीजं द्वितीयं प्रदुः साम्प्रतम् ।

तान्तं वह्निसमायुक्तं पुनस्तेनैव भेदितम् ॥

नादविन्दुसमायुक्तं द्वितीयं भवति स्थिरम् ।

द्वितीयं तु पुनर्वीजं कथयामि प्रयत्नतः ॥

हान्तं बहुकराकान्तं नादविन्दुसमन्वितम् ।

एतद्वीजवरं श्रेष्ठं त्रैलोक्यदहनात्मकम् ॥

कथयामि चतुर्थं च यथा बुद्धेन भाषितम् ।

शान्तं शुद्धं सुतेजाद्यं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥

इदं चर्चाक्षरं सम्यक् मन्त्रनिष्पत्तिकारणम् ।

टान्तमविहीनन्तु उच्चारणे तु रक्षयम् ॥

“It ends in H placed on Fire, is pierced by the fourth vowel and is accompanied by the head of a spot and the half moon. This first Bija is a great Bija. Now hear of the second which ends in T with Fire, is pierced by the same and is accompanied by *Nāḍabindu*. The third also I state carefully which ends in H trampling on the sixth vowel and is accompanied by *Nāḍabindu*. This Bija is the most powerful and is able to set the three worlds on fire. I state now as was done before by the Buddha, the fourth syllable which ends in PHA and gives all kinds of perfections. In order to complete the Mantra hear the half syllable ending in T which is devoid of A and by mere utterance saves all.”

The first Bija consists of H, R (fire), Ī (fourth vowel), Ḥ (spots) and Ṁ and the resultant syllable is H R Ī Ṁ Ḥ (ह्रीः). The second Bija includes T, R (fire), Ī and Ṁ which together makes T R Ī Ṁ (त्रौ). The third has H, Ū (sixth vowel), and Ṁ, which together give H Ū Ṁ (ह्रं). The fourth is PHA while the fifth letter is T which is deprived of its A and therefore considered as a half letter. The last two will give P H A T. So the whole Mantra stands as ह्रीः त्रौ ह्रं षट् (Hrims Trim Hūm Phaṭ).

(iv) *Bodhicitta*.

The Vajrayānist conception of the Bodhi mind appears to be the same as that of the Yogācāra School started by Asaṅga and the literature of which included among others such excellent works as the *Tattva-saṅgraha* of Śāntaraksita. The human mind, or as it is called in Buddhism, the Bodhi mind is something like a continuous stream of consciousness which changes every moment, the consciousness of the previous moment giving rise to the consciousness of the succeeding moment,

the first being the cause of the next. This chain of momentary consciousness is without a beginning, or at best, its starting point cannot be traced, and Buddhism, more or less, is not so much concerned with the beginnings of things as it is with the future or the emancipation of the chain of Vijñāna. This chain of momentary consciousness operating in unison with the all powerful act-force leads the chain either to degradation or emancipation according as the actions done are good or bad. The Bodhi mind is by nature surcharged with bad conformations, memory, desires, etc., which consequently make it impure. To purify this chain of Vijñāna there should be an attempt on the part of its owner to remove the many impurities, and until the impurities are not so removed the Bodhi mind will be subject to a series of transmigrations, not necessarily in the world of men, but in one of the numerous heavens if the actions done are good or in the world of animals, ghosts, etc., if the actions done are bad.¹

According as are the impurities removed one after another from the Bodhi Mind the mind commences an upward march in the different spiritual spheres named by the Mahāyānists as, the Bhūmis, and stays in the different spheres only so long as he is not qualified enough to rise still higher. The number of these Bhūmis is recognized generally as ten, and the Sūtra which describes these ten Bhūmis is the famous *Daśabhūmikasūtra* of which we have just got a magnificent edition from Dr. J. Rahder. The Bhūmis are named on page 5 of this book, and their names are Pramuditā, Vimalā, Prabhākari, Arciṣmatī, Sudurjayā, Abhimukhī, Duraṅgamā, Acalā, Sādhumati, and Dharmāmedhyā. When the Bodhi Mind obtains emancipation, or in other words, when it crosses the ten Bhūmis mentioned above, it is rewarded with Omniscience. Now then the question

¹ E. Bhattacharyya: *Foreword to the Tatvasaṅgraha*, p. xxxix.

arises as to the place where the Omniscient Bodhi Mind can reside in the real cosmological structure as conceived originally by Buddha. The Bhūmis, it may be remembered, were not meant for the Hīnayānists but were exclusively meant for the Mahāyānists whose followers went by the name of the Bodhisattva. No Buddhist will be called a Bodhisattva who has no compassion for suffering humanity or who will not be prepared to sacrifice his Nirvāṇa, even though entitled to it, until all the creatures of the universe are in possession of the Bodhi knowledge. Thus we can see how the Srāvaka and Pratyekas are not entitled to the name of a Bodhisattva which also accounts for their being called Hīnayānists because they selfishly look forward for their own benefit and are not at all moved by the intense sufferings of other less advanced brethren.

The Hīnayānists before obtaining their Nirvāṇa, have a place in the world structure, but their individuality is lost when they actually obtain Nirvāṇa. They have not to wait for the emancipation of others and as such their continuing to hold on to existence is not at all necessary. But the Bodhi Mind of a Bodhisattva is entirely different. Even when he is entitled to his Nirvāṇa he has to continue for the benefit of all living beings and work vigorously. But to the question, where do they live after their attainment of Omniscience?—a satisfactory answer has been given by Śāntarakṣita in his famous work the *Tattvasaṅgraha* where he says:

*Akaṇiṣṭhapure ramye śuddhāvāsavivarjite !
Buddhyante yatra sambuddhā nirmītaśṭviha Bud-
dhyate !!*

“In the excellent Akaṇiṣṭha heaven which leaves aside the Śuddhāvāsa gods, the Bodhisattva attains Omniscience and (under his influence) a Buddha is born in this world.”

Kaṃmalaśīla while commenting on this passage says that above the Akaniṣṭha heaven there is the *Maheśvara-bhavana* or the abode of Maheśvara where the chain of consciousness of the compassionate Bodhisattva attains Omniscience.

The Vajrayānist conception and definition of Bodhicitta is in accordance with the tenets of the Bodhisattvayāna, and was first promulgated in the *Guhyasamāja*. According to this authority the Bodhi Mind is there where voidness and compassion work in unison.¹

At this stage it is necessary to explain the conception of the external objects from the viewpoint of Vajrayāna. In the eye of a Vajrayānist the external world has much the same significance as it appears in Yogācāra. In the *Sādhnamālā* also there is ample evidence to show how the external world is treated in the philosophy of Vajrayāna. In one place it characterises the external world with its movable and immovable objects like the pot, picture, carriage, house, house of statues, mountains, etc., as reduced by reason to mere appearances in much the same way as magic and dream are considered as appearances.² Therefore the Vajrayānists held that external objects have no more reality than magic, mirage, shadow or dream and that their reality could not be proved by reason.

(v) *Ahamkāra*.

A peculiar feature of Vajrayāna worship lies in its doctrine of Ahamkāra or identification of the Bodhicitta

¹ p. 111 quoted from the *Guhyasamāja*—

प्रत्यक्षाकवचाभिन्नं बोधिविचमिति स्तुतम् ।

See also *Jñānasiddhi* p. 75 where the identical śloka is also quoted.

² p. 139: यदेतत् स्रष्टव्यमस्रष्टव्यमदेवकुलपर्वतादि चराचरं तत् सर्वं प्रतिभासमानं विचार्य प्रतिभासोपमं मायास्रष्टव्यम्, अहमपि निःस्वभावः स्रष्टव्य इत्थं प्रत्यक्षाभासम् । etc.

with the deity worshipped. The *Sādhana-mālā* explains this doctrine of *Ahaṁkāra* clearly in several places and the word occurs in almost every *Sādhana*. It is explained as "I am the goddess and the goddess is in me."¹ After *Ahaṁkāra* the worshipper should conceive himself as the deity with the same complexion, form and limbs as described in the *Sādhana* and should instead of worshipping any external object worship himself. It was suggested elsewhere that this identification of the worshipper with the deity worshipped was a new feature introduced by the Buddhists into Tāntrism. This has met with a general criticism from a number of noteworthy scholars and journalists including Dr. A. C. Coomaraswami of Boston and Mr. O. C. Ganguli of Calcutta. It has been urged that in view of the great antiquity of the Yoga Philosophy the view that the doctrine of *Ahaṁkāra* is a new introduction is untenable. To this it may be said here that the theory of the absorption of the individual self with the Primordial Matter or union of the self with a Personal God by the practice of Yoga, and thereby the attainment of perfect knowledge and the consequential freedom from the bondage of transmigration, was started in India from very ancient times, and traces of it can be found in the Upaniṣads of very great antiquity, even greater than that of the Yoga System. Nothing therefore can be said to be a new introduction. But still we say, for instance, that the Vedānta doctrines originated with Śaṅkara though previous to that there was a school of Aupaniṣada philosophers; that Śaṅkara systematised the doctrine of Māyā though Buddhists from Nāgārjuna's time all acknowledged and wrote about the same doctrine in their works. When it is said that this element of *Ahaṁkāra* was introduced by

¹ See for instance, p. 318: वा भवन्ती प्रज्ञाधारिणी साजं योजं वा भवन्ती प्रज्ञाधारिणी ।

Vajrayāna for the first time it was said with reference to the identification of the worshipper with the deity who is a transformation of the great Reality known as Śūnya not only for the purpose of obtaining emancipation as is found in Yoga but also for bewitching women, destroying men and their dwelling houses and even for the extraction of snake poison or for relieving a woman of the pains of labour. The Ahaṁkāra in fact is imperative in the Vajrayāna form of worship and this introduction is considered to be new in view of the multifarious purposes it was called upon to serve.

In some of the Hindu Tantras the doctrine of identification or Ahaṁkāra is indeed to be met with, and this fact gives rise to the controversy as to which Tantras, those of Hinduism or Buddhism, are older. We have sufficient reasons to hold that the Hindu Tantras were introduced on the model of the Buddhist Tantras and the Hindus among other things borrowed many Buddhist customs, practices, deities, and Mantras. The very Kulācāra seems to have been originally conceived by the Buddhists and probably the forefathers of a large number of Kaulas to-day were direct disciples of Buddhists in the Tāntrik Age.

(vi) *Advaya*.

To understand the significance of the Vajrayānic conception of Advaya, the theory of Śūnyatā and Karuṇā will first have to be taken into consideration. Voidness and compassion together constitute what is called the Bodhicitta or the Bodhi Mind. This idea probably for the first time makes its appearance in the *Guhyasamāja*. The mixing up of the two elements Śūnyatā and Karuṇā is what is known as Advaya.

The Śūnyatā as conceived by the Vajrayānists is very forcibly expressed in the *Sādhana-mālā*, p. 111.

Here it is mentioned that *Śūnyatā* consists in thinking or realizing all *Dharmas* (elements or objects) as transitory, momentary, non-ego, mistaken (as realities) by the mind, similar to objects seen in a dream or magic, endowed with a beginning and end, and natural purity, non-existent, unborn, and void like the place of *Ta-thatā*.¹

The conception of *Karuṇā* or compassion of the Vajrayānists finds also a lucid expression in the *Sādhana-mālā*: Compassion is defined as the determination on the part of the Bodhisattva to lead and finally to place all beings in *Nirvāṇa* including beings born from eggs, uterus, perspiration, or beings endowed with shoes like horses (*Aupapāduka*) or endowed with a form or formless, or endowed with consciousness or unconsciousness, or beings who abide neither in consciousness nor unconsciousness.² In another place *Karuṇā* is expressed as a strong determination to diffuse right knowledge among the people who owing to desire (*trṣṇā*) are blinded by ignorance and cannot realize the continuous transmigration as caused by the act force, in order that they may lead a life in accordance with the law of Dependent Origination.³

The commingling of *Śūnyatā* with *Karuṇā* is what is designated by the Vajrayānists as *Advaya* and it is a theory which is very important for understanding the underlying features of Vajrayāna, for, on this alone, the foundation of *Śakti* worship is based. The *Sādhana-*

¹ p. 111: अमिताः अविद्या भिरात्मानः चित्तविषयिताः समेन्द्रजालसदृशाः प्रतिभासमाना आदिभानाः प्रकृतिपरिशुद्धा अभावा अज्ञाता अनुसन्नाः तथताभूतकाङ्क्षिण्यार्थधर्माः etc.

² p. 26: बाधनाः सन्नाः समसंप्रवेष्ट संश्लेषिताः अक्षजा वा जरायुजा वा संसेदजा वा औषपायुजा वा रुचिरो वा अरुचिरो वा संश्लिप्तो वा असंश्लिप्तो वा निवसंज्ञाजालसन्निभो etc. ये सर्वे मया अनुसंधियेन निर्वाणधर्मो प्रतिष्ठापयितव्यः ।

³ p. 111: इत्यावभात् अमी सन्ना अविद्यामोक्षता अकर्मविपाकदर्शिनः देवो श्रीरं अतीत्यसमुत्सवकर्मविद्यावतादान धर्मे ऐश्वर्यामीति कथ्यावा अयधिवचनम् ।

mālā also quite clearly explains the theory by characterizing the effects of Advaya by means of a simile: as copper leaves its dirty colour (and becomes gold) when it comes in contact with the magic tincture, similarly the body leaves off its attachment, hatred, etc., when it comes in contact with the tincture of Advaya.¹ This Advaya is a form of cognition which is all important in Vajrayāna and in many instances the craving for this knowledge finds expression in the *Sādhnamālā*. In the same way as other ideas were deified in Vajrayāna, Advaya was also deified and we find two deities Heruka and Prajñā, the embodiments of Śūnyata and Karuṇā, commingled in Advaya, and fused together in embrace in the Yuganaddha or the *Yab-yum* form. The duality merges into one even as salt commingles with water.

§ 6. Aims and objects of the Tāntrics.

The *Sādhnamālā* is a collection of Sādhana. The word *Sādhana* is closely connected with the word *Siddhi* and the *Sādhana* is a procedure by which *Siddhi* or perfection can be obtained, provided the directions therein given are practised with patience and zeal. The Hindus generally recognize eight Siddhis though occasionally eighteen and twenty-four Siddhis are also acknowledged. The eight Siddhis are: *Animā*, *Mahimā*, *Laghimā*, *Prāpti*, *Prākāmya*, *Isitva*, *Vaśitva*, *Kāmāvasāyitva*.

In the *Brahmavaivarta Purāṇa*² mention is made of thirty-four kinds of Siddhis, including the eight already cited. Some of them are: *Dūraśravaṇa*, *Parakāya-praveśa*, *Manoyātitva*, *Sarvajñatva*, *Vahnistambha*, *Jalas-tambha*, *Cirajīvitva*, *Vāyustambha*, *Kṣetripāsānidhrās-*

¹ p. 82: यथा सिद्धिरनेन विद्धं तावत् कम्पनां त्यजति तत्रां प्रतीरनेनाद्वैतवदेन विद्धं नष्टवद्विद्धं त्यजति ।

² *Rajajana-Khaṇḍa*, Ch. 78, St. 20-29.

tambha, *Kāyavyūhapraveśa*, *Vāksiddha*, *Mṛtānayana*, *Prāṇākarṣaṇa*, *Prānadāna*, *Indriyastambha*, and *Buddhistambha*. One who is able to attain by a particular process many of the foregoing powers is called a Siddhapuruṣa "Perfected Man." In the mediæval times it is said there were many Siddhapuruṣas in India, and the Buddhists recognize their number as eighty-four. Pictures of these are still prepared in Nepal and Tibet and they are even now venerated in these countries.

The Siddhas again are of three varieties according to *Tantrasāra* :¹ *Uttama*, *Madhyama*, and *Adhama*. The characteristics of each class are also given in the same work ; and a Siddha, for instance, will be recognized as belonging to the first class when he is able to fulfil all his desires by mere wish, or in other words, as soon as a desire arises in his mind that very moment it is fulfilled. The second class Siddha is able to conquer death, commune with gods, enter unperceived into the bodies and homes of others, move in the air, hear the gods talk in the firmament, understand all terrestrial truths, obtain conveyances, ornaments, etc., and a long life, bewitch people, perform miracles, remove diseases by a mere glance, extract poison, obtain erudition in the Śāstras, renounce all wordly enjoyments, practise Yoga in all the eight divisions, show compassion to all beings, obtain omniscience, etc., etc. The third or the lowest class of Siddha obtains : fame, long life, conveyances, ornaments, familiarity with the king, popularity with royal personages and the people, power of bewitching, wealth and prosperity, children and family.

It can be easily seen from the above that the third class of Siddhas were never designated as Siddhapuruṣas ; those were attached either to the first or the second

1. *Yogasāra*, (Bengali) : arts. on सिद्ध and सिद्धि ।

class. In all Tantras, Hindu or Buddhist, general directions are always given as to the manner of obtaining Siddhi by muttering the mantras. In case legitimate muttering of the mantras and the conformity to the regulations do not bestow the desired Siddhi, the Tantras also give directions as how it can be obtained by seven different processes.¹

Having thus described the nature of the Sādhakas or Magicians let us now proceed to characterise the different Siddhis or perfections, the possession of one or the other of which entitles a man to be called a Siddha or a Magician. The word *Siddhi* may be defined as the attainment of superhuman powers of the mind, body or the sense-organs. The Siddhi is generally known to be of five varieties: ² (1) *Janmajā*, co-existent with birth, (2) *Auśadhijā*, due to some drug, (3) *Mantrajā*, due to the agency of magic syllables, (4) *Tapojā*, due to austerities, (5) *Samādhijā*, due to intense meditation. The mind is compared to a river in the rainy season with all the exits closed except one through which the water rushes with tremendous vigour. When mind in the same way is concentrated on one particular thought it is able to acquire great strength which we call Siddhi (Perfection).

Siddhis are of various kinds and range from success in love affairs to the attainment of the highest emancipation. But the Siddhis with which we are concerned in the *Sādhanamālā* owe their origin to *mantras* or magic syllables. If we examine the kind of Siddhis for

1

उपायाद्यन कर्तव्याः सप्त शङ्करभाषिताः ।

आत्मन रोधनं वस्त्रं पीडनं रोषपीडनम् ।

इहानां क्रमात् कुर्यात् ततः सिद्धी भवेत्तनुः ।

Siddhikalpadrūpa from Tantrasāra: see art. on सिद्धि ।

2

अष्टौपथिनस्तपःसमाधिनाः सिद्धयः ।

Pañcāgala Darśana: 1, 1.

obtaining which the Buddhists of the Tāntric Age busied themselves in muttering *mantras* and executing Tāntric practices, we will be able to understand the aims and objects of the people and their mentality. Hence a study of these practices is not considered redundant as it is capable of throwing a flood of light on the state of Tāntric culture.

In the Sādhana great anxiety is shown for averting and curing diseases,¹ and for the extraction of snake-poison.² Next in importance to the above desire is the longing for acquiring a knowledge of the Śāstras without study but only through the agency of the *mantras*. Another characteristic feature of the Sādhana is presented by their craving for the Bodhi which again is to be obtained only through the help of the *mantras*.³ Then come the six cruel rites and the attainment of the eight great perfections (*Aṣṭamahāsid-dhayaḥ*).⁴ Great anxiety is also shown for the attainment of Sarvajñatva,⁵ or omniscience, or emancipation, or the position of a Buddha—all signifying one and the same thing,—namely, emancipation. The Tāntric Buddhists also possessed a great desire to have the mighty Hindu gods as their servants, whom they believed to be conquerable by *mantras*, and willing to do menial work for the magician.⁶

¹ A good example of this is the group of three Sādhana No. 17, 84, and 312. Expressions like the following are very common: अमद्याधिनिग्रहणम् । आध्यात्मप-
मने सदानुष्ठानः । सर्वव्याधिहरं गुणं, etc.

² All the Sādhana of Jāngulī and some of Kurukullā are examples of this kind.

³ Cf. for instance, कृपादिकामान् मुञ्चामी निरन्तराद्येवकल्पयः ।

प्राप्नोत्यनुत्तरां बोधिसत्त्विराद् साधकोत्तमः ॥

⁴ As in Nos. 71, 144, etc.

⁵ For instance in S. 81.

सर्वज्ञं चाधिरादेव भवति ।

⁶ As in S. 172, 280.

The Tāntric Buddhists also believed that the benign act of protection could be granted by divine agencies and also secured by *mantras*.¹ Curiously enough, the aid of the *mantras* was widely availed of by the Tāntric Buddhists for vanquishing their opponents in public discussions.² From this it appears clear that religious discussions in public assemblies were very common, and victory in these assemblies was eagerly sought by all classes of people including the Buddhists, and it is no wonder that gods and *mantras* were invented in order that the Sādhaka may easily obtain victory in learned discussions without being qualified for it. This leads us to believe in the stories recorded in the *Pag Sam Jon Zan* that in public assemblies disputants of different religious sects used to assemble and take part, either staking his own religion. Thus people were converted and reconverted to different religions. A great desire is also shown for performing miracles³ probably for creating an impression on the public mind. In spite of acquiring such spiritual powers, however, the monks were habituated to go out for alms, as is evident from the devices invented by them, which miraculously induced people to offer alms of their own accord.⁴

Their conception of future happiness was also of a strange character. In one of the Sādhapas a wish is expressed for a Siddhi which will enable the worshipper to remain in a state of rapture in the company of numberless *Āpsaras*, in the land of the *Vidyādharas* where

¹ Cf. S. No. 206.

² Cf. S. 151—यस्यां भवितुमाचार्या निपद्यः सर्ववादिनाम् । S. 155 यस्योदयेन मित्राणि वादिनां मुच्यपङ्क्तम् । S. 218 पर्यदनभिभवनीयो वादौ ; S. 256 सर्वत्र वादे विजयिना ; etc.

³ S. 222—दाहं दर्शयति, .. पुनश्चपश्यति । .. चतुरङ्गवत् दर्शयति .. प्रत्यागवर्णं कृतं भवति, etc.

⁴ S. 235—ततः शिखरेषु मन्द्यावर्णाकृतितिलकं विधातुं शक्यं प्रविशेत् । यत्र यत्र तिलकं संस्पर्शं दृश्यते तं यत्नेनाराधयेत् ।

the Lord of Heaven will hold the parasol over his head, Brahmā acting as councillor, Vemacitrī as the army-commander, Hari as the gate-keeper, and the naked God Śaṅkara discoursing on the different virtues.¹ The monks usually led a poor life but they were nevertheless anxious for wealth, and believed that wealth could be obtained by the muttering of *mantras* alone. Jambhala, the God of Wealth, was created by them and different images and *mantras* were invented and a large number of Sādhanaś were devoted to his worship. These and similar instances are evidence of the attraction the poor monks had for wealth.²

The Buddhists also acknowledged the eight great Siddhis though they were somewhat different from the eight Siddhis acknowledged by the Hindus. With the Buddhists the eight Siddhis are: (1) Khadga, (2) Añjana, (3) Pādalepa, (4) Antardhāna, (5) Rasa-Rasāyana, (6) Khecara, (7) Bhūcara, (8) Pātāla.³ It is difficult to get an explanation of the nature of these perfections correctly from any Buddhist work. But, evidently, the *first* signifies the perfection which enables a man to conquer a battle with the help of a sword on which *mantras* have been muttered. The *second* evidently means the magic unguent which enables the wearer to perceive the treasures buried under earth or otherwise hidden from the eyes. The *third* refers to the mysterious ointment which when applied to the legs enables a man to move about everywhere without his body

¹ S. 260—अनेकाभिरक्षरोभिः परिततः पुरस्कृतः विद्याधरस्त्वाने वक्षसपुष्पमनुभवम् एव तिष्ठति, देवेभ्यः ह्यवधरो भवति, ब्रह्मा च सन्तौ, वेमचित्रो सैन्यपतिः हरिः प्रतिहारः । .. ब्रह्माचार्यः ब्रह्मरः समस्तगुणानुपदर्शयति । etc.

² Cf. for instance, S. 293—निर्वापयन्ति सक्षिकाक्षमवलवर्षेर्दोरिच्छदावदक्षनं क्षुत-
योपि यक्षः ॥ also S. 296—एवंप्रकारैः सक्षिप्तप्रदानैः समुत्थितो द्रविषाधिराजः ।
इदेदु धनान्यवयतिभास्ति तस्माद् यतो यत्परेश साधयम् ॥ etc.

³ p. 350—अज्ञानपादलोपान्नाधर्मपरसाधनलोचनभूषणपातासुविदिप्रमुखाः सिद्धीः
साधयेत् ।

being perceived by anybody. The *fourth*, similarly, refers to the mysterious power which enables a man to disappear miraculously before the very eyes of other people. The *fifth* refers probably to the magic solution which turns baser metals into gold, or the medicine which gives immunity from death. The *sixth* is the power which enables one to move in the firmament. The *seventh* gives one power to go at will anywhere in this world in a moment, and the *eighth* refers to the power of going to the nether regions. Such feats were considered superhuman and the monks of the Tāntric Age directed their attention to executing such superhuman feats through the agency of the *mantras* which, they thought, develops psychic power.

The most important among the different rites of the Tāntrics are probably what are known as the *Ṣaṭkarma* or six rites, and it is necessary here to give some idea of the different rites with which the old monks always busied themselves. These six rites are: Śānti, Vaśīkaraṇa, Stambhana, Vidveṣaṇa, Uccāṭana and Māraṇa. The *first* rite is the one which is calculated to remove diseases and save men from the terrible consequences of evil stars, or of bad actions done in the previous births. The *second* Vaśīkaraṇa is the rite which when performed gives the performer the power to bewitch all other men or women or even animals and gods, and get work done by them. The *third* Stambhana is the rite by the performance of which power is conferred on the worshipper for stopping all actions of others, and even when a cause is operating to stop its effect. Thus the burning power of fire can be stopped; so that even if the fire be there it will not burn; it is the rite by which all actions of human beings can be stopped at will. The *fourth* Vidveṣaṇa is another interesting rite which gives the power to separate two friends, relatives, lovers from each other and so forth. The *fifth* Uccāṭana is the

rite which when performed gives the performer special power to make his enemy flee from the country with all attendant disgrace. From the *Sādhana-mālā* it may be inferred that *Uccāṭana* was employed in destroying the dwelling houses of enemies by incantations of *mantras* and by other means. The *sixth* is *Māraṇa*, which is perhaps the most cruel among the six cruel rites of *Tāntrism*. This consists in killing enemies by means of apparently harmless practices.¹

These are known as *Ṣaṭkarma* and it is said that experienced *Tāntrics* get results immediately these rites are performed. It is nevertheless difficult for ordinary laymen to obtain any successful result because the rites have to be performed in accordance with Time, Star, and the appropriate gods and *mantras* which are known only to specialists.

The *mantras* are of primary importance in all cruel rites and no less than six methods of application are generally formulated:—

(1) *Grathana* consists of reciting *mantras* on each of the letters of the name of the medium (*Sādhyā*)—generally required in *Śānti* or protective rites.

(2) *Vidarbha* consists in writing the letters of the name of the medium, between the letters of the *Mantra* used mostly in *Vaśikaraṇa* or bewitching.

(3) *Samputa* consists in writing the *mantra* in the beginning and at the end of the name of the medium—mostly required in *Stambhana*.

(4) *Rodhana* consists in applying the *mantra* in the beginning, middle and the end of the name of the medium—necessary in *Vidveṣaṇa*.

(5) *Yoga* consists in reciting the name of the medium at the end of the *mantra*—required in *Uccāṭana*.

¹ *Vidvatosa*, article on *वदकर्म* ।

(6) *Pallava* consists in applying the *mantra* at the end of the name of the medium, and this is required in the *Māraṇa* or destructive rite.¹

Many more technical matters of absorbing interest to those interested in Mysticism, may be brought in and discussed here, but want of space prevents us from entering into the subject more in detail. So before closing this Section it is necessary to give a few references to the text of the *Sādhana-mālā* itself which will provide more information on this subject. These observations contained in the *Sādhana-mālā*, are of special value because there are at present only a few people who are acquainted with the purely Tāntric doctrines and practices which were current amongst the Buddhists in the Tāntric Age.

If page 368ff of the *Sādhana-mālā* on the *Sādhana* of Śukla Kurukullā is referred to, it will be seen that a number of general rules for the different practices have been given there. Some of these details may be of general interest. For instance, the Tantra insists that the mental condition in different rites should be different. “In Śānti the mind should be peaceful, in Pauṣṭika it should be thriving, in Vaśīkaraṇa it should display anxiety, and in Māraṇa it should be in a greatly troubled state.”² “Śānti should be performed on the first day of the lunar fortnight, Pauṣṭika on the full Moon day, Abhi-cāra (Māraṇa) on the 14th day of the Moon and Vaśīkaraṇa on the eighth day.”³ The worshipper should sit with his face Northwards in Śānti, Eastwards in Pauṣ-

¹ *Ibid.*

² ज्ञानिके ज्ञानचित्तेन पुष्टिके पुष्टिचेतसा ।
वश्ये चोत्कण्ठचित्तेन उद्विग्नेन तु मारणे ॥ p. 368.

³ प्रतिपद्यु ज्ञानिकं होमं पौर्णमास्यां तु पौष्टिकम् ।
अभिचारं अतुर्दशां अदृष्ट्यां वज्रकर्तृभिः ॥ p. 368.

ṭika, Southwards in Abhicāra and Westwards in the rites of attraction and Uccāṭana.”¹ “Śānti should be performed in Autumn, Pauṣṭika in Hemanta and the Abhicāras in the Summer season.”² “Śānti should be performed in the evening, Pauṣṭika in early morning, and the Abhicāras in the noon or at mid-night.”³

It is unnecessary to point out in this connection that the deity worshipped in the different rites may be the same, but the same deity will have different colours, weapons and forms in accordance with the rules guiding the rites, and it is precisely in this way that the deities were multiplied.

§ 7. Authors of Sādhana.

Arranged alphabetically.

The Sādhana, as has already been said, are short works of different authors where the procedure for worshipping Buddhist gods and goddesses are given. The Sādhana are mostly of anonymous authors, but amongst the total of 312 Sādhana, quite a large number of names of authors are mentioned. Out of these many are known in the Tibetan Tangyur, but there are also many who were unknown to Tangyur. In the following pages attempts have been made to arrange the names of authors alphabetically (as chronological arrangement is fairly impossible) and to indicate their literary services and, if possible, to give their approximate time.

- 1 उत्तराभिमुखो भूत्वा मन्त्री शान्तिकमारभेत् ।
पौष्टिकं तु सदा पूर्वे अभिचारं तु दक्षिणे ॥
पश्चिमे तु सदा प्रोक्तं आकर्षणशब्दादिकम् ॥ p. 369.
- 2 शान्तिकं शरत्काले तु वैष्णवं पौष्टिकं तथा ।
पौष्टिकाभिचारकर्माणि कुर्यात् सर्वाणि साधकः ॥ p. 369.
- 3 प्रदोषे शान्तिकं प्रोक्तं प्रत्युषे पौष्टिकं तथा ।
मन्त्रादि आर्चनानि वा प्रकुर्यादभिचारकम् ॥ p. 369.

1. *Abhayākaragupta* (No. 295).

cir. A.D. 1084–1130.

This author was well-known both in India and Tibet. He was well-versed in Tibetan and translated many works in that language. He hailed from Bengal, got his training from Magadha and made himself famous in the Vikramaśīla Monastery. Mr. P. N. Bose in his *Indian Teachers of Buddhist Universities*¹ has given good ground for placing him in the reign of Rāma Pāla of Bengal who according to the latest authorities flourished between A.D. 1084–1130.

Abhayākara was a great writer and translator into Tibetan, and the following list from Tangyur² will show how many works he wrote and how many he translated:—³

- T 1. Kālacakrāvatāra.
2. Śrī Cakrasamvaramahābhisamaya.
- T 3. Abhiṣekaprakaraṇa.
4. Svādhiṣṭhānakramopadeśa.
5. Cakrasamvarābhisamayopadeśa.
6. Āmnāyamañjarī, a commentary on Śrī Sampu-
tatantrarāja.
7. Jñānaḍākinīsādhana.
8. Jñānaḍākinīmantra.
9. Abhayapaddhati, a commentary on Śrī Buddha-
kapālamahātatantrarāja.
- T 10. Śrī Mahākālasādhana.
- T 11. Śrī Mahākālāntarasādhana.
12. Candraprabhā, a commentary on Pañcakra-
mamata.
13. Raktayamāntakanispannayoga.
14. Vajrayānāpattimañjarī.
15. Gaṇacakraavidhi.

¹ p. 82.² *Buddhist Tan Oḍḍha*, app. p. 9.³ T indicates books composed and translated by him.

16. Vajrāvali nāma Maṇḍalopāyikā.
17. Niṣpannayogāvali.
18. Jyotirmañjarī nāma Homopāyikā.

In Tangyur he is sometimes called Paṇḍita, Mahāpaṇḍita, Ācāryya, Siddha and Sthavira. He is described in the Tangyur as a resident of Magadha.

2. *Advayavajra* (Nos. 17, 217, 251).

cir. 978–1030 A.D.

Advayavajra popularly known as Avadhūtipā is here represented as the author of three Sādhanaḥ: for Simhanāda, Vajravārāhī and Saptākṣara, but curiously enough, he is also mentioned in one of the Sādhanaḥ (No. 128) composed by Lalitagupta who calls himself a disciple of Advayavajra. We have no means to ascertain whether the Advayavajra mentioned in this latter Sādhana is the same as the author of the three Sādhanaḥ above referred, but in all probability the two Advayavajras seem to be one and the same person. And this gives a good clue to fix his date with some reasonable probability. Now the Cambridge MS in which the Sādhana of Lalitagupta has been found is already known to have been written in the year 1165 A.D. We can thus take 1100 A.D. as the probable date of Lalitagupta, and Advayavajra about one generation earlier. But as Tārānāth mentions him as a contemporary of King Mahīpāla the Pāla King, Dīpaṅkara the great reformer, Naropā and several others, his time should be approximately taken to be the time of Mahīpāla who reigned between A.D., 978 to 1030. Advaya wrote a large number of works and twenty-one among them have been recovered by MM. Haraprasad Shastri in original Sanskrit, and these short works are now published in the *Gaekwad's Oriental Series* (No. XL).

In the Tibetan Tangyur¹ Advayavajra stands as the author or translator² of the following works.

1. Śrī Kālacakropadeśa-ṣaḍaṅgayogatantra-pañ-jikā.
2. Saptākṣarasādhana.
3. Śrī Cakrasamvaropadeśa.
4. Śrī Cakrasamvarapraṭiṣṭhā.
5. Sarvārthasiddhisādhana.
6. Vajravārāhīsādhana.
7. Vajravārāhikalpasarvārthasādhana.
8. Vajrayoginīsukhottarasamvara - nirṇayasvārthakamaṇḍala.
9. Hevajrasādhana.
10. Viśuddhanidhi nāma Hevajrasādhana.
11. Nairātmaprakāśa.
12. Śmahomavidhi.
- T 13. Mahāmāyāsādhana.
14. Raktaikajaṭāsādhana.
15. Śrī Mahākālastotra.
16. Namasanḡityupasaṃhāravitarka.
17. Āryamañjuśrī-nāmasanḡītiṭikā sārōpāyikā.
18. Āryajñānasattva-mañjuśrī-upāyikā.
19. Jñānasattvamañjuśrīupāyikā.
20. Jñānasattvamañjuśrī-vimalaratnamudrāvidhi.
21. Svabhāvavāsamantracaryādaśaka.
22. Svapnekṣā.
23. Buddhābodhisamādhiviśaghātadīpa.
24. Jñānasattvamañjuśrīsārasiddhi.
25. Kudrṣṭīnirghāta.
26. Kudrṣṭīnirghātacintā.
27. Svapnanirdeśa.
28. Māyanirukti.
29. Aprasahaprakāśa.
30. Tattvadaśaka.

¹ *Bauddha Gān*, app. p. 3.

² T indicates books composed and translated by }

31. Yuganaddhaprakāśa.
32. Mahāsukhaprakāśa.
33. Tattvaratnāvalī.
34. Tattvaparakāśa.
35. Pañcatathāgatamudrāvivarāṇa.
36. Sevakārthasaṅgraha.
37. Saṁkṣiptasekaprakriyā.
38. Pañcasvabhāva.
39. Prajñopāyodayapañcaka.
40. Dohānidhi nāma Tattvopadeśa.
41. Mahāyānavimśati.
42. Amanasikāra.
43. Tattvamahāyānavimśati.
44. Dohakoṣapañjikā.
45. Dohānidhikoṣaparipūrṇagiti nāma nijatattva-
prakāśaṭikā.
46. Dohakoṣahrdayārthagitā ṭikā.
47. Caturmudropadeśa.
48. Sarvadharmāprasaha-deśaka-tattvārtha-gāthā-
vṛtti.
49. Abodhabodhaka.
50. Caturavajragītikā.
51. Prajñārambhāvadhi-parikathā.
- T 52. Sevārthanirukti.
53. Jñānasattvamañjuśrī Ādibuddha nāma sādha-
na.
54. Piṇḍikṛtacaityasādhana.

In the Tangyur various epithets are given to him, such as, Paṇḍita, Mahāpaṇḍita, Brāhmaṇa, Ācārya, Mahācārya, Avadhūta, Upādhyāya, etc. He is definitely said to be a Bengali.

3. *Ajitamitra* (No. 55).

Only one Sādhana of his is recorded in the *Sādhana-māla*. It is devoted to the worship of Arapacana, a of Mañjuśrī, but the verses are remarkable by

reason of their sweet and melodious language and by their artistic adjustment of words. The following works are ascribed to him in the Tibetan Tangyur.¹

1. Śrīyākṣabhrātr̥dvayasādhana.
2. Sugataśāsanaratnavohittha.
3. Arapacanasādhana.
4. Pratiṣṭhāvidhi.

The epithets given to him in the Tangyur are: Ācārya, Mahapaṇḍita, Siddha, and Siddhācāryya. His time is unknown but as the Sādhana appears in the MS Ab the time of the author may be taken to be somewhat earlier than the 12th century.

4. *Anupamarakṣita* (Nos. 24, 98).

This writer stands as an author of the two most elaborate Sādhana for Khasarpaṇa and Tārā. His Sādhana are very learned and informing with details on the different doctrines of the Vajrayāna. In Tangyur² he is reputed to be the author of the following works:—

1. Śaḍaṅgayoga.
2. Āryatārābhaṭṭārikāsādhana.
3. Ārya Mañjuśrī nāmasaṅgītiṣṭti.
4. Sarakṣācakrādhiṣṭhānaprṣṭhopadeśa.
5. Khasarpaṇa-Lokeśvara-vistara-sādhana.

He is given in the Tangyur the epithets of Sthavira, Siddha, Mahapaṇḍita, Upādhyāya, Paṇḍita and is described as an Indian. Nothing definite is known about his time.

5. *Asaṅga* (No. 159).

cir. 270–350 A.D.

In Tangyur he is mentioned as the author of only one work *Dharmakāyāśraya-Sāmānya-Guṇastotra*, and the titles given to him there are Ācāryya and Ārya. In the *Sādhana-mālā* he stands as the author of one Sādhana of

¹ *Bodhiśāstra Gan* O. Dohā, app., p. 3.

² *Loc. cit.*, app., p. 5.

Prajñāpāramitā and we are inclined to identify this Asaṅga with the famous Asaṅga the great expounder of the Yogācāra School who was the brother of the celebrated monk and scholar Vasubandhu (A.D. 280-360).¹ The theory that all deities should be stamped with the miniature of the parental Dhyāni Buddha was already current in the beginning of the 4th century, and by that time the theory of the five Dhyāni Buddhas as presiding over the five Skandhas was also well-established.² This shows at least that the Sādhana in question, its author and the *Guhyasamāja* where the Dhyāni Buddha theory was definitely systematized, were very likely contemporaneous.

6. *Cintāmaṇi Datta* (No. 47).

From the materials at our disposal it is not possible to say whether this author is unknown in Tangyur, but so far it has not been possible to trace him in Tangyur through the catalogues. But the Sādhana of Vādiraṭ composed by Cintāmaṇi Datta exhibits his aptitude as a poet. He has introduced a variety of metres in composing the few stanzas he devoted to the Sādhana of Vādiraṭ. From all this it is evident that he was a poet of no mean order.

7. *Dharmākaramati* (Nos. 97, 210).

The name of this author likewise could not be traced in the catalogue of Tibetan Tangyur. He stands as the author of two Sādhanas, one of Tārā and the other of Dhvajāgrakeyūrā. One colophon characterises him as a Mahāpaṇḍita and Sthavira, while the other designates him as a Paṇḍita and as Mādhyamakaruchiḥ

¹ *Tattvasaṃgraha*, Foreword, p. lxviii.

² This is evident from the elaborate *Pūjā* offered to all the five Dhyāni Buddhas and their Śaktis and the manner in which their place has been fixed in the hierarchy.

or as 'one who believes in the Madhyamaka system of Philosophy.' It is not correct, therefore, to say that the Madhyamakas or the earlier Mahāyānists did not believe in gods and goddesses, and at least we find one instance here where a Madhyamaka composes Sādhana for the worship of Tāntric deities. The Vajrayānists must have included in their folds the Mahāyānists of all sorts.

8. *Durjayacandra* (No. 250).

He is reputed to be the author of a large number of works and the following among others are mentioned in Tibetan Tangyur¹ :—

1. Dākinivajrapaṇjarapañcadāka-Sādhana.
2. Śaḍaṅganāma-Sādhana.
3. Sarvabhūtabali.
4. Nairātmadevīpañcadaśastotra.
5. Saptākṣarasādhana.
6. Śricakrasamvarasādhana-Amṛtākṣara.
7. Kaumudī Hevajrapaṇjikā.
8. Ratnacchaṭṭā nāma paṇjikā.
9. Suparigraha nāma Maṇḍalopāyikavidhi.
10. Nairātmāsādhana.
11. Māyāvati Mahāmāyātantrasya Paṇjikā.

In Tibetan Tangyur he is differently styled as Ācārya, Paṇḍita, Mahācārya, Mahāpaṇḍita, and Vandya. From the *Sāadhanamālā* he appears to be a follower of the Heruka cult, and of the Anuttarayoga division. This god is called Vajradāka and Saptākṣara; the latter name is given to him because of his seven-syllabled Mantra. Saptākṣara is here associated with his Śakti Vajravārāhī whose form and weapons are the same as those of the principal deity.

¹ *Loc. cit.*, app., p. 45.

9. *Garbha* (No. 142).

In Tangyur he is styled as Mahācārya and is reputed to be the author of only one work, viz.: *Vajrayāna-mūlāpattiṭīkā*. But in the *Sādhana-mālā* he appears as an author of the Mārīcisādhana which is in accordance with the *Kalpa*. This Mārīcī is three-faced and eight-armed, which is by far the most common type of Mārīcī up till now found. Nothing further is known about the author or his time.

10. *Guṇākaragupta* (No. 272).

This author is called in Tangyur both as Guṇākara and as Guṇākaragupta and the following works are ascribed to him¹:—

1. Bodhicittavivarāṇa.
2. Guhyasamājābhisamaya-nāma-Sādhana.
3. Śrī Mahākāla Sādhana.
4. Maṇḍalavidhi.

He is styled as Upādhyāya, Paṇḍita, Ācārya, Mahācārya, Painḍapātika and is definitely said to be an Indian.

In the *Sādhana-mālā* he stands as the author of a Sādhana devoted to Raktayamāri and in the colophon designates himself as a Painḍapātika Bhikṣu which is also corroborated by Tangyur. His Sādhana is in verse and the stanzas are written in a lucid and forceful style. They are written in several different metres and show at once the devotion and skill of the author in composition.

11. *Hariharu* (No. 53).

He is not mentioned in the Tibetan Tangyur but in the *Sādhana-mālā* his name stands as the author of a very short and solitary Sādhana. This is devoted

¹ *Ibid*, p. 41.

to the worship of Vādirāt, a form of Mañjuśrī, and it contains a verse which gives the Bijamantra of the deity (ॐ).

12. *Indrabhūti*¹ (No. 174).

In Tangyur he is reputed to be the author of the following works² :—

1. Śrī Cakrasamvara-tantrarāja-samvara-samucaya nāma vṛtti.
2. Śrī Cakrasamvara-stotra.
3. Cakrasamvarānubandha-saṁgraha.
4. Siddha-Vajrayoginīsādhana.
5. Vajrayoginī-mantratattva - svādhiṣṭhāna - nirdeśa.
6. Śukla-Vajrayoginīsādhana.
7. Dākinīvajrapañjaramahātantrarājasya Pañjikā Prathamapaṭalasukhabandha nāma.
8. Kulikāmatatattvanirṇaya.
9. Śrī Samputatilaka nāma Yoginītantrarājasya ṭikā Smṛtisandarśanāloka.
10. Śrī Ānandapুষpamālā.
11. Śrī Tattvāmṛtopadeśa.
12. Mahāmāya Sādhana.
13. Śrī Sarvabuddhasamayoga nāma Tantrapañjikā.
14. Śrī Sarvabuddhasamayoga-Dākinījālasamvaratantrārthaṭikā.
15. Sarvabuddhasamayoga-gaṇavidhi.
16. Vajrasattvopāyikā.
17. Śrī Sarvabuddhasamayoga-Dākinījālasamvaramahātantrarāja nāma maṇḍalopāyikā.
18. Jñānasiddhi nāma Sādhanopāyikā.³
19. Sahajasiddhi.
20. Tattvāṣṭakadṛṣṭi.

¹ For his time and other details see Supra, § 4, p. li.

² Loc. cit., app., p. 14.

³ In the course of publication in the *Gaekwad's Oriental Series*.

21. Ratnacakrābhīṣekopadeśa.
22. Ārya Mañjuśrī nāmasaṅgītiṣṭi.
23. Kurukullā Sādhanaṃ.

He is styled as Mahācārya, Oḍiyānasiddhi, Ācārya, Avadhūta, etc., and is definitely mentioned as the king of Uḍḍiyāna or Oḍiyāna.

13. *Kalyānagarbha* (No. 242).

His name is not mentioned in Tangyur, but in the *Sādhana-mālā* he stands as the author of a Sādhana of Heruka of the two-armed single variety. He calls himself as "one who is afraid of being too elaborate." Nothing tangible is however known about this author.

14. *Karuṇā* (Nos. 187, 303).

cir. 753 A.D.

This author, who is also known as Karuṇācala, seems to be an author of considerable parts, but none of his works is preserved in translation in Tibetan Tangyur. Here Karuṇā stands as the author of two Sādhana, one of Kurukullā and the other of Mahākāla. He was a follower of the *Hevajratāntra* and he twice called Līlāśāni or Līlāvajra as his preceptor, who, as has already been pointed out, flourished about A.D. 741. If Karuṇā, his disciple, is taken to be twelve years his junior then his time will fall somewhere near 753 A.D.

15. *Kokadatta* (No. 218).

In the Tibetan Tangyur he stands as the author of the following works¹ :—

1. Śukla Vajravārāhī Sādhana.
2. Śrī Vajrayoginī manasāgopyā-homavidhi.
3. Śrī Vajrayoginyabhipretahomavidhi.
4. Vajravārāhīprajñāloka-kṛtyāstotra.

¹ Loc. cit., app., p. 23.

He is styled as Ācārya or Mahācārya and was also known as Koṅkanapāda.

In the *Sādhana-mālā* he stands as the author of one single Sādhana which is devoted to the worship of Vajravārāhī who is designated as Prajñāloka. It is rather an elaborate Sādhana where instructions are given for reciting Mantras while sitting on a corpse. The Mantra of Prajñāloka according to him is so powerful that the 'careless repetition of the same only two lakh times enabled him to compose the Sādhana even though he never made any efforts to learn the Śāstras.'¹ This Sādhana is included in the MS. B which shows that the author cannot be later than 1100 A.D.²

16. *Kṛṣṇapāda* (No. 181).

In Tangyur the following works are attributed to him³:—

1. Vajragiti.
2. Gaṇacakravīdhi.
3. Kṛṣṇayamāriśmahomavīdhi.
4. Sarvabhūtabalivīdhi.
5. Hevajrasādhana-tattvodyotakara.
6. Ārya-Ḍākinīvajrapañjara nāma Mahātantra-rāja-kalpamukhabandha.
7. Stūpavīdhi.
8. Mṛtyuvīdhi.
9. Guhyapativajrapāṇi-Sādhana.
10. Guhyapativajra-Sādhana.
11. Kṛṣṇayamāribuddhasādhana.
12. Dharmakāyadīpavīdhi.

¹ Cf. p. 431—मयापि अठष्ट्रिया शाले अहतकोशेन विचित्रचेतसा अल्पमन्त्रस्य कश्चिदव-
भाषेन इदं प्रज्ञासौकसाधनं कृतम् ।

² If, however, this Koṅkana is identified with Kaṅkana of the school of Kambala who in collaboration with Padmavajra (in 693 A.D.) introduced the *Hévajratānta*, Kokadatta's time will fall somewhere in the beginning of the 8th century. Cordier, op. cit., p. 231.

³ *Loc. cit.*, app., p. 23.

In Tangyur a large number of Kṛṣṇas are mentioned, and it is very difficult to distinguish one from the other. The works above stated are definitely ascribed to Kṛṣṇapāda and not to Kṛṣṇa, Kāhnu, or Kṛṣṇavajra. This author is styled as Ācārya, Mahācārya, Mahāpaṇḍita and Yogī.

In the *Sādhana-mālā* he stands as the author of a Sādhana of Kurukullā who is described as six-armed and decked in ornaments of snakes. The author in the colophon further gives the information that the Sādhana has been taken from the *Māyājāla Tantra* which extends to sixteen thousand granthas. The Sādhana also gives some directions for the extraction of snake-poison.

17. Śrī Kṛṣṇarāja.

cir. 717 A.D.

Kṛṣṇarāja is mentioned in S. 161 and is there stated as having introduced the goddess Vajrasarasvatī in the *Kṛṣṇayamāri Tantra*. It is very difficult to say which Kṛṣṇa among the many mentioned in the Tangyur really composed this work and what other works are ascribed to him. But he seems to be different from the Kṛṣṇa who composed the Kurukullā Sādhana because the latter appears to be only an humble follower of the *Kṛṣṇayamāri Tantra*. The *Kṛṣṇayamāritantra* was introduced according to Tārānāth by Lalitavajra who was a contemporary of Padmavajra (693 A.D.). Kṛṣṇācārya (717 A.D.) who also introduced the *Samputatilaka Tantra* might have introduced the worship of Vajrasarasvatī, and we are tempted to take this Kṛṣṇarāja as identical with Kṛṣṇācārya.¹

¹ See Supra § 4 p. liii.

18. *Kukkuripāda* (No. 240).

cir. 693 A.D.

In Tangyur he is also known as Ācāryya, Kukurāja or Kukkurarāja and a larger number of works are attributed to him. The following works are said to have been composed by him.¹

1. Śrī Vajrasattva-guhyārtha-dharavyūha.
2. Śrī Vajraheruka-guhyārthadharavyūha.
3. Śrī Padmanartteśvara-guhyārthadharavyūha.
4. Śrī Vajraratnaprabha-guhyārthadharavyūha.
5. Śrī Sughoṭalalita-guhyārthadharavyūha.
6. Sarvamaṇḍalānusāreṇa pañcavidhi.
7. Śrī Sarvabuddha-samayoga-maṇḍalavidhi.
8. Mahāmāyātantrānusāriṇī Herukasāadhanopāy-ikā.
9. Vajrasattvasādhana.
10. Mohataruṇa-Kalpa.
11. Mahāmāyā sādhana maṇḍala vidhi.
12. Śrī Mahāmāyā maṇḍala deva stotra.
13. Śrī Mahāmāyātattvasukhabhāvanānusāri Yogabhāvanopadeśa.
14. Sravaparicchedana.

In the *Sāadhanamālā*, he stands as the author of the Mahāmāyāsādhana where Mahāmāyā represents Heruka in the embrace of Buddhaḍākinī as four-armed and four-faced and surrounded by four Yoginīs. In this Sādhana the word Heruka is analysed, dissected and each particle thereof explained. It contains also one song in Vernacular which is very probably Bengali. Some of his songs are also recorded in the *Bauddha Gān O Dohā*.

According to Tārānath he introduced the Mahāmāyātānta and was a contemporary of Kambalapāda, Padmavajra and Lalitavajra. We have already shown

¹ *Loc. cit.*, app. 18ff.

that Padmavajra flourished in *cir.* A.D. 693 and therefore the time of Kukkuri also should be placed somewhere near.

19. *Kula [datta]* (No. 154).

cir. A.D. 1100.

He is the son of Saṅghadatta and in the Tangyur, where he is styled as Ācārya and Mahāpaṇḍita, only one work entitled *Kriyāsaṃgraha* is ascribed to him. ¹

In the *Sādhana-mālā* he also calls himself as the son of Saṅghadatta, and stands as the author of a Sādhana devoted to the worship of Prajñāpāramitā—a deification of the Prajñāpāramitā literature. As this Sādhana is found in the MS. B which bears a date corresponding to A.D. 1165 his time cannot be later than A.D. 1100.

20. *Kumārākara-gupta* (No. 293).

His name is not mentioned in the Tangyur, but he stands in the *Sādhana-mālā* as the author of a particularly interesting Sādhana in verse devoted to the worship of Ucchuṣma Jambhala, a fierce form of the Buddhist God of Wealth, Jambhala. This Sādhana also describes the Mantra of the god in three stanzas. The author calls himself as a Paṇḍita and Sthavira, but nothing else unfortunately is known about him.

21. *Kumudākaramati* (No. 1).

In the Tangyur ² he is styled as Mahāpāṇḍita and is credited with only one Sādhana namely the one which heads the list in the *Sādhana-mālā*. The Sādhana composed by Kumudākaramati is a pretty long one and is taken from the *Trisamayārājatantra*. It serves more or less as an introduction to the whole book because of its treating many preliminary and elementary subjects including descriptions of a number of Mudrās and their

¹ Cordier: *op. cit.* p. 265.

² *Ibid.*, p. 371.

Mantras. From an obscure reference on p. 13¹ it appears very probable that Trisamayarāja was only another name of Amoghasiddhi one of the five Dhyāni Buddhas. This same Sādhana holds out some hope to the beginners where the author confidently declares that in accordance with the intensity of concentration, some amount of psychic culture is bound to follow.²

22. *Lalitagupta* (No. 128).

cir. A.D. 1050.

He calls himself a direct disciple of Advayavajra and in the Tangyur³ he is credited with only one work, the same in fact, which appears in the *Sādhanamālā*.

This Sādhana is devoted to a peculiar form of Eka-jatā with two arms carrying the rosary in the right and the blue lotus in the left. The goddess is an emanation of the Dhyāni Buddha Akṣobhya and naturally presents a very fierce appearance. This Sādhana is found only in the MS. B which bears a date corresponding to A.D. 1165, and, therefore, the time of Lalitagupta should not be taken as later than A.D. 1100. But it will be more reasonable to place him approximately in A.D. 1050 as Advayavajra belonged to *circa* A.D. 978–1030.⁴

23. *Maṅgalasena* (No. 273).

Though the name of this author cannot be traced in the Tangyur catalogue, he stands in the *Sādhanamālā* as an author of a Sādhana of Kṛṣṇayamāri. He has employed a variety of metres in the composition of the Sādhana which is almost wholly written in verse except for the Mantras. In this Sādhana Yamāri is associated closely with Mañjuśrī to whom a panegyric is addressed.

¹ p. 13 अमोघसिद्धिनाम विमलवराजः निर्बिम्बसिद्धिः ।

³ Cordier, op. cit., p. 122.

² See p. 13.

⁴ *Supra*, p. xci.

It also contains another *Stotra* for the five Dhyani Buddhas. Nothing else is known about him or his time.

24. *Manoratha Rakṣita* (No. 164).

This name is not mentioned in the Tibetan Tangyur, but he stands as an author of a *Sādhana* of *Vajrasarasvatī* written wholly in verse. The author seems to be a follower of the *Avalokiteśvara* cult and did not belong to the higher strata of *Vajrayāna*, as we understand from his advocacy of *Brahmacarya* "celibacy" and discouragement of drinking habits. He shows himself a firm believer in the efficacy of the *Mantra* as is evident from the line:—

विश्वविस्मादने शक्तिरस्मादस्योपजायते ।

25. *Mañjughoṣa*.

His name is mentioned in S. 28 and the way in which the reference is given clearly shows that *Mañjughoṣa* represented the author's *Guru* and not the god *Mañjuśrī*. In the Tibetan Tangyur we find an author of the same name to whom the undernoted works are ascribed¹:—

1. *Samādhibhāṣāṭikā*.
2. *Āryāparimitāyurjñāna sādhanā*.

He is styled as *Upādhyāya*, and *Paṇḍita* and is described as an Indian. This author should be distinguished from the author *Mañjughoṣakīrti* who wrote a work on Grammar.² Our *Mañjughoṣa*, however, is the *Guru* of *Prajñāpālita* who composed a *Sādhana* of *Hālahala Lokeśvara*.

26. *Muktaka* (Nos. 45, 56, 172).

cir. 1100 A.D.

His other name appears to be *Padmākara* as can be understood by a reference to the *Sādhana* No. 56.

¹ *Loc. cit.*, app. p. 64.

² *Cordier op. cit.*, p. 20.

Muktaka is not mentioned in the Tibetan Tangyur but to Padmākara the following original works and translations are attributed¹:—

1. Āryanilāmbaradhara Vajrapāṇi Sādhānopāyikā Tikā.
2. Guhyapatrikā.
3. Vajravidarāṇi nāma dhāraṇi vyākhyāna Vajrāloka nāma.
4. Alimanmatha Sādhana.
- T 5. Hevajratantradvikalapaṭikā.
- T 6. Tattvapradīpa nāma Vajrapāṇi sarvasādhana niṣpannālaṅkāra.
- T 7. Sugatapañcatrīṃśat stotra nāma ratnamālā.

He is styled as Ācārya, Mahācārya, Mahopādhyāya, Paṇḍita and Upādhyāya. His Sādhanās in the *Sādhanamālā* are to be found in the MS. B and, therefore, the time of Muktaka cannot be later than A.D. 1100.

Out of the three Sādhanas included in the present work, one is for Sthiracakra, the second is for Arapacana and the third for Tārodbhava Kurukullā.

27. *Nāgārjuna*, (Nos. 96, 127).
cir. 645 A.D.

Though the *Sādhanamālā* only records two Sādhanas of Nāgārjuna he must be regarded as a prolific writer of Sādhanas and other Tāntric works, and the Tibetan Tangyur records a large number of works composed by him. A list of his works is given below²:—

1. Mantrālaṅkārasādhana.
2. Kakṣapuṭa.
3. Piṇḍīkṛtasādhana.
4. Śrī Guhyasamājamaṇḍalavidhi.
5. Sekacaturaprakaraṇa.

¹ Loc. cit., app. p. 32. T represents works translated by the author.

² See loc. cit., app. p. 49.

6. Bodhicittavivarāṇa.
7. Pañcakrama.
8. Āryanīlāmbaṛadhara Vajrapāṇisarva maṇḍala
niṣpannavidhi.
9. Svabhāvasiddhyupadeśa.
10. Vajrayānasthūlāpatti.
11. Prajñāpāramitāhṛdaya sādhanā.
12. Āryanīlāmbaṛadhara-Vajrapāṇikalpa
dhāraṇi ṭikā.
13. Lokésvara sādhanā.
14. Nīlāmbaṛopasiddhi.
15. Vajrapāṇimaṇḍalavidhi.
16. Hayagrīvasādhanā.
17. Dharmadhātu Stotra.
18. Nirupamastava.
19. Lokātīta stava.
20. Cittavajra Stava.
21. Paramārtha Stava.
22. Kālatraya Stotra.
23. Sattvārādhana stava.
24. Prajñāpāramitā stotra.
25. Acintyastava.
26. Stutyatīta stava.
27. Niruttarastava.
28. Ārya-Maṇjuśrī-Bhaṭṭāraka-paramārtha-stuti.
29. Ārya-Maṇjuśrībhaṭṭāraka karuṇā Stotra.
30. Aṣṭamahāsthānā-caitya-stotra.
31. Dvādaśakāraṇyāyastotra.
32. Vandanāstotra.
33. Narakoddhāra.
34. Samādhībhāṣāṭikā.
35. Mahākāraṇika Ārya-tārā sādhanā samanyabhi-
samaya.
36. Saprajña-Śrī-Mahākāla-sādhanā.
37. Śrī-Mahākālasya stotra aṣṭamaṇṭra.
38. Śrī Mahākālasya stotra-padāṣṭaka.

39. Bodhicitta-Vivarāṇa.
40. Āryasahasrabhujāvalokiteśvara sādhana.
41. Ārya Lokeśvara ṣaḍakṣara sādhana.
42. Saptāṅga sādhana.
43. Ārya Pratisarā Mahāvidyā-cakranibandhana.
44. Vajramahākālāṣṭaka stotra.
45. Śrī Guhyasamāja tantrasya Tantratīka.
46. Śrī Guhyasamājamahāyogatantrotropatti-Krama-sādhana-sūtra-melāpaka.
47. Kalyāṇa-Kāmadhenu.
48. Tārāsādhana.
49. Tārāsādhana-saṁkṣepa.
50. Śrī Mahākāla-sādhana.
51. Krodhavajra Caṇḍadeva-pañca nāma maṇḍala-vidhi.
52. Vajrapāṇi mārḡāṣṭaka.
53. Tattvapradīpa nāma vajrapāṇi sarva-sādhāna-niṣpannālaṅkāra.
54. Pratiṣṭhāpanālaṅkāra.
55. Prāyaścittāmṛta.
56. Śrī Mahākālasya stotra Bhāvaśāncara.
57. Vajrapavitra-Karmasambhāra.
58. Aṣṭādaśa-pāṭala-vistara-vyākhyā.
59. Mañjuśrī-prajñā-vardhana.

He is styled as Ācārya, Mahācārya, Ārya, Bhikṣu, and Bhaṭṭāraka.

Out of the two Sādhana composed by him one is devoted to the worship of Vajratārā who exhibits the Varada Mudrā in the right hand and the Utpala in the left, and sits in the Vajraparyāṅka attitude. The second is devoted to Ekajaṭā and according to a statement in the colophon the Sādhana was restored from Bhoṭa country by Nāgārjuna.¹

¹ चार्थनामार्जुनपादेभेदेषु उद्धृतम् । For other details see Supra, p. xlv.

28. *Padmavardhana*, (No. 155.)

This author is not mentioned in the Tibetan Tangyur but his name stands in the *Sādhana-mālā* as an author of a *sādhana* of Prajñāpāramitā, who 'when manifested makes the lotus face of the disputant (in discussion) sleep in peace.'¹ Nothing else is known of this author.

29. *Padmākaramati*, (No. 14).

The name of Prajñākaramati appears in the Tibetan Tangyur where only one *sādhana* is attributed to him.² In the *Sādhana-mālā* he stands as the author of one *sādhana* only, and the Tangyur *sādhana* is very probably the translation of the same thing.

The *sādhana* refers to the worship of Khasarpaṇa, a form of Lokeśvara who is accompanied by four deities: Sudhanakumāra, Hayagrīva, Tārā and Bhṛkuṭī.

30. *Prabhākarakīrti*, (No. 85).

A.D. 1100.

Prabhākarakīrti's name is mentioned in the Tibetan Tangyur and only one *sādhana* is attributed to him.³ In the *Sādhana-mālā* also one *sādhana* is attributed to him. The latter seems to be the Sanskrit original and the former represents its Tibetan translation.

This *sādhana* refers to the ritual of Candamaharoṣaṇa, and gives directions for the application of the mantra in different functions. The *sādhana* appears in MS. B and therefore, the time of Prabhākarakīrti cannot be later than A.D. 1100.

¹ बज्रीदेवम जिह्मति वादिनां मुक्तापह्वनम् ।

Cordier : op. cit p. 373.

² *Ibid* p. 357.

31. *Prajñāpālita*. (No. 28.)

This author wrote a large number of sādhanas and the following among others are preserved in translations in the Tibetan Tangyur¹ :—

1. Raktayamari karmāvali sādhana cintāmaṇi.
2. Ratipriya sādhana.
3. Yakṣa naṭanaṭi sādhana.
4. Yakṣiṇi parthivi lakṣmī sādhana.
5. Yakṣa Nandikara sādhana.
6. Yakṣarāja Kilikila sādhana.
7. Piḍana mahāyakṣasenāpati sādhana.
8. Śrī Candradevi nāma sādhana.
9. Kuṇḍaladhārīṇī Hārītī sādhana.
10. Ratnamālā.
11. Nāgī sādhana.
12. Nāgī Vasupālamukhi sādhana.
13. Nagyāphunāmopāya.
14. Manohāri sādhana.
15. Subhagā sādhana.
16. Viśālanetrī sādhana.
17. Ratirāga sādhana.
18. Aparājita nāma sādhana.
19. Adhijayājita sādhana.
20. Purnabhadra sādhana.
21. Bhūtisundarī sādhana.
22. Śrī Jayasundarī sādhana.
23. Vimalasundarī sādhana.
24. Piśāca Pilupāla sādhana.
25. Piśāca Munidhara sādhana.
26. Kṛṣṇa piśāca sādhana.
27. Piśāca Kṛṣṇasāra sādhana.
28. Piśācihanā sādhana.
29. Ālukā nāma sādhana.
30. Alaguptā nāma sādhana.

¹ loc. cit. app. p. 55.

31. Kharamukhī sādhanā.
32. Ālumbinī pīśācī sādhanā.
33. Ucchuṣmā nāma sādhanā.
34. Kṣukṣuśrī kuṇḍalī sādhanā.
35. Pīśācī Karṇagṛhyā sādhanā.
36. Pīśācī Kṛṣṇamukhī sādhanā.
37. Yamāricintāmaṇi-mālā nāma sādhanā.
38. Pratiṣṭhā-vidhī.

He is sometimes styled as Ācārya in the Tibetan Tangyur. Prajñāpālita appears in the *Sādhana-mālā* as the composer of a solitary sādhanā of Halaḥala which is found only in MS. Ab. From the concluding verse it may be surmised that he accepted one Mañjuḥosa as his *guru*. In the sādhanā a long Dhārāṇī of Halaḥala is a distinguishing feature.

32. *Ratnākara Śānti*. (No. 110.)

cir. 978–1030.

He should be distinguished from Ratnākara the author of the sādhanā No. 73, as there are no grounds to suppose that they were one and the same person. The following works are attributed to Ratnākara Śānti in the Tibetan Tangyur¹:—

1. Khasamā nāma ṭikā.
2. Hevajra-pañjikā (Muktikavalī nāma).
3. Sukha-duḥkha-dvaya-parityāga-dṛṣṭi.
4. Bhrama hara nāmā sādhanā.
5. Sahaja rati saṁyoga.
6. Sahaja yoga krama.
7. Piṇḍikṛta sādhanopāyikā vṛtti Ratnāvalī nāma.
8. Kṛṣṇayamāri sādhanā Protfulla-kumuda nāma.
9. Vajrabhairava gaṇacakra.
10. Śrī sarva rahasya nibandha pradīpa.
11. Pratīsarā-rakṣācakra-lekhopāya.
12. Pañcarakṣā-vidhī.

¹ *loc. cit.* app. p. 72.

13. Vajratārā sādhana.
14. Guṇavatī śrī Mahāmāyā ṭikā.
15. Mahāmāyā sādhana.
16. Śrī Kṛṣṇayamāri mahātantrarāja-pañjikā-ratnapradīpa.
17. Abhiṣeka-nirukti.
18. Kusumāñjali nāma Guhyasamāja-nibandha.

He is styled as Ācāryya and Mahāpaṇḍita. He is also known by the name of Śānti only. In the *Sādhana-mālā* his name appears as the author of a sādhana devoted to the worship of Vajratārā and containing a large number of applications of the mantra of Vajratārā: *Om Tāre tuttāre ture svāhā*. All these applications refer mostly to the enchantment of women and similar other purposes. In another sādhana of an anonymous author, probably composed by one of his disciples, his name is mentioned in connection with the diffusion of the worship of Trailokyākṣepa, a form of Heruka (page 474).

Ratnākara Śānti was a fairly well-known scholar and he is said to have been in charge of the Eastern gate of the Vikramaśīla monastery. King Mahīpālā I (A.D. 978–1030) Dīpaṅkarā Śrījñāna, Avadhūtipā or Advayavajra, Prajñākaramati, and Nāropa were all his contemporaries.¹

33. *Ratnākara*, (No. 73.)

cir. 1100 A.D.

He should be distinguished from both Ratnākara-śānti and Ratnākara-gupta whose names are separately mentioned in the Tangyur where separate sets of books are ascribed to their authorship. In the Tibetan Tangyur the undernoted works are attributed to him.²

¹ See Supra § 4, p. xci. Also P. N. Bose, *Indian Teachers*, p. 55.

² *loc. cit.* app. p. 72. T indicates translations.

1. Nairātmā sādhanā pauṣṭika nirdeśa.
- T 2. Sīrīhanāda-sādhanā.
- T 3. Trailokyavaśaṁkāra Lokésvara-sādhanā.
- T 4. Padmanarttēsvara-sādhanā.

He is styled as Ācāryya, Paṇḍita and Mahāpaṇḍita. He appears in the *Sāadhanamālā* as the author of a sādhanā of Alimanmatha also known as Bhṛṅgānaṅga who is regarded as a form of Mañjuśrī as well as Heruka. At the end of the sādhanā a couplet in vernacular appears and from *Rayanāṁkareṇa raiaṁ* we understand that he was its author.

The sādhanā is found in MS. B and therefore the author cannot be later than 1100 A.D.

34. *Ratnākaragupta*, (Nos. 2 and 255).

cir. 1100 A.D.

He should be distinguished from Ratnākara and Ratnākara Śānti as they seem to be different persons. In Tangyur the following works are attributed to Ratnākaragupta¹:—

1. Ārya Mañjuśrī Nāmasaṅgiti-pañjikā saṅgraha.
2. Trisamayāsādhanā.
- T 3. Khasarpaṇa sādhanā.

He is styled as Mahāpaṇḍita. His name appears in the *Sāadhanamālā* twice as an author of the Trisamayārāja sādhanā as also for the sādhanā of Sambara. In the first he gives elaborate directions and rules of discipline to be observed by all followers of the Trisamayārājatantra, though in the second the author talks of things which pertain to the highest class of Yogatantra which cannot be practised without the assistance of Śaktis.

¹ *Ibid.* p. 72.

The sādhana of Sambara is found in MS. B and therefore the author cannot be later than A.D. 1100.

35. *Rarigupta* (No. 79).

The name of the author is not mentioned in the Tibetan Tangyur, but he appears in the *Sādhanamālā* as the author of a short sādhana where directions are given for miraculously increasing knowledge by muttering continuously the Bijamantra of Mañjūsri which is *Ham*. Nothing tangible, however, is known about him.

36. *Śabara* (Nos. 185, 235).

cir. A.D. 657.

Śabarapāda who is styled in the *Sādhanamālā* as a Siddha (one who has attained perfection) is represented in the present work as the author of S. 185, and he seems to have been the originator of the Vajrayoginī cult where this particular deity with red colour is worshipped as we understand from the colophon of the sādhana No. 235. In the Tibetan Tangyur he has several names such as Śabarī, Śabarīśvara or Śabaresvara. He is one of the eighty-four Siddhas famous in Buddhist Tāntrism, and the authorship of the following works is attributed to him in the Tibetan Tangyur¹:—

1. Vajrayoginī sādhana.
2. Kūrmāpādasiddhi sādhana.
3. Āryanīlāmbāradhara Vajrapāṇirudra-triviniṭa
nāma tantravṛtti.
4. Śiṣyānugrahavidhi.
5. Vajrayoginīyabhiṣeka saṃkṣepa.
6. Vajrayoginī gaṇacakra vidhi.
7. Śūnyatā dṛṣṭi.
8. Adhiṣṭhāna Mahākāla sādhana.

¹ *loc. cit.* app. p. 86.

9. Vajravidāraṇi nāma dhāraṇi vṛtti Ratnamālā nāma.
 10. Vajravidāraṇi nāma dhāraṇi maṇḍalavidhi Ratnadyuti nāma.
 11. Krodhavajramāranakrama sādhana.
 12. Vajravidāraṇi nāma dhāraṇi Caṇḍamahāroṣaṇa sādhana.
 13. Śaḍaṅgayoga.
 14. Citta guhya gambhirārtha gīti.
 15. Mahāmudrā vajra gīti.
 16. Raktavajrayoginī sādhana.
- He is styled as Ācāryya, Mahācāryya, and Siddha.¹

37. *Sahajavilāsa* (Nos. 183, 231).

Only three works are attributed to this author in the Tibetan Tangyur²:—

1. Samasta mukha praveśa raśmī vimaloṣṇiṣa-prabhāsa sarvatathāgata hṛdaya samaya vilokinī nāma dhāraṇi-vivṛti.
2. Śrī Heruka sādhana.
3. Hevajrodbhava Kurukullā sādhana.

He is sometimes styled as Mahācāryya. *Sahajavilāsa* appears in the *Sāadhanamālā* as the author of two sādhanas, one for the worship of Kurukullā and the other for that of Nairātmā. In the first sādhana he gives two ślokas in vernacular describing Mahāsukha. It appears probable that he followed the *Hevajra Tantra*.

38. *Sanghadatta*.

cir. 1075 A.D.

Sanghadatta's name is mentioned in the sādhana No. 154 composed by his son Kula or Kuladatta in the praise of Prajñāpāramitā. He was very probably an

author of no consequence as his name is not to be found in the Tibetan Tangyur. His son Kuladatta however outshone his father by composing a fairly large number of important books.

Kuladatta's sādhanā is to be found in the MS B. and therefore he cannot be later than A.D. 1100. Saṅghadatta's time, therefore, can be placed in *cir.* 1075 A.D.

39. *Saraha.*

cir. A.D. 633.

The name of this author appears in the two Sādhanaś for Rakta Lokeśvara. These Sādhanaś were very probably written by one who followed Saraha's teachings or belonged to his school.

In the Tibetan Tangyur the undermentioned works are attributed to Saraha¹ :—

1. Śrī Vajrayoginī sādhanā.
2. Kāyakośa-amṛtavajratīkā.
3. Vākkośarucirasvaravajragītā.
4. Trailokyavaśaṅkaralokeśvara sādhanā.
5. Cittakośa Ajavajragītā.
6. Sarvabhūtabalividhi.
7. Śrī Buddhakapāla nāma maṇḍalavidhi krama-pradyotana.
8. Śrī Buddhakapāla sādhanā.
9. Śrī Buddhakapālasya pañjikā Jñānavatī nāma.
10. Dohākośagīti.
11. Tattvopadeśa-śikharadohāgīti.
12. Dohākośa nāma caryāgīti.
13. Dohākośa upadeśa gīti.
14. Kakhasya Dohā.
15. Svādhiṣṭhāna-krama.

¹ *loc. cit.* app. p. 94.

16. Kakhasya Dohātipphaṇa.
17. Mahāmudropadeśavajraguhyagiti.
18. Dvādaśopadeśa gathā.
19. Dohākoṣa nāma Mahāmudropadeśa.
20. Bhāvanādr̥ṣṭicaryāphala dohākoṣa-gītikā.
21. Kāya-vāk-citta manasikāra.

He is styled as Ācāryya, Mahācāryya, Siddha, Yogī, Mahāyogī, Yogīśvara, Mahabrahmaṇa, Mahāśavara, etc.¹

40. *Śāśvatavajra* (No. 101).

cir. A.D. 1100.

Śāśvatavajra is well-known as a great author and the following works are attributed to him in the Tibetan Tangyur.²

1. Śrī Samvara-vṛtti tattvaviśārādā.
2. Samvara Lūhipādābhisamaya vṛtti.
3. Tārāsādhana.
4. Cakrasamvarasekakriyā.
5. Āryogratārā sādhana.
6. Ekajaṭāsādhana.
7. Krodha-tārābalyupahāra.
8. Ekajaṭa-tārāmativardhana.
9. Tārādevī pañca sādhana.
10. Karuṇatārā sādhana.
11. Pr̥ṣṭhacakra.
12. Tārāguhya sādhana.
13. Karuṇa-tārā viśva-karmā sādhana.
14. Kākāsyatulākoti kālī.
15. Ādarśaprasāda nāma Tārābhaṭṭārikopadeśa.

He is styled as Ācāryya, and Mahāpaṇḍita. He is mentioned in the *Sādhana-mālā* as the author of three Sādhana: one refers to the worship of Mahācinatārā while the two others refer to the worship of Cakrasamvara, the hero of the famous *Cakrasamvara Tantra*.

The first Sādhana which is in verse appears in the MS. B and therefore, the time of Śāśvatavajra cannot be later than *cir.* A.D. 1100.

41. *Sarvajñamitra.*

cir. 1050 A.D.

In the Tibetan Tangyur there is none who is styled as Sarvajñamitra but there is one with a similar name, Sarvajña-srī-mitra. In the *Sādhanamālā* Sarvajñamitra is associated with a Sādhana (S. 109) of rather a peculiar deity by name Sragdharā, and in the Tangyur Sarvajñaśrimitra stands as an author of certain *stotras* in the praise of the same deity Sragdharā. It is therefore, highly probable, if not certain that the two names represent one and the same person. In the Tangyur he is credited with the following works.¹

1. Sragdhārastotra.
2. Āryatārā Sragdharā-stotra.
3. Devitārā kuvākyādhyeṣaṇa nāma stotra.
4. Āryatārā sādhana.

He is styled as Ācāryya, Mahācāryya, and Mahāpaṇḍita and it is definitely stated both in the *Sādhanamālā* and in the Tangyur that he hailed from Kasmir. It is stated in the *Sādhanamālā* that Sarvajñamitra when once in great difficulty wanted death to overtake him and addressed his last prayer to his favourite goddess Tārā with his face upwards and a garland in his hands, Sragdharā miraculously appeared before him.

42. *Śrīdhara* (No. 161).

cir. A.D. 1100.

In the Tibetan Tangyur he is credited with the undermentioned works² :—

¹ *loc. cit.* p. 95.

² *loc. cit.* p. 92.

1. Krodhavārāhī Vajrayoginī sādhana.
2. Śrī Yamāritantra-pañjikā Sahajālōka.
3. Kṛṣṇayamāri sādhana.
4. Kṛṣṇayamārimaṇḍalopāyikā.
5. Vajrasarasvatīstotra.
6. Mahiṣānanasya sādhana.
7. Raktāricatuḥśaktiprthak sādhana.
8. Raktayamāri samādhividhi.
9. Raktayamāri balividhi.
10. Svacittodhva-saṁkrāmaṇopadeśa.
11. Devīprabhādhārādhiṣṭhāna.
12. Raktayamāri maṇḍalopāyikā.
13. Raktayamāryadhiṣṭhāna kramopadeśanā.
14. Caturyogatattva nāma Svādhiṣṭhānopadeśa.
15. Raktayamāri sādhana.
16. Āloka-caturaṭikā.
17. Raktayamāri mantra saṅgraha.

He is styled as Ācārya, Mahāpaṇḍita, Mahāyogī, Brāhmaṇa, Mahācārya, Siddhācārya, Mahopādhyāya, etc.

In the *Sādhana-mālā* he is mentioned as the author of a *Sādhana* written wholly in verse for the worship of Vajrasarasvatī. The whole *Sādhana* shows the author's mastery over the language and brings forcibly to the mind of the reader that he was a great adept in the art of versification. This *Sādhana* appears in the MS B and therefore, the author cannot be later than *cir.* 1100 A.D.

43. *Sujanabhadra* (Nos. 66, 296).

cir. A.D. 1100.

Sujanabhadra's name appears in the Tangyur catalogue more or less as an insignificant author and only one *Sādhana* is attributed to his authorship.¹

In the *Sādhana-mālā* he stands as an author of two *Sādhana*s, one for Vāk, a variety of Mañjuśrī, and the other for Jambhala. From the first it can be easily seen that he possessed rare powers of composition and of versification and his language is always sweet, melodious and forcible. The Vāksādhana appears in the MS B and therefore, he cannot be placed later than *cir.* 1100 A.D.

44. *Sumatibhadra* (No. 306).

In the *Sādhana-mālā* only one *Sādhana* of four lines for the worship of Mahākāla is attributed to this author whose name is not expressly mentioned in the Tibetan Tangyur, unless however, he is identified with Sumati or Sumatikīrti, but this identification is doubtful.

45. *Trailokyavajra* (No. 266).

cir. 1100 A.D.

This author is not mentioned in the Tibetan Tangyur but he stands in the *Sādhana-mālā* as the author of a *Sādhana* which refers to the worship of Bhūtaḍāmara, a fierce deity of the Buddhist Pantheon, who is believed to confer great powers to his devotees. The *Sādhana* is found in the MS B and therefore, the time of the author cannot be later than *cir.* 1100 A.D.

46. *Vairocana Rakṣita* (Nos. 264, 271).

cir. A.D. 728-764.

Several Vairocanas figure prominently in the Tangyur list. The *Sādhana-mālā*, for instance, mentions one as Vairocana and the other as Vairocana Rakṣita, and in the Tangyur there is a third Vairocana Vajra. It is, however, quite possible to identify the first two names because the works *Vajrabhairava maṇḍalavidhi prakāśa* and *Dohakośa* are ascribed in one instance to Vairocana

and in another to Vairocana Raksita in the Tangyur catalogue itself.¹

The following original works and translations are attributed to Vairocana² :

- T 1. Śrīgṛhyasamajatantra-ajātikā.
- T 2. Śukla Vajrayoginī sādhanā.
- T 3. Śrīvajrabhairava-manjara-vidhī prakāśa.
- T 4. Bhagavad Vajrasādhana-nāṭya-caturakrama.
- 5. Kalpasaptaka-ṛiti.
- T 6. Śrī Vajrabhairava sādhanā vajraprakāśa-nama.
- T 7. Dohakoṣa-nāma Mahāmudropadeśa.
- T 8. Prajñāparamitāḥ-playasādhana.
- 9. Raktayamāri sādhanā.
- T 10. Mahisānanasya sādhanā.

He is styled as Guru, Paṇḍita, Upādhyaya, Paṇḍita, Mahāpaṇḍita, and Mahācarya.

In the *Sādhana-mālā* he appears as the author of two Sādhana: one for Bhutaḍamara and the other for Raktayamāri. Vairocana Raksita is said to have been a disciple of guru Padmasambhava who went to Tibet to reform the Buddhism of that country when king Khri Sron lde Btan was reigning in Tibet. This king is believed to have reigned between A.D. 728 to 764 and as Vairocana Raksita was his contemporary he must have flourished in the second and third quarters of the 8th century.³

47. *Virūpakṣa* (No. 312).

This author's name does not appear in the Tangyur Catalogue unless of course he is identified with the

¹ See *loc. cit.* app. p. 85.

² *Ibid*, p. 85. T indicates works translated by him.

³ P. N. Bose : *Indian Teachers in Indian Universities*, p. 42.

Siddhācāryya Virupākṣa nicknamed Virupā who stands as an author of the following works¹ :—

1. Cchinnamundā sādhana.
2. Uddiyāna śrī yogiyoginī svayambhū sambhoga śmaśānakalpa.
3. Karmacandālī dohakoṣa gīti.
4. Raktayamāri sādhana.
5. Balividhi.
6. Prabhāsodaya krama.
7. Suniṣprapañca tattvopadeśa.
8. Yamāri yantrāvali.
9. Amṛtādhiṣṭhāna.
10. Śrī Virūpapāda caturaśīti.
11. Dohakoṣa.
12. Mārgaphalānvitāvavādaka.
13. Amṛtasiddhimūla.

He is styled as Mahācāryya, Yogīśvara, and Mahāyogī. In the *Sādhnamālā* he appears as the author of the last Sādhana which refers to the worship of a very furious form of Mahākāla with eight faces sixteen arms and four legs. In the Sādhana a whole Maṇḍala of Mahākāla with attendant deities is described in detail and numerous applications are mentioned of the mantra of Mahākāla for a variety of purposes beginning from relieving the pain of a woman in labour and ending in the scaring of animals. Virupākṣa was a native of Tripurā and wrote many songs in his vernacular some of which are published in the *Bauddha Gān O Dohā*.

§ 8. Vajrayāna Deities.

(i) *Their significance.*

The deities of the Vajrayānists are all manifestations of Śūnya.² Advayavajra says in a very characteris-

¹ *loc. cit.* p. 83.

² For a discussion see *Indian Buddhist Iconography*, p. 166.

tic stanza that the deities are nothing but manifestations of Śūnya and are by nature non-existent, and whenever there is manifestation it must be Śūnya in essence.¹ In the *Sādhana-mālā* the process of evolution of deities from Śūnya is explained in another very interesting stanza which is also found in one of the works of Advaya-vajra. The process of evolution has four stages: the first is the right perception of the Śūnyatā or voidness, the second is its connection with the germ syllable, the third is the conception of an icon and the fourth is the external representation of the deity.² This statement which occurs both in the *Sādhana-mālā* and in Advaya-vajra is a very strong argument against the theory that later Buddhism was nothing but gross idolatry. This shows on the other hand that their conception of godhead was philosophically most profound, a parallel to which is scarcely to be met with in any other Indian religion.

Occasionally the *Sādhana-mālā* gives us information as to the residence of the Vajrayāna deities and as far as it can be gathered from some stray references we can definitely say that the abode of these gods was in the Akaniṣṭha heaven which is the topmost of the Rūpa heavens.³

As has been pointed out before, the deities of the Vajrayāna system represent the Śūnya and they are Śūnya in essence with the three elements Śūnya, Vijñāna and Mahāsukha. They are rather the voluntary mani-

¹ *Advaya-vajrasaṃgraha* (GOS), p. 51—

स्फूर्तिश्च देवताकारा निःस्वभावा एव भवति ।

यथा यथा भवेत् स्फूर्तिः सा तथा प्रत्यक्षव्यवस्था ॥

² *op. cit.* p. 50—

प्रत्यक्षाबोधितो बीजं बीजादिव्यं प्रजायते ।

विम्बे च व्यासविन्यासौ etc. ॥

³ pp. 47, 64.

festations of the Śūnya in accordance with the Bijamantras uttered by the worshippers, with an appearance suitable for the function he has to discharge. In the *Sādhana-mālā* in one instance while characterising Mañjuśrī it gives us a piece of very important information and calls him as equal to all Tathāgatas who are none but the five Dhyāni Buddhas.¹ This implies that the deity is an embodiment of the five Skandhas over each of which one Dhyāni Buddha presides,² such as Akṣobhya for Vijñāna, Vairocana for Rūpa, Ratnasambhava for Vedanā, Amitābha for Samjñā and Amoghasiddhi for Saṁskāra. When one element among the five predominates the deity is considered to be the emanation of that Dhyāni Buddha who presides over the element in question. When such deity is represented in art he bears on his head the same Dhyāni Buddha and is considered as his offspring and as belonging to his family. The five Dhyāni Buddhas are generally represented on the aureole over the head of the principal deity.

(ii) *Their appearance.*

It may be noticed that the *Sādhana-mālā* is very particular in having a colour applied to all the deities. This colour has a deep significance and is a thing which should not be passed over unnoticed. The Dhyāni Buddhas, it may be remembered, have each a different colour and they preside over one or the other of the Skandhas, also five in number. The deities emanating from each of these five Dhyāni Buddhas constitute the family of each. Ordinarily the whole family of a parti-

¹ p. 117 सर्वतथागतस्वरूप मञ्जुश्रीरूपमात्मनं etc.

² *Jñānasiddhi*, op. cit. p. 41—

पद्मवज्रसंभवत्वात् पद्मस्कन्धा जिनाः स्मृताः ।

धातवी लोचनद्व्याक्तु बुद्धकायकृत्तौ मतः ॥

also *Sādhana-mālā*, पद्मस्कन्धा पद्मतथागतस्वरूपा भावनी ; p. 391 पद्मवज्राभरतपरिचयं पद्मवज्रकर्मणः ।

cular Dhyāni-Buddha should have the same colour as that of their spiritual father. Thus the family of Akṣobhya, the embodiment of Vijñāna Skandha, should have the blue colour because it is the colour of the Dharmic Buddha Akṣobhya. This is, of course, the general rule but numerous exceptions are also met with. Take, for instance, a deity, who is very popular and has the power to grant success in a variety of protective and destructive rites. The deity cannot have the same colour in all the rites because the difference in rite demands a difference in form and colour, posture, and so forth.¹ In the *Sādhana-mālā*² it is said that the colour of the deities vary in accordance with the functions they have to discharge but we refrain from saying more on the point as details such as these should be learnt from the Gurus and the comprehensive Tantras because these are beyond the scope of the Sādhana.

It may be frequently seen from the text of the *Sādhana-mālā* that the deities sometimes, present a very fierce appearance and are invoked in terrible rites such as for the destruction of men (Māraṇa) and their houses (Uccāṭana) and, so forth. This, perhaps, the authors of Sādhana considered incompatible with the theory of compassion and a few indirect explanations to clear up the point are not wanting in the *Sādhana-mālā*. Two characteristic passages are quoted below, one with reference to the fierce form of Yamāri and the other in respect of Ucchuṣma Jambhala :

1. Śrīmantam antaḥkaruṇamayaṁ taṁ
Sattvārthahetor vahirugrarūpaṁ

¹ See for instance the details prescribed for the different rites in which Yamāri is worshipped with different attributes, p. 533 ff.

² p. 558, कर्मानुरूपतो वर्णे शोक्लमस्यातिविस्तरात् ।

गुरुपदेशतस्तच्च चिन्तयं वाञ्छितसिद्धये ॥

also p. 396, कर्मानुरूपतः शक्तादिवर्षयुक्तां etc.

p. 582, रक्तकण्ठीतसितवर्णं कर्मानुरूपतो ध्येयम् ।

Nātham Yamārim praṇipatya mūrdhnā
Likhāmi tatsādhanam iṣṭahetoḥ.¹

“After making my obeisance by my head to Lord Yamāri who is of dignified appearance, internally compassionate but externally terrific for the good of all beings, I write this procedure of worship for the benefit of all.”

2. Dāridryaduḥkhāhatamānasānām
kā cittavṛttiḥ Sugatasya kṛtteḥ
Ataśca kopād iva Jambhalo’ sau.
Ucchuṣmarūpaṁ bhayadam cakāra.²

“People who are stricken down with the misery of poverty what desire can they have for the rites laid down by Sugata? It is for this reason it seems that Jambhala in his anger assumed the terrific form of Ucchuṣma.”

Mahākāla is another very terrible deity with terrible appearance and is invoked to discharge terrible functions. Neither his appearance nor his functions are in keeping with the doctrine of Karuṇā or compassion. But a very excellent explanation to clear up the point has been offered by the author of the Sādhana. He says:

Acaryye yaḥ sadā dveṣi kupito ratnatraye’pi yaḥ
Anekasattvavidhvaṁsi Mahākālena khādyate.³

“One who is persistently a hater of the preceptor and is adversely disposed towards the three Jewels (Buddha, Dharma and Saṅgha) and immolates many animals is eaten up raw by Mahākāla.”

Now in a case like this we can easily understand that the conception of the fierce form of Mahākāla is quite in keeping with the doctrine of Compassion because such a man is incorrigible and he alone and un-

accompanied does harm to many beings, and a mischievous man like him ought to be removed by a fierce deity like Mahākāla for the good of many. We do not see however the necessity of eating the poor offender raw unless of course it is assumed that his mental condition will change in the next birth by undergoing a transformation in the compassionate stomach of Mahākāla.

(iii) *Buddhist worship and idolatry.*

Idolatry means worship of idols. It has many drawbacks but it is very useful for society as a whole. The formless abstract and unseen power which we characterise as God is a thing very difficult to be conceived even by great intellects, not to speak of the common people, who have no idea as to what attributes God actually represents. If, of course, as we generally do, through the medium of images, we can make the mass believe in the great unseen power and his unbounded compassion for suffering humanity and make them fear sin and love good, then we must necessarily admit that idol worship is fraught with great utility and is of great social value. But what is no reason why we should call idol worship idolatry unless we can definitely prove the actual possession of the image by God when a few apparently meaningless Mantras are uttered for the alleged purpose of the image with life. This is indeed very difficult to believe in this scientific age, and it is one of the reasons why image worship has been characterised as grossly superstitious, and the image worshippers as idolaters. Idol worship has its utilities in its own sphere and has in India been considered as a necessity from very ancient times. But on the ground of public utility as such it can have no scientific value because we have never authoritatively known that a deity ever actually entered into an image.

prepared for the purpose. The Hindus worship idols in this way and believe that their Mantras can infuse the image with life and therefore they are for all intents and purposes idolators.

The Jains regard the images as remembrancers (*smārakas*). By seeing the images of the Tirthaṅkaras they call to mind their noble lives, good deeds, their lofty preachings and high ideals, and to their memory they offer various articles of worship, in token of reverence. Their idol worship is not exactly what is known as idolatry in so far as these Tirthaṅkaras are concerned, but the moment they leave this sphere and offer objects of worship to hypothetical beings such as the Yakṣas and Yakṣiṇīs with four faces and eight arms and with strange vehicles, they are relegated to the sphere of idolatry, for here also we cannot prove that these strange creatures ever existed on the face of the Earth.

But the Buddhist mode of worship as can be seen from numerous Sādhanaś in the present work is entirely different from that of the Hindus or of the Jains. To the Buddhist the external world has no existence, the body with the sense organs are unreal; the real noumenon is only Śūnya which together with Karuṇā, constitute the Bodhicitta. The Bodhi Mind then is also a reality; in fact it has the same reality as that of Śūnya, and beyond the mind there is nothing in the external world. The body as such being external does not exist and it has no reality. This is the conception about the mind and the external world in the Vajrayāna. To the followers of Vajrayāna, therefore, how can there be reality in an image, a grossly external object, to which worship may be offered. The Vajrayāna theory of godhead is so peculiar and had such successive stages of development traceable through Buddhist literature for several centuries that when-

ever similar conceptions or theories are met with in the literature of other sects we can easily put our finger on them and characterize them as borrowed from the Vajrayāna.

Bodhisattva after following the prescribed procedure according to the instructions of the Guru or according to the Sādhana should regard himself as nothing but as a chain of momentary consciousness full of compassion for suffering humanity, and invoke the aid of Śūnya the ultimate reality with the three elements, Śūnya, Vijñāna and Mahāsukha. This aid can only be invoked when the Bodhi Mind of the Bodhisattva is also identified with the Śūnya; and only when this is done, the Śūnya responds. In accordance with the Bijamantra or in accordance with the purpose for which the aid of the Śūnya has been invoked, the Śūnya transforms itself in the form of a divinity with which the Bodhi Mind is identified. When the commingling of the Bodhi Mind with the deity takes place, the former develops great power, and is able to do the work for which the deity has been invoked until he is dismissed from the mind with the proper formula. A glance at the list of deities and the aims and objects of the Vajrayānist will show how many multifarious duties the Śūnya had to perform and into how many forms it had to transform itself.

(It can indeed be pointed out that because a large number of images of gods and goddesses of the Vajrayāna Pantheon were made and subsequently discovered from under the earth, therefore the Buddhists must be considered as idolators. Against this we can point out that it is not an easy task to conceive the outward appearances of gods and goddesses of an extensive Pantheon for the purpose of meditation, without the help of images or pictures, and it is in order to supply this

most important aid to the numerous worshippers that innumerable images had to be carved out of stone. We have also evidence that pictures were painted for the same purpose and even now in Nepal the Vajracāryas keep a large stock of paintings and pictures of numerous deities for their numerous clients. It must be definitely understood that no attempt is here made to represent the case of the Buddhist with regard to the charge of idolatry as equally levelled at them. From a study of their literature we can definitely proclaim that Vajrayāna was no idolatry but if some ignorant lay disciples in imitation of the Hindu and Jain customs throw a few flowers at the feet of an image need not impugn the pure doctrine of the Śāstras. }

(iv) *Hindu gods versus Buddhist gods.*

The Vajrayānist displayed a great hatred towards the gods of the Hindu religion and a large number of remarks made by a number of Vajrayāna authors on the Hindu gods in the *Sādhana-mālā* fully bears us out. They were not only hostile to the Hindu gods but their hostility towards the Hindu gods prove further that they had a great hatred towards the members of other religions also. This fact was for the first time pointed out in the *Indian Buddhist Iconography* but it met with violent criticism from eminent scholars especially from the famous art critic, Dr. A. Coomarswami of the Boston Museum¹ who did not relish the idea mainly on the ground of sentiment. This has necessitated further comment on the point and we shall here enumerate a number of passages from the body of the text from which it will be possible to judge whether we were not justified in saying that the Vajrayānist displayed great hatred towards the gods of the Hindu faith. Dr.

Coomarswami maintains that the Brahmaśiras which is carried by a number of gods of the Buddhist Pantheon has a very deep spiritual significance. This of course sounds very ingenious but is a little out of point, and uncorroborated by facts. It shows nothing but that the Buddhist gods are so powerful that they destroy the Hindu gods and carry their heads in their hands thereby displaying wonderful hatred towards the Hindu gods in particular and Hinduism in general. This can also be proved by various other examples from the *Sādhana-mālā* itself. Take, for instance, the description of Hariharivāhanodbhava, a form of Avalokiteśvara, the all compassionate Bodhisattva, and it will be found that his Vāhana or favourite animal is Viṣṇu, the second God of the Hindu Trinity.¹ The latter cannot be mistaken for any other god or thing, because here his own favourite animal, the mythical bird, Garuḍa, is also present. In another place while describing Caṇḍaroṣaṇa the author of the *Sādhana* says that the god carries the noose in order to bind the enemies who cause sufferings to humanity, such as Viṣṇu, Śiva, Brahmā who are terrified by the raised index fingers of the god.² Further on, in the same *Sādhana* the author says that Caṇḍaroṣaṇa should be conceived as looking towards the miserable people who are subjected to constant revolution in the cycle of existence by the wicked gods such as Viṣṇu, Brahmā and Śiva and Kandarpa the god of love.³ By Caṇḍaroṣaṇa's intervention the hosts of Māras who are terrified, weeping, nude, with dishevelled hair, hopeless and in despair, are hacked to pieces with the sword. Caṇḍaroṣaṇa gives their life back and places them near his feet so that they may perform pious duties in

¹ p. 77, सिंहवडविष्णुस्वस्तिसाक्षानं ध्यात्वा, etc.

² p. 174, तर्जनीतर्जितयाकुक्षानेकहरिहरहरिश्चमर्दिस्त्रोदन्दारिवस्त्राय, etc.

³ p. 176, हरिहरहरिश्चमर्दिस्त्रोदन्दारिभिः भवचक्रे धाम्यतस्मान् पश्येत् ।

future.¹ Further on, while enumerating the benefits that accrue from the worship of Mṛtyuvañcana Tārā the author says that the worshipper conquers death as though emancipated, and even the ends of his hair cannot be destroyed by Hindu gods like Brahmā, Indra, Viṣṇu, Moon, the Sun, Śiva, deities of the quarters, Yama and Maṇinatha.² Again, while describing Māricī the principal Hindu gods are brought to the humiliating position of making obeisance to Māricī. Some of them are actually trampled under her feet while others obey her orders like her servants.³ In another place the author of a Sādhana says that the ascetic who pleases the goddess Kurukullā, to him Brahmā, Rudra, Indra Nārāyaṇa and others come and meet his wants whatever they may be, like servants.⁴ While describing Vajrajālānalārka he is characterised as trampling under his foot not only Viṣṇu but also his consort Lakṣmī.⁵ Bhūtadāmara is described as one who is an expert in destroying the pride of Indra, Brahmā, Kuvera and others.⁶ Ucchuṣma Jambhala is described in one place as pressing Kuvera under his feet so that he vomits blood (or jewels).⁷ The severed head of Brahmā is carried by Māricī, Vajrasarasvatī, Prasannas tārā and several others. Trailokyavijaya trample-

¹ p. 175, ततो हृन्मन्त्रस्फुरितैर्महाक्रोभराजैरनेकस्यान् सारष्टन्दान् ससैन्यान् दिगम्बरान् भुक्तकेशान् क्रन्दमानान् अवाणान् वज्रपाशेन वज्रानीय विध्वंस्य विधूर्ण्य तीक्ष्णेन अङ्गेन स्थित्यः मेघोचितेन पुनर्निर्माय धर्मे विनेतुं स्वपदान्तिके स्थापयेत् ।

² p. 211 वेद्येन्द्रविष्णुचन्द्राकर्षददिकालममयैः ।

अथैषिष्ठितरोमायैः मृत्युं जयति मुक्तवत् ॥

³ p. 220, वज्रपाशगृहीतपुरन्दरवन्दितं .. अधो हरिहरब्रह्मादयो मद्विताः वसुलोकपालाः सर्वे भट्टारिकावतः सज्जां च कुर्वन्तः स्थिताः ।

⁴ p. 350, ब्रह्मेन्द्रकन्दनारण्यगण्डतयः समाकृष्टाः समागम्य किङ्करतामुपगम्य साधका- भिलषितं सन्त्यादयन्ति ।

⁵ p. 512, स्वपत्नीकं विध्वंस्य शालीवपदेनाक्रम्यावस्थितं ।

⁶ p. 512, अस्मद्वत्सुर्वरादिमद्विध्वंसकोविदम् ।

⁷ p. 571 वज्रं च रक्तोद्गमं

आक्रम्याङ्गित्युगेन भुजगगत रोधान् कुबेरं स्थितम् ।

upon the head of Śiva and the bosom of Gaṇa who lie on the ground in opposite directions.¹ Prasannatara is described as trampling upon Indra and Upendra and pressing Rudra and Brahmā between the two.² Paramāśva is described as four-legged and as trampling with the first right leg on Indrāṇī and Lakṣmī, with the second Rati and Pṛiti, with the first left Indra and Madhukara, and with the second Jayakara and Vasanta.³ While describing the merits and advantages to be gained by worshipping Hayagrīva the author of a Sādhana holds before us an exceedingly attractive prospect but not without calumniating Hindu gods. It says, when perfection is attained in this Sādhana the ascetic goes to the Vidyādhara land and enjoys all sorts of pleasures; Devendra becomes his parasol bearer, Brahmā his minister, Vemacitri (Kārtika) his general, and Hari his gate-keeper; all the gods flock together; Śaṅkara, the nude preceptor, lectures on the different virtues, and so forth.⁴ Aparajita is described as a goddess whose parasol is raised over her head by wicked and mischievous gods, like Brahmā and others.⁵

Now the above are a few among many instances where Hindu gods are insulted and made subservient to Buddhist gods. But these are instances met with in writing; in practice also they did the same. A large number of images were carved by the followers of Vajrayāna where the Hindu gods were represented in stone and in pictures as humiliated by Buddhist gods. Readers who are interested in the subjects may refer to our remarks in the *Indian Buddhist Iconography* on page

¹ p. 511 प्रत्यासीदेन वामपादाङ्गान्ममचेयरमस्तकं दक्षिणपादावष्टभ्यगौरीसमयुग्मम् ।

² p. 241 वामपादेनेन्द्रं दक्षिणपादेनोपेन्द्रं पादद्वयमध्ये वद्रं ब्रह्माणं चाक्रम्य स्थितं ।

³ p. 510 दक्षिणपादैकेनेन्द्राणीं त्रियं चाक्रम्य स्थितं द्वितीयदक्षिणचरणेन रतिं प्रीतिं च वामप्रथमपादैकेनेन्द्रं मधुकरं च वामद्वितीयपादेन जयकरं वसन्तं च ।

⁴ op. cit. § 6.

⁵ p. 403 ब्रह्मादिदुष्टरोद्रदेवतापरिकरोक्लिप्तश्च ना चेति ।

162 and the five plates referred to therein. From the above let us hope that our critics will be able to derive ample materials for revising their opinion with regard to the relation of later Buddhism towards Hinduism and Hindu gods and not lightly throw overboard well-considered opinions as though suggestions of a "Victorian Missionary." No matter what attitude earlier Buddhism might have shown to the Hindu faith, the later Buddhists maintained an aggressively hostile attitude against Hinduism and the Hindu pet theories of emancipation and this is conclusively proved by a very interesting passage in the *Cittasodhana-prakarana*¹ of Āryadeva. The passage in question contains a scathing indictment of the Hindu belief that bathing in holy places can confer merit and proves its futility in forcible but unequivocal language---

प्रतरन्नपि गंगायां नैव श्वा मुद्धिमर्हति ।

तस्माद्धर्मधियां पुंसां तीर्थस्नानं तु निष्फलम् ॥

धर्मो यदि भवेत् स्नानात् कैवर्तानां कृतार्थता ।

नक्तन्दिवं प्रविष्टानां मत्स्यादीनां तु का कथा ॥

पापक्षयोऽपि स्नानेन नैव स्यादिति निश्चयः ।

यतो रागादिबुद्धिस्तु दृश्यते तीर्थसेविनाम् ॥

"A dog swimming in the Ganges is not considered pure, therefore bathing in holy places is futile for pious men. If bathing can confer merit, the fishermen must be most meritorious, not to speak of fish and other aquatic animals who are always in water day and night. It is certain that by bathing even sin is not dissipated, because people who are in the habit of making pilgrimages are full of passion, hatred and other vices."

¹ This work was first brought to the notice of Scholars by MM. H. P. Shastri in JASB, 1898, pp. 117 ff. It was written by the Tāntric Buddhist writer Āyadeva or Āryadeva, but was wrongly attributed to the earlier Āryadeva, the pupil of Nāgārjuna.

§ 9. Iconography.

(1) *Importance of the study.*

(The study of Iconography has revealed certain important facts of primary importance, and here it is proposed to deal with one aspect of the importance of the study of Iconography, namely, how Buddhism, especially Tāntric Buddhism, influenced other religions of India, especially Hinduism. It is well-known that the Paurāṇic pantheon of the Hindus likewise influenced Tāntric Buddhism, which was led to accept such gods as Gaṇeśa, Sarasvatī, etc., as gods in their own pantheon, but the point we want to emphasise here is that in purely Tāntric matters it was Buddhism which took the lead. From the discussion below it will be clear that the weight of evidence is in favour of Buddhism, and that Tāntric Hinduism drew its inspiration almost wholly from Tāntric Buddhism. With the text of the *Sādhana-mālā* in hand it is now easy to track this vexed question.)

It is well-known that the Hindus recognize a set of ten *Siddhamantras* with ten deities presiding over them. One of these goddesses is known as Tārā whose *Vidyā* or Mantra is stated to be: Om Hṛīm Śrīm Hūm Phaṭ. The Hindus claim this deity as their own and in the *Tārārahasya* of Brahmānanda who flourished in the middle of the 16th century and in the *Tantrasara*, a still later authority, we meet with the following Dhyāna in which the form of Tārā is given in detail:—

प्रत्न्यालीढपदां घोरां मुखमालाविभूषिताम् ।

खर्वा लम्बोदरीं भीमां व्याघ्रवर्मावृतां कटौ ॥

नवयौवनसम्पन्नां पञ्चसुहाविभूषिताम् ।

चतुर्भुजां लोलजिह्वां महाभीमां वरप्रदाम् ॥

खड्गकर्त्रिसमायुक्ता-सव्येतरभुजद्वयाम् ।

कपालोत्पलसंयुक्ता-सव्यपाणियुगान्विताम् ॥

पञ्चकोटिभयदा ध्यायेन्मौक्तिकोभ्यर्चयित्वा ॥
 वाक्पातैर्मकराक्षरं कर्णपद्मवर्षिताम् ॥
 लज्जयित्वाभयगतो भयं ह्यो कर्णजदीम् ॥
 चायेकस्मैदृष्टनां स्वयं ह्यभयमायताम् ॥
 निखत्वापदनीयनां किंप्रभोपविस्थिताम् ।
 अक्षोभदेवीमुदयस्त्रीमुर्वितामरूपष्टकम् ॥

From this it would appear that Tārā is a fairly awe-inspiring divinity standing in Pratyaliṅgha attitude with a garland of skulls round her neck, having a fierce face, protruding tongue and bare fangs. She is four-armed and carries in the two principal hands the Kartri and the Kuṇḍa while in two others she carries the sword in the right and the blue lotus in the left. She is decked in five Mudrās, has one tuft of hair on her head which is ornamented with Akṣobhya.

Now for the purpose of comparison three points are of special value: Tārā is Ekajāṭā (*lit.* one tuft of hair), is decked in five Mudrās (पञ्चमुद्राविभूषिताम्) and has Akṣobhya on her crown. Why is she called Ekajāṭā, what the five Mudrās are, and who is Akṣobhya? These are three questions which cannot be explained in accordance with Hindu traditions.

The Hindus have no deity known as Ekajāṭā, but they have a Tārā who is regarded as a different form of Ekajāṭā. They have a variety of Mudrās but no Mudrā can be employed as an ornament, much less the five Mudrās or six Mudrās which are unknown to them. The deities recognized by the Hindus are divided into two great divisions as Śaivaite and Viṣṇuite. Even as early as Megasthenes's time the Hindus of India were divided into two mighty sections, Viṣṇuites and Śaivaite; and it is no wonder that the deities who are completely

¹ See for instance, *Varāṇasīna*, Bengali edition, 415 ff.

at the mercy of the imagination of their devotees, and lose their universal character and become divided into two sections. As the hostility between these two sections increased, their gods also were represented as possessing hostile nature. Hindu deities thus divided were never known to have any other deity on their heads. This is not in the least necessary for Hindu representation of deities, but why should this Tārā we are discussing have Akṣobhya on her crown? None of the points raised, therefore, is explained according to Hindu traditions.

Let us try to explain the three points with the help of Buddhist traditions. The Buddhists have a deity called Ekajaṭā and the *Sādhanas* Nos. 100, 101, 123, 124, 125, 126, 127, and 128 all relate to the worship which is offered to this deity who is conceived in a variety of different forms. In the *Sādhanamālā* this deity is variously known as Ugratārā, Mahācīnatārā, Ekajaṭā, Vidyujjvālākārālī, etc. Out of these the form known as Mahācīnatārā agrees in all details with the description of Tārā quoted previously. As regards the second point concerning the ornament of five Mudrās, the *Sādhanamālā* offers a solution. According to a śloka the Buddhists recognized six Mudrās or ornaments all made of human remains representing the six *Pāramitās* well-known in early Buddhism. It says¹:—

कण्टिकाश्चकं रत्नमेखलं भस्मसूत्रकम् ।

षट् वै पारमिता एता मुद्रारूपेण योजिता ॥

“The Torque, the (two) Bracelets, a bejewelled girdle, ashes and the sacred thread represent the six *Pāramitās* and are applied in the form of Mudrās.”

It might, therefore, be inferred that the adjective पञ्चमुद्राविभूषिताम् stands for “a goddess decked in five orna-

ments (made of human bones)'' and this explanation is quite in keeping with the form and nature of the deity under discussion. The third point about the goddess having Akṣobhya on her head can easily be explained by a reference to Buddhist Iconography. The Buddhists recognize five Dhyāni Buddhas as presiding over the five Skandhas which are responsible for creation. The names of the five are given in the following couplet¹:—

जिनो वैरोचनो ख्यातो रत्नसम्भव एव च ।

अमिताभामोक्षसिद्धिरक्षोभ्यश्च प्रकीर्तितः ॥

The Bodhisattvas emanate from the five Dhyāni Buddhas, Vairocana, Ratnasambhava, Amitābha, Amoghasiddhi and Akṣobhya, and do the work of creation, protection and destruction. All Bodhisattvas and Buddhaśaktis emanating from a particular Dhyāni Buddha are required to bear a small figure of the parental Dhyāni Buddha on their heads. In a large number of Sādhana the deities are described as अक्षोभ्यमुकुटिनी, अमिताभविराजित-शिरस्कं, वैरोचनभूषिता, etc., and those who have carefully examined the sculptures of Buddhist deities preserved in different museums must have noticed the very interesting miniature of the parental Dhyāni Buddha appearing on the heads of most of the sculptures.²

Thus we can explain all the three points raised in connection with the Hindu deity Tārā by means of Buddhist traditions. Let us now try to find out whether the identical deity can be found in the Buddhist Tāntric literature. In a Sādhana composed by Śāśvata-

¹ *Sādhana-mālā*, p. 568.

² But an absurd explanation of this phenomenon of keeping the figure of Akṣobhya on the crown is given in the *Toḍalatantra*:—

समुद्रमयने देति कालकूटं समुत्थितम् ।

सर्वं देवाश्च देवस्य महासोभनवाप्नुयुः ॥

ओभादिरचितं यस्मात् पीतं हाहाहलं विषम् ।

अतएव महेशानि अक्षोभ्यः परिकीर्तितः ॥

तेन सर्वं महाभाया नारिणो रमन्ते सदा ।

vajra we find the description of a deity identical in form and nature as our Hindu deity Tārā. There we read

प्रत्यालीढपदां घोरां मुण्डमात्राप्रलम्बिताम् ।
 खर्बलम्बोदरां भीमां नीलनीलग्नराजिताम् ॥
 त्र्यम्बकैकमुखीं दिव्यां घोराद्रुहासभासुराम् ।
 सुप्रहृष्टां प्रतापवतीं तामाशुक्रविभूषिताम् ॥
 रक्तवतुंलनेत्रां च कर्णवर्मादनां कटौ ।
 नवयौवनसम्पन्नां सन्मुखीं त्र्यम्बुषिताम् ॥
 ललज्जिह्वां महामात्रां त्रिशूक्तभीषणाम् ।
 खड्गकर्त्रिकर्मां सर्वभूतानां त्र्यम्बुषिताम् ।
 पिङ्गीयैकजटां ध्यात्वा भवितुं शक्नोमिभूषिताम् ॥

This Mahācinatāra appears to be the Hindu deity Tārā, presents a fearful appearance, with legs arranged in the Pratyālīḍha attitude, with a garland of skulls, and her face is rendered more terrible by protruding tongue and fangs. She carries in her right and left hands the Kartri and the Kapāla, while in her right hand she carries the sword in the right and the shield in her left. She is decked in five Mudra, and bears the figure of Akṣobhya on the crown. The resemblance between the two is clear and complete. It is only the time of Śāśvatavajra is not known, except that he must be earlier than A.D. 1100, as his Śāśvatavajra is to be found in the MS B which was written in A.D. 1165. But fortunately, there is, however, another way of finding out when the deity Ekajaṭā entered the Buddhist pantheon. In the colophon of the Sādhana No. 127 of Ekajaṭā we meet with a remarkable sentence :-

आर्यनगार्जुनपदिभट्टेऽ उद्धृतम् ।

“Restored by Ārya Nāgārjunapada from the country of Bhoṭa.”

This fact points to Nāgārjuna as the pioneer to bring to India the worship of Ekajaṭā from the country

of Bhōṭa, also known as Mahācīna, which accounts for the name of the deity Mahācīnatārā. We may be pretty certain, therefore, that before the time of Nāgārjuna India knew of no deity as Ekajāṭā. The accurate time of Nāgārjuna for the present remains an open question but from what has been said about him in §4 we can place him *cir.* A.D. 645.

In this connection another fact is to be noticed, namely, the mention of the tradition in connection with the origin of Mahācīnatārā according to purely Hindu traditions. In the *Tārāntātra* Bhairavī asks Bhairava the nature of the Mantra by which Buddha and Vasiṣṭha obtained perfection (Siddhi) and Bhairava in reply gave out the secret Tantra to her—a Tantra belonging to the Vajratāntra class prescribing revolting practices. In the *Rādhayāmala* again we read of Vasiṣṭha being asked to go to Cīnabhūmi where the Buddha was residing,¹ Vasiṣṭha went there and saw the Buddha surrounded by a large number of women drinking wine and engaged in obscene rites.² At this Vasiṣṭha had great fears and asked the Buddha to clear up his doubts. He eventually got his doubts cleared up and ultimately obtained perfection by muttering the Mantra and by the free use of the five *Makāras*.³

In the *Brahmayāmala* also the same story is repeated with some modification. Vasiṣṭha went to Mahācīna

- 1 ततो मुनिवरः ब्रूया सच्चरित्रासरस्वतीम् ॥
जगाम चीनभूमौ च यत्र बुद्धः प्रतिष्ठितः ॥
- 2 तवाचारं समाश्लोष्य भयानि सन्ति मे हृदि ॥
तन्नाशय मम क्षिप्रं दुर्बुद्धिं वेदमामिनौम् ।
कथमेतत्प्रकारं च मया मांसं तथाह्वयम् ॥
सर्वे दिग्गम्भराः सिद्धाः रक्तपानोद्यताः वराः ।
सुकर्मजः प्रपिबन्ति रसयन्ति वराहनाम् ॥
- 3 मया मांसं तथा मत्स्यं मुद्रा मेयुमनेव च ।
पुनः पुनः सन्धयित्वा पूर्वयोगैः बद्धैः च ॥

and witnessed the same scene as the other deity, viz. the *Devagāmala*. Vasiṣṭha as a true follower of the *Mantra* did not get horrified and was on the point of taking the same when there was a mysterious voice from heaven which explained these strange rites as Chinese and invited him to follow the same for the attainment of perfect *Siddhi*. Vasiṣṭha was pleased and eventually came to the *Buddha* when he was in a deeply drunken state.² The latter after hearing him gave Vasiṣṭha all he desired.

In Hinduism the *Devagāmala* and *Brahmagāmala* are regarded as Tārā or the greatest authority. The evidence of these two *Tāntas* as well as of the *Devatāntara* leads us to suppose that this Tārā was worshipped in Malaya by the native inhabitants who professed probably the primeval religion of Tibet and that the *Hindus* got the *Devagāmala* from the *Buddha* or in other words from the *Siddhists*. It is very probable that Nagaoka who flourished in the middle of the 7th century, was the pioneer to introduce the worship of Mahācinatara in China. The Mantra, *Oṃ Hriṃ Striṃ Hūṃ Phat*, was first invented by the *Buddhists* and the *Hindus* quickly took it and found it to be a powerful *Chara*, invariably awarding *Siddhi*, and that is probably the reason why the Mantra was designated as one of the *Siddhimantras*.

In this connection it should be borne in mind that the ancient people believed in the Mantras with superstitious awe and that if the Mantra were changed or distorted it would either give no result or

१. त्रिमिष्टं त्रिष्टये कर्त्तुं । त्रिष्टया बुद्धवर्षिणा ।

२. त्रिष्टया त्रिष्टये कर्त्तुं । त्रिष्टया बुद्धवर्षिणा ।

३. त्रिष्टया त्रिष्टये कर्त्तुं । त्रिष्टया बुद्धवर्षिणा ।

४. त्रिष्टया त्रिष्टये कर्त्तुं । त्रिष्टया बुद्धवर्षिणा ।

५. त्रिष्टया त्रिष्टये कर्त्तुं । त्रिष्टया बुद्धवर्षिणा ।

६. त्रिष्टया त्रिष्टये कर्त्तुं । त्रिष्टया बुद्धवर्षिणा ।

produce great harm. Thus, though Ekajātā's name was changed to Tārā, her Dhyāna was changed from the ungrammatical Buddhist language to grammatical, the Hindus did not change the Mantra, which remained the same. This is a very important factor for all who will take up this line of investigation, because by comparing the Mantras alone it will be possible to detect the common deities in different religions, to trace their origin and to know how they entered into the different pantheons.

Taking the similarity of Mantras as a guiding factor let us proceed to examine another deity who is included by the Hindus in the ten Mahāvidyā group and who is called by them Chinnamastā. She is described in the *Tantrasūra*¹ and *Chinnamastā Kalpa*² in the following words:—

मध्ये तु तां महादेवीं सूर्यकोटिसमप्रभाम् ।
 षष्ठमस्तां करे वामे धारयन्तीं खमस्तकम् ॥
 पिबन्तीं रौधिरीं धारां निजकण्ठविनिर्गताम् ।
 (दक्षिणे च करे कर्त्रीं मुखमालाविभूषिताम्) ॥
 दिग्म्बरां महाभौमां प्रत्याजौढपदस्थिताम् ।
 अस्थिमालाधरां देवीं नागयज्ञोपवीतिनीम् ॥
 रतिकामोपविष्टां तां केचिद्भ्यायन्ति मन्त्रिणः ।
 डाकिनीवर्णिनीयुक्तां वामदक्षिणयोगतः ॥
 दक्षिणे वर्णिनीं ध्यायेत् डाकिनीं वामके तथा ।
 वर्णिनीं लोहितां सौम्यां मुक्तकेशीं दिग्म्बराम् ॥
 कपालकर्त्रिकाहस्तां वामदक्षिणयोगतः ।
 देवीगणोच्छलद्रक्तधारापानं प्रकुर्वतीम् ॥
 डाकिनीं वामपार्श्वे तु कोटिसूर्यां लोपमाम् ।
 दंष्ट्राकराजवदनां पीनोन्नतपयोधराम् ॥

¹ Or. Inst. MS. No. 4995, fol 309 ff. Quoted from an earlier work called the *Bhairavatantra*.

² *Chinnamastākalpa*, Or. Inst. MS. No. 1992, fol. 3b ff.

महादेवीं महाभोरां मुक्तकेशीं दिग्गताम् ।

लेलिहानमहात्रिंशं मुखमाणाविभुषिताम् ॥

कपालकर्त्रिकाहस्तां वामदक्षिणयोगतः ।

देवीगणोच्चलद्रुक्ताधारापानं प्रकुर्वतीम् ॥

From this Dhyāna the principal goddess Chinnamastā may be imagined to have a very awe-inspiring external appearance. She holds her own severed head in her left hand and from her severed neck issues forth a stream of blood falling into the mouth of the severed head. She is nude, of fierce appearance, with legs arranged in the Pratyahdha attitude. She wears a garland of heads and carries in her right hand the Kartri and according to some stands on Ratī and Kāma. She is accompanied by two attendants, Dākini and Varnini on the right and the left sides respectively. They are identical in form and appearance and carry the Kartri in the right hand and the Kapala in the left, and drink the blood which issues in a stream from the severed neck of the principal deity.

Now, that we have a definite idea about the form of this powerful goddess from the Hindu sources let us turn to the *Sādhanamālā* and see if we can find a deity identical in appearance and form with the Hindu goddess Chinnamastā. The *Sādhanamālā* contains the description of a deity who is named Vajrayoginī and resembles in all respects the form of Chinnamastā we have been discussing. There the Dhyāna is¹ :—

पीतवर्णा खयमेव स्वकर्त्रिकर्तित्समस्तकवामहस्तस्थितां दक्षिणहस्तकर्त्रि-
सहितां ऊर्ध्वविस्तृतवामबाहुं अधो नमितदक्षिणबाहुं वासःशून्यां प्रसाधित-
दक्षिणपादां सङ्कुचितवामपादां भावयेत् । कबन्धान्नःस्रव्यास्त्रधारा स्वमुखे
प्रविशति, अपरे उभयोः पार्श्वयोगिन्योर्मुखे प्रविशति । वामदक्षिणपार्श्वयोः
श्यामवर्णवध्वर्णनीपीतवर्णवध्वरौचन्यौ वामदक्षिणहस्तकर्त्रिसहिते दक्षिण-

वामहस्तकर्परसहिते प्रसारितवामपादप्रसारितदक्षिणपादे सङ्कुचितेतरपादे मुक्तकेयौ भावयेत् ॥

According to Buddhist tradition, therefore, the deity should be nude and should carry her own head severed by herself with her own Kartri which she carries in her right hand. She stands in the Pratyālīḍha attitude with her left hand raised and the right lowered. She is accompanied by Vajravarnanī and Vajravairocanī who carry the Kartri and Karpura (skull) and stand in the Pratyālīḍha attitude. From the neck of the principal deity issue forth streams of blood, one falling into her own mouth and two others into the mouths of the two companions.

It is, therefore, apparent that the two deities though designated by two different names, Chinnamastā and Vajrayoginī, are remarkably similar. And yet one is Hindu and the other is Buddhist. There thus arises the necessity to explain the origin of the deity and to ascertain whether she was originally Hindu or Buddhist. The *Tantrasāra* is very late, and the *Bhairavatantra* from which the Dhyāna is quoted is of uncertain date. Therefore, these dates will not help. The *Sāadhanamālā* however, gives valuable data in ascertaining the antiquity of this deity. First of all, the sādhana appears in the MS B which shows that the sādhana must have been composed at least before 1100 A.D. The remarks contained in the *Sāadhanamālā*;—एवं नन्द्यावर्तेन सिद्धशबरपादौयमतवच्ययोगिन्याराधनविधिः। show further that Siddha Śabarapāda was the ascetic responsible for the introduction of a new cult of Vajrayoginī. This fact shows that the cult of Vajrayoginī existed even before the time of Siddha Śabara who very probably flourished in Cir. A.D. 657 as shown before in § 4. The origin of the deity may, therefore, be dated still earlier. At this stage it is also necessary to refer

to the Mantras in question, which are likely to throw decisive light on this point. But unfortunately as much time has elapsed since the introduction of the Vajrayoginī cult many copies of MSS containing the ritual of her worship have failed to bring out the original accuracy of the Mantras and the practices. Very probably owing to this, errors and modifications are noticeable in the MSS now extant in the Mantra of the goddess in Hindu literature, but it is still to be hoped that there remains enough to prove that the cult was originally Buddhist.

Quite naturally the Mantra given in the *Sūdhana-mālā* runs as:—

ओं ओं ओं सर्वबुद्धाकिनीये वज्रवर्णनीये वज्रवैरोचनीये ॐ ॐ ॐ
फट् फट् फट् स्वाहा ।

The three ओं letters are given to the three deities so also the three ॐ letters and three फट्स. The principal deity is called in the Mantra Sarva-Buddhaḍākinī, while the attendant to her left is Vajravārṇanī and to her right, Vajravairocanī. The prefix “Vajra” shows that the deities belong to Vajrayāna. Thus we can see that the Mantra is the natural consequence of the form of the deity according to the canons of Vajrayāna. The epithet सर्वबुद्धाकिनी clearly shows the Buddhist character of the Mantra. In the Buddhist tradition the principal deity is Ḍākinī and the companions are Vajravārṇanī and Vajravairocanī. In the Hindu literature the principal deity is designated Chinṇamastā while the companions are named Ḍākinī and Vārṇanī with the prefix वज्र dropped altogether. But the difficulty arises when we take up the Mantra of the deity as given in Hindu Tantras. Different MSS show different Mantras; the *Chhinṇamastākālpa*¹ enumerates several Mantras as alternatives. The Mantra given in *Tantrasāra* is सर्वसिद्धिवर्णनीये

सर्वसिद्धिदाकिनीये वक्ष्वैरोचनीये इहावह इहावह etc.¹ In this also the three names Dākini, Varṇanī, and Vairocanī, all appear, but why the prefixes are changed from सर्वसिद्धि in the first two instances to वक्ष्व in the third instance, we fail to understand. The change, however, appears to be more or less deliberate as will be evident from the Mantra given in the *Chhinnamastākālpa*, namely, ओं वक्ष्वैरोचनीये सर्वबुद्धिदाकिनीये वक्ष्वैरोचनीये ह्रूं ह्रूं षट् स्वाहा ।² From this it can definitely be said that the original of सर्वसिद्धि was सर्वबुद्ध as is evident from सर्वबुद्धि of the *Chhinnamastākālpa*. If the original is taken in view of the circumstances noted above to be सर्व बुद्ध there remains very little to show that the origin of the goddess is Buddhist.

Thus we can realize the importance of the study of iconography, especially in determining the origin of certain deities and certain Mantras. In this connection there are more facts which are noteworthy. It may be remembered that the Vajrayānists described the idea of Mahāsukha as a state when Bodhicitta merges itself in Śūnyatā as salt melts in water, and to symbolize this the followers of Vajrayāna conceived the idea of *Yab-yum* (or Yuganaddha) deities, or deities in embrace. So *Yabyum* deities are an outcome of purely Vajrayānic idea, which was unknown to Hinduism before the Tāntric Age, and even now does not fit in well with Hindu ideas or traditions. If there be any deity of a *Yab-yum* character in the Hindu pantheon, there is a strong suspicion that the deity may be of Buddhist origin. When Kālī, for instance, is described as *Viparītaratātūram* we have at once to regard the deity as of Buddhist origin. Kālī according to Buddhist traditions is *Kādi* or *Kakārādi*, or in other words, all consonants of the alphabet, as the vowels were designated आलि or अकारादि, and it is

¹ Oriental Institute MS. No. 4995 fol. 312 a.

² Oriental Institute MS. No. 1692 fol. 2 b.

not to be wondered at if a deity is conceived by the Buddhists as Kālī belonging to the Yogatantra class and in whom all the consonants of the alphabet are deified. In the Yogatantra and Anuttarayogatantra all gods are represented as embracing their Śaktis and feeling the bliss of Nirvāṇa.

Another important fact to be noticed in fixing the origin of deities is their Dhyāna. If the names of the deities end or begin with the word Vajra in ninety per cent. of cases we may rest assured that they take their origin in Buddhism and where gods and goddesses are described as nude and lustful their origin also may be regarded for certain as Buddhistic. When deities are described with ornaments of Mudrās representing the Pāramitās and composed of human bodies such as पद्म-सुम्भाविभूषितां or चतुर्भुजाविभूषितां, etc., they may be taken to have sprung from Buddhism. And lastly, whenever gods and goddesses are described as bearing a miniature figure of one of the following deities, Amitābha, Vairocana, Amoghasiddhi, Akṣobhya and Ratnasambhava—on their crown they must be taken to be Buddhist in origin.

* * *

II. *Some Identifications.*

How potent the Sādhana's are in determining the identification of images in stone or metal or in paintings, has already been shown by Professor A. Foucher of the Paris University in his two volumes of *Etudes Sur l'Iconographie Bouddhique de l'Inde* and subsequently by the present writer in his *Indian Buddhist Iconography*. Now that the text of the *Sādhanamālā* is published it is likely to offer fuller details and render fuller assistance in correcting identifications already proposed in the earlier works on the subject. To show how Sādhanas and images mutually help to explain each

other, we shall take up the identification of a few images including some unique specimens from the State Museum and Picture-Gallery at Baroda, and demonstrate the picture correspondence as fully as possible within this limited space.

1. *Vājrāsana* (Pl. I).¹

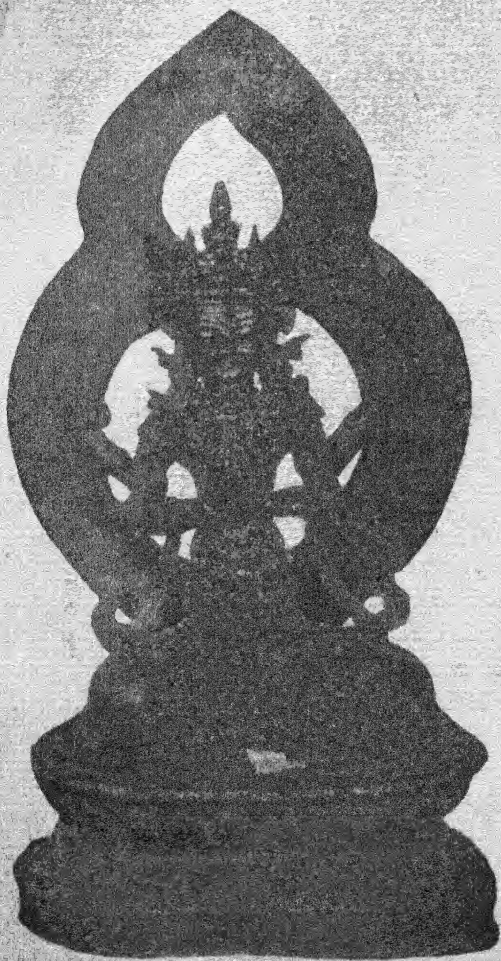
This beautiful sculpture is now preserved in the Indian Museum, Calcutta. The main figure wears the monkish dress of the Buddhists, the *Tricīvara*, with the right arm bare and left covered. The pose of sitting is usual in meditation, cross-legged in the Indian fashion with the soles of both feet turned upwards. The finger tips of the right hand touches the lotus seat in what is called the *Bhūmiṣpaṛśa mudrā* and the left hand rests on the left lap. The seat of the deity is on the double conventional lotus placed on a pedestal supported by three lions and two elephants, showing that the seat may represent a *śimhāsana* or a lion throne. The head of the deity is covered with wavy hair and ear-rings adorn the ears. Behind the head is the circular halo (Prabhāmaṇḍala) over which is seen the effigy of the Bo-tree, the symbol of the Buddha. On the top and on the two sides two Vidyādharas are seen flying in the air, each holding a garland in his hand. The principal figure is accompanied by two more figures, one on either side, in a standing posture. The figure to the left of the principal figure carries a *chowrie* in the right hand resting against his shoulder, while the left rests against the hip holding the stem of a lotus which appears above. The figure to the right carries in the left hand the *chowrie* against the shoulder while the right carries very probably a bunch of flowers. Both are richly decorated with a bejewelled tiara, torque, bracelets, armlets and ear-ornaments.

¹ From a photo purchased from the Indian Museum, Calcutta.

VAJRASANA (वज्रासन)

(Indian Museum).

SADAKSARI LOKESVARA (बद्धक्षरी-लोकेश्वर)

(Baroda Museum)

To identify this figure we turn to page 22 of the text of *Sādhana-mālā* and find the following description which agrees completely with the sculpture in question. There we read of a god designated Vajrāsana and described in the following terms:—*श्रीमदध्यासनबुद्धभट्टारकमात्मानं दिभुजैकमुखं पीतं चतुर्भारसंघटितमहासिंहासनवरं तदुपरि विश्वपद्मवत्पद्म-पर्यङ्कसंस्थितं वामोत्पलस्थितवामकरं भूस्पर्शमुद्रादक्षिणकरं बन्धूकरागाढग-वस्त्रावगुण्ठिततनुं ... ।*

तदनु भगवतो दक्षिणे मेत्रेयं बोधिसत्त्वं सुवर्णगौरं दिभुजं जटामुकुट-धारिणं गृहीतचामरदक्षिणकरं नागकेशरपल्लवधरवामकरम् ।

तथा वामे लोकेश्वरं बोधिसत्त्वं युक्तं जटामुकुटिणं चामरधारिदक्षिण-भुजं कमलधारिवामकरम् । एतद्वयं भगवन्मुखमभिवीक्ष्यमाणं पश्येत् ।

This Dhyāna shows that the principal figure in the sculpture may be identified with Vajrāsana, and the two companions with Maitreya on the right, and with Lokeśvara on the left. The pose of sitting is called the Vajraparyāṅka attitude and the posture of the right hand is the Bhūmiśparśa mudrā. The description of the image and the description contained in the *Sādhana* correspond in a way which makes the identification certain.

2. *Ṣaḍakṣarī Lokeśvara* (Pl. II).¹

Here the picture represents a goddess sitting in the attitude of Samādhi, with legs crossed and the soles of the feet turned upwards. The deity is endowed with one face and four arms and is decked with many ornaments, such as the girdle, necklace, bracelets, armlets, ear-ornaments and a richly bejewelled tiara. The eyes are half closed in token of meditation and the whole face presents a peaceful, benign, and graceful appearance. The two principal hands are joined together against the breast in *añjali*. The second right hand carries the rosary while the second left carries a lotus. This metal

¹ From a photo purchased from the Baroda Museum.

figure is a product of the Nepalese art and the execution of the image is of no ordinary merit. From the appearance of the image it looks as though it were about three hundred years old.

For the identification of the image let us again turn to page 29 of the text of the first volume and quote the relevant Dhyāna which is expressed in the following words :

श्रीमल्लोकनाथं वक्ष्यद्गर्भचन्द्रस्थं वक्ष्यपर्यङ्गं शशिप्रभं कुन्देन्दुवर्णमुज्ज्वलं
जटासुकुटधरं शान्तं अमिताभकृतशेखरं व्याघ्रचर्मनिवसनं नागालङ्कारभूषितं
दक्षिणं करं अक्षमालाधरं, वामकरं पद्ममणिविभूषितम् । दौ हस्तौ संयुक्तौ
सर्वराजेन्द्रमुद्रा हृदि संस्थितं ... ।

The principal figure presented in the image can thus be definitely identified with Lokeśvara, who is the presiding deity of the famous mantra or vidyā or formula of the Buddhists *Om Maṇi Padme Hūm* consisting of six syllables only. The Lokeśvara here described, therefore, has another name, of Śaḍakṣarī-Lokeśvara. He is an emanation of the Dhyāni-Buddha Amitābha and that is the reason why he has to wear on his crown the miniature figure of Amitābha. But as in art sometimes this super-imposition is made optional no miniature appears on the head of this metal figure. The mudrā of clasped hand is here called the Sarvarājendra-mudrā. Thus from the accurate correspondence of form and symbols, it can be seen how the image and the Sādhana mutually explain each other.

3. *Śaḍakṣarī Maṇḍala* (Pl. III).¹

The word *maṇḍala* in Tāntric usage means a magic circle which contains within it the figures of deities or their symbols in the form of letters of the alphabet or

¹ From a photo purchased from the Indian Museum, Calcutta.

THE SADAKSARI GROUP (षडक्षरीमण्डलम्)

5470

(Indian Museum).

KHASARPANA LOKESVARA (खसर्पण-लोकेश्वर)

(Vikrampur, Dacca).

their geometric figures (*Yantra*). The maṇḍalas may contain from a minimum of two to a considerable number of deities or their symbols. In the present sculpture three figures of deities are to be seen, though one to the right seems to be much mutilated. The principal figure has all the characteristics of the previous figure identified as Śaḍakṣari-Lokeśvara. But this time it is accompanied with two other figures and is not alone as in the previous case. The two principal hands are joined together and they rest against the breast. Two other hands hold, the rosary in the right, and the lotus in the left. The lotus, however, is much mutilated but it can be traced by following the stalk which is clearly seen on the stone. The figure to the right of the principal god is entirely broken, but the Sādhana will show what it was and what symbols it had in its hands. The figure to the left, however, is intact and presents a goddess sitting on a lotus in what is called the Virāsana, with one face and four arms showing in the two principal hands the *añjali* mudrā and in two others the rosary in the right and the lotus in the left. To identify the maṇḍala thus presented, and to determine the form and character of the broken figure let us again turn to page 27 of the text where the following description is preserved :—

आत्मानं लोकेश्वररूपं सर्वालङ्कारभूषितं मुक्तावर्णं चतुर्भुजं वामतः पद्मधरं
दक्षिणतो अक्षमालाधरं अपराभ्यां हस्ताभ्यां हृदि सम्पुटाङ्गलिस्थितं ध्यायात् ।
दक्षिणे मणिधरं तद्वदङ्गभुजान्वितं पद्मान्तरोपरिस्थं वामे तथैव अपरपद्मस्थं
बह्वक्षरीं महाविद्याम् ।

Lokeśvara is here described as four-armed with two hands carrying the rosary in the right and the lotus in the left and showing the *añjali* in the remaining two hands. He is accompanied by Maṇidhara on the right whose colour, hands and symbols are the same as those of the principal god, seated on another lotus. On a

third lotus is seated Śaḍakṣarī Mahāvidyā who in appearance, colour and symbols in the four hands resembles the principal god. Therefore, on the strength of the Sādhana we can definitely describe the broken figure to the right of the principal figure on the stone sculpture as that of Maṇidhara, four-armed carrying the rosary in the right hand and the lotus in the left with the remaining two showing the *añjali* against the breast. It has to be pointed out in this connection that though the principal figure sits in the Vajraparyāṅka attitude, the companions whose forms ought to agree entirely with the principal figure show the Virāsana instead. In Sādhana No. 11 the goddess Śaḍakṣarī Mahāvidyā is indeed described with the Virāsana, but there her symbols are different from those met with in the present image. Here, however, the different attitude of sitting must be ascribed to the liberties taken by the artist.

4. *Khasarpaṇa Lokeśvara (Pl. IV).*¹

The image represented is one of the finest the Bengal School of mediaeval art produced and the nature, technique, and execution of the sculpture compare favourably with those of the best specimens of Indian art of any other school. All the figures in the sculpture are well balanced, neatly carved and present a most graceful appearance. The execution of details is excellent and the workmanship is of a very high order. In this image also a maṇḍala is represented with the principal figure in the middle who is accompanied by four figures standing on double conventional lotuses on the two sides. On the arch over the head of the principal figure there are seven niches each containing a small figure. Right on the top is the figure of the parental Dhyāni Buddha who is distinguished further from the other Dhyāni Buddhas by the two attendants appearing on the two sides.

1. From a photograph kindly supplied by Mr. R. D. Banerjee, M.A.

Below and all round the niches, a thick foliage is represented and within this are seen lively figures of monkeys, peacocks and other animals. On the pedestal below are to be found several sacred symbols of the Buddhists.

The principal figure sits on a double conventional lotus with its right leg unsupported and the left resting on the seat. He is profusely adorned with a variety of ornaments, and presents a benign and peaceful appearance with eyes half-closed in meditation. He wears a *Jatāmukuta* and on the crown there is the miniature figure of a Dhyanī Buddha represented in the Samādhi mudrā.

In the right two more figures appear, one in a sitting and the other in a standing attitude. The standing figure represents a goddess with the blue lotus in the left hand. This figure has also a calm and peaceful appearance and the mode of standing has a grace of its own. The sitting figure represents a male deity, with ornaments and a tiara and hands clasped against his breast and a book in the left arm-pit.

There are similarly two figures to the left of the principal deity, one in a sitting and another in a standing attitude. Here also the sitting figure represents a god and the standing figure a goddess. The sitting figure has a fierce countenance with bare fangs and eyes rolling in anger. It carries a mace in the left hand and shows a corpulent belly. The standing figure represents a goddess with one face and four arms, showing the *namas-kāra* mudrā, and the rosary in the two right and the Tridaṇḍi and the Kamaṇḍalu in the two left hands.

For the purpose of identifying this sculpture with the principal and the attendant deities let us again turn to page 43 of the *Sadhaṇamālā* where we have the following

description of Khasarpaṇa Lokeśvara with four attendant deities:—

स च शरत्काङ्क्षगौरः जटामुकुटी शिरसि अमिताभधारी सर्वाङ्गार-
भूषितः रत्नसिंहासनोपरि सहस्रदलपद्मस्थः ललिताद्येषः दिभुजैकमुखः वामेन
पद्मधारो दक्षिणेनामृतधाराखवद्हरदः सत्त्वपर्यङ्गासीनः ।

अग्रतस्तारा कनकश्यामवर्णा उन्नतपीनपयोधरा सर्वाङ्गारभूषिता उत्पल-
कलिकासन्नकरदयार्पितनेत्रा ।

तदनु सुधनकुमारः कनकोज्ज्वलः रत्नाभरणो रत्नमकुटी वामकक्षावसक्त-
कमलिकः (?) क्षताञ्जलिपटः ।

तदनु भुकुटी जटामुकुटिनो मूर्ध्नि चैत्यालङ्घिता कनकोज्ज्वला रत्नावस्त्रपरि-
धाना दक्षिणहस्तेन नमस्कारं कुर्वाणा अपरेणाक्षमालाधरा वामकराभ्यां
त्रिदण्डकमण्डलुव्यया ।

तदनु हयग्रीवो ज्वलद्भासुरः पिङ्गलोर्ध्वकेशः नागाभरणो रत्नवर्णो
लम्बोदरो व्याघ्रचर्माम्बरः दण्डहस्तः ।

When this description is compared with the descrip-
tion of the sculpture given above it will be seen that
they correspond most remarkably. And as a result of
this we can identify the principal deity as Khasarpaṇa,
one of the many forms of Lokeśvara—an emanation of
Amitābha, whose effigy appears on his crown in the
sculpture. Though the right hand of the image is broken
we can definitely say on the strength of the Sādhana
that it showed the Varada or the gift-bestowing attitude.
The standing figure to the right according to the Dhyāna
is Tārā while the sitting figure represent Sudhanakumāra.
The standing figure to the left, of course, represents
Bhṛkuṭī as we can assert from her characteristic Kamaṇ-
ḍalu, while the sitting figure represents the fearful god
Hayagrīva. In the niches of the arch are represented
the five Dhyāni Buddhas with Amitābha and his two
attendants in the middle, while the two lowermost figures
very probably represent the Pretas (like Sūcimukha)
whom Avalokiteśvara seems to have saved from eternal
miseries.

One thing noticeable in this Sādhana is that the principal deity is here described as sitting in the Lalita attitude on a *sattvaparyāṅka*. The attitude of sitting adopted by the principal figure in letting down the right leg while the left is placed on a pedestal is what is called the Lalita attitude of sitting. What the *Sattvaparyāṅka* is, is a matter of longstanding controversy. It was pointed out once that the *Sattvaparyāṅka* may represent the animal seat but Professor Foucher mistrusted this interpretation. From the present image it appears very probable that by *sattvaparyāṅka* is meant the seat on which are carved the figures of animals other than the lion, because if the lion was there it would no longer be called the *Sattvaparyāṅka* but an actual *Simhāsana*.

5. *Lokanātha* (Pl. V).¹

This picture represents the stone image of a god seated on what is called the *Ardhaparyāṅkāśana* attitude with the right knee raised up and the left leg placed on the seat. The figure is exceedingly artistic with a well-balanced body, a round face, pointed and well-shaped, and eyes completely but artistically closed in token of meditation. He wears a *Jaṭāmukuta*, the ear-rings, the deer-skin and the sacred thread besides the bracelets and the armlets. The left hand rests on the seat behind the left thigh and holds the stem of a full-blown lotus which appears above. On the right also a full-blown lotus is to be seen. On the whole the figure presents a most pleasant and mystic appearance and brings to the mind of the observer an atmosphere of serenity and peace.

For the purpose of identification we have to notice the two lotuses on the two sides which are the well-known symbols of *Padmapāṇi*, the emanation of *Amitābha*.

¹ From a photograph kindly supplied by Mr. Prayag Dayal of the Lucknow Museum.

Lokanātha is that form of Padmapāṇi in which he may or may not be associated with any other deity of the Khasarpaṇa maṇḍala, such as, Sudhana, Hayagrīva, Tārā and Bhṛkuṭī ; but when all the four are present he is to be recognized as Khasarpaṇa. Moreover, Khasarpaṇa generally is described as sitting in the Lalita attitude, but Lokanātha may take any attitude such as the Ardhaparyāṅka attitude in the present figure ; even standing figures of Lokanātha are not at all uncommon in art.

The figure represented in Plate XIb from a metal image in the Baroda Museum responds to the description contained in the Sādhana in as complete a manner as could be expected and shows the Varada Mudrā in the right and holds the stalk of a lotus in his left hand. The lotus to the right in the present figure may be ascribed to the vagaries of the artist and the addition may be due to the desire on his part to have a lotus parallel to the one on the left.

6. *Simhanāda Lokeśvara (Pl. VII).*¹

The present picture represents a sculpture of wonderful beauty, and its execution in art is perfect. This can be pronounced to be one of the very best specimens of Oriental Art and represents one of the treasures of the Lucknow Museum. The calm, dignified and mystic expression, the superb grace in the attitude of sitting on a lion, and the beautiful delineation of a well-balanced figure, all contribute to the greatness of the unknown artist who shaped the lifeless stone into this exquisite image. The figure wears the Jaṭamukūṭa on the crown and several tufts of hair are shown on the shoulders in the most artistic fashion ; it has no ornaments except perhaps

¹ From a photograph kindly supplied by Mr. Prayag Dayal of the Lucknow Museum.

LOKANATHA (लोकनाथ)

(Mahabha)

SIMHANADA LOKESVARA (सिंहनाद-लोकेश्वर)

the *Yajñopavita* if it can be called an ornament. The left hand rests on the seat behind the thigh. Probably the stalk of a lotus is held in his left hand and by following the stalk we come to the full blown lotus above, near the left shoulder, and the small sword which appears on the lotus. To the left appears the trident or the *triśūla* on to which a snake is entwined. In the right hand the figure carries a rosary. The seat is on the back of a roaring lion who holds up his head towards the rider in the most life-like fashion.

For the purpose of identification let us refer to page 63 of the present text where the description of a deity similar in appearance is described in the following words:—

आत्मानं सिंहनादलोकेन्द्ररूपं भावयेत् । श्वेतवर्णं त्रिनेत्रं जटामुकुटिनं
निर्भूषणं व्याघ्रचर्मप्रादृतं सिंहसनस्थं महाराजलीलं चन्द्रासनं चन्द्रप्रभं
भावयेत् । दक्षिणे सितपद्मिवेशितं त्रिशूलं श्वेतं वामे नानासुगन्धिकुसुम-
परिपूरितपद्मभाजनं वामहस्तादुत्थपद्मोपरि ज्वलत्खड्गं.....

With the help of this *Sādhana* we can identify the present image as of *Simhanāda Lokeśvara* because the description of the image and that of the deity in the *Sādhana* correspond in all possible details. Only in two details, however, the present image does not agree; the rosary carried by the figure in the right hand is not mentioned in the *Sādhana*, and the lotus vessel containing various fragrant flowers mentioned in the *Sādhana* does not appear in the image. But in spite of these two discrepancies it is easy to testify to the correctness of the identification.

7. *Arapacana Mañjuśrī* (Pl. VII).¹

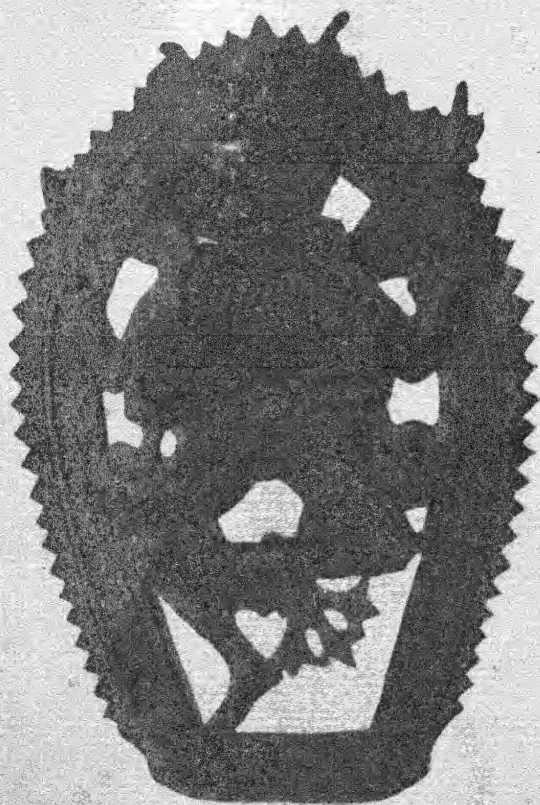
The picture represents a figure with one hand and the tiara broken. It does not present a satisfactory

¹ From a photograph kindly supplied by Mr. N. K. Bhattasali of the Dacca Museum.

impression because of the mutilation. The image is however rich in details and in workmanship but poor in execution. The sunken eyes, a clumsy hand and feminine narrowness of the waist do not redound to the credit of the sculptor. The sculpture, therefore, cannot be designated as a good specimen of art. The central figure, however, is richly decorated with all Bodhisattva ornaments such as the mukuta, ear-rings, torque, necklace, armlets, bracelets, the girdle and the anklets; the upper part of the body is bare though there is a fashionable scarf which can be recognized by the overflowing ends shown on the aureole on both sides. The lower part of the body is covered by thin loin cloth which is rendered most beautiful by means of stripes. The legs are arranged in the meditative attitude like that of Vajrāsana and Śaḍakṣari previously described. The right hand is gone and it is not possible to say at present what symbol it held. But the left hand which lies against the breast carries a book.

But on the sculpture there are many more figures besides the principal one. Below the lotus seat and on the pedestal in front two figures are seen supporting the seat with all their might; behind them there are figures on the left and the right who represent some unknown devotees or perhaps the donor and his family. But between the two demons there appears a figure as if set up against the lotus seat. Similar figures are also seen to the right and the left of the principal deity and one on the top of the sculpture just above the crown of the principal figure. Besides these four, some more figures, sculptured on the upper part of the aureole behind, are to be seen representing the five Dhyāni Buddhas except Akṣobhya,—the Dhyāni Buddha with the Bhūsparśa-mudrā—whose place has been taken by one of the four mysterious figures surrounding the principal deity in the front and the rear and on the right and the left. All

BUDDHAKAPALA (बुद्धकपाल)

(Baroda Museum).

these four figures present the same appearance with legs arranged in the Samādhimudrā and carrying a raised sword in the right hand and a book in the left. They all wear ornaments and in other respects resemble the principal deity in appearance and character.

Here also the sculpture represents a Maṇḍala or magic circle and for its identification let us turn to page 118 of the text where we meet with a description of a deity by the name of Arapacana who is accompanied by four minor deities. It runs as follows :—

सुभ्राकारनिष्पन्नमरपचनाख्यं सितं सर्वाङ्गारभूषितं दृष्टं ध्यानैकनिष्ठं
वक्ष्यर्थाङ्गेनोपविष्टं दक्षिणवामकराभ्यां असिपुस्तकौ धारयन्तं तस्य पुरतः
शुक्लरेफोद्भवजालिनौप्रभं अरपचनवद् द्विभुजादियुक्तं तदनु पृष्ठतः
सितपकारनिष्पन्नं चन्द्रप्रभं ततो दक्षिणे सुभ्रचक्रारनिष्पन्नां केशिनीं
सितां सर्वाङ्गारभूषितां पीनप्रयोधरां सव्यासख्येनासिपुस्तकधरां तत
उत्तरेण शुक्लनकारनिष्पन्नामुपकेशिनीं.....सर्वानरपचनसदृशान् विचिन्तयेत् ॥

According to the dictum laid down in the Sādhana the whole sculpture may be identified as that of the Arapacana Maṇḍala. The principal god represents Arapacana Mañjuśrī, the figure in front Jālinīprabha, the one behind Candraprabha, that to the right Keśinī, and the one to the left Upakeśinī. The principal as well as the minor deities of the Maṇḍala should present the same appearance and symbols as we find in the Dacca specimen now before us. The Sādhana further says that the principal deity originates from the germ syllable अ, Jālinīprabha from र, Candraprabha from प, Keśinī from च, and Upakeśinī from न, and this probably accounts for the name of the deity, Arapacana (अरपचन).

8. *Buddhakapāla* (Pl. VIII).¹

The present image which is now preserved in the Baroda Museum, though coarse in execution is unique in

¹ From a photograph supplied by the Baroda Museum.

character from an iconographer's point of view. Here we find that the figure presents a fierce appearance with three blood-shot eyes rolling in anger, distorted face, canine teeth, ornaments made of bones, a garland of severed heads and an attitude of menacing dance. The right leg rests on the pedestal while the left is placed on the right thigh. The hair on its head rises upwards like a flame of fire. The figure is four-armed and in the two principal hands are shown the Kartri and the Kapāla against the breast, and in the two remaining hands it carries the Damaru (drum) in the right and the Khaṭv-āṅga (magic wand) surmounted with a trident in the left. In order to identify this figure let us again refer to the text¹ where we find the following description which corresponds with the picture presented in the image now under discussion :—

नीलवर्णो महावयुः अस्थ्याभरणमर्द्धपर्यङ्गन्यस्यं मुखमालाविभूषितं मुकुटे
अक्षोभ्यधारिणं एकवक्त्रं चतुर्भुजं वामे खट्वाङ्गकपालं दक्षिणे कर्त्रिडमश्नकं
प्रञ्चालिङ्गितम् ।

The image, therefore, may be identified with Buddhakapāla who represents a different form of Heruka, the most popular deity of the Vajrayāna Pantheon. But it must be remarked that Buddhakapāla is described in the Sādhana as associated with his Śakti Citrasenā in close embrace. Images of Buddhakapāla are extremely rare, and probably wherever found will be of the *Yab-yum* type. The image preserved in the Baroda Museum is peculiar because it represents Buddhakapāla without the Śakti, and as such it is unique.

9. *Jambhala* (Pl. IX).²

From the fierce presence of Buddhakapāla let us pass on to the pleasing figure of Jambhala who is repre-

¹ pp. 501-2.

² From a photo kindly supplied by Mr. N. K. Bhattasali, M.A. of the Dacca Museum.

JAMBHALA (जम्भल)

(Vibrampu, Dacca).

HERUKA (हरक)

(Dacca Museum).

sented as a typical land-holder with some financial resistance. The figure presents an easily excitable temperament with a flabby, phlegmatic constitution and a bulging belly, but it is well decorated with jewellery and costly ornaments and dress. The figure is one-faced and two-armed and holds very peculiar symbols in the hands, namely the citron in the right and the mongoose in the left; the mongoose vomits jewels as the result of the pressure exerted by the hands of the master. For the identification of the image let us again open the text where the following description is given of a god who is called Jambhala¹:—

भगवन्तं जम्बलं ध्यायात् सुवर्णवर्णं सम्बोदरं सर्वालङ्कारधरं वामदक्षिण
हस्ताभ्यां नकुलीबीजपूरकधरं रत्नसम्भवसुकुटं उत्पलमालाधरम् ।

The image, therefore, represents the Buddhist god of wealth who is well-known amongst the Vajrayāna ascetics as the deity possessing extraordinary powers of conferring wealth on his devotees. He must have been extensively and eagerly worshipped by the poor ascetics to whom wealth was denied by Providence.

10. *Heruka* (Pl. X).²

This plate in which a Dacca Museum image is represented shows the figure of a slender, well-built deity dancing in the Ardhaparyāṅka attitude with the right leg placed on the left thigh. The face is rendered ferocious by the gaping mouth, canine teeth, blood-shot eyes and an angry expression. The hair rises on the head in the shape of a flame of fire and forms the back-ground for a tiny little figure sitting on the head. The right hand is broken from the shoulder and the arms together with the symbols have disappeared. But from the marks remaining on the stone it can be seen that the right hand was raised above menacingly in the attitude of throwing

¹ p. 580.

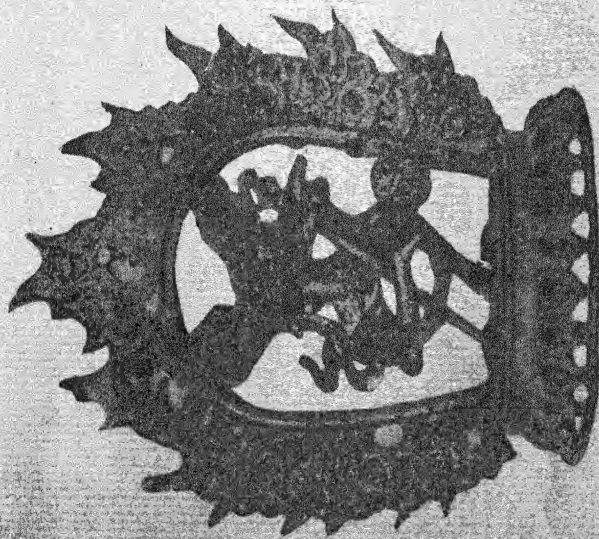
² From a photo kindly supplied by Mr. N. K. Bhattasali, M.A.

something. The left hand is also injured but it can be easily inferred from the marks on the stone that it rested against the breast and held something like a vessel. The figure wears a garland of severed heads and ornaments made of bones. From his left shoulder hangs a Khaṭvāṅga with flowing banners and small bells attached to the extremities of the flags. The workmanship of the whole sculpture is simple but expressive, but the beauty is somewhat marred because of mutilation.

To identify this sculpture let us turn to page 469 of the text where we find a description of a god Heruka, which corresponds exactly with the description just given. There he is described as:—

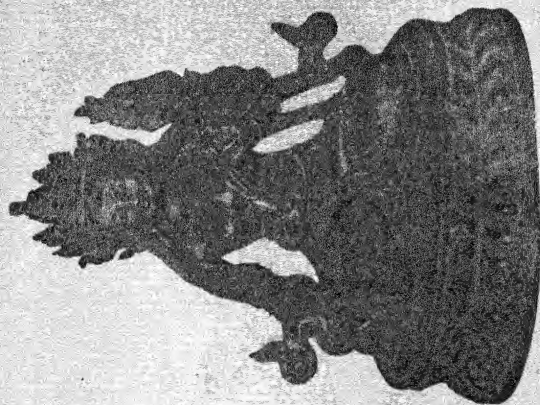
नीलं नरचर्मभूतं कपासमालाक्षोभ्यालङ्घृतशिरस्कं ज्वलद्भूषणकेयं
रक्तवर्तुलाक्षं अन्नसंययितमुखमालावलयितं नरास्थिरचिताभरणं द्विभुजैकमुखं
दंष्ट्राकरालवदनं दक्षिणकरेण वस्त्रधारिणं वामकरेण पूर्यकपालं वामस्थान्वासक्त-
चलद्दण्डिकापताकानरशिरोविश्वव्यालङ्घृतपञ्चसूचिकवस्त्रशिखरमधः एक-
सूचिकवस्त्राकारं यक्षोपवीतवत् खट्वाङ्गं, विश्वपद्मसूर्यं वामपादं तस्यैवोरौ
दक्षिणचरणं विन्यस्य नृत्यं कुर्वन्तं हेरुकावीरं भावयेत् ॥

By comparing the two descriptions we can definitely say that the miniature figure on the crown in the sculpture represents Akṣobhya; in the right hand which is broken Heruka wielded the Vajra, and in the left hand the Kapāla [full of blood] was held against the breast. The figure wears garments of human skin, and ornaments made of human bones, and the Khaṭvāṅga is composed of bones and a human skull. The garland is made of severed human heads and they are held together by means of guts. Thus the whole sculpture is identified by means of the Sādhana and now it is possible to see how the Sādhana and the sculpture mutually throw light on each other.

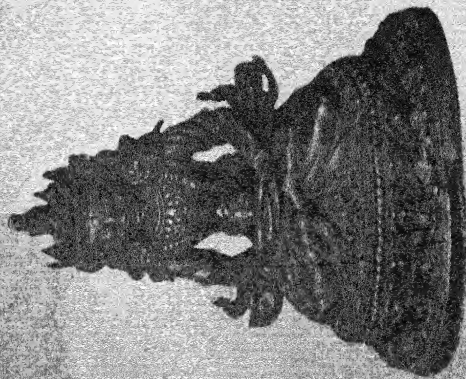
HERUKA (हेरुक)

(Baroda Museum).

LOKANATHA (लोकनाथ)

(Baroda Museum).

VAJRARAGA MANJUSRI (वज्ररग-मञ्जुश्री)

(Baroda Museum).

5470

MAHATTARI TARA (महत्तरी तारा)

(Baroda Museum).

In plate XI¹ is represented a metal figure of Heruka preserved in the Baroda Museum. In this figure the hand to the right holds a Kartri instead of the Vajra but in all other respects presents the same features as in the previous figure.

11. *Vajrarāga Mañjuśrī (Pl. XII a).*²

The male figure represented from a metal specimen in the Baroda Museum is a unique and rare specimen from the point of view of iconography. The figure sits on a double conventional lotus in the meditative attitude with the soles of both feet turned upwards. It is fully adorned with costly upper and under garments and rich ornaments such as the tiara, torque, necklace, ear-rings, bracelets and armlets. The hands are placed one upon the other on the lap over which a vessel is placed. The image is not very old and though some serenity of expression has been given to the face, it cannot be other than the product of an ordinary artisan. For its identification see page 157³ of the text where the description of a deity is given who is variously referred to as Vāk, Vajraraga Mañjuśrī, and Dharmaśaṅkha-samādhi.

In the image under discussion the remarkable feature is the Samādhi mudrā and that serves as a distinguishing factor for identification. Amitābha, the Dhyāni Buddha, it may be remembered, exhibits the Samādhi mudrā when represented in art. Nilakaṇṭha when represented also shows the Samādhi mudrā, and Vajrarāga Mañjuśrī is the third two-armed deity exhibiting the same Samādhi mudrā. The Dhyāni Buddha Amitābha has a peculiar ascetic appearance and dress without any ornaments or embellishments of any sort. Nilakaṇṭha is

¹ From a photo supplied by the Baroda Museum.

² From a photo supplied by the Baroda Museum.

³ वक्रपर्वणेनीपविहो मकुञ्जीरूपपराहसमिताभरूपमाकाशं धर्मधातुसमं प्रभास्य
भावेत् ।

described as completely shorn of ornaments and as accompanied by two serpents. Thus we can say that the present image cannot represent either the Dhyāni Buddha, Amitābha or Nilakaṇṭha who is another form of Lokeśvara. Therefore, as the image is decorated richly from head to foot it is to be identified with that of Mañjuśrī who is described as a prince (Kumāra), and always wears costly garments and ornaments whenever represented in stone or metal. The bowl is placed in accordance with an artistic convention current amongst the Nepalese artisans who place the bowl on the hand whenever they exhibit the Samādhi mūdṛā in art.

12. *Mahattarī Tārā* (Pl. XII. b).¹

This also represents a metal figure of a goddess preserved in the State Museum and Picture-Gallery at Baroda. The figure wears elaborate ornaments and sits on the conventional lotus with one leg placed above the other (paryāṅkāśana). The right hand exhibits the Varada or the gift-bestowing attitude and in the left she holds the stalk of a lotus against the breast. The lotus appears just above the shoulder, but there is another to the right which is placed there in conformity with an artistic convention with favoured parallelism. For its identification we turn to page 176 where a deity by the name of Mahattarī Tārā is described. There we read :—

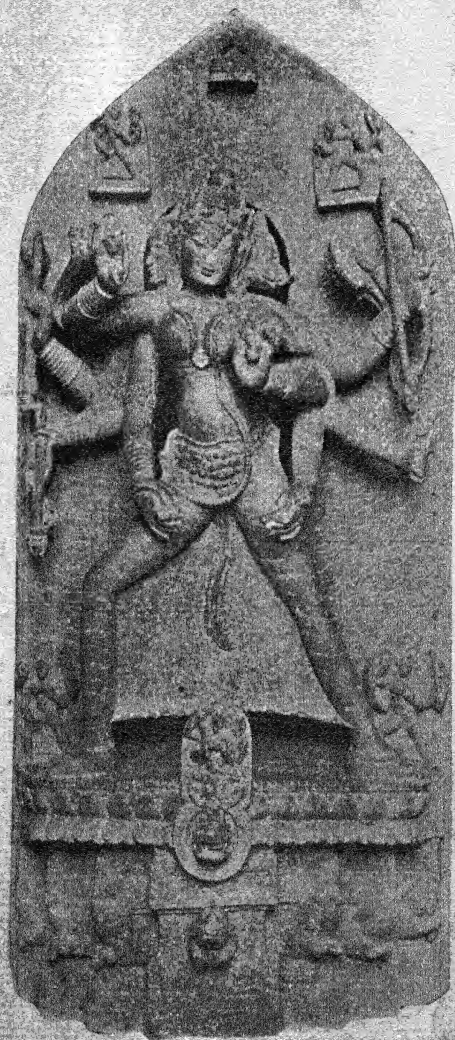
तारां श्यामां दिवुतां दक्षिणे वरदां वामे सनालेन्द्रीवरधरां सर्वाभरण-
भूषितां पद्मचन्द्रासने पर्यङ्कनिध्यां चिन्तयेत् ॥

13. *Mārīcī* (Pl. XIII).²

This picture is the representation of one of the most artistic sculptures now preserved in the Indian Museum, Calcutta. It delineates a goddess standing in the attitude of an archer with the right leg bent and the left

¹ From a photo obtained from the Baroda Museum.

² From a photo obtained from the Indian Museum, Calcutta.

MARICI (मारीची)

(Indian Museum).

USNISAVIJAYA (उष्णीषविजया)

(Indian Museum).

straight. The principal figure has three heads out of which, the one to the left, has the appearance of a sow. It has eight arms and ornaments everywhere. In the four right hands the figure shows the needle, the elephant goad, the arrow and the thunderbolt, while the four left hands carry the string, the *Aśoka* leaves, the bow and the raised index finger with a noose. On the top of the sculpture there is a figure of a *Dhyāni* Buddha exhibiting the *Dharmacakra mudrā*. There are five more figures in the four corners with one in the front. Below the figure in the front is the fierce figure of *Rāhu* trying to devour the sun and the moon and below him are sculptured seven figures of sows in a most life-like fashion. Behind the principal figure on the back-ground, lines are drawn to show flames of fire. On the whole the sculpture is remarkable for its boldness of expression and accuracy of delineation, but the face in the front being somewhat mutilated much of its merits is at a discount ; obvious mistakes of technique are also noticeable, where beauty has given place to ugliness.

To identify this sculpture let us turn to page 282 of the text where a deity called *Mārici* is described, and this description agrees most accurately with the description just given of the sculpture in question. There we read of *Mārici* as :—

चैत्यगर्भस्थां सप्तशूकररथाख्यं मारीचीं विभावयेत् । रथस्याधस्तात्
यंकारजवायुमण्डले हंकारनिर्मितो राजः । तत्र भगवतीं रत्नमुकुटां अष्टभुजां
त्रिनेत्रां त्रिमुखां सुपीतां मूलमुखं पीतां बन्धूकजवाकुसुमसवृक्षाधरां दक्षिणं
रत्नां वर्तुलं वामं वाराहं सरोषं नीलं ललज्जिह्वं विद्वतवदनं भौषणं भृकुटीकराणां
वामे तर्जनीकापाशं धनुरशोकपल्लवं सूत्रं च दक्षिणे सूत्रशुभ्रौ शरं वधं च
नागावल्गवादिसर्वाभरणभूषितां विपित्ररत्नकक्षकोत्तरीयां प्रत्यालीढस्यां
चतुर्देवीपरिहृतां चिन्तयेत् ।

पूर्वतो वर्तनीं अलीढस्थितां चतुर्भुजां वराहैकमुखीं रत्नां दक्षिणे
सूत्रशुभ्रधरां वामे पाशपल्लवौ ।

दक्षिणे वदालीं प्रत्यालीढस्थितां चतुर्भुजां वराहैकमुखीं पीतवर्णां दक्षिणे
तपुव्याशोकपल्लवसूचसूचीधरां वामे पाशवस्त्रधराम् ।

पश्चिमे वरालीं आलीढस्थां चतुर्भुजां पीतवर्णां वराहैकमुखीं दक्षिणे
वस्त्रसूचीधरां वामे पाशाशोकपल्लवधराम् ॥

तथैवोत्तरे वराहमुखीं गतां उदितादित्यवर्णोज्ज्वलां प्रत्यालीढस्थितां
चतुर्भुजां दक्षिणे शस्त्रवस्त्रधरां वामे चापाशोकपल्लवधराम् ॥

According to the Sādhana, therefore, the principal deity is installed on a chariot drawn by seven sows. Just above the sow in front there appears the fierce head of Rāhu trying to devour both the sun and the moon. The principal figure represented as the goddess Mārīcī agrees in all details with the description just cited from the Sādhana. She has three faces one among which in the left is distorted sow-like. She stands in the Pratyāhḍha attitude with the left leg stretched and the right bent showing the archer's attitude. On the top of the sculpture there is the figure of the Dhyāni Buddha Vairocana—the parental Buddha of the deity. She is accompanied by four goddesses all one-faced and four-armed, namely, Varttālī, Vadālī, Varālī, and Varāhamukhī. In this sculpture in addition to the companions mentioned in the Sādhana there appears over the figure of Rāhu in the front a female figure as charioteer very probably in imitation of Aruṇa in the images of the Hindu Sun-god. But for this the correspondence between the image and Sādhana is remarkable.

14. *Uṣṇīṣaviṇaya* (Pl. XIV).¹

We next pass on to another delightful sculpture now preserved in the Indian Museum representing a female figure with three faces and eight arms sitting in the Vajraparyāṅka attitude in meditation. In spite of

¹ From a photo purchased from the Indian Museum, Calcutta.

the obvious signs of vandalism on the sculpture there is sufficient evidence to show that it is one of the finest products of Indian art. It is tastefully decorated with all possible ornaments, the under-garment and a jacket. The Mukuṭa is worth studying; it is rich in details and represents one of the most artistic specimens by virtue of its grandeur of execution and details. The Mukuṭa is highest in the centre which is surrounded by smaller Mukuṭas over the three remaining heads of the figure. It shows in its three right hands the Buddha on a lotus, the arrow and the Varada pose. The fourth right hand is gone. The four left hands carry the bow, the noose with the raised index finger and show the Abhaya mudrā and the water-vessel. On the top of the figure the miniature of Akṣobhya is to be seen, under a small Caitya. The whole sculpture is characterised by bold and clear outlines and sharpness of details, and skill in imparting to the stone a divine expression on all the three faces especially on the two at the sides.

To identify this image let us again refer to the text of the *Sādhana-mālā* where we meet with several descriptions of a deity known as Uṣṇisavijayā which corresponds in all respects to the description just given. There the following Dhyāna is given:—

उष्णीषविजयां चैत्यगुहान्तःस्थां सितवर्णां त्रिसुखां त्रिनेत्रां अष्टभुजां
सर्वालङ्कारभूषितां विश्वदलकमलचन्द्रस्थां बद्धवस्त्रपर्यङ्गां प्रथमस्तितवदनां दक्षिणे
पीतमुखां वामे नीलमुखां दंष्ट्राण्डावष्टब्धौष्ठां दक्षिणचतुर्भुजेषु विश्ववस्त्ररत्नार-
विन्दस्थ-अमिताभजिनशरवरदहस्तां वामचतुर्भुजेषु धनुः-तर्जनीपाश-अभयभद्र-
घटहस्तां वैरोचनमुकुटिनीं दिव्यवसनपरिधानोत्तरीयां सितप्रभामाजिनीं
पश्येत् ।

Thus as the two descriptions, one in the *Sādhana* and the other of the image under discussion correspond in all details there cannot be any doubt regarding the

correctness of the identification of the image as that of Uṣṇīṣavijayā. On the strength of the description contained in the Sādhana we may assume without any hesitation that the broken right hand in the original condition held the double conventional thunderbolt or the Viśvavajra.

The Buddha on a lotus is a symbol peculiar to this goddess and this symbol alone may be taken as the recognition symbol of Uṣṇīṣavijayā. The three miniature Caityas one on the top and two others on the two top corners symbolise that the abode of the deity is in the sanctum or the middle of the Caitya. But in this connection it may be remarked that the presence of the Dhyāni Buddha Akṣobhya on the top of the goddess is contrary to the description of the Sādhana; because there Uṣṇīṣavijayā is regarded as an offspring of Vairocana with the Dharmacakra mudrā instead of Akṣobhya with the Bhumisparśa Mudrā. To understand this anomaly we have to enter into the question of the different cults and subdivisions of the Vajrayāna. Some sections hold that one of the five Dhyāni Buddhas is the Ādi or the Primordial Buddha and more powerful than the others; others again say that the Ādi Buddha is the creator even of the five Dhyāni Buddhas. Some again take the Bodhisattvas such as Samantabhadra, Vajrapāṇi and others as the Ādi Buddha and make the Dhyāni Buddhas subservient to them. Those who take Akṣobhya, for instance, as the Ādi Buddha make all their deities emanate from him and from none else, though this is contrary to the Sādhanas.

In the present image as it belonged very probably to some one professing the Akṣobhya cult, we find also the Dhyāni Buddha Akṣobhya installed as the parental Buddha instead of Vairocana.

NAIRATMA (नैरात्मा)

(*Indian Museum*).

PARNASAVARI (पर्वशवरी)

(Indian Museum).

15. *Nairātmā* (Pl. XV).¹

In this plate a small sculpture in red sandstone, preserved in the Indian Museum, Calcutta, is represented. The image is much mutilated and part of the stone in the right upper corner is gone, but the figure of the deity in the centre is an image of unique importance from the point of view of iconography. The principal figure is represented in a dancing attitude, in a way similar to Heruka's previously described, on the chest of a dead body placed on a double conventional lotus. The figure of the goddess presents an awe-inspiring spectacle with three blood-shot eyes, protruding tongue and canine teeth. The garland of severed heads add grandeur to the spectacle while the flames of fire that radiate from her body make the scene more terrible. The hair of her head rises up in the shape of a flame of fire and with this as background appears the tiny little figure of the Dhyāni Buddha with the Bhūṣparśa mudrā as the parental Buddha. The right hand carries a knife held in a threatening attitude. The left hand, as appears probable from the broken marks, carried something like a vessel against the breast. From the left shoulder hangs a rod-like thing.

To identify this interesting sculpture let us again refer to the text on page 451 where we meet with the description of a deity called *Nairātmā* which corresponds pretty accurately with the description just given. There we have the following description :—

शवश्चन्द्रस्यार्द्धपर्यङ्कनाद्यस्थितां नैरात्मां कृष्णां एकमुखां ऊर्ध्वपिङ्गल-
केशां अक्षोभ्यमुकुटिनीं दंष्ट्राकराललज्जिह्वां दक्षिणेन कर्त्रिघारिणीं वामे
कपालखट्वाङ्गघारिणीं रक्तवर्तुलत्रिनेत्रां पञ्चमुद्राविभूषयाम् ।

The dead body, the dancing attitude in *Ardha-paryanka*, the miniature figure of *Akṣobhya* on the crown, the fearful face with blood-shot eyes and the *Kartri* in

¹ From a photo obtained from the Indian Museum, Calcutta.

the right hand and the Khaṭvāṅga (magic stick) in the left—all these are present in the image and in the description of the deity in the Sādhana and, therefore, the image is to be identified as that of Nairātmā. On the strength of the Sādhana also we may affirm that the broken left hand carried the Kapāla or the skull cup against the breast in the original image.

16. *Parṇasavarī* (Pl. XVI,¹ XVII).²

In plate XVI an old and much damaged image now preserved in the Indian Museum, Calcutta, is represented. Here the actual figure is six-armed and apparently three-faced as we can understand from the remains left of the head and faces on the original stone. The face in the centre has entirely peeled off, leaving the remnants of the nose, eyes, the temple just visible in the right face, while only the nose and the lips are visible of the left face. In the three right hands are carried the thunderbolt, the arrow and the axe. Out of the three left hands one on the top is broken, the second holds the bow, part of which is gone, and in the third against the breast there is the noose with the raised index finger. The principal figure stands in the Ālīḍha attitude with the right leg stretched and the left bent. The left leg presses on the prostrate figure of Gaṇeśa with his corpulent belly, elephant trunk turned towards the left and face hidden under the foot of the deity. Towards the right of the goddess on the same pedestal there is the figure of a female attendant holding a rod which represents probably the handle of a parasol which must have been destroyed along with the upper portion of the sculpture. Though the image is much mutilated and much corroded, there is, however, sufficient evidence to show that originally it was an artistic specimen of a high order as can be seen

¹ From a photo obtained from the Indian Museum Calcutta.

² From a photo kindly supplied by Mr. N. K. Bhattachali, M.A. of the Dacca Museum.

from the majestic pose of standing with hands which show different ways of handling different instruments of destruction. The stature, the pose and the outlines of the body—all are proportionate and add to the beauty of the image.

The next figure represented in plate XVII also shows the same symbols in the hands and is endowed with the same number of faces, arms and legs. Here the figure of Gaṇeśa appears below the lotus seat instead of being directly under the feet as in the previous figure. Under the legs in this image are shown human beings apparently suffering from deadly diseases as is evident from the circular marks of small-pox on one of the persons. Instead of the female attendant holding the parasol we find in this two creatures running away to two opposite directions, one apparently mounting an ass and another to the right having the head of a horse. On the top of the image the miniature figures of the five Dhyāni Buddhas appear with Amoghasiddhi with the Abhaya mudrā in the middle showing that the principal deity is one of his emanations. The attitude of standing in the previous image is Ālīḍha while in the second it is Pratyālīḍha. Though between the two images there are apparent discrepancies such as are noted above both present similar characteristics regarding their weapons, number of faces, hands and legs. The second also shows marked artistic peculiarities which are not to be found in the previous sculpture. Here the figure is more subdued in fierceness and all the faces show the two opposite sentiments of anger and joy. The belly is corpulent and the limbs are thick and clumsy and the different portions of the body seem to be less proportionate than in the previous one.

In order to identify the two images let us again turn to page 208 of the text where we meet with the description of a goddess named Parnaśavari which corresponds

pretty accurately with the details given in the two sculptures. She is described as :—

पर्यश्वरीं हरितां त्रिमुखां त्रिनेत्रां षड्भुजां क्षणमुक्तदक्षिणवामाननां
वक्षपरमुश्रदक्षिणकरत्रयां कार्मुकपञ्चटसपाशतर्जनीवामकरत्रयां सक्त्रोध-
हसिताननां नवयौवनवतीं सपत्रमालाव्याघ्रपर्मनिवसनामीषक्षम्बोदरीं ऊर्ध्व-
संयतकेशीं अघोऽश्वरोगमारीपदाक्रान्तां अमोघसिद्धिसुकुटीम् ।

On the strength of this Sādhana we can easily identify the Vikramapur image as that of Parnaśavari, as she is three-faced, six-armed and carries the Vajra, axe and the arrow in the three right hands, and the bow, the cluster of leaves and the noose round the raised index finger in the three left. Further, it shows the angry laugh, slightly protruding belly and hair rising upwards, trampling of diseases and pestilences in the form of men suffering from both, and the miniature figure of Amoghasiddhi on the crown strictly in accordance with the Sādhana.

The Indian Museum image has all the symbols of the one just described. Such as the Vajra, axe and the arrow in the three right hands, and the bow and the raised index finger with the noose in two out of the three left hands in accordance with the Sādhana. Had the sixth hand been intact we could easily expect to see the cluster of leaves which is one of the characteristic symbols of the goddess. To identify this specimen, therefore, we avail ourselves of the help of another Sādhana of Parnaśavari where she is described as an emanation of Akṣobhya. And it is this latter which is responsible for all the differences noticeable in the two images of the same deity. Here we do not find the diseases and pestilences under the feet of the goddess. She is described instead as :—

अघो विघ्नान् निपात्य सितपद्मपद्मासने प्रत्यालीढस्यां हृदाममुदितर्ज-
न्याघो विघ्नगणान् सन्तर्ज्य दक्षिणवक्षमुष्टिप्रहारमभिनयान् ।

KHADIRAVANI TARA (खदिरवनीतारा)

PARNASAVARI (पणशखरी)

or in other words—as trampling on the *Vighnas* and after threatening them with the *Tarjanī* about to hurl the *Vajra* held in the right hand. *Gaṇeśa* it may be remembered in the Buddhist Pantheon was regarded as *Vighna* or obstacle personified ; according to the Hindus he is the *Vighneśa* or the lord of all obstacles. In order to represent *Vighnas* over which the goddess is triumphant, a prostrate figure of *Gaṇeśa* is placed below the foot of *Parṇasāvarī* while representing him as an emanation of the *Dhyāni Buddha Akṣobhya*.

17. *Khadiravaṇī Tārū* (Pl. XVIII).¹

In this picture a female figure is represented as sitting in the *Vajraparyāṅka* attitude on the seat placed on a double conventional lotus. The figure wears an undergarment tied by a girdle with the upper part of the body entirely bare. It is decorated with all known ornaments and an elaborate head-dress ; their placing and workmanship add to the beauty of the sculpture. It has thin waist, deep navel and heavy breasts all of which are considered to be signs of beauty in India. The figure shows the *Varada mudrā* and on the palm is marked a jewel.² The left holds the stem of an *Utpala* which may be contrasted with an ordinary lotus which appears in the right as a parallel to the *Utpala* in the left and to embellish the sculpture. Towards the right of the principal figure appears a female figure holding a *Vajra* in the right hand and the *Aśoka* leaves in the left. To the left there is another female figure fierce and awe-inspiring with blood-shot eyes, protruding teeth, and holding the *Kartri* and the *Kapāla* in the two hands. Over the head of the principal figure there are sculptured the five *Dhyāni Buddhas* with *Amoghasiddhi* with the *Abhaya mudrā* right in the centre showing that the principal deity is one

¹ From a photograph kindly supplied by Mr. Prayag Dayal.

² This form of *Varada mudrā* is technically called the *बलसंयुक्तवद* ।

of his emanations. But for the clumsy and somewhat coarse face of the main figure the sculpture will pass as one of the first class specimens of Indian art. The execution of proportions, details and the placing of the different deities at regular distances are some of the features of the image worthy of appreciation.

To identify let us again turn to page 176 of the text where we meet with the description of a goddess known as Khadiravaṇī Tārā which corresponds with the present figure in all details. There we read of Tārā described as :—

हरितां अमोघसिद्धिमुकुटौ वरदोत्पलधारिदक्षिणवामकरां अश्लोक-
कान्तामारौचेकजटाव्यग्रदक्षिणवामदिग्भागां दिव्यकुमारौ अलङ्कारवतीम् ।

Thus the figure under discussion must be identified with Khadiravaṇī Tārā, one of the many varieties of Tārā because she bears the miniature figure of Amogha-siddhi on her crown, as also because she shows the Varada mudrā in the right hand and carries the Utpala in the left hand and is accompanied by two goddesses Aśokakāntā Mārīci and Ekajaṭā on the two sides. The distinguishing symbol of Aśokakāntā is the Aśoka while the Kartri and Kapāla point to Ekajaṭā.

18. *Mahāśrī Tārā (Pl. XIX).*¹

This picture and the last one in this series presents a very interesting specimen of Indian sculptural art. In this image a goddess is represented as sitting in the Lalitāsana with the right leg dangling below and resting on a lotus the left remaining on the lotus seat. The figure shows the Dharmacakra mudrā against the breast and from under the two armpits rise the blue lotus in the left, and an ordinary lotus in the right. The figure

¹ From a photo supplied by the Indian Museum, Calcutta.

98

MAHASRI TARA (HEIMI-GI)

is profusely decorated with rich ornaments, such as a lovely tiara on the head and the necklace, bracelets, armlets, anklets, etc., arranged artistically in their appropriate places. It is clothed in beautiful and rich muslin made more attractive by the stripes at intervals, and held fast by the richly bejewelled girdle. The upper limbs are covered by a jacket to match the cloth of the undergarment. The principal figure is accompanied by two more figures on the two sides; below the lotus seat, again, there are two more, and as all of them have lotus seats, they must be taken as companion goddesses. On the top, arranged in a semicircle, are to be seen the five miniature figures of the five Dhyāni Buddhas the central place being occupied by Amoghasiddhi to show that the principal goddess is one of his emanations. The whole piece of sculpture is an admirable product of Indian art; it is profusely but delicately ornamented. All figures have clear and bold outlines, the symbols are definite and clear cut and the execution in these matters may be said to be perfect. The principal figure has a sharp but serene and peaceful appearance and is pervaded with a divine dignity. The limbs are delicate, fleshy but not flabby or fat and therefore, symbolize perfect health. The slender beauty of form, the forcible but delicate expression and the superb dignity of the goddess make the image one of the finest productions of Oriental art and a worthy rival of the celebrated image of Prajñāpāramitā from Java.

To identify the sculpture which represents the Maṇḍala of a goddess let us again turn to p. 244 of the text where we meet with a description of Mahāśrī Tārā which corresponds in every detail with that of the present image. There she is described as:—

महाश्रीतारां चक्रासनयां ग्रामवतीं दिव्यां हृदयेन सात्त्विकमुदा-
हरां रक्तवर्णां सर्वाङ्गप्रभूतितां पार्श्वेनोत्पलश्रीभां सुवर्णसिंहासनोपरि

अपा(आपादा ?)अयादिशोभां नानापुष्पाशोकचम्पकनागेश्वरपारिजातकादिभो-
राजितममोघसिद्धिमकुटिनीम् ।

महाश्रीतारायाः पार्श्वे एकजटामर्द्धपर्यङ्गोपविष्टां नीलवर्णां कर्त्तिकपाल-
धरां सक्त्रोघां लम्बोदरां पिङ्गलजटाविभूषितां व्याघ्रचर्माम्बरधराम् ।

दक्षिणे पार्श्वे अशोककान्तां पीतवर्णां रत्नमुकुटिनीं वज्राशोकधराम् ।

पुनर्वामे आर्यजाङ्गलौ श्यामवर्णां सर्पवरदहस्ताम् ।

दक्षिणे महामायुरौ मयूरपिच्छवरदहस्ताम् ।

Thus when we compare the description with the image we find that the Vyākhyāna mudrā, the two lotuses on either sides, the parental Dhyāni Buddha Amogha-siddhi and four companions are common to both and therefore, the identification is definite and unquestionable. To the right of the goddess we see the familiar figure of Aśokakāntā carrying the Vajra and the Aśoka flowers in the right and left hands respectively, and to the left likewise is seen the fierce figure of Ekajatā carrying the Vajra and the Kapāla in the two hands, and sitting in the Ardhaparyāṅka attitude. In the two figures below, the symbols unfortunately are not properly distinguished, but they represent according to the Sādhana the goddesses Mahāmāyūrī in the right and Āryajāṅgulī in the left, carrying the peacock's feather and the serpent respectively.

These few examples will show the potency of the Sādhana in elucidating the meanings of the images and identifying them. But these are not all, and there are many more Dhyānas hidden in the Tāntric sculptures of the Buddhists as well as of the Hindus, and to-day there are hundreds of unidentified images amongst those hitherto discovered. Many Sādhanas are lost in the original Sanskrit and their translations are preserved in the Tibetan Tangyur. It is extremely necessary, therefore, that the attention of scholars should be drawn to

this branch of study which may at first seem very uninteresting, but is likely to yield great historical information, because we should not forget that the cultural history of India for the whole of the Tāntric period from the 7th century to the advent of the Muhammadans in India is locked up in this mass of uninteresting and apparently much neglected and much hated literature of Tāntrism.

विषयानुक्रमिका ।

✓171.	तारोद्भवकुरकुक्षासाधनम् (कल्पोक्तम्)	३४३
✓172.	तारोद्भवकुरकुक्षासाधनम् (मुक्तकेन)	३४७
✓173.	षड्भुजकुरकुक्षासाधनम्	३५०
✓174.	षड्भुजकुरकुक्षासाधनम् (इन्द्रभूतेः)	३५१
✓175.	अमरीयोगकुरकुक्षासाधनम्	३५३
✓176.	कुरकुक्षोपदेशक्रमः	३५४
✓177.	कुरकुक्षासाधनम्	३५६
✓178.	आर्य श्रीमतौ कुरकुक्षासाधनम्	३५६
✓179.	उड्डियानविनिर्गतकुरकुक्षासाधनम्	३५८
✓180.	मुक्तकुरकुक्षासाधनम्	३६२
✓181.	कुरकुक्षासाधनम् (आचार्यश्रीकृष्णपादानां-मायाजाल- महायोगतन्त्रादाहृतम्)	३७२
✓182.	षड्भुजकुरकुक्षामट्टारिकासाधनम्	३७६
✓183.	साधिष्ठानकुरकुक्षासाधनम् (सहजविकासस्य- हेवच्छतम्बकमेव)	३८१
✓184.	सङ्गिप्तकुरकुक्षासाधनम्	३८४
✓185.	सितकुरकुक्षासाधनम् (सिद्धशरपादानाम्)	३८४
✓186.	हेवच्छक्रमकुरकुक्षासाधनम्	३८८
✓187.	कुरकुक्षासाधनम् (कदगाचलस्य-हेवच्छतम्बोद्धृतम्)	३८९
✓188.	कुरकुक्षासाधनम्	३९१
✓189.	कर्मप्रसरप्रयोगः	३९२
✓190.	कुरकुक्षालिखितविधिः	३९४
✓191.	उष्णीषविजयासाधनम्	३९४
✓192.	आर्यसितातपत्रापरजितासाधनम्	३९५
✓193.	वक्ष्यचर्चिकासाधनम्	३९५
✓194.	महाप्रतिसरासाधनम्	३९६
✓195.	महाप्रतिसरासाधनम्	३९७
✓196.	प्रतिसरासाधनम्	३९८
✓197.	आर्यमहामायूरीसाधनम्	४००
✓198.	आर्यमहासाहस्रप्रमर्दनीसाधनम्	४००

199.	आर्यमहासन्तानुसारिणीसाधनम्	४०१
200.	आर्यमहासितवतीसाधनम्	४०१
✓201.	महापञ्चरक्षासाधनम्	४०१
202.	महाप्रत्यङ्गिरासाधनम्	४०२
203.	ध्वजायकेयूरासाधनम्	४०३
204.	अपराजितासाधनम्	४०३
205.	वक्षगान्धारीसाधनम्	४०३
✓206.	पञ्चरक्षाविधानम्	४०५
207.	वक्षष्टङ्गलासाधनम्	४१३
208.	वक्षष्टङ्गलासाधनम् (आम्नायान्तरेण)	४१४
209.	वक्षष्टङ्गलासाधनोपायिका	४१४
210.	ध्वजायकेयूरासाधनम् (मध्यमकवर्धर्मकरमतेः)	४१५
✓211.	आर्योष्णीषविजयासाधनम्	४१७
212.	उष्णीषविजयासाधनम्	४१८
✓213.	वसुधारासाधनम्	४२१
✓214.	वसुधारासाधनम्	४२२
✓215.	वसुधारासाधनम्	४२२
✓216.	वसुधाराधारण्यपदेशः	४२३
217.	वक्षवाराहीसाधनम् (अवधूतश्रीमदद्वयवक्षपादानाम्)	४२४
218.	प्रज्ञालोकसाधनम् (कोकदत्तस्य)	४२६
219.	वक्षवाराहीसाधनम्	४२२
220.	वक्षवाराहीवक्षविधिः	४२३
221.	ज्वालामुखीसाधनप्रयोगः	४२४
222.	महामायाज्वालामुखीवक्षवाराहीप्रयोगसाधनम्	४२६
223.	महामायादेव्याः श्मशानम्	४२७
224.	वक्षवाराहीसाधनम्	४२७
225.	ऊर्ध्वपादवक्षवाराहीसाधनम् (ओडियानवक्षपौठ- विनिर्गतम्)	४२८
226.	सङ्क्षिप्तवक्षवाराहीसाधनम्	४४०
227.	सङ्क्षिप्तवक्षवाराहीसाधनम्	४४२
228.	अमृतप्रभा नाम साधनोपायिका (डोग्मोहेरकस्य हेवक्षतन्त्रोद्धृता)	४४३
✓229.	नैरात्म्यामखलयोगिनौविशुद्धिः	४५०
230.	केवलनैरात्म्यासाधनम्	४५१
✓231.	नैरात्म्यासाधनम् (सहजविलासस्य)	४५१
✓232.	वक्षयोगिनौसाधनम्	४५२

233.	वक्षयोगिनौसाधनम्	४५४
234.	वक्षयोगिनौसाधनम्	४५५
235.	वक्षयोगिन्याराधनविधिः (सिद्धशबरपादौया)	४५६
236.	वक्षयोगिनौसाधनम्	४५६
237.	वक्षयोगिन्युपदेशः	४५७
238.	वक्षयोगिन्या बलिविधिः	४५८
239.	महामायासाधनम्	४५८
240.	महामायासाधनोपायिका (कुक्कुरिपादानाम्)	४६६
241.	हेरकसाधनम्	४६८
242.	हेरकसाधनम् (कल्याणगर्भस्य)	४७०
243.	हेरकसाधनम्	४७२
244.	सङ्क्रिप्तदिभुजहेरकसाधनम्	४७३
245.	दिभुजहेरकसाधनम् (श्रान्तिपादस्य)	४७४
246.	[पुरच्छोभविधिः]	४७७
247.	बाह्यपूजाविधिसङ्ग्रहः	४७६
248.	हेरकसाधनोपायिका (महामायातन्त्रानुसारेण)	४८१
249.	बलिविधिः (महामायातन्त्रस्य)	४८६
250.	सप्ताक्षरसाधनम् (दुर्जयचन्द्रोद्धृतम्)	४८७
251.	सप्ताक्षरसाधनम् (अद्वयवक्षपादानाम्)	४९०
252.	बाह्यपूजाविधिसङ्ग्रहः (शाश्वतवक्षस्य)	४९६
253.	हस्तपूजाविधिः (शाश्वतवक्षस्य)	४९८
254.	बुद्धकपालसाधनम्	५००
255.	दिभुजसम्बरोपदेशः (रत्नाकरपादानाम्)	५०३
256.	[हृदयमन्त्रसिद्धोपदेशः]	५०६
257.	वक्षस्त्रङ्गारसाधनम्	५०६
258.	महाबलसाधनम्	५०७
259.	हयग्रीवसाधनम्	५०८
260.	हयग्रीवसाधनम् (सप्तशतिकाङ्गोक्तम्)	५०८
261.	परमान्धसाधनम्	५१०
262.	त्रैलोक्यविजयसाधनम्	५११
263.	वक्षज्वालानलार्कसाधनम्	५१२
264.	भूतढामरसङ्क्रिप्तसाधनम् (वैरोचनस्य)	५१२
265.	भूतढामरसाधनम्	५१५
266.	भूतढामरसाधनम् (त्रैलोक्यवक्षस्य)	५२०
267.	भूतढामरसाधनम्	५२५
268.	रत्नयमारिसाधनम्	५२८

269.	रक्तयमारिसाधनम्	५३०
270.	रक्तयमारिसाधनम्	५३१
271.	खाधिकानरक्तयमारिसाधनम् (वैरोचनरक्षितस्य)	५३४
272.	रक्तयमारिसाधनम् (गुणाकरगुप्तस्य)	५३७
273.	यमारिसाधनम् (मङ्गलसेनस्य)	५४२
274.	कृष्णयमारिसाधनम्	५४६
275.	कृष्णयमारिसाधनम्	५४७
276.	कृष्णयमारिसाधनम्	५४८
277.	कृष्णयमारिसाधनम्	५५०
278.	कृष्णयमारिसाधनम्	५५४
279.	यमान्तकसाधनम्	५५५
280.	यमान्तकसाधनम्	५५६
281.	विघ्नान्तकसाधनम्	५५८
282.	[यमान्तकस्य बलिमन्त्रः]	५५९
283.	मैत्रेयसाधनम्	५६०
284.	जम्भलसाधनम्	५६०
285.	विस्तरजम्भलसाधनम्	५६२
286.	आम्नायान्तरेण जम्भलसाधनम्	५६४
287.	जम्भलसाधनम् (सङ्क्षिप्तम्)	५६४
288.	जम्भलसाधनम् (सङ्क्षिप्तम्)	५६५
289.	जम्भलसाधनम्	५६६
290.	[जम्भलस्य तुलुकदानविधिः]	५६८
291.	उच्छुब्धजम्भलसाधनम्	५६९
292.	उच्छुब्धजम्भलसाधनम्	५७०
293.	उच्छुब्धजम्भलसाधनम् (कुमाराकरगुप्तस्य)	५७२
294.	उच्छुब्धजम्भलसाधनम्	५७४
295.	उच्छुब्धजम्भलसाधनम् (अभयाकरगुप्तस्य)	५७६
296.	जम्भलसाधनम् (सुजनभद्रस्य)	५७९
297.	जम्भलसाधनम्	५८१
298.	वश्यजम्भलविधिः	५८२
299.	जम्भलजलदानोपदेशः	५८२
300.	महाकालसाधनम्	५८३
301.	महाकालसाधनम्	५८५
302.	महाकालसाधनम्	५८६
303.	महाकालसाधनम् (करुणाचलस्य)	५८७
304.	षड्भुजमहाकालसाधनम्	५८०

305.	चतुर्भुजमहाकालसाधनम्	५८१
306.	महाकालसाधनम् (सुमतिभद्रस्य)	५८२
307.	गणपतिसाधनम्	५८२
308.	सद्धर्मावतारिणीराजश्रीतारासाधनम्	५८३
309.	तारास्तुतिः	५८४
310.	पीठतारासाधनम्	५८५
311.	भगवत्या मालामन्त्रः	५८६
312.	बोडशभुजमहाकालसाधनम् (विरूपाक्षः)	५८७

साधनमाला

द्वितीयो भागः ।

171.

नमस्तारोद्भवकुरुकुलायै ।

प्रथमं तावन्मन्त्रौ कचिन्मनोहरे स्थाने नृदुमस्वर-
काद्युपविष्टः पटादिगतां भगवतीमवतार्य बाह्यपूजां
कृत्वा स्वहृदि निर्मलं पूर्णचन्द्राभमादिस्वरसमुद्भवं चन्द्रं
विभाव्य बीजं तस्योपरि न्यसेत् ।

ऊष्माणां च चतुर्थं तु अग्निवर्णोपरि स्थितम् ।

ईकारेण समायुक्तमाकाशद्वयभूषितम् ॥

तस्य चित्रमयूखाभिः कृत्वा निर्मलिनं जगत् ।

सहादिधातुकं शोध्य कुरुकुलपर्वते गताम् ॥

सञ्चोद्य च तथा तारामानयित्वा पुरश्चरेत् ।

तस्माद् बीजात् महापूजामेघांश्च स्फारयेद् बुधः ॥

पुष्पधूपतथादीपगन्धनैवेद्यसञ्चयैः ।

लास्यमाल्यनृत्यगीतवाद्यपूजादिभिस्तथा ॥

रत्नचयं मे शरणं सर्व्वं प्रतिदिशाम्यघम् ।
 अनुमोदे जगत्पुण्यं बुद्धबोधौ दधे मनः ।
 इति मन्त्रं त्रिधा वाच्यं ततः^१ क्षन्तव्यमित्यपि ॥

तत्रेयं गाथा—

यत् कृतं दुष्कृतं किञ्चित् मया मूढधिया पुनः ।
 क्षन्तव्यं तत् त्वया देवि यतस्त्राताऽसि देहिनाम् ॥
 चित्तं मैत्री विहारे [च] निवेष्टव्यं पुनस्तदा ।
 करुणाचित्तमुत्पाद्य प्रमोदचित्तमावहेत् ॥
 पश्चादुपेक्षते सर्व्वं चित्तमात्रव्यवस्थया ।
 चित्तं शून्यं ततः कुर्यात् प्रकृताकारहानये ॥
 शून्यतावह्निना दग्धाः पञ्चस्कन्धाः पुनर्भवाः ।
 [पठित्वा] ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहम् ॥
 मुहूर्त्तं शून्यतायोगं कुर्यात् चित्तस्य विश्रमम् ।
 प्रतिक्षां प्राक्तनीं स्मृत्वा बीजमात्रं पुनः स्मरेत् ॥
 प्रतारिता मया सत्त्वा एकान्तपरिनिर्हृताः ।
 कथं तान् उद्धरिष्यामि अगाधाद् भवसागरात् ॥
 इति सत्त्वकपाविष्टो निश्चेष्टां शून्यतां त्यजेत् ।
 धर्मधातुमयं चित्तमुत्पादयति चेतसा ॥
 बुद्धाधिष्ठानतो बीजमुत्पलाख्यं ततो भवेत् ।
 उत्पले चन्द्रबिम्बं तु^२ अकारस्वरसम्भवम् ॥
 तस्मिंश्चन्द्रे पुनर्बीजं तस्माद् गभस्तयो गताः ।
 ताभिर्विशोधिता ध्येया निःशेषा लोकधातवः ॥

^१ A omits.

^२ A omits.

^३ AC तांका० ।

^४ A इ० ।

^५ A • तद्विना ।

^६ AC

शोधं बोध्यं तथा सर्व्वं रश्मिभिर्बुद्धकोटयः ।

विशतस्तानुत्यले ध्यायात् ततस्तारोदयो भवेत् ॥

(चतुर्भुजां रक्तवर्णां रक्तपद्मासनस्थिताम् ।

रक्तवस्त्रयुगां भव्यां रक्तताटङ्कमौलिकाम् ॥

सव्यभुजाभ्यामभयं शरं च दधतीं पुनः ।

अवसव्यद्वितये चापरक्तोत्पलधारिणीम् ॥

कुरुकुल्लाद्रिगुहान्तस्थामारोलिकमौलिकाम् ।

रक्तपद्मासनाधस्तात् राहुस्तस्योपरि स्थितम् ॥

कामदेवः सपत्नीको भावनीयोऽतिविह्वलः ।

राहोरुपरि सपत्नीककामदेवस्थितासनाम् ।

वज्रपर्य्यङ्किनीं तत्र सर्व्वचित्रकलावतीम् ॥

ध्यात्वा भगवतीं सम्यक् सर्वालङ्कारभूषिताम् ।

समयमूर्त्तिं समासाद्य ज्ञानचक्रं समाह्वयेत् ॥

भटित्याकारनिष्पन्नं ज्ञानचक्रं पुरःस्थितम् ।

जः हुँ वं होरित्या(नेना)कृष्य प्रवेश्य बद्धा तोषयेत् ॥

समयमुद्राप्रयोगेण सुखमार्गे निवेशयेत् ।

पाणिभ्यामञ्जलिं कृत्वा मांसलौ नामितौ यदा ॥

दीर्घाभ्यां तु कृता सूचिः सूचिमध्ये त्वनामिके ।

लताभ्यां मध्यमौ श्लिष्टौ द्वावङ्गुष्ठावधोगतौ ॥

अनेन बन्धयेत् समयो(नया) ज्ञानचक्रं प्रवेशयेत् ।

ततोऽभिषेकं प्रार्थयेत् बुद्धानिति पठन् कृतौ ॥

१ AC निर्गतं ।

२ AC • क्लादियहा • ।

३ A माजो • ।

४ AC रासभस्यो • ।

५ AC सुख • ।

६ AN • लैर्गमितो ।

७ N दोषाभ्यां ।

८ AC omit सूचि • ।

९ The MSS add गद्यां after this, which makes the metre faulty.

बोधिवज्रेण बुद्धानां यथा दत्तो महामहः ।
 ममापि चाणनार्थाय खवज्जाद्यं ददाहि मे ॥
 ते ददन्ति महद्भूता राज्याभिषेकनामतः ।
 पुष्पाभिषेकवत्प्राज्ञः पञ्चभिर्लोचनादिभिः ॥
 अभिषेकं महावज्रं त्रैधातुकनमस्कृतम् ।
 ददामि सर्वबुद्धानां त्रिगुह्यालयसम्भवम् ॥
 बुद्धाभिषेकतस्ताराधर्मचूडामणिर्भवेत् ॥
 रक्तचित्तप्रभाभाभिर्भासयन्ती जगत्त्रयम् ॥
 प्राप्ताभिषेकरत्नस्तु सर्वसिद्धिं प्रसाधयेत् ।
 वर्षाद्धं च दृढावेशात् यथोक्तविधिना पुरः ॥
 त्रिसन्ध्यासु बलिं दत्त्वा भावनाक्रमपूर्वकः ।
 ताराहृदयेनानेन जपेत् मन्त्रं समाहितः ॥

ॐ कुरुकुले ह्रीः^३ हुँ स्वाहा । ततः पूर्वसेवामक्षर-
 लक्षं जप्त्वा पश्चात् कर्म समारभेत् ।

अंग्रेन वर्द्धते प्रज्ञा अपरांग्रेन वश्यकृत् ।
 अंग्रेनैव तृतीयेन विषाकर्षी^४ भवेन्नरः ॥

सर्वस्य लोकस्य भवेत् स पूज्यः^५

स्त्रीणां मदेनापि हि गर्विताणाम् ।

यथेच्छया मन्त्री वरो विभुङ्क्ते

अभ्यासयोगात् सुरसुन्दरीणाम् ॥

^१ A मङ्गलं C सङ्गलं ।

^३ A ह्रीं ।

^४ AC कर्षी ।

^५ AC गर्भिणीनां ।

^२ AC भूमं ।

^४ AC चण्डो ।

^५ A सम्युदा ।

^६ NCB मन्त्रधरो ।

ह्रीःकारं मदनातपचनिहितं स्त्रीणां भवेत् सावकं
 जिह्वायां च तदेव बुद्धिजननं हृन्मध्यके चैव तत् ।
 दृष्टानां परिभावितं विषहरं धर्माक्षरं स्वक्षरं
 ताराया हृदयं त्रिलोकविजयि ज्ञेयं कृपाशालिभिः ॥
 कुरुकुल्लां विभाव्य स्वां तारोद्भूतां सरोरुहे ।
 साध्यमन्तर्गतं कृत्वा भावयेत् कामविह्वलाम् ॥
 ज्ञानसत्त्वाब्जपीयूषधारां तन्मूर्द्ध्नि चिन्तयेत् ।
 पतन्तीमिति सप्ताहं त्रिसन्ध्यं भावयेत् कृती ॥
 क्रमाभ्यासात् शुद्रसिद्धिं साधयित्वा विचक्षणः ।
 साधयेच्च महासिद्धिं सर्व्वथा नात्र संशयः ॥
 ॥ कल्पोक्ततारोद्भवकुरुकुल्लासाधनं समाप्तम् ॥

172.

नमस्तारोद्भवकुरुकुल्लायै ।

यस्याः स्मरणमात्रेण सदेवासुरमानुषाः ।
 ध्रुवं किङ्करतां यान्ति तां नमस्यामि तारिणीम् ॥
 प्रथमं तावन्मन्त्रौ कचिन्मनोऽनुकूले स्थाने स्त्रीजन-
 संसर्गादिरहिते सुखासीनः स्वहृदि प्रथमस्वरपरिणत-
 चन्द्रमण्डलोपरि सरश्मिकक्षीः^१कारबीजविनिर्गत-
 मयूखसमूहैर्जगदवभासनपूर्व्वकं^२ कुरुकुल्लपर्व्वतस्थितकुरु-

^१ N सभावो ।

^२ Ab adds •कल्पाप्तयोक्तक्रमाय before कुरु• ।

^३ Ba मनोहरेश्वर्य्ये ।

^४ Ab •तेन ।

^५ Bb सुखावगा• ।

^६ Ab •कारनिःकृत•

^७ Ab omits •क्षपर्व्वत लक्ष्म्य ।

कुक्षां भगवतीं सञ्चोद्यानीय 'पुरतो' गगनदेशे सच्चिन्ध
हृदीजरश्मिनिर्मितविविधपुष्पधूपादिपूजाभिः पूजयेत् ।
तदनु वन्दना पापदेशना पुण्यानुमोदना परिणामना
चिशरणगमनं बोधिचित्तोत्पादपूर्वकम्—

रत्नत्रयं मे शरणं सर्व्वं प्रतिदिशाम्यघम् ।

अनुमोदे जगत्पुण्यं बुद्धबोधौ दधे मनः ॥

इति त्रिधा पठेत् । ततश्चतुर्ब्रह्मविहारभावनापूर्व्वकं
सर्व्वधर्मशून्यतां विभाव्य तदधिष्ठानमन्त्रं पठेत्— ॐ
शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहम् । तदनु सकलं जगत्
दुःखितं करुणयाऽवलम्ब्य स्वचित्तं बीजरूपमवलोक्य
तत्परिणतं रक्तकुवलयोपरि प्रथमस्वरपरिणतचन्द्रस्थित-
बीजरश्मिभिः पूर्व्ववत् जगदवभास्यानन्ततथागतकोटीः
सञ्चोद्यानीयान्तर्भावयेत् । (तदुत्पलादिपरिणतां रक्तवर्णां
रक्तपद्मचन्द्रासनां रक्तपट्टांशुकोत्तरीयां रक्तप्रभावलयां
रक्तताटङ्ककिरीटिनीं चतुर्भुजां सव्ये अभयप्रदां द्वितीये
समापूरितशरां वामे रत्नचापधरां द्वितीये रक्तोत्पल-
धरां अमिताभतथागतमुकुटां कुरुकुलपर्व्वतगुहास्थित-
राहुमस्तकस्थितसपत्नीककामदेवोपरिस्थितां शृङ्गार-
रसान्वितप्रथमयौवनोपेतां कुरुकुलां भावयेत् । एवं
समयसत्त्वं निष्पाद्य भटिति ज्ञानसत्त्वं पुरतः समानीय

¹ ANCBa पुरो ।

² ANCAb गमय ।

³ AbBa ०दन० ।

⁴ Ba ताड० ।

⁵ Ab ०टिगं ।

⁶ Ab ०कुला ।

⁷ Ba रसोज्ज्वल०, Ab रसोज्ज्वल० ।

⁸ AC omit एवं ... ०भावयेत् ।

सम्पूज्य समयमुद्रया^१ सुखमार्गेण अन्तर्भावयेत् । तत्रैवं^२
समयमुद्रा— सम्पुटाञ्जलेर्मध्यमासूचिमध्ये अनामिके
प्रवेश्य मध्यमापृष्ठे लताद्वयं संस्थितं द्वावङ्गुष्ठावधः
प्रवेश्योत्पलमुद्रा तदाकारा^३ । तदनु—

बोधिवज्रेण बुद्धानां यथा दत्तो महामहः ।

ममापि चाणनार्थाय खवज्राद्यं ददाहि मे ॥

इति प्रार्थ्य—

अभिषेकं महावज्रं चैधातुकनमस्कृतम् ।

ददामि सर्वबुद्धानां त्रिगुह्यालयसम्भवम् ॥

इति पठन्तौभिर्बुद्धाज्ञया लोचनादिभिरभिषेकं दीय-
मानं ध्यायात् । मकुटे अमिताभो व्यवस्थितः । एवं
भावनं कृत्वा जपं कुर्यात्, न द्रुतं न विलम्बितं नास्पष्टं
न माचाहीनं असत्सङ्कल्पवर्जितम्— ॐ कुरुकुले 'ह्रीः हुँ
स्वाहा । एवं चिसन्ध्यक्रमेण पिष्टक^४ शर्करादिबलिदान-
पुरःसरं सादर^५ निरन्तरदृढावेशेन षण्मासान् भावयेत्,
सिद्धिनिमित्तानि भवन्ति । तदनु प्रथमे मासे रोगाद्युप-
(द्रव)शमं भवति, द्वितीयमासे भोजनं प्रणीतमयाचितम्,
तृतीये नानाविधवस्त्रलाभः, चतुर्थे ताम्बूलं नानाविध-
मनवरतं लभेत्, पञ्चमे विचित्ररूपादिगुणसमुद्दि-
तस्त्री^६ सङ्क्रमः, षष्ठे मासे सदेवनागयक्षगन्धर्वकिन्नरादिदिव्य-

^१ Ab •मुद्रा ।

^२ Ab तत्रैवं ।

^३ NCBa omit.

^४ AC श्री स्वाहा, N श्री जः स्वाहा ।

^५ ANCBa पिष्ट० ।

^६ Ab omits सादर० ... मयाचितं ।

^७ AC सावर० ।

^८ ANCBa •सङ्क्र० ।

स्त्रीसङ्गमः । प्रायेण भगवतीं भावयतः स्त्रीलामेवोपद्रवो भवति । तदेतानि मारककर्माणि परित्यज्य भावयतो भगवत्याः स्वप्ने साक्षात् वा प्रत्यादेशो भवति । खड्गाञ्जनपाद-
लेपान्तर्द्धानं रसरसायनखेचरभूचर^१ पातालसिद्धिप्रमुखाः
सिद्धीः साधयेत् । यदि प्रत्यादेशो न भवति तदा पूर्वोक्तमुद्रां बद्ध्वा पूजाबलिदानादिपूर्वकं घण्टासान्ते पूर्णमास्यां सकलां रात्रिं जपेत् । ततो ज्वलति सिद्ध-
श्च भवति । तथा मुद्रया ब्रह्मेन्द्ररुद्रनारायणप्रभृतयः समाकृष्टाः समागम्य किङ्करतामुपगम्य साधकाभिलषितं सम्पादयन्ति । ततः प्रभृति जन्मजरामरणरहितः सिद्धो लोकधातून् गत्वा तथागतान् पश्यति, भूमि-
धारण्यादिकं प्राप्नोति ।

॥ मुक्तकेन तारोद्भवकुरुकुला^२ साधनं समाप्तम् ॥

173.

नमः कुरुकुलायै ।

आदौ मन्त्री सुखासनोपविष्टः स्वहृद्द्वीजरश्मिभिरग्रतो भगवतीं बुद्धबोधिसत्त्वांश्चानीय सम्पूज्य विशरण-
गमनादिकं कुर्यात् । ततः शून्यतामधिमुञ्च्य मन्त्रेणा-

^१ Ab ० चेत् ।

^२ ० रस० only in Ab.

^३ ACBa omit ० भूचर० ।

^४ ANCBa ब्रह्मोपेक्ष०

^५ ANCBa ० घातुं ।

^६ Ab आर्यताराकल्पक्रमेण कुरुकुला० ।

^७ A omits ० गमन० ।

धिष्ठाय अकारसम्भवचन्द्रमण्डले ताँकारं रश्मिमालिनं
विचिन्त्य तत्परिणतां कुरुकुलां भगवतीं पश्येत् रक्तां
रक्ताष्टदलपद्मसूर्यासने वज्रपर्यङ्कनिषणां षड्भुजां
सन्धावसव्यप्रथमभुजाभ्यां त्रैलोक्यविजयमुद्राधरां द्वितीय-
दक्षिणवामकराभ्यां अङ्कुशरक्तोत्पलधरां परिशिष्टभुजद्वये-
नाकर्णपूरितधनुःशरां रक्ताम्बरधरां पञ्चतथागतमकुटिं
साध्यस्य हृदि रक्तोत्पलवरटके चन्द्रमण्डले रक्तवर्णं ताँकारं
विभाव्य वायुमण्डलारूढं तं हृद्यङ्कुशेन विद्धाऽऽनीय हृदये
तस्योपविश्य रक्तोत्पलकलिकाशरेण साध्यं पुनः पुनः विध्यन्
मन्त्रं जपेत् । तच्चायं मन्त्रः— ॐ कुरुकुले ह्रीः अमुकं मे
वशमानय होः स्वाहा । ततस्तं विह्वलं वशीभूतं पादयो-
र्निपतितं दृष्ट्वा प्रेषयेत् । एवं शक्रमपि वशमानयति ।

॥ इति षड्भुजकुरुकुलासाधनम् ॥

174.

नमः कुरुकुलायै ।

पूर्व[व]त् शून्यतापर्यन्तं विभाव्य रेफेण परिणतसूर्य्ये
ह्रीःकारं स्फारसंहारविग्रहं च ध्यात्वा भूटिति तत्परि-
णामतः कुरुकुलां भगवतीं अष्टभुजां रक्तवर्णां रक्ताष्ट-
दलपद्मसूर्य्ये वज्रपर्यङ्कनिषणां कूटागारमध्यनिवासिनीं

१ B अक्षा० ।

२ B omits.

३ N ह्रीः

४ Ba मध्यमण्डले ।

५ BAb omit रक्ताष्टदल०

६ B अक्षा० ।

७ Ab omits षड्भुज० ।

८ Ab स्फारसंहारवि० ।

प्रथमकरद्वयेन त्रैलोक्यविजयमुद्राधरां अवशिष्टदक्षिण-
करैः अङ्गुशं आकर्णपूरितशरं वरदमुद्रां दधानां परि-
शिष्टवामभुजैः पाशं चापं उत्पलं दधानां सकलालङ्कार-
वतीं भावयेत् । पूर्वदले प्रसन्नतारां दक्षिणदले निष्पन्न-
तारां पश्चिमदले जयतारां उत्तरदले कर्णतारां ऐशानदले
चुन्दां आग्नेयदले अपराजितां नैऋत्यदले प्रदीपतारां
वायव्यदले गौरीतारां च ध्यायात् । एताश्च सर्वा रक्त-
वर्णाः पञ्चतथागतमुकुटा वज्रपर्यङ्कनिषणा दक्षिण-
भुजाभ्यां वरदमुद्राऽऽकर्णपूरितशरधरा वामभुजाभ्यां
उत्पलचापधराः । पूर्वद्वारे वज्रवेतालीं लम्बोदरां
विहृतमुखीं रक्तवर्णां अक्षोभ्यमुकुटां दक्षिणहस्ताभ्यां
तर्जन्यङ्गुशधरां वामकराभ्यां वज्रघण्टापाशधराम्, दक्षिण-
द्वारे अपराजितां पीतवर्णां रत्नसम्भवमुकुटां दक्षिण-
हस्ताभ्यां दण्डाङ्गुशधरां वामहस्ताभ्यां घण्टापाशधराम्,
पश्चिमद्वारे एकजटां कृष्णवर्णां ऊर्ध्वकेशां लम्बोदरां
दन्तावष्टभ्यौष्ठां अमिताभमुकुटां दक्षिणकराभ्यां वज्रा-
ङ्गुशधरां वामकराभ्यां घण्टापाशधराम्, उत्तरद्वारे वज्र-
गान्धारीं कनकश्यामां अमोघसिद्धिमुकुटां विहृतमुखीं
लम्बोदरां दक्षिणभुजाभ्यां खड्गाङ्गुशधरां वामभुजाभ्यां
घण्टापाशधरां चिन्तयेत् । एताश्चतस्र आलीढपदस्थाः ।
तत्रेयं त्रैलोक्यविजयमुद्रा— तलौ पृष्ठलग्नौ, अनामिकाद्वयं
ग्रन्थिं कृत्वा कनिष्ठां मध्यमाङ्गुष्ठेनावष्टभ्य तर्जन्यौ

¹ A चन्द्रा ।

³ B •टिन्धः ।

⁵ ACAb •गन्धा • ।

² Ba वायव्ये ।

⁴ A omits.

⁶ Ab खडाङ्गा •

सलीलं ललाटदेशे धारयेत् । भावनाखिन्नो
ॐ कुरुकुले ह्रीः स्वाहा । अयुतजापेन
सर्वे जने वश्या भवन्ति, नियुतेन मन्त्रिणः, लक्ष्णेण
राजानः । उत्पलं घृतमध्वाक्तं अश्वत्थसमिधश्च जुह्यात्,
इष्टं पदं प्राप्नोति । श्रीफलकाष्ठेनाग्निं प्रज्वाल्य घृत-
मध्वाक्तानां श्रीफलानां लक्षं जुह्यात्, राज-
मन्त्रिणो वश्या भवन्ति इति । उत्पलसहस्रं जुह्यात्,
घृतप्रदीपसहस्रं देव्या अग्रतो निवेदयेत् । सर्वे राजानो
वश्या भवन्तीति ।

॥ अष्टभुजकुरुकुळासाधनं समाप्तम् ।

। कृतिरियमिन्द्रभूतिपादानाम् ॥

175.

अथ मन्त्रौ स्त्रीपुरुषौ वशीकर्तुंकामः शुक्लप्रतिपद-
मारभ्य त्रिसन्ध्यमयुतमेकं प्रत्यहं जपेत् भगवतीमवलम्ब्य
रक्तवस्त्रं परिधाय गात्रं च प्रावृत्य । तत्रायं क्रमः—
स्वहृदि रविस्थिरक्तह्रीःकारजरक्ताष्टदलकमलं योनि-
पर्यन्तगतनालं विचिन्त्य तद्वलेष्टसु अमरानष्टौ
आ ई ऊ ऋ ॠ ऐ औ अः इत्यष्टस्वरपरिणतान्
अतिहृष्टपुष्टकुड्वरक्तवर्णाननुक्रमस्थितान् स्वनासिकापवन-

¹ ANC add ॐ after this.

³ AC आश्वत्थं, Ba अश्वत्थेन ।

⁵ B जपेत् ।

⁷ A दलकमलानष्टौ ।

⁹ ANC अं अः ।

² N त्रियु० ।

⁴ B omits.

⁶ B omits अष्टभुज० ।

⁸ ANC omit.

प्रेरितान् दृष्ट्वा स्ववामनासिकाविवरेण निःसृत्य^१ पश्चात्
 दक्षिणनासिकाविवरप्रविष्टानां लूनविशीर्णतरं^२ ३
 कृत्वा ए ओं अं इति ह्रस्वाष्टस्वरपरिणतान् तान् ध्यात्वा
 आकर्णपूरितरक्तोत्पलकलिकाशरनिकरैः साध्यायाः^३
 किञ्जल्कं विद्ध्वा तत्परिणतशरानादाय तद्वामनासिका-
 विवरेण निःसृत्य योगौ दक्षिणनासिकया^४ तान् स्वहृदि
 प्रविष्टान् विचिन्तयेत् । पश्चादुत्पलनालेन गलके बद्ध्वा
 योनिं च विद्ध्वा अङ्गुशेन पीडयित्वा रश्मिज्वालयो पर-
 वशीकृत्य च तामारुह्य सानन्दो मन्त्रं जपेत्— ॐ कुरु-
 कुल्ले ह्रीः अमुकीं मे वशमानय स्वाहा । सप्ताहात्
 सिध्यतीति ।

॥ भ्रमरीयोगकुरुकुल्लासाधनम् ॥

176.

प्रणम्य कुरुकुल्लकां मातरं सिद्धिदायिनीम् ।

उपदेशो लिख्यतेऽस्याः सर्वसिद्धिप्रदायकः ।

कुरुकुल्लायोगयुक्तो भावयेदुपदेशकम् ॥

हृत्सूर्यरक्तोत्पलकिञ्जल्कस्थितह्रीःकारनिर्गतपाशाङ्गुशो-
 त्पलरूपैरंशुभिर्नासावामपुटेन निर्गत्य साध्यस्य दक्षिणपुटे
 प्रविश्य साध्यं ज्ञानदेहं रक्तवर्णं पाशेन गलके बद्ध्वा
 अङ्गुशेन हृदि विद्ध्वा नासापुटेन निश्चार्थं 'यंकार-
 परिणतवातमण्डलारूढः, उत्पलेन हृदि भगे वाऽऽताड्य

^१ A ऊत्वा ।

^२ ANCBa साध्या ।

^३ B •काया ।

^४ N यंका ।

तत्मानौय वामपार्श्वे उत्तानं संस्थाप्य रश्मीन् स्वहृदि
 ह्रीःकारेण^१ दक्षिणपुटेन प्रवेशयेत् । पश्चात् पुनः हृद्बीजो-
 त्थितरक्तोत्पलाकाररश्मिरेखाभ्यन्तरेणैव ध्रुविवरमागम्य
 वामकर्णं संस्पृश्य मस्तकं वेष्टयित्वा दक्षिणकर्णाविवरेण
 निर्गत्य तथा कलिकारश्मिरेखया आकर्णाकृष्टोत्पल-
 कलिका^२ नालशरशुषिरे प्रवेश्य किञ्चित् कलिकामुखं
 विकाश्य^३ साध्यस्य लिङ्गे भगे वा ग्रसनन्यायेन मुहुर्मुह-
 वेधयेत् । बीजेनेति केचित् । शराघातप्रविष्टरश्मिना
 सर्वाङ्गे व्याप्तं स्रवन्तं विह्वलं अशरणं पश्येत् । यदि
 उत्थितं ताडयेत् तदा स्वपादतले पतितं साध्यं विचिन्त्य
 पुनस्तथैव वेधमनुष्ठयेत् । यदा तु वेधनासमर्थो भवति
 तदा हृद्बीजरन्ध्रे साध्यमुत्थाप्य नाभिकमलोपरि उत्तानं
 कृत्वा वामपार्श्वस्थमस्तकं संस्थाप्य बीजरश्मिना तुपार-
 कणासमूहवत् सर्वाङ्गव्याप्तं विह्वलीभूतं विचिन्त्य मन्त्र-
 मावर्तयेत्— ॐ कुरुकुले ह्रीः स्वाहा । स्वाधिष्ठान-
 क्रमोपदेशश्चायमन्योऽपि ।

॥ कुरुकुलोपदेशक्रमः ॥

^१ AN °कारे ।

^२ AC °वासशरशुषिरे ।

^३ AC विद्यायास्य ।

^४ AC °रश्मिनागतरेखे ।

177.

ॐ नमः कुरुकुल्लायै ।

प्रथमं सुखासनोपविष्टः कुरुकुल्लारूपं कृत्वा 'सकल-
सत्त्वं वशं कर्तुमारभेत । स्वहृदि सूर्य्यमण्डलं तस्योपरि
रक्तवर्णतांकारं ततः पञ्च रश्मयो निःसृत्य तथागतान्
सम्पूज्य रत्नत्रयं मे शरणमित्यादिना पापदेशनादिकं
कृत्वा शून्यतां विभाव्य पश्चाद् रक्तोत्पलं तस्योपरि सूर्य्य-
मण्डलं तस्योपरि रक्ततांकारं एतत् सर्वं परिणम्य
(कुरुकुल्लाभट्टारिकां रक्तवर्णां चतुर्भुजां दक्षिणभुजे शराभय-
हस्तां वामे धनुरुत्पलधरां वज्रपर्यङ्कस्थितां रक्त-
कञ्चुकोत्तरीयां आत्मानं भावयेत् ॥ अधसि कामदेवं
सपत्नीकं चिन्तयेत् । पश्चात् मन्त्रं जपेत् भावनान्वितः—
ॐ कुरुकुले [ह्रीः] स्वाहा ।

॥ कुरुकुल्लासाधनम् ॥

178.

हृच्चन्द्रमण्डले ह्रीःकारजं ह्रीःकाराक्रान्तमध्यं रक्तोत्पलं
ध्यात्वा तत्परिणतामार्थ्यं कुरुकुल्लां रक्तवर्णां रक्तपद्म-
चन्द्रासनां रक्तप्रभामण्डलां रक्तविचित्रवसनोत्तरीयां
अमिताभमुकुटां चतुर्भुजां मूलभुजाभ्यां आकर्णाक्षरक्तो-
त्पलकलिकाशरविराजितकुसुम^१बाणचापधरां वामेन

^१ A omits सकल० ।^२ N लक्ष्म० ।^३ Ab ०जातं ।^४ ANC मध्ये ।^५ Ab omits ०बाण०, ACBa ०वाम० ।

स'कन्दविकचरक्तोत्पलधरां दक्षिणेन वरदां महा'शृङ्गार-
रसोज्ज्वलां) दृष्ट्वा ज्ञानसत्त्वेनैकीकृत्य स्वशरीरारुणकिरणा-
ङ्कुशाक्षष्टान् देवासुरगरुडकिन्नरमहोरगयक्षनरनारीशत-
सहस्रादिगणान् प्रणतविग्रहानतिभक्तान् परवशान् दशसु-
दिक्षु पश्यन् ॐ कुरुकुले ह्रीः स्वाहा इति मन्त्रं जपेत्^१
लक्ष्ममारभ्य यावत्पर्यन्तं भगवतीं साक्षात् [न] कुर्यात् ।

अथ कश्चित् वशीकर्तुकामः कृतलक्षजापो यथोक्तयोगं
विधाय भक्तिप्रणतः सुरासुरादिमध्यवर्तिस्वदेहरश्म्यङ्कुशा-
क्षष्टां साध्यामग्रतः संस्थाप्य स्वहृदि षोडशदलरक्तोत्पलं
तद्भृदि च विचिन्त्य पूर्ववत् आर्यवज्रा'नङ्गोक्तक्रमेण
भ्रमराङ्कुशभावनया तन्नामाक्षरं स्वहृदि मन्त्रेण गाढ-
मा'क्रम्य । तथैव शरेण हृदि विद्ध्वा महारागमूर्च्छितां च
कोदण्डेन पादयोरुत्पलपाशेन च गले बद्ध्वा समाकृष्य
स्वपादयोर्निपात्य— पुरुषं चेदङ्कुशेन हृदि "विन्धेत्, स्त्रियं
चेत् धर्मोदये— ॐ कुरुकुले अमुकं अमुकीं वा आकर्षय
ह्रीः स्वाहेति मन्त्रं जपेत् । आकृष्टे तु "साध्ये तमेव मन्त्रं
वशमानयेति विदर्भ्य जपेत् । [शतजापेन सामान्येन नर-
नारी^{१२} गणो राजामात्यश्च वशो भवति, अयुतेन प्रजालोकः,

^१ Ab ०कन्य ।

^२ महा० omitted in ACBa.

^३ ANC जपन् ।

^४ ANCBa साध्य० ।

^५ AC ०सनो० ।

^६ AC विवन्धयेत्, AbBa बन्धयेत् ।

^७ Ba साध्य, Ab साध्यायां ।

^८ A संपश्येत् ।

^९ Ab ०ल्लं ।

^{१०} ANCAb तद्भृति ।

^{११} A समा० ।

^{१२} ANCBa ०गणा ।

लक्षणे राजा, सप्तलक्षेण सुरासुरकन्याश्च, कोव्या गरुडै-
रावतादयो दिव्यपशवः सामान्यपशवश्च, सादरनिरन्तर-
दीर्घकालमनन्तजापेन त्रिभुवनमपि वशीकुर्यादिति ।

॥ 'आर्यश्रीमतीकुरुकुल्लासाधनम् ॥

179.

प्रथमं तावत् भावनादौ पञ्चगन्थानुलिप्ते पृथिवी-
प्रदेशे हृष्टचेता व्रतौ समाहित उपविश्य मृदुविष्टरे ततः
पश्चात् हृदि रेफपरिणतं सूर्यमण्डलं ज्वालामाला-
करालिनं तस्य नाभौ रक्तह्रीःकारं विचिन्तयेत् । ततो
ह्रीःकारान्निःसृत्य मरौचिजालैर्दशदिशावस्थित^१ सत्त्वधातू-
नवभास्य श्रीकुरुकुल्लारूपेणावस्थाय पुनरागत्य तस्मिन्नेव
प्रविष्टां मरौचिज्वालां विभावयेत् । ततः पश्चादाकाशे
पुरतो^२ द्विरष्टवर्षाकारां ज्वलत्पिङ्गलोर्ध्वमूर्ध्वां पञ्चकपाल-
शिरोधरां शवारूढां मुण्डमालालङ्कृतहारां अर्धपर्यङ्क-
नायस्थां ईषदंष्ट्राकरालवदनां ललज्जिह्वां चक्रीकुण्डल-
कण्ठिकाकेयूरमेखलानूपुरकृतभूषणां व्याघ्रचर्मनिवसनां
चलद्रक्तवर्तुलचापारोपितचिन्त्रां अमिताभनाथमुकुटौ
चतुर्भुजां आकर्णपूरितरक्तोत्पल^३ कलिकाशरपूरितरक्त-
कुसुमधनुर्धरां शेषद्विभुजाभ्यां रक्तपुष्पकृताक्षुशरक्तोत्पल-
धारिणीं विचिन्तयेत् । तस्या एव पूजार्थं स्वहृत्सूर्य-

^१ AC •सुराश्च ।

^२ A omits सामान्यपशवः ।

^३ A श्यामादरः ।

^४ Ab omit आर्यश्रीमतीः ।

^५ Ba •सत्यः ।

^६ AC पुरतोऽष्टः Ba पुरतोऽष्टः ।

^७ ANCBa •वामारोः । ^८ A omits •कलिका....रक्तोत्पलः ।

मण्डलस्थङ्गीःकारोद्भवपञ्चोपचारपूजाभिः पुष्पधूपदीप-
गन्धनैवेद्यादिभिः पूजयेत् । पूजयित्वा परमकारुणिको
योगी भक्तिमन्त्रः कायादिना कायादिवन्दनया(ना)
वन्दते । ततो यदकारि मया पापं कारितमनुमोदितं च
तद् भगवत्याः प्रत्यक्षे देशयति । तदनु संसारसागरपतित-
सत्त्वधातूद्धरणरूपं बोधिचित्तं विभर्त्ति । ततश्चतुर्ब्रह्मविहारं
भावयेत् । तदनु शून्यताभावना । तत्र चित्तमात्रमधि-
तिष्ठेदनेन मन्त्रेण,— ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मको-
ऽहम् । इति चित्ताधिष्ठानम् । तदनु आकाशदेशे रेफपरिणतं
सूर्यमण्डलं ज्वालाकरालिनं विभावयेत् । तस्योपरि
क्षणहुंकारपरिणतं विश्ववज्रं प्राकारं पञ्जरबन्धनं च
वज्रमयीं भूमिं विभावयेत् इति रक्षाचक्रम् । ततो मध्ये
एकाराकृतिं दिव्यं धर्मोदयज्ञानं शुक्लवर्णं विभावयेत् ।
तन्मध्ये रक्तङ्गीःकारोद्भवरक्ताष्टदलपत्रकमलं तस्योपरि
किञ्चल्के रेफपरिणतं रविं तदुपरि शरं पुनरपि तस्योपरि
पूर्णेन्दुधवलं द्वाविंशलक्षणात्मकं तदुपरि पुनरपि सूर्य-
मण्डलं चतुरशीतिव्यञ्जनरूपं रक्तवर्णं तयोर्मध्ये
रक्तङ्गीःकारपरिणतरक्तोत्पलकलिकाशरैः^१ स्वचित्तप्रविष्टं
विभावयेत् । पश्चात् चन्द्रसूर्यशरैरेकीभूतं द्रवमिवात्मानं
पूर्ववत् कुरुकुलारूपं विभावयेत् । विभाव्य स्वहृदि रेफेण

^१ AC भक्तिमन्त्राकारः ।

^२ ANCBa omit.

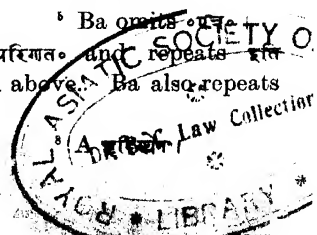
^३ ANCBa ०३

^४ ANC ०कृतं ।

^५ Ba omits ०पञ्च

^६ A omits रविं... रक्तङ्गीःकारपरिणतं and repeats इति
रक्षाचक्रं तस्योपरि from above. Ba also repeats
the same.

^७ NBa ०शरे ।

स्वर्धमण्डलं तन्नाभौ ह्रीःकारं पुनरपि भावयेत् । तदुद्भव-
रश्मिभिराक्षध्यामिताभ^१नाथमानीय गुह्येतरपूजाभिः
सम्पूज्य चाभिषेकं^२ याचयेत् । तत्रेयं याचना, अभिषिञ्चतु
^३माममितनाथ इति । ततस्तेनामितनाथेन पञ्चामृत-
पूर्णान् स्वहृदयात् स्फुरितान् पञ्चकलशान् विभावयेत् ।
ततस्तैः पञ्चामृतपरिपूर्णकलशैरभिस्त्रापयित्वा स्वहृदि
कलशान् प्रवेशयेत् । तत्र प्रवेश्य योगी शिरसि अमिता-
भनाथं भावयेदिति त्रिसन्ध्यं विभाव्य मन्त्रं जपेत् । ततः
मन्त्रः ॐ कुरुकुले ह्रीः स्वाहा । रक्तचन्दनेन विशेषतो
जापः । ॐ आः हुँ इति मुखाधिष्ठानं कार्यम् ।

अथ मन्त्री स्त्रीपुरुषौ वशीकर्तुंकामः शुक्लप्रतिपद-
मारभ्य त्रिसन्ध्यमयुतमेकं प्रतिदिनं भगवतीमूर्तिमवलम्ब्य
रक्तवस्त्रं परिधाय प्रादृत्य गात्रं च तदनु स्वहृदि
रविस्थं^४ स्वहृदवस्थितरक्तह्रीःकारपरिणतरक्तमष्टदलकमलं
योनिपर्यन्तगतनालं विभावयेत् । तद्वलेष्टष्ट भ्रमरान्
अष्टान्तःस्वरपरिणतानतिहृष्टपुष्टकुड्मरक्ताननुक्रमपरि-
पठितान् स्वनासिकापवनप्रेरितानुद्धीय^५ सव्येतरनासिका-
विवरेण निःसृत्य साध्यस्य दक्षिणनासिकाविवरेण
प्रविष्टान् सरभसमा^६ लूनविशीर्ण^७ तथाऽऽद्याष्टस्वरान्

^१ ANCBa ०मित० ।

^२ AC मोच० ।

^३ AC ०मामिति० Ba मां नाथ० ।

^४ B omits ततस्तेना०प्रवेशयेत् । ^५ AN omit जापयित्वा ।

^६ AC तदवस्थित, N स्वहृदवस्थितो, Ba ख[हृ]रविस्थ ।

^७ ANCBa omit ०रक्त० ।

^८ N ०परिधि० ।

^९ Ba उद्दीरय ।

^{१०} B ०लून० ।

^{११} ANCBa ०विशीर्ण० ।

किञ्चिद्रक्तान् पचयुतान् विचूषयेत् इति पश्येद् योगी ।
 पश्चादाकर्णपुरितरक्तोत्पलकलिकाशरेण दृष्टमुष्टियुतो
 मन्त्री किञ्जल्कं प्रतिवेधयेत् । ततस्ते भ्रमराः स्वसमयेन
 चोदिता वामनासिकाविवरेण निःसृत्य एकैकं स्वरं
 गृहीत्वा योगिनो दक्षिणनासाविवरेण प्रविष्टा इति स्वहृदि
 स्वपरज्ञानेनैकीभावं कुर्यात् । पश्चात् उत्पलेन गले बद्धा
 योनिमकुशेन तु पीडितां शरजालैर्विचिन्त्य वशमानयेत् ।
 अलातचक्रारूढां साध्यामानयेत् मन्त्ररूपेण साधकः—

सदानन्दो जपेन्मन्त्रं सोपदेशं सुनिर्णयः ।

ॐ कुरुकुले ह्रीः अमुकीं मे वशमानय स्वाहा ।
 समस्तं चैतदहर्निशं कुर्यात् । ततः सा विह्वलीभूता
 सती आगच्छति मन्त्रचोदिता ।

मुक्तकेशी विवस्त्रा वा चानङ्गविवशातुरा ।

तां प्राप्य स्वेष्टयोगेन पूजयेद् बुद्धमण्डलम् ॥

विपुला सिद्धिर्न केनापि विहन्यते ।

॥ इति उड्डियानविनिर्गतकुरुकुल्लासाधनम्¹⁰ ॥

¹ AC विभाव०, Ba विभूष० ।

² Ba प्रविवेशयेत् ।

³ A ख ।

⁴ B नासिका० ।

⁵ Ba ०नासिकी० ।

⁶ ACBa कुशटां ।

⁷ AB साध्य० ।

⁸ B omits.

⁹ Ba चोदि० ।

¹⁰ B adds ॐ सिद्धिः after Colophon.

कुरुकुक्षां नमस्कृत्य बालानां बुद्धिवृद्धये ।

गुरुपादप्रसादेन कथ्यते भावनाक्रमः ॥

प्रथमं मन्त्रिणा सर्वसत्त्वानात्मानं च सर्वदुःखेभ्यो
विमोक्तुकामेन प्रभातसन्ध्यायामुत्थाय 'मुखप्रक्षालनादिकं
कृत्वा मनोऽनुकूले स्थाने सुखासने चोपविश्य सर्वचिन्ता-
पराङ्मुखेन चित्तचमन्त्रेण स्थानात्मयोगरक्षां कृत्वा स्वहृदये
शुभ्रशशाङ्कमण्डलं भावयेत् । तदुपरि निजबीजं स्फुरद्र-
श्मिकं तै रश्मिभिर्धर्मधातौ भगवतौमाकृष्य पुरतः संस्थाप्य
नानाविधविचित्रसुगन्धिपूजाभिः सम्पूज्य वन्दनादिकं
विधाय क्षमापयित्वा पुण्यं परिणाम्य प्रणिधानं विदधीत^१ ।
पश्चात् ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहमित्यनेन
मन्त्रेण शून्यतां विभाव्य चित्तत्वेनाधिष्ठाय पुनरात्मान-
माकाशे चित्रलिखितमिव प्रभास्वररूपं चिन्तयेत् । तद-
नन्तरं^२ स्वहृदये शुभ्रचन्द्रमण्डलं तदुपरि ह्रीःकारबीज-
जनितेन्द्रीवरं तदुपरि अमृताङ्कमण्डलमूर्द्धस्थितबीजा-
धिष्ठितं स्फुरणसंहरणं कृत्वा चित्तचमन्त्रेणात्मानं भगवतौ-
मक्षसूत्रोत्पलामृतकुण्डौ^३ सव्यावसथपाणिभ्यां दधानां
चिनेचां पद्मधृक्प्रमुखैः सर्वतथागतैः वीणादिघोडशदेवी-
भिरभिषिक्तां अमिताभविराजितनानापुष्पोपशोभितजटा-
मुकुटां शृङ्गारादिरसोपेतां किञ्चित्सव्यपाणिपल्लवस्थाक्ष-
सूत्रमालोकमानां क्षीराभोधिश्वेतवर्णाञ्जस्थाममृताङ्को-

^१ A प्रमुख० ।

^२ Ba omits.

^३ ABa omit.

^२ ACBa ०धेव ।

^३ Ba पिता० ।

परि सत्त्वपथ्यङ्गासनस्थां कङ्कणकेयूरकुण्डलनूपुरमुक्ता-
हारदिव्यवस्त्रादिविभूषितां नीलानन्तबद्धकेशीं पीयूष-
वर्णवासुकिकृतहारां^१ रक्ततप्तकृतकर्णोग्रकुण्डलां दूर्वा-
श्यामकर्कोटककृतयज्ञोपवीतां शुक्लपद्मनागेन्द्रकृतहारां
मृणालवर्णमहापद्मकृतनूपुरां पीतशङ्खपालकृतकङ्कणां
धूमाश्रवत्कुलिककृतकेयूरां शुभ्रवर्णां खदमृतविग्रहां
करुणार्द्रचित्तां भावयेत् । तदनन्तरं स्वहृदये विधु-
मण्डलोपरि पूर्वबीजं स्फुरद्रश्मिकं विभाव्य तद्रश्मिभिः
सर्वसत्त्वान् भगवतीरूपं निष्पाद्यानीय ॐ जः हुँ वँ ह्रीः
इत्यनेन मन्त्रेण क्षीरोदकमिव एकलोलौकृत्य स्वशरीरे
प्रवेश्य पूर्वार्चितभगवतीं च चित्तत्वेन शुक्लरक्तक्षणोऽन-
सन्तोष्य हृदौकृत्य शिरःकण्ठहृदि मुद्रयेत् । तदनु हृदौज-
स्फारितरश्मिभिः सुखावतीसहादि^२ लोकधातुस्थान् अमित-
नाथप्रमुखान् सर्वतथागतान् वीणादिषोडशदेवीसमन्वि-
तान् पञ्चतथागतात्मकपञ्चामृतकर्पूरकुङ्कुमकस्तूरिसुगन्ध-
परिपूरितगृहीतकलशान् आनीयाभिषेकं गृह्णीयात्
गाथापाठपूर्वकम् । तत्रेयं गाथा—

‘बोधिवज्रेण बुद्धानां यथा दत्तो महामहः ।

ममापि चाणनार्थाय खवज्राद्यं ददाहि मे ॥

^१ A omits रक्ततप्तक...कृतहारां ।

^२ N ०डोरां ।

^३ ACBa ०माश्रवकु० ।

^४ A सूत्र० ।

^५ ABa ०गादि० ।

^६ A ०महादि० ।

^७ ANC गन्धि० ।

^८ A पठेत् पूर्वकं, Ba पठेत् ।

^९ Instead of this *Śloka* Ba reads बोधिवज्रेण बुद्धा-
नामिन्द्रादिना ।

अभिषेकं 'महावज्रं चैधातुकनमस्कृतम् ।
 गृह्णामि सर्वबुद्धानां त्रिगुह्यालयसम्भवम् ॥
 यथा हि जातमात्रेण स्नापिताः सर्वतथागताः ।
 तथाहं स्नापयिष्यामि शुद्धं दिव्येन वारिणा ॥

अभिषिञ्चन्तु माममितनाथप्रमुखाः सर्वतथागता
 वीणादिषोडशदेवीसमन्विताः । ॐ सर्वतथागताभिषेक-
 समयश्रिये आः हुँ इत्यनेन तेऽप्यभिषिञ्च्य मुकुटे
 प्रविष्टा अमिताभश्च शिरसि स्थितो नायकत्वेन—अभि-
 षेकग्रहणम् । तदनु स्वनाभौ कमलस्थेन्दौ^१ ऊर्ध्वस्थितमग्नि-
 बीजारूढं सान्तमिन्दुबिन्दुनादचतुर्थस्वरयुतं अलिकालि-
 स्फुरन्तं सुधामयं शुभ्रं दीपात् प्रदीपमिव देदीप्यमानं
 सुखद्वारेण निश्चार्य सर्वमणिमन्त्रौषधीनां प्रभावं भटिति
 गृहीत्वा नाभिद्वारेण नादे प्रवेशयेत् । पुनः पुनर्योगी
 'स्वरूपस्मृतियुक्तः कुमारौकर्त्तितद्वारेण नवगुणं कृत्वा
 एकपञ्चाशत्स्फटिकगुलिकयाऽक्षसूत्रं विधाय पञ्च^२जीवेन(?)
 वा मध्यमाङ्गुष्ठाभ्यां गृहीत्वा शान्तिके एकाधिकशतकेन
 क्रोधाङ्गुष्ठाभ्यां त्रिसन्ध्यं चतुःसन्ध्यं वा चिरं विभाव्य
 ज्ञानाकर्षणयोगतः तमेव मन्त्राक्षरं जपेत् । हृदचित्तन
 निमग्नमानसः पूर्वसेवाकृतलक्षः प्रतिदिनायुतजापेन
 सार्द्धमासद्वयेन कविर्भवति, विषनाशं^३ कुरुते । मन्दपुण्योऽपि
 त्रिसप्तलक्षजापेन त्रिसप्ताभिमन्त्रितां कठिनौ हस्तं वा
 त्रिसप्ताभिमन्त्रितं यस्य हस्ते मस्तके [वा] दीयते स मूर्खोऽपि

ANC त्रिधा भिन्नं ।

A स्य इन्द्रो ।

ACBa प्रयत्नः ।

२ AC •समश्रिये ।

३ A खर० ।

४ AC •रागं ।

सन् कविर्भवति । पर्षदनभिभवनीयो वादौ च भवति
मञ्जुश्रीसमप्रभः । अश्रुतान्यपि सर्वशास्त्राणि चिन्तयति ।
इदं वा मन्त्रं गुरूपदेशतो जप्तव्यं प्रज्ञावृद्धये— ॐ कुरुकुले
ह्रीः वद^१ वद^२ वाग्वादिनि स्वाहा । सप्ताक्षरमन्त्रोऽक्षरलक्ष-
जापेन होमाक्तविधानयुक्तचिमधुराक्तशुक्लपुष्पाशीति-
सहस्रहोमेन नागकन्या^३मपि आकर्षयति, अप्रार्थितदिव्य-
मानुषीं च लभते । नाश्चर्यं सिद्धमेतत् । अचिन्त्यो भगवान्
बुद्धः, बुद्धधर्मा अप्यचिन्त्याः^४, अचिन्त्या बुद्धसिद्धयः,
अचिन्त्यो हि मणिमन्त्रौषधीनां प्रभाव इति । पूर्ववत्
कुमारीकर्तितसूत्रेण कृतपोषधतन्त्रवायेण(य)ः चित्रकरेण
च पट्टं विधाय चिष्कालमग्रीकृत्य सुगन्धिपुष्पैरभ्यर्च्य
साङ्कारो मन्त्रो जप्तव्यो मैत्रचित्तेन । स्थानसिद्धौद्धत्य-
विचिकित्सालयसंशययुक्तस्यान्यचित्तस्य मन्दस्य वृथैवेत्याह
सर्वविदितवचनात् । एते स्थानादयश्चित्तस्याशु निग्रहाय
यत्नतः परिवर्जनीयाः । दशाक्षरतारामन्त्रश्च जप्तव्योऽनेन
कुरुकुलायोगेन सर्वविघ्नोपशान्तये सत्त्वानां वशाय
ताराकुरुकुल्यारभदात् ।

प्रज्ञाविधिः

गृहाभिधानपत्राणि शटीं यष्टिमधु तथा ।

ब्राह्मीं [च] मागधीं चैव सक्षौद्रां भक्षयेत् कृती ॥

अस्यायमुपदेशः— सप्ताक्षरमन्त्रेण सप्तवारानभिमन्त्र्य
मैषज्यममृतमयं निष्पाद्य आत्मानं भगवतीरूपमालम्ब्य

^१ A वद ।

^२ ABa वाखा ।

^३ Ba मन्त्रा ।

^४ A नागाङ्गाना N नागाङ्गना ।

^५ AC •चिन्तिता, Ba •चिन्तया ।

^६ AC •विघ्नम् ।

^७ A भगवति ।

पटादिगतां भगवतीमवतार्याभ्यर्च्य कल्मे भक्षयेत् ।
शयनकाले च पोदृलिकां कृत्वा मुखे प्रक्षिप्य सुष्यात् ।
एतेन महाप्राप्नो भवति । ॐ कुरुकुले स्वाहेति—

प्रज्ञातन्त्रविधिः ।

घृतं तगरमूलं च चक्राङ्कितं तथैव च ।

दंष्ट्राघातप्रलेपेन पानेन च हरेद् विषम् ॥

विषतन्त्रम् ।

पूर्वोदितचिह्नबीजरक्तवर्णपरिणतां भगवतीं करुणाद्र-
चित्तपर्यन्तां विभाव्य स्वहृदि रक्तचन्द्रोपरि षट्कोणचक्रस्थं
ॐ कुरुकुले स्वाहेति सप्तबीजस्फुरद्रश्मिभिर्भगवतीं
ज्ञानसत्त्वरूपामानीय सुखदारेण पूर्वोक्तमन्त्रेण पूर्ववत्
प्रवेश्य एकलोलूकृत्य सर्वं चित्तत्वादिकं कृत्वा हृदी-
जरश्मिभिराकृष्टां साध्यामक्षसूत्रपाशेन बद्धाऽऽनीय पाद-
तले निपात्य मुक्तकेशां विह्वलां मृतामिव दृष्ट्वा तेनैवाक्ष-
सूत्रपाशेन कृताङ्कुशेन महासुखदारेण अवधूतीरन्ध्रेण
साध्यस्य भगदारेण विज्ञानमाकृष्य रक्तचन्दनेन प्रवालेन
वा षड्विंशतिगुणाक्षसूत्रेणानामिकाङ्कुष्ठगृहीतेन संरक्त-
चित्तेन सप्ताक्षरमन्त्रं जपेत् । पूर्ववत् रक्तह्रीःकारं पुनः
कमलकिञ्जल्क^१ कर्णिके द्रष्टव्यम् ।

वश्यविधिः ।

^१ AC योङ्गु ।

^२ AC सङ्काशः ।

^३ Ba सुखः ।

^४ AC सूत्रेण ।

^५ AC गुडः ।

^६ Ba ०स्के ।

^७ A omits.

^८ ACBa ०स्फुरद्वरः ।

^९ AC add विह्वलां गणां ।

^{१०} AC add अक्षसूत्रपाशेन ।

^{११} A वा प्रवाः, N वा नवाः ।

पुनरपि प्रमदां वशीकर्तुं कामेनाशोकाष्टम्यां अशोक-
वृक्षतले गत्वा रक्ताम्बरं परिधाय एकाग्रचित्तेन अतीवो-
त्कण्ठिताशयो भूत्वा कुरुकुल्लायोगं विधाय मदनफलं
भक्षयित्वा कार्माचिका(?)रसेन 'तिलकं [परिधाय]
'वश्यानुरक्तचित्तेन मन्त्रं जपेत् । तत्रायं मन्त्रः— ॐ
'ह्रीः अमुकौ' मे 'वशमानय स्वाहा । सप्ताक्षरमन्त्रेण वा
स्वाहान्तेन वा नाम' प्रविदर्भ्य मन्त्रं जपेत् । देवतान्
वशं करोति किं पुनः क्षुद्रमानवान् । महाकालोऽपि वशी-
कृतो हारौत्या महायक्षिण्या अनेन कुरुकुल्लामन्त्रेणेति—

वश्यविधिः ।

जारी चण्डालिका चैव स्नेहमल्ली^१ स्वशुककम् ।

मृताश्चोदरकीटाश्च वश्यं कुर्वन्ति भक्षणे ॥

मृतस्य नेत्रं हृदयं च लोलं

^{१०} ललाटमांसं च तथैव नासिकाम्^{११} ।

संगृह्य पिष्ट्वा च विपच्य तैले

पुष्ये^{१२} च ऋक्षे वशकं जनस्य ॥

वश्यतन्त्रविधिः ।

ॐ कुरुकुले सर्वदुष्टान् नाशय नाशय कौलय कौलय
भञ्जय भञ्जय मर्हय मर्हय ध्वंसय ध्वंसय अपसारय अप-
सारय अभिमतं मे कुरु शान्तिं मे कुरु पुष्टिं मे कुरु सर्व-

^१ Ba. ० मेगमष्ट० ।

^३ ACBa किरकं ।

^६ ANC कौ ।

^७ N वशीभवतु ।

^९ AC ० मल्ले ।

^{११} A ० नासिक ।

^२ Ba. ० कलहं ।

^४ ANC वन्द्या० ।

^६ N ० कौ ।

^८ AN omit.

^{१०} N मांसं only.

^{१२} AC पुष्ये ।

सत्त्वान् वश्यान् मे कुरु स्वाहा ॐ ह्रीं श्रीं हुं हं हां
 हाः अनेन मन्त्रेण वाय्वग्निमण्डलोपरि मण्डलस्थपद्म-
 भाजने भक्तादिकममृतमयं पारदसदृशं दृष्ट्वा अक्षरेणाधि-
 ष्ठाय भगवत्यै सर्वभूतेभ्यो दीयते । ॐ मुरित्यनेन सर्व-
 पूजादिकं विसर्जयेत् । एतेन महाविघ्नशान्तिर्भवति ।

बलिविधिः ।

अथ होमकुण्डविधिं वक्ष्ये—

शान्तिके शान्तचित्तेन पुष्टिके पुष्टिचेतसा ।
 वश्ये चोत्कण्ठचित्तेन उद्दिग्नेन तु मारणे ॥
 शान्तिके मण्डलाकारं वाय्वाकारं तु पौष्टिके ।
 वश्ये चार्द्धचन्द्राख्यं खधातुरिव मारणे ॥
 हस्ता^{१०}यामं भवेच्छान्तौ द्विहस्तौ पौष्टिके ततः ।
 यथा वश्ये तथाऽऽक्षष्टौ मारणे विंशत्यङ्गुलम् ॥
 हस्तार्द्धं च भवेच्छान्तौ हस्तमात्रं तु पौष्टिके ।
 द्विपञ्च मारणेऽङ्गुष्ठं यथाऽऽक्षष्टौ^{११} तु वश्यके ॥
 प्रति^{१२}पत्सु शान्तिकं होमं पौर्णमास्यां तु पौष्टिकम् ।
 अभिचारं चतुर्दश्यां अष्टम्यां वश्यकर्मणि ॥

इति । अपरे—

ततस्तु [वि]लिखेत् मन्त्रं होमकुण्ड^{१३}प्रमाणतः ।
 शान्तिकं वर्तुलं कार्यं हस्तमात्रं तु सूचयेत् ॥

^१ N श्रीः ।

^२ A omits.

^३ NC हं ।

^४ N हाः ।

^५ A होः ।

^६ N चिमण्डलः ।

^७ ANCBa • दक्षः ।

^८ अथ...वश्ये only in Ba.

^९ Ba मण्डलः ।

^{१०} ACBa • यासं ।

^{११} AC तथा वश्यं, NBa तथा वश्ये ।

^{१२} AC • पक्षः, Ba • पक्षे ।

^{१३} AC • कुण्डलः ।

अर्द्धहस्तं खनेद् भूमौ श्वेतरङ्गं तु दापयेत् ।
 पार्श्वयोस्तु समालिख्य चक्राकारं समन्ततः ॥
 पौष्टिकं तु द्विहस्तकं^१ एकहस्तं ततः खनेत् ।
 चतुरस्रं समं तेन^२ लेख्यं च पीतगैरिकैः ॥
 अभिचारकं चिकोणं तु विंशत्यङ्गुलविस्तरम् ।
 खनित्वा विंशत्यर्द्धं च ज्वालामालाकुलं लिखेत् ।
 अर्द्धचन्द्रं समालेख्यं वश्याकर्षणयोस्तथा ।
 होमकुण्डं समुद्दिष्टं दिशो भागं विनिर्दिशेत् ॥
 उत्तराभिमुखो भूत्वा मन्त्री शान्तिकमारभेत् ।
 पौष्टिकं तु सदा^३ पूर्वं अभिचारं तु दक्षिणे ॥
 पश्चिमे^४ तु सदा प्रोक्तं आकर्षोच्चाटनादिकम् ।
 अभिचारं सदा कृष्णं पञ्चरङ्गेन वश्ययोः ॥
 तिलतण्डुलक्षीरेण घृतेन मधुना सह ।
 पञ्चामृतेन(त) युक्तेन शान्तिकं पौष्टिकं मतम् ॥
 समिधानि च सर्वाणि क्षीरवृक्षसुगन्धयोः ।
 भक्ष्यं नानाविधं दद्यात् बलिं^५ वा सार्वभौतिकम् ॥
 शान्तिकं शरत्काले तु हेमन्ते पौष्टिकं तथा ।
 ग्रीष्मेऽभिचारकर्माणि कुर्यात् सर्वाणि साधकः ॥
 प्रदोषे शान्तिकं प्रोक्तं प्रत्यूषे पौष्टिकं तथा ।
 मध्याह्ने अर्द्धरात्रे वा प्रकुर्यादभिचारकम् ॥
 न हि^६ होमकर्म्मणः सङ्ख्यां ये चैव वदन्ति च ।
 ते आचार्या महाशान्ता बुद्धशासनसम्भताः ॥

^१ AC ऊर्द्धं ।

^२ AC • हस्ते, Ba • हस्ते ।

^३ ANC समन्ते च ।

^४ Ba • प्रायः ।

^५ Ba • कल्लः ।

^६ AC पूर्वे ।

^७ ANC • मेव । ^८ ACBa इति ।

^९ Ba नाहं ।

रागचेतसस्त्वन्ये [च] द्वेऽधिणः परद्रुषकाः ।

गर्विता मोहयुक्तास्ते वर्जिता बुद्धशासने ॥

इति होमकुण्डविधिः ।

अन्यश्च कालदष्टो यस्तु कामेन^१ गुरूपदेशतः कालं ज्ञात्वा आत्मानं शेषनागरूपं ध्यात्वा सितवर्णं स्वहृददलकमलोपरि प्रज्ञामण्डलस्थप्रज्ञाबीजं महासुखामृतं पिबन्तं चक्षुर्भ्यां निश्चार्य साध्यं शिरश्चक्षुर्मुखहस्तगुह्यपादपर्यन्तं स्रवन्तं एकाग्रदृढचित्तेन ध्यातव्यम् । नोचेद् वा पोषधयुक्तां अनामिकां पूर्वोक्तमण्डलबीजस्थां सुसाध्वीकृत्य बीजयुक्तेन घण्टाधः स्पृशेत् । लगुडं दत्त्वा तर्ज्जनिकया वा जीवस्थया वस्त्रेणाच्छाद्य नोचेदनाहतेन पूर्वोक्तस्थानेषु स्पृशेत् । पूर्वपोषधं दातव्यं नोचेत् शशिमण्डलस्थं स्रवन्तं ध्यातव्यम् । सुरघोषटङ्कन^२मधुना पानं दातव्यम् । अङ्गन्यासं हस्तेन सदा कर्तव्यम् । चित्तत्वेन दष्टं मोक्षितव्यं एतेनोत्तिष्ठेन्न सन्देहः । पुनः फणीन्द्रेण गले बद्धा दष्टं चक्षुर्पौडितं खं नौयमानं खगेन्द्रेण खं प्रविष्टं निर्विधं भवेत् । अपक्षरत् सतारकाचन्द्रादधो ध्यातं जलाविल-कपालिकमिव नृत्य(न्तौ)न्निर्विषं भवति नान्यथा । दष्टं गोविन्दमिव दष्टं सुप्तमनन्तभोगोपरि क्षीराम्भोधिपयः-स्नातं निर्विषं भवति नान्यथा ।

^१ A सिद्धे ।

^२ Ba omits the concluding portion from here.

^३ AC कायेन ।

^४ A ०राम० ।

^५ AC ०दये च० ।

^६ N ०द्याधोपध० ।

^७ A ०ध्यात्वा, N ०ध्यातव्य ।

AN सुवघोषटङ्कन० ।

^८ A वङ्क० ।

अस्तातीतं^१ च शान्तं स्तोभनं कुरुते परम् ।
 शुक्लं विषहन् ज्ञेयं पीतं स्तम्भकरं पुनः ॥
 [संक्रामयं च रक्तेन] कृष्णेन चालनं मतम् ।
 चतुर्भुजं^२ यथायोगं चतुर्बाँजसमन्वितम् ।
 स्तम्भनीचाटनं न्यासं स्तोभनं कुरुते ध्रुवम् ॥

परस्तम्भमेव प्रयोक्तव्यः किन्तु स्तोभनं चालनं कर्त्तव्य-
 मानान्वितं प्रणिधानं यो रुणद्धि स्वहस्ताभ्यां मुखाक्षि-
 कर्णनासिकां स गुरूपदेशतो हंसोच्चारणेन विषं हन्ति ।
 मुष्ट्या विषमाकृष्य संक्रामयेन्न सन्देहः । स्वविरेचकयोगत-
 स्तत्त्वं व्योषभक्षणाद् विषं नश्यति । समुद्रजसौवीरं पान-
 योगाच्च विषं हन्ति । चक्राङ्कितं श्वेतफणिनं पुनर्नरै-
 र्निःशङ्कं ध्रियते (फणी)—

गुहो सिंहो^३ चन्द्रो सुजो एक येषां^४ सापुड ।
 'रुहेल्ल काल'^५ किं करइ सो बापुड ॥^{१०}

॥ शुक्लकुरुकुल्लासाधनं समाप्तम् ॥

^१ A तीरं ।

^२ AC ०माणा ।

^३ AC प्रिय० ।

^४ C एकयासां ।

^५ C कालि ।

^{१०} कथा-

^३ N भूतं ।

^४ A पुनर्व्वै ।

^५ N मिहो ।

^६ AC पठेत् ।

गुहः सिंहचन्द्रः सूर्य एको येषां सर्पः (? सम्यापः
 बह्वुः कालः किं करोति स वराकः ॥

नमः कुरुकुलायै ।

(अलिलुलितविकाशभोजसङ्काशनेचा-
मभिनववनलक्ष्मीहारिसर्वाङ्गशोभाम् ।
स्फुटवलयचापस्फूर्जदिष्टाङ्कुशाङ्कां
प्रणमत कुरुकुलां कामसर्पापहन्त्रीम् ॥)

प्रथमं तावत् भावनादौ पञ्चगन्धोपलिप्ते विजने पृथिवी-
प्रदेशे हृष्टचेता व्रती मृदुविष्टरे चोपविश्य ततः पश्चात्
हृदि रक्तरेफेण सूर्यमण्डलं ज्वालामालाकरालिनं ततः
स्वहृद्याद्यस्वरेण चन्द्रमण्डलं ततः सपरं बीजमधो वह्नि-
विभूषितं चतुर्थस्वरभेदितं ततो बीजान्निःसृत्य मरीचि-
जालैर्दशदिक्स्थितान् सर्वलोकधातूनवभास्य श्रीकुरु-
कुलारूपेणावस्थाप्य पुनरागत्य तस्मिन्नेव बीजे प्रविष्टान्
मरीचिजालान् विभावयेत् । ततः पश्चादाकाशदेशे पुरतः
द्विरष्टवर्षाकारां ज्वलितपिङ्गोर्ध्वमूर्ध्वजां पञ्चकपालशिरो-
धरां ताड्यासनां वज्रपर्यङ्कनिषणां शुक्लप्रभामण्डलान्वितां
षड्भुजां सव्यावसथप्रथमकराभ्यां चैलोक्यविजयमुद्रा-
धरां द्वितीयवामदक्षिणकराभ्यामभयसितकुन्दकलिका-
धरां परिशिष्टभुजद्वयेनाश्लक्ष्मकमण्डलुधरां सशृङ्गाररसं
विश्रुतीं कनकवलयपूरितबाहुलतिकां नवयौवनगर्वितां
सितवस्त्रपरिधानां शुक्लकञ्चुकोत्तरीयां सर्वाभरणभूषितां
पञ्चतथागतमुकुटां हृदि सितोत्पलवरटके चन्द्रमण्डले
तदीजं विन्यस्य विभाव्य च एवमहङ्कारं कुर्यात् अहमेव

¹ AC • विलरोप • ।

² AC शृङ्गा • ।

³ AC • कुण्ड • ।

⁴ A महाकारं ।

कुरुकुला भट्टारिकेति । ततः स्वहृदि आदिस्वरमभूतचन्द्र-
मण्डलस्थमष्टमं बीजं तस्योद्भवपञ्चोपचारपूजान्वितो
नानाविधदेवैः पूजाभ्रजालविसरैः पूजयेदिति पूजा,
पूजयित्वा परमकारुणिको योगी भक्तिनम्रः कायवाक्-
चित्तेन वन्दयेदिति वन्दना, वन्दयित्वा च पापदेशना-
पुण्यानुमोदनादिकं कुरुते । यत् कृतं मया पापकं कर्म
कारितमनुमोदितं तदद्य^१ भगवत्याः प्रत्यक्षतो देशितं
सर्वमिति । तदनु बोधिचित्तं विभर्त्ति । भवसागरे पतितान्
सत्त्वान् तेषामुद्धरणं कर्त्तुं चित्तवज्रं श्रेष्ठं करोम्यहं इति
बोधिचित्तोत्पादः । ततः पश्चात् चतुर्ब्रह्मविहारान् तान्
भावयेत् । तदनु सर्वभावान् विचार्य प्राकृतकायपरि-
त्यागाय स्वभावशुद्धमन्त्रमामुखीकुर्वन् शून्यतां चैलोक्ता-
त्मिकां विभाव्य मन्त्रेणानेन स्वचित्तमधितिष्ठेत्— ॐ
शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहम् । पश्चात् पूर्वाहितप्रणि-
धानबलात् सत्त्वार्थमभिवीक्षमाणो मन्त्री दिव्यकाय-
मुत्पादयेत् । मन्त्रन्यासक्रमेण दिव्यकायसूचना । तदन्वा-
काशदेशेऽष्टमं बीजं तेन निष्पन्नं पुण्डरीकं विकसितं
तस्योपर्यष्टमं^२ बीजमर्द्धेन्दुबिन्दुभूषितमधः षष्ठस्वरभेदितं
तत्परिणतं विश्ववज्रं तेन वज्रमयीं भूमिं वज्रवितानं
वज्रप्राकारं च चिन्तयेत् । ततो मध्ये एकाराकृति दिव्यं
धर्मोदयज्ञानं शुक्लं विभावयेत् । तन्मध्ये शुक्लमष्टमं बीज-
मधो^३ वह्निदिभूषितं मूर्धनि चतुर्थस्वरभेदितं सविसर्गं

^१ AC omit •पुण्यानुमोदना० ।

^२ A तदग्रम्, C तदग्रे ।

^३ AC omit.

^४ N •क्षमं, C •व्यष्टमं ।

^५ N •पर्यन्त० ।

^६ AC omit.

^७ AN •मध्ये ।

तस्योद्भवशुक्लाष्टदलकमलं तस्योपरि किञ्चल्के सप्तमं बीजं
तस्योद्भवं सूर्यं तस्योपर्याद्यस्वरसम्भूतं चन्द्रसूर्यं अशीत्यनु-
व्यञ्जनैर्व्यञ्जितं चन्द्रमादर्शात्मकं द्वात्रिंशलक्षणविभू-
षितं अनयोर्मध्ये शुक्लतद्बीजपरिणतशुक्लोत्पलकलिकायां
स्वचित्तं प्रविष्टं चिन्तयेत् । पश्चात् चन्द्रासनरवीन्दुचित्तै-
रेकौभूतं द्रवमिवात्मानं विभाव्य ततः पूर्वमुक्तकुरुकुल्ला-
रूपमात्मानं विभावयेत् । ततो विभाव्य स्वहृदि रेफेण
सूर्यं विभाव्य तन्नाभौ बीजं पुनरपि भावयेत् । तदुद्भव
रश्मिभिराकृष्यामिताभनाथमानीय गुह्येतराभिः पूजाभिः
तं सम्पूज्य चाभिषेकं याचयेत् । तच्चैषा याचना, अभि-
षिञ्चन्तु माममिताभनाथ इति । ततस्तेनामिताभनाथेन
पञ्चामृतपूर्णान् स्वहृदयात् स्फारितान् कलशान्
विभावयेत् । ततस्तैः पञ्चामृतपूर्णकलशैः संस्त्रापयेद् भग-
वन्तमिति । ततस्तान् कलशान् स्वहृदि प्रविष्टान् चिन्तयेत् ।
ततो विन्यस्य मूर्ध्निमिताभनाथं चिन्तयेदिति । तत-
स्त्रिसन्ध्यं भावनां विभाव्य न्यासं कृत्वा मन्त्रं जपेत् । न्यास-
मन्त्रस्योच्चारः— पष्ठस्य तृतीयबीजमर्द्धेन्दुबिन्दुभूषितमधः
पञ्चस्वरभेदितं मनादूर्ध्वं शिखरभागपर्यन्तं न्यसेत्, शुक्ल-
माद्यस्वरसम्भूतमर्द्धेन्दुबिभूषितं न्यसेत् कण्ठे, रक्तं तृतीयस्य
तृतीयं बीजमर्द्धेन्दुबिभूषितं अधो वह्निविभूषितं चतुर्थ-
स्वरभेदितं न्यसेत् नाभ्यधोबस्तिपर्यन्तं, पीतं प्रथमस्य
द्वितीयं बीजमर्द्धेन्दुबिभूषितं न्यसेत् पादद्वय पर्यन्तं, हरितं
पृथिव्यभेजोवायुराकाशश्च पञ्चमं क्षिं जं खं गं स्कं सँ जः हुं
वं होः खँ रँ शिरसि च हृदये मूर्द्धि नाभौ च कण्ठे कृत्वा

न्यासं हरति विषं कालकूटादिसम्भवम् । अथातो मूल-
मन्त्रस्योच्चारः— आदौ वर्णेश्वरं दत्त्वा ततः पञ्चमस्य
पञ्चमम्, सप्तमस्य पञ्चमं चान्ते^१ तद्दिन्दुद्वयभूषितम्, ततः
प्रथमस्य प्रथमं बीजं पञ्चमस्वरभेदितम्, षष्ठस्य द्वितीयं
बीजं पञ्चमस्वरभेदितम्, पुनः प्रथमस्य प्रथमं बीजं पञ्चम-
स्वरभेदितम्, षष्ठस्य तृतीयं बीजं [पुनः षष्ठस्य तृतीयं बीजं]
तत् प्रथ[मैकादशे]न विभूषितम्, सप्तमस्य चतुर्थं बीजं
अधो वह्निविभूषितं मूर्द्ध्नि चतुर्थस्वरभेदितं कृत्वा अन्ते
सविसर्गकम्—

नमश्चान्ते पुनर्दत्त्वा वौषडन्तं तु योजयेत् ।

स्वाहा चैव पुनश्चान्ते एवं सर्व्वत्र कारयेत् ॥

एतैः पञ्चदशभिर्बीजैर्मन्त्रमक्षरसङ्ख्यया ।

जपेत्स्रष्टं होमयेद्दशांशकेन कुसुमादिकाः ॥

सव्ये प्राणप्रवेशेन सरविशशि^२गतैर्वन्धनम् ।

सव्ये वामे च कृत्वा प्राणबन्धं कुर्याद् जापं सदा मन्त्रौ ॥

स्फटिकमुक्ताफलेनाक्षसूत्रकेणाष्टोत्तरशतेन गुलिकाः
सूत्रैर्ग्रन्थयेत् । प्राणनिर्गमकाले न चालयेद् गुलिकाम्—

प्राणावेशे जपेन्मन्त्रं यदीच्छेत् सिद्धिमात्मनः ।

ॐ क्षः कुरुकुले ह्रीः नमो वौषट् स्वाहा— देव्या
हृदयमन्त्रः । ॐ श्वेते हुं फट् शिरः, ॐ श्वेतजटिनि,
स्वाहा शिखा, ॐ रत्नामिताभपद्म[सम्भ]वायेति कवचम्
ॐ (चक्षु)समन्तचक्षुविशोधने स्वाहा नेत्रम्, ॐ भयनाशनि

^१ AC repeat.

^२ AC repeat षष्ठस्य..... भेदितम् ।

^३ AC ० बडं ।

^४ AC ० त्वाक्षरं ।

^५ A गतं व० ।

^६ C ० न्दं ।

^७ AC सूत्रं ग्र० ।

^८ A ० ङ्ग० ।

चासनि^१ चास चास^२ चासय चासय^३ सर्व्वनागयक्षभूतान्
मृटि^४ तटि वैतडि^५ श्वेते श्वेतजटिनि हुँ हुँ फट् फट्^६
स्वाहा अस्त्रम् । मुक्ताफलाक्षस्त्रवेण मन्त्रजापः । पञ्चामृतं
भक्ष्यं शोधयित्वा मन्त्रितं ॐ आः हुँ इति त्र्यक्षरेण ।
चित्तच्चैस्तदधिष्ठानम्, अधिष्ठानात् मन्त्रसिद्धिरिति ।

स्वहृदि आदिस्वरं ध्यात्वा कपालत्रयोपरि पद्मभाण्डं
तन्मध्ये पञ्चबीजानि ततो बीजान्निःसृत्य पुष्पीरमलयं
गत्वा पुनर्जालन्धरं यावत् ततो जालन्धरगतान् तथा-
गतान् बोधयेत् । तान् सर्व्वानेकीभूतान् द्रुतं चन्द्रमण्डल-
रूपं पश्येदमृतम्, घण्टिकारन्ध्रमार्गेण स्रवदमृतं स्कन्ध-
धात्वायतनानि प्रीणयेत् । प्रीणयित्वा तत्पात्रे च तिष्ठति ।
तत्र घण्टिकोपरि हुँकारमध्ये मुखविलम्बितं तत्रोपरि
ॐकारं पश्येत् । ततः स्वहृत्पद्मभाण्डे ज्ञानामृतं स्वच्छम्,
ततो यँकारपरिणतं वायुमण्डलं ध्वजाङ्कं धन्वाभं नीलम्,
तत्रोपरि रेफेणाग्निमण्डलं त्रिकोणाकारं ज्वालाङ्कितम्,
दीप्यमानांशुतेजसा तस्योपरि नाभ्यञ्जं शुक्लमष्टपत्रसंयुक्तं
सर्कार्णिकं सनालं मेढ्रंगतपर्य्यन्तं चिन्तयेत् । तन्मध्ये
ह्रीःकारं ज्वालामालाकुलं सुदीप्तं तत्परिणतां कुरुकुलां
भगवतीं ज्ञानामृतेन सन्तर्पयेत् । पञ्चतथागतैरधिष्ठितां
तां विभावयेत् । एतज्ज्ञानामृतवर्षिणीं ध्यात्वा सर्व्ववारं
विषाभिभूतानां योजयेत् मन्त्रवित् सदा ।

^१ AC omit.

^२ AC चासे चासे ।

^३ AC भ्रामय भ्रामय ।

^४ AC भति ।

^५ A वैरटि ।

^६ one फट् is omitted in AC.

^७ AN ०कारमा ।

^८ C ०विड० ।

^९ AC मेढ्र० ।

अथ मन्त्री विषमपहन्तुकामः शुक्लप्रतिपदमारभ्य
त्रिसन्ध्या^१यामयुतमेकैकमेवं प्रतिदिनं भगवतीमूर्त्ति-
मवलम्ब्य शुक्लवस्त्रं परिधाय प्राट्य च गात्रं तदनु
स्वहृदि चन्द्रस्थशुक्लह्रीःकारपरिणतमष्टदलकमलं योनि-
पर्यन्तगतनालं विभावयेत् । तद्वलेष्टष्ट भ्रमरान् अष्ट-
स्वरपरिणतान् हृष्टतुष्टपुष्ट^२क्षणांरक्ताननुक्रमपठितान्
स्वनासिकापवने प्रेरितान् उड्डीय स्वनासिकासव्येतरेण
निःसृत्य साध्यस्य विषातुरस्य दक्षिणनासिकाविवरेण
प्रविष्टान् सरभसमालूनविशीर्णतया निर्व्विषीकृत्य अष्टा-
द्यस्वरान् किञ्चित् शुक्लान् पत्रयुतान् विचूर्षयेत् । इति
विचिन्त्य विषातुरस्य दक्षिणनासापुटविवरेण निःसृता
इति चिन्तयन् योगी पश्चादक्षमालाभिघातं कमण्डलु-
जलाभिषेचनं कृत्वा विषार्त्तमुत्थापयति ।

कालत्रयं विभावी स्यात् तादृश्यचूडामणिः स्वयम् ।

अस्नातचक्ररूपेण मन्त्ररूपेण साधकः ।

सदानन्दो जपेद् योगी सोपदेशः सुनिर्णयम् ॥

अनन्तादिकुलिकान्तान् नागान् न्यसेत् सर्व्वेषु स्थानेषु—

अक्षराणां पुरा न्यासं स्वराणां च विशेषतः ।

तत्पश्चादनन्तकुलिकौ केशबन्धनस्थितौ ॥

हेमाभस्तक्षकः कर्णभूषाकृतोद्यमः शिरः^३ ।

मणिबन्धे महापद्मस्तप्तचामीकरप्रभः ॥

^१ A सन्ध्या० ।

^२ C omits.

^३ AC omit •पुष्ट० ।

^४ C •परिपठि० ।

^५ ACB& विभूष० ।

^६ ANC omit.

यज्ञोपवीतक्रियया स्थितः कर्कोटकः सितः ।

वामुकिर्मेखलायां तु रक्तपद्मामलद्युतिः ॥

कुन्दबन्धुकसङ्काशौ पद्मशङ्खौ च पादयोः ।

ईदृशैराभरणैरुग्रैर्भूषितो मन्त्रवित् सदा ॥

कुरुकुल्लारूपसंस्थितः गरुडोपरि समासीनः साधयेत्
सचराचरं एवमनेनानुक्रमेण ।

साधको भावितात्मा न्यात् तार्क्ष्यचूडामणिः स्वयम् ।

तत्रस्थश्च जपेन्मन्त्रो विमन्थ्यं सुसमाहितः ॥

अनेनैव च मन्त्रेण दध्यन्मर्मकपत्रकं कृत्वा भोजयन्
मन्त्री हरेद् विषसागरान् । पूर्णकुम्भं दक्षिणावर्त्तशङ्खं वा
एकविंशतिवारान् परिजप्य जदकं पाययेत् विघातुरान् ।
शुक्लं ध्यानं ललाटे विन्दुरूपं निर्व्विषीकरोति । पीतं
ध्यानं स्तब्धनं करोति । रक्तं ध्यानं नागरूपं विषस्तोभं
कुरुते । शङ्खं ध्यानं विषसंक्रामणं कुरुते । हरितं ध्यानं
प्रत्युज्जीवनं कुरुते । इति ध्यानविशेषः कथितः ।

॥ श्रीमन्नाथाजालमहायोगतन्त्रात् षोडशसाहसिका-
दाकष्टकुरुकुल्लासाधनं समाप्तम् ।

। क्रतिरियमाचार्यश्रीकृष्णपादानाम् ॥

* A दध्यन्मर्मक

* AC यापयेत् ।

* ANC पदस्थानम् ।

* The author's name is given only in N.

182.

संक्षेपेण तारोद्भवकुरुकुल्लारूपमात्मानं विचिन्त्य
धर्मोदये साध्यं दृष्ट्वा स्वहृदयस्थज्ञानरश्मिना तमभिपिञ्च्य
परिशुद्धं सम्पुटाञ्जलिकं वशीभूतमारक्तवर्णं ध्यायादिति
वश्यविधिः ।

अथ भगवत्याः कुरुकुल्लायाः साधनं वक्ष्ये । प्रथमं ताव-
न्मन्त्री सुखासनोपविष्टः पटादिगतां कुरुकुल्लां बुद्धबोधि-
सत्त्वांश्च पुरतोऽवलम्ब्य मनोमयीं पूजां विधाय प्रणिपत्य
त्रिशरणगमनादिकं कुर्यादनेन—

रत्नत्रयं मे शरणं सर्व्वं प्रतिदिशाम्यघम् ।

अनुमोदे जगत्पुण्यं बुद्धबोधौ दधे मनः ॥

उत्पादयामि वरबोधिचित्तं

निमन्त्रयामि बहु सर्व्वसत्त्वान् ।

इष्टां चरिष्ये वरबोधिचर्यां

बुद्धो भवेयं जगतो हिताय ॥

इत्यादिना बोधिचित्तं उत्पादयेत् ।

तदनन्तरं ॐ स्वभावशुद्धाः सर्व्वधर्माः स्वभावशुद्धोऽहं
इति वारत्रयमुच्चार्य्य स्वभावशुद्धमधिमुच्य शून्यतां विभाव्य
स्वहृद्याद्यस्वरसम्भवे चन्द्रमण्डले तांकारं रश्मिमालिनं
विचिन्त्य तदुद्भवरश्मिसमूहैर्दृशदिग्लोकधातूनवभास्य सर्व्व-
सत्त्वान् वशीकृत्य तस्मिन् बीजे कुरुकुल्लात्मदेहं प्रवेशेना-
त्मानं कुरुकुल्लारूपं पश्येत् (रक्तवर्णां पद्मसूर्यासनवज्र-
पर्य्यङ्कनिषणां सुप्रभामण्डलां षड्भुजां सव्यावसव्यप्रथम-

भुजाभ्यां चैलोक्यविजयमुद्राधरां द्वितीयदक्षिणवामकराभ्यां
 अङ्कुशरक्तोत्पलधरां परिशिष्टकरद्वयेन आकर्णपूरित-
 धनुःशरां सशृङ्गाररसविभ्रमां कनकवलयपूरितबाहु-
 लतिकां नवयौवनोद्धतां रक्तवस्त्रपरिधानां रक्तकञ्चु-
 कोत्तरीयां सर्वाभरणभूषितां पञ्चतथागतमुकुटाम् ॥ हृदि
 रक्तोत्पलवरटके चन्द्रमण्डले बन्धूकजवाकुसुमसन्निभं
 तांकारं विन्यस्य एवं विभाव्याहङ्कारं कुर्यात् अहमेव
 कुरुकुल्लभट्टारिकिति । ततो नानाविधदेवताभिः पूजाध-
 जालविसरादिभिः पूजितं संस्तुतं दृष्ट्वा वायुमण्डलारूढं
 हृदि अङ्कुशेन विद्धा साधनीयस्य हृदये उपविश्य साटोप-
 मुञ्चारयेत् । रक्तोत्पलकलिकानिभेन शरेण साध्यं पुनः
 पुनर्विवन्धयेत् । तत्रायं मन्त्रः— ॐ कुरुकुल्ले ह्रीः अमुकं
 वशमानय ह्रीः स्वाहा । ततः साध्यं विह्वलीभूतं
 पादयोर्निपतितं दृष्ट्वा प्रेषयेत् । एवं विसन्ध्यं भावयतो
 नित्यं शकलानि वशमानयति । पूर्वसेवाऽस्य अभिनवपटे
 केशाद्यपगते निरधिकेन चिचकरेण प्रच्छन्ने प्रदेशे पटो
 लेखयितव्यः । एवं निष्पन्ने पटे प्रतिष्ठिते शुभे अहनि
 तन्याग्रतः शिवचन्दनेन मण्डलकमुपलिप्य घृतप्रदीपं
 प्रज्वाल्य पञ्चरात्रवारैर्भगवतीं च सम्पूज्य अयुतं जपेत् ।
 तत्रायं मन्त्रः— ॐ कुरुकुल्ले ह्रीः स्वाहा । ततः सर्वकर्म-
 समर्था भवति ।

॥ षड्भुजकुरुकुल्लभट्टारिकायाः साधनं समाप्तम् ॥

¹ ANBa ० नवयौवनाः ।

² A साटोपः ।

³ A हरिः ।

⁴ ACBa ० जाले

⁵ A ० कौ ।

⁶ AC ० निष्यः ।

हेवज्रतन्त्रसम्बन्धां चैलोक्यवशकारिणीम् ।

कुरुकुलामहं नत्वा वक्ष्ये तत्साधनं स्फुटम् ॥

इह तन्त्रे भावनाधिकृतो मन्त्री प्रातः शयनादुत्थाय हृदये रङ्कारपरिणतसूर्यमण्डले रक्तह्रीःकारं दृष्ट्वा तत्किरणैर्वक्ष्यमाणकुरुकुलाभगवतीं अग्रतो दृष्ट्वा पञ्चोपचारभेदैः सम्पूज्य तस्याः पुरतो रत्नचयं मे शरणमित्यादिगाथां त्रिः पठेत् । ततस्त्रिदुःखदुःखितान् सत्त्वान् मनसाऽवलम्ब्य तद्दुःखोद्धरणलक्षणां महाकरुणां भावयेत् । ततो धर्मपुङ्गवयोर्ग्राह्याहकस्वभावयोरभावस्वभावामद्वयविज्ञप्तिस्त्रिः श्रूयतां विभाव्य तन्मन्त्रेणाधितिष्ठेत्— ॐ श्रूयताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहमिति । ततस्तदेवादयचित्तमाकाशे सूर्यमण्डलं दृष्ट्वा तन्मध्ये रक्तह्रीःकारपरिणतरक्तोत्पलकर्णिकासूर्यं तदेव बीजं ततः स्फुरणसंहरणं कृत्वा तत्रैव प्रवेश्य तत्सर्वं परिणम्य श्रीकुरुकुलारूपमात्मानं पश्येत्, रक्ताष्टदलकमलमध्ये शवहस्तसूर्योपरि अर्द्धपर्यङ्के ताण्डवेन स्थितां सूर्यप्रभामण्डलां दिग्विदिक्षु अष्टभुजशानपरिवृतां रक्तवर्णां द्विरष्टाब्दां ऊर्ध्वपिङ्गलकेशीं शिरसि पञ्चबुद्धमयीं पञ्चकपालधारिणीं सद्योमुण्डमालालङ्कृतहारां दंष्ट्राकरालवदनां ललज्जिह्वां रक्तवर्तुलवामारोपितचिनेषां क्रोधमृङ्गाररसां / अस्थिमयचक्रीकुण्डलकण्टिकारुचकमेखलाकेयूरनूपुररत्नभूषणां मूलभुजाभ्यां आकर्णपुरितरक्तो-

त्यलकलिकाशरयुक्तरक्तकुसुमचापधरां शेषभुजाभ्यां रक्तो-
 त्यलपाशाकुशधारिणीं चिन्तयेत् । १ तच्छिरःकण्ठहृदयेषु
 ॐ आः हुंकारान् पश्येत् । ततः स्वहृत्सूर्यस्थरक्तोत्पल-
 कर्णिकासूर्ये रक्तह्रीःकारं दृष्ट्वा तद्रश्मिभिः सर्व्वतथागतान्
 सञ्चोद्यानौय प्रार्थ्य पञ्चामृतपूर्णकलशैः अभिषिच्यते ।
 अभिषिच्यमानाया मुकुटे भगवानमिताभ उत्पद्यते ।
 ततः स्वहृद्बीजादष्टौ देवीर्निश्चार्य्य स्वस्वबोधिचित्तादि-
 द्रव्यैः सम्पूज्य तस्मिन्नेव बीजे संहरेत् ।

अक्षरमन्तविवर्ज्य्यश्चो

न उ सो विन्द ण वित्त ।

एसो परममहासुहश्चो

न उ फेडिअ ण उ खित्त ॥

इत्यनेन स्तूयात् । ततोऽमृतास्वादविधिना पञ्चामृत-
 प्रदीपं निष्पाद्य सितहुंकारजवज्रमयीं जिह्वां कृत्वा
 चक्षरेणाधिष्ठाय तेन कुरुकुल्लारूपमात्मानं प्रीणयेत् ।
 ध्यानखिन्नो मन्त्री मन्त्रं जपेत् । तथैव ह्रीःकारं संवेष्ट्य
 स्थितां ॐ कुरुकुल्ले ह्रीः स्वाहा इत्यष्टाक्षरमन्त्रमालां
 दीपमालामिव ज्वलन्तीं मनसाभिलिख्य द्रुतविलम्बितादि-
 दोषरहितो रक्तचन्दनाक्षमालया जपेत् । कोटिजापेन

¹ AC ०विद्वैः ।

² AC मन्त्रं ।

³ A विवर्ज्य्य ।

⁴ AC भोड ।

⁵ A ०सुहो ।

⁶ A णउ चित्त । क्हाया—

अक्षरमन्तविवर्जितो न तु स विन्दुर्न वृत्तः ।

एष परममहासुखदो न तु स्फोटितो न तुत्क्षितः ॥

⁷ A ०समापि ।

⁸ AC omit.

⁹ A ०चक्षरेणा ।

षड्गतिचक्रपतितान् सत्त्वान् वशीकरोति । सन्ध्या^१न्तरे तु भटिति निष्पन्नं कुरुकुल्लारूपमात्मानं विचिन्त्य पूजास्तु-
त्यादिकं कुर्यात् । श्रुतव्याख्यानादिसर्वक्रियां कुर्वाणो
भगवत्प्रहङ्कारेणैव कुर्यात् । ततो यथाशयनप्रणिधानानि
कुर्यादिति ।

उपदेशश्चात्र गुरुपरम्परायातो लिख्यते । स्वहृद्बीजं
स्रवदमृतद्रवं हृदयादुत्थाय मस्तकं^२ वामावर्त्तेन संवेष्ट्य
दक्षिणकर्णविवरेण निष्क्रम्य दक्षिणकरे धनुर्गुणस्थशर-
पुङ्खविवरेण तत्कलिकाकर्णिकायां प्रवेश्य तद्रश्मिना तान्
विकाश्य स्फुरणेन विभवगतसत्त्वहृदयेषु प्रवेश्य तत्क-
मलानि सञ्चोद्यानीय पुनस्तत्रैव प्रवेश्य कलिकां कृत्वा
शरात् कर्णविवरेण मस्तकं दक्षिणावर्त्तौ^३ कृत्य भ्रूमध्ये स्थित्वा
अवधूतीमार्गेण कण्ठहृदयनाभिपर्यन्तमहासुखालोक-
स्थानां यथोपदेशं प्रविशेत् । ततः प्रज्ञोपायामलसमाधि-
सम्भूतसत्सुखापूर्णमिव स्वदेहं त्रैलोक्यं च पश्येत् ।
तत्क्षणमिमां गाथां च स्मरेत्—

आद्गुणं अन्तर्गुणं मज्जुं नहि न उ भव गुण उ निष्वाण ।

एह सो परममहासुखो गुण उ पर गुण उ अप्पाण ॥

एवं [पुनः] पुनर्यावत् सत्त्वान् वशीकृत्य तान् महाबोधौ
साक्षादेवं नियोजनक्षमो भवेदिति । एवं साध्यस्य साध्याया
वा कुरुकुल्लारूपभावितायास्तद्बीजं तथैव साधकशरात्

^१ AN ०न्तरेण ।

^२ AN ०कमावर्त्तेन

^३ NAN त्रिभगवत् ० ।

^४ N ०हृदयनाभि ० ।

^५ छाया—

आदिर्नाक्तो न मध्यो नहि न तु भवो न तु निर्वाणम् ।

एह सो परममहासुखो न तु परो न त्वात्मीयः ॥

साध्यकरस्थशरकलिकायां तद्रश्मिविबुद्धायां तथा दक्षिण-
कर्णेन प्रवेश्य तथैव गत्वा तथैव स्थित्वा तथैव प्रविश्य
तत्स्थानं गत्वा तथैव तिष्ठेत् श्रीकुरुकुलारूपेण च
ह्रीःकारं मदनातपर्वानिहितमित्याद्युक्तम् । ततोऽवश्यं सा
साध्यसाधकपरवशहृदया सर्वकार्यकरणोत्सुका भवतीति ।

विधायासादितं पुण्यं कुरुकुलाख्यसाधनम् ।

तेन सर्वजनाः सन्तु वश्यबोधिनियोजने ॥

॥ श्रीहेवज्रतन्त्रक्रमेण स्वाधिष्ठानकुरुकुलासाधनं समाप्तम् ।

। अतिरियं सहजविलासस्य ॥

184.

नमः कुरुकुलाय ।

पूर्वोक्तविधानेन किन्तु स्वहृदीन्दौ ह्रीःकारबीज-
निष्पन्नां रक्तवर्णां दक्षिणेन शरीरद्यतहस्तां वामेन रक्तो-
त्पलधनुर्धारिणीं ध्यायात् । तत आकर्णपूरितधनूरक्तो-
त्पलकलिकानिभशरेण साध्यं पुरतो विचिन्त्य हृदि
विन्ध्येत् । पूर्वोक्तमुद्रया हृदूर्णाकण्ठमूर्धसु विन्ध्यस्य ततो
जापः— ॐ कुरुकुले ह्रीः देवदत्तं वशमानय स्वाहा ।

॥ संक्षिप्तकुरुकुलासाधनं समाप्तम्

¹ A सत्त्वास्तथे ।

² A omits रूपेण ।

³ This *Sādhana* is found only in AC: see fol. 84.

185.

नमः शुक्लकुरुकुलाय ।

कुरुकुलां नमस्यामि सितवर्णां चतुर्भुजाम् ।
इषुकार्मुकहस्ताभ्यां सितोत्पलाभयप्रदाम् ॥
पद्मासनस्थितां दिव्यां [रक्तताटङ्कमौलिकाम्] ।
दंष्ट्राकरालचिनेचां पिङ्गोर्द्ध्वकेशमूर्द्धजाम् ॥

अथ सुखासनोपविष्टः स्वहृदये चन्द्रमण्डलं तदुपरि
ह्रीःकारं दृष्ट्वा सितवर्णस्फटिकोऽयं शुभ्रज्योतीरश्मिविस्फु-
रितान् तद्रश्म्याकृष्टशुभ्रबुद्धबोधिसत्त्वान् पुरतः पूजयित्वा
शिरसा प्रणम्य तदग्रतः पापदेशनापुण्यानुमोदनां ततः
परिणामनां त्रिशरणगमनबोधिचित्तोत्पादनं कृत्वा चतु-
र्ब्रह्मविहारान् भावयेत् । परहितचिन्तां मैत्रीं परदुःखनाश-
क्रियां करुणां परसुखतुष्टिं मुदितां परदोषोपेक्षां मुपेक्षां
भावयेत् । ततः शून्यतामन्त्रमुच्चेत् ॐ शून्यताज्ञान-
वज्रस्वभावात्मकोऽहम् । अथ पूर्वोक्तह्रींकारेण स्फुरण-
संहरणं कृत्वा आदिक्रमेण सितवर्णां कुरुकुलामात्मानं
भावयेत् । स्वहृदये सितवर्णाष्टदलपद्मं लीनं तदुपरि
सूर्यमण्डलं तच्चैव ह्रींकारसम्भवां देवीं विचित्ररूपां
सितवर्णां चतुर्भुजां वामे चापधरां दक्षिणेनाकर्णपूरित-
शरां वामे सितोत्पलां दक्षिणेनाभयहस्तां पद्मासनस्थितां
दिव्यवस्त्रशोभितां श्वेतपट्टांशुकोत्तरीयां विकटदंष्ट्रां त्रिनेचां
जर्द्धपिङ्गलकेशां अमिताभमुकुटिनीं सूर्यासने सूर्यप्रभां
नानाभरणभूषितां नीलानन्तबद्धकेशां रक्ततक्षककुण्डलां
पीतशङ्खपालकण्ठिकां विश्ववर्णकुलिककेयूरां हरित-

कक्काटिकयज्ञोपवीतां सितवासुकिमेखलां मृणालधवलमहा-
पद्महारभूषणां सितनन्दपनन्दोनागराजेन कृतपाद-
नूपुराम् । अथ पुनरष्टकुरुकुलानागाः कृताञ्जल्यो^१ भूत्वा
पादतले निवसन्ति । एवं समयसत्त्वं निष्पाद्य ज्ञानसत्त्वेन
सहैकौकृत्य भावयन् पूजयेदिति । पूर्वादिदिक्षु अक्षोभ्य-
वैरोचनरत्नसम्भवामोघसिद्धयः । अग्निकोणादिषु लोचना-
मामकीपाण्डराताराः ।

एता[श्च] भावनाः कृत्वा पूजयेत् क्रमयोगतः ।

पूजां कृत्वा दृढौकृत्य जापमन्त्रमनुस्मरेत् ।

यस्या[श्च] जापमात्रेण चैलोक्यं वशमानयेत् ॥

ॐ कुरुकुले ह्रीः स्वाहा । एतज्जापमात्रेण चैलोक्य-
विजयौ भवति । सितवर्णेन निर्विषीकरणं स्फटिकेन
लभते प्रज्ञां हेमेन वश्यां पुष्करेण विनाशनम् ।

अथ पुरश्चोभमन्त्रं कथयिष्यामि येन सिध्यन्ति
चिदशाः । ॐ कुरुकुले अमुक च ट त प य श ह्रीं फट्
स्वाहा । अष्टसिद्धिनाम मन्त्रमिदम् । अष्टौ परीक्षा-
प्रदायिकां अष्टैश्वर्यतां भावयेत् । चिदशैरपि पूज्यते ।
अथापरध्यानं वक्ष्ये—

गुह्यात् गुह्यतरं जापं कथितं सिद्धिहेतुना ।

मस्तकतालुकण्ठेषु हृदये स्तनयुग्मके ॥

कथां वक्षे पादद्वये न्यसेत् मन्त्रम् । योऽर्थसिद्धये शोभयेत्
भुवननागान् आकर्षयेच्चासुरदेवता अपि ब्रह्मरूपादि-
देवानपि किं पुनः क्षुद्रमानुषान् । उच्चारितो हि मन्त्राणां

^१ MS ० रघुनाम ० ।

^२ MS ० अलिपो

^३ MS पुनर ० ।

अनुच्चारितोऽयुतं जपेत्, उच्चारोऽनुच्चारवर्जितः अयुतसहस्रं जपेत् । एवं जापमात्रेण त्रैलोक्यव्यापौ योगी गच्छेत् भुवनचतुर्दशम् । स्वेच्छादर्शनं ददाति । कथितं मन्त्र-साधने—

लक्ष्मैकेन देवराजा प्रजा[लोकोऽ]युतेन तु ।

पशुपक्ष्यादयः कोट्या सप्तलक्षेण चासुराः ॥

शतसहस्रेण मन्त्रेण वज्रगर्भाभिसम्बोधिपदं लभते ।
अत्रोपदेशोऽयम् —

तं कुरुकुलारूप करिये ह्यग्र

अह्निषि वीत्र हन्ते देह्यग्र ।

गुरुवज्रणे दिढ करि माणहु

भणश्च सबरपा विसढा करे हाणहु ॥

त्रैलोक्यो[त्तमो]त्तमा विद्या सितकुरुकुलायाः ।

साधनं विषदन्तस्य सर्वकर्मकरं शुभम् ॥

॥ सितकुरुकुलासाधनं समाप्तम् ।

। कृतिरियं सिद्धशबरपादानाम् ॥

शान्ता—

तत् कुरुकुलाकर्म कृत्वा ते ह्यग्रेऽहर्निशं वीत्रं त्रीः ते ददन्त्ये ।

सर्वकर्मने ददं कृत्वा मानं भवति शबरपादो विद्यायां कुर्वत शान्तिम् ॥

प्रथमं स्वहृदि रक्तवर्णं चन्द्रमण्डलं विभाव्य रक्तवर्णं
ह्रीःकारं पश्येत् । ततः पापदेशनादिकं निवेदयेत् ।
पश्चात् शून्यतां भावयेत् । शून्यतायां स्थितो योगी रेफेण
सूर्यं पुरतो विभाव्य तदुपरि हुंकारं नीलवर्णं विभावयेत्
मतिमान् । तत्परिणतं विश्ववज्रं तत्परिणतां वज्रमयीं
भूमिं वज्रप्राकारं वज्रपञ्जरबन्धनं च । ॐ रक्ष रक्ष
हुं हुं हुं फट् फट् फट् स्वाहा । पश्चाद् योगी रक्तवर्णं पद्मं
तदुपरि चन्द्रमण्डलं तदुपरि रक्तवर्णह्रीःकारपरिणतं
रक्तोत्पलम्, तदुपरि पुनश्चन्द्रमण्डलम्, तत्परिणतां
कुरुकुलामात्मानं विचिन्तयेत् अर्द्धपर्यङ्केन नाव्यस्थां
च व्याघ्रचर्मवृतकटिं पञ्चमुद्राविभूषितां ऊर्ध्वकेशां
पिङ्गलकचां अमिताभनाथशोभितशिखां धनुर्बाण-
तथोत्पलाङ्कुशहस्ताम् । अत्र स्थाननियमो नास्ति, नापि
भोजने नियमः । अत्र मन्त्रजापस्तु क्रियमाणः यथा न
कश्चित् प्रत्येति तथा कर्तव्यः । ॐ कुरुकुले ह्रीः स्वाहा ।

लक्ष्मकेन वशो राजा प्रजालोकोऽयुतेन तु ।

पशुपद्यादयः कोट्या सप्तलक्षेण चासुराः ॥

॥ हेवज्रक्रमकुरुकुलासाधनं समाप्तम् ॥

¹ A वक्ष्येण बन्धनं ।

² AC omit तदुपरि चन्द्रमण्डलं । C तदुपरि ।

187.

यमः

प्रातः प्रोन्मीलदर्कद्युतिमतिमस्तृणज्योतिरक्षीणलक्ष्मी-
 मुक्तास्वद्रागवज्रस्फुरदुरुकिरणासङ्गिपिङ्गोर्द्धकेशीम् ।
 यामेकाग्रं विचिन्त्य चिदशपुरवधूदोर्लताबन्धनानि
 प्राप्यन्ते^१ तां नमामो जगदसमवशीकारभैषज्यसिद्धिम् ॥
 अध्यासीनः श्मशाने गहनगिरिगुहागच्छरक्रोधसन्धौ
 वृक्षे वाऽथ स्वगेहे^२ कचिदपि विगतोपद्रवे वा प्रदेशे ।
 श्रीहेवज्रक्रमेण चिभवपरिणतज्ञाननित्यन्दमूर्तिं
 ध्यायाद् रक्तोत्पलास्त्र^३द्युतिदलितजगद्वन्द्वनिर्व्याण-
 मायाम् ॥

आदौ सत्त्वेषु^४ मैत्रीं हिततनयगतस्नेहरूपां विचिन्त्य
 ग्लानैकापत्यबोधात् तदनु करुणया भावयन् सर्व-
 सत्त्वान् ।

पश्यंस्तत् सौख्यसम्पद्भरमतिमुदितः सत्परायैकमूर्तिं
 ध्यायात्तत्सर्वसत्त्वेष्टहितहितमतिग्लानशून्यामुपेक्षाम् ॥
 एतत् सर्वं समाप्य स्वहृदयकलितस्फूर्जदर्कस्थरक्त-
 ह्रीःकारांशुयुतांस्तेर्गुरुसुगतसुतैः सार्द्धमाकथ्य बुद्धान् ।
 यत्किञ्चिज्जन्मजन्ममुकृतमनुमतं कारितं वा तदेषु
 ग्लानं कर्म प्रकाश्य कुशलमपि तथैवानुमोद्यं च तेषाम् ॥
 सर्वं कालव्यतीतं तदनु भगवतः सङ्गुरोराज्ञयैव
 ज्ञात्वा ध्यायात् तदग्रं सङ्गजमनुपमं धर्मरूपं जिनानाम् ।

१ AC प्रोक्षन्ते ।

२ A ० पकाशे ० ।

३ N कालेऽथ ।

४ AC पुण्यं तत् ।

२ A त्वगेहे ।

३ AC जगदूर्ध्व ।

४ A ० स्फुर ० ।

तत्सर्व्वंश्च तदेव त्रिभुवनमखिलं तत्तदाभागमूर्त्त्या
 सर्वासां पारमीणां परमपरिणतं मञ्जुतत्त्वं तदेव ॥
 निर्म्मग्नस्तत्र योगी प्रणिधिघटनया धर्मकायस्वभावो
 जातः सम्भोगरूपारजनितकिरणस्फारमेकार्कचक्रम् ।
 हुंकारस्तत्र नीलद्युतिरयजनये विश्ववज्रं तदात्म-
 प्राकारं पञ्जरं च प्रबलवरमहामारवीरैरभेद्यम् ॥
 पश्चाद् रक्तारविन्दप्रणयिनीतरणौ भासमानं कणाभं
 ह्रीःकारोद्भूतरक्तोत्पलमुपरि ततो विस्फुरत् सूर्य्यबिम्बम् ।
 तस्मिन्नुग्रोऽतिविश्वभ्रमदरुणमहारोचिराभासुरो ह्रीः
 देवी स्यादुग्रमारव्यतिकरदहनोद्दामतीव्रानलश्रीः ॥
 प्राचीनार्कप्रकाशां निरतिशयमहायौवनव्यक्तगर्वां
 भास्वत्पिङ्गोर्द्ध्वकेशीं स्तनजघनभरां मृदुशृङ्गार-
 साराम् ।

वामासक्तारुणाभचिनयनकिरणस्पृष्टदंष्ट्राकरालां
 प्रस्फूर्जद्दत्तगर्भध्रुमदुरसनाकोटिरुद्दामरोचिः ॥
 विश्वाग्निस्फारदीप्तद्युतिस्रमरशवासक्तवामाङ्घ्रिकोटि-
 विन्ध्यस्योर्द्ध्वं स्फुरन्ती तदितरचरणं वामजानोरुपान्ते ।
 विस्तीर्णद्वीपिदेहच्छदकलितगुरुश्रोणिभाराससाङ्गि
 निर्य्यद्रक्तान्धुधारासुरसि नरशिरश्चक्रमालां वहन्ती ॥
 उन्नालोन्निद्रमुखस्फुरदरुणविशालोत्पलद्वैतलृप्त-
 क्रीडकोदण्डकाण्डप्रकटितचिकणकर्णसन्धानपूर्णाम् ।
 आकृष्योग्राङ्कुशेन त्रिभुवनमखिलं पालयन्तीव धात्री
 रक्ताब्जं वामपाणौ निरुपमसद्वज्रं रागराज्यं तदेव ॥

1 AN मञ्ज० ।

2 AC धर्मचक्रं ।

3 A • प्रणिधि० ।

4 A भरोन्मृदु०, N भरोमुद्र० ।

5 N • दीप्त० ।

6 AC • हारा० ।

स्वच्छन्देन्दुप्रकाशश्रियमुपहसतः पञ्चमौलौ कपालान्
 पञ्चाङ्गं पञ्चमुद्राभरणपरिणतं पञ्चबुद्धक्रमेण ।
 बिम्बाणां रागवज्रं शिरसि भगवती तन्मयः साधकेन्द्र-
 स्तन्मन्त्रं 'लौवजापो जपति यदि सुरैर्व्वन्दनीयस्तदङ्घ्रिः ॥
 एतत् साधनमुत्तमं भगवतो लीलाशनेराज्ञया
 यत् कृत्वा करुणाभिधानकविना पुण्यं समासादेतम् ।
 तेनास्तामतिनिष्कलङ्कविमलप्रज्ञोदयस्फारितां
 स्वच्छन्दप्रसरप्रभास्वरमहासौख्यप्रतिष्ठं जगत् ॥
 ॥ कुरुकुल्लायाः साधनं श्रीहेवज्रतन्त्रोद्धृतं समाप्तम् ।
 । कृतिरियं कवेः करुणाभिधानस्य । एवं श्लोकाः १२ ॥

188.

ॐ कुरुकुल्लायै नमः ।

यस्याः स्मरणमात्रेण सदेवासुरमानुषाः ।
 ध्रुवं किङ्करतां यान्ति कुरुकुल्लां नमामि ताम् ॥
 आदौ मन्त्री कृतमुखशौचादिकः सुखासनस्थः ^१स्वहृद्य-
 कारजचन्द्रस्थितश्चैःकाररश्मिसमानीतकुरुकुल्लादेवीं हृद्दी-
 जनिर्यात'पूजाविशेषैः सम्पूज्य वन्दनां पापदेशनां पुण्यानु-
 मोदनां तत्परिणामनां चिश्शरणगमनं बोधिचित्तोत्पादनं
 चतुर्भङ्गविहारौभावनां च कृत्वा शून्यतां विभाव्य मन्त्रेण
 चाधिष्ठाय हृद्दीजनिष्यस्मरत्तकुवलये अकारजचन्द्रमण्डले

^१ AC लौवजापो ।

^२ B gives the *Namaskāra* ; other MSS have only ॐ

^३ B अकारज चतुर्भङ्गरे रत्नश्रीकारः ।

^४ B ० निर्जातः ।

तां विभाव्य तत्सर्वपरिणतां भगवतीं रक्तवर्णां रक्तचन्द्र-
पद्मासनां रक्ताम्बरां रक्तकिरीटवतीं चतुर्भुजां सव्ये
अभयप्रदां अन्येन समापूरितशरां वामेन एकेन रत्न-
चापधरां अपरेण रक्तोत्पलधरां अमिताभमुकुटीं कुरु-
कुक्षापर्वतोदरनिवासिनीं शृङ्गाररसोज्ज्वलां नवयौवनां
कुरुकुक्षां भावयेत् यावत् खेदो न भवति, खेदे तु मन्त्रं
जपेत् । तत्रायं मन्त्रः— ॐ कुरुकुक्षे ह्रीः स्वाहा । साध्यं
वशीकर्तुकामस्तु रक्ताशोकतले सिन्दूरेण त्रिकोणमण्डलकं
कृत्वा तत्र रक्तकुसुमैर्देवीं सम्पूज्य स्वयं तु रक्ताम्बरः साध्यं
पादेन आक्रम्य नम्रं विह्वलं मुक्तकेशं हृदि रक्तोत्पल-
कलिकया विध्यन्निव जपेन्मन्त्रः । तत्रैष मन्त्रः— ॐ
कुरुकुक्षे ह्रीः अमुकं मे वशीकुरु स्वाहा ।

॥ इति कुरुकुक्षासाधनम् ॥

189.

नमः कुरुकुक्षायै ।

ॐ कुरुकुक्षे स्वाहा । आर्य्य^१ ताराया हृदयं अग्रतिष्ठत-
शक्तिं चिभुवनवशकर्मणि प्रथितं पूर्वोक्तसमाधिस्थोऽक्षर-
लक्षं जपेत् । पश्चात् पुष्पधूपविलेपनगन्धचूर्णताम्बूलादि
यस्यानेनाभिमन्त्र्य दीयते स वशो भवति । सुगन्धिधूपेन

^१ N •तारापादानां ।

^२ सुगन्धि.....भवति is omitted in A.

स्वमात्मानं धूपयेत्, सर्वजनप्रियो भवति । बन्धूक-
कुसुमानि होमयेत् यस्य नाम्ना स वशो भवति । खानं
पानं चाभिमन्त्र्य यस्य दीयते स वशो भवति । महा-
पुरुषवशीकरणे श्वेतसर्पपो होतव्यः । पश्चात् सुतिथि-
नक्षत्रादिना च भगवत्याः पूजादिकं कृत्वा कुङ्कुम-
गोरोचनाकर्पूराद्यैः भूर्जैः वस्त्रे वा षोडशरमुत्पलपत्राकारं
चक्रमभिलिख्य चक्रमध्ये मन्त्रसहितं साध्यसाध्यानां नाम
लिखनीयम् । पत्रेषु कु रू कु ल्ले अक्षरचतुष्टययन्त्रितं
साध्यस्य केवलं नाम लिखनीयम् । बहिराकारेण त्रिगुणी-
कृतं चक्रं रक्तसूत्रेण संवेष्ट्य मदनमयपुत्तलिकाया हृदय-
मध्ये निक्षिप्य खदिराङ्गारेण तापयेत्, पादाक्षष्टिं कुरुते ।
पुरुषस्य स्त्रियो वा वशीकरणे ताम्रसूत्रा योनौ पादयो-
र्विद्ध्वा तापयेत्, वशीभवत्यत्र न संशयः । महत्या
श्रद्धया इमं मन्त्रराजं भगवत्याः पूजां कृत्वा जप्तव्यम् ।
एवमनेन क्रमेण सर्वसिद्धिर्भवति ।

॥ 'इति कर्मप्रसरप्रयोगः ॥

¹ Ba रक्त० ।

² AC ० पुष्पा ।

³ N omits this Colophon.

⁴ A ० क्रमम० ।

⁵ A तप० ।

190.

१ गं रं वं यं पं शं चं डं ॐ कुरुकुल्ले सर्व्वदुष्टान् नाशय
 नाशय कौल्य कौल्य भञ्जय भञ्जय मर्हय मर्हय ध्वंसय
 ध्वंसय अपसारय अपसारय शान्तिं मे कुरु पुष्टिं मे कुरु
 २ अभिमतं मे कुरु सर्व्वसत्त्वान् ३ वश्यं मे कुरु ह्रीः स्वाहा ।
 ॐ ह्रीं श्रीं हुं हें हां हाः ।

॥ कुरुकुल्लाया बलिविधिः ॥

191.

नम उष्णीषविजयायै ।

पूर्व्वोक्तविधानेन चन्द्रे सितभ्रूँ कारजां शुक्लां चिमुखां
 चिनेचां नवयौवनां नानालङ्कारधरां अष्टभुजां भगवतीं
 चिन्तयेत् पीतक्षणादक्षिणेतरवदनां दक्षिणचतुर्भुजैः
 विश्ववज्रपद्मस्थबुद्धबाणवरदमुद्राधरां वामचतुर्भुजैः चाप-
 तर्ज्जनीपाशअभयहस्तपूर्णकुम्भाः चैत्यगुहागर्भस्थितां
 वैरोचनमुकुटिनीं निष्पाद्य स्वबीजं पद्मस्थं हृदि ध्यायात् ।
 तदनु शिखासलाटकण्ठनाभिचरणेषु यथाक्रमं हुं चाँ
 ह्रीः ६ अं ७ अः इति पञ्चाक्षराणि पश्येत् । ततो मन्त्रं
 जपेत्, ॐ भ्रूँ स्वाहा ।

॥ उष्णीषविजयासाधनम् ॥

१ गं...डं is omitted in NBa.

२ N reads अभिमतं मे कुरु after the second अपसारय ।

३ B वशी मे ।

४ C चं० ।

५ Ab omit

६ AN ह्रीं ।

७ Ab अ ।

192.

पूर्वोक्तविधानेन हृदि चन्द्रमण्डले सितॐकारजां
सितातपचापराजितां भगवतीं त्रिमुखां षड्भुजां
प्रतिमुखं त्रिनयनां शुक्लां नीलारुणदक्षिणवाममुखीं
चक्राङ्कुशधनुर्धरदक्षिणकरां सितवज्रशरपाशतर्जनौधर-
वामकरां सक्रोधदृष्टिकां सर्वग्रहविध्वंसिनीं दिव्यालङ्कार-
वस्त्रवतीं वैरोचननायकां ध्यात्वा मुद्रां बन्धयेत् । दक्षिण-
हस्तमुष्टितर्जनीं हृदि संस्थाप्य वामहस्तमुष्टिमुत्थापयेत् ।
जापः— ॐ सितातपचापराजिते सर्वग्रहान् चासय
चासय हन हन हुँ हुँ हुँ फट् स्वाहा ।

॥ इत्यार्यसितातपचापराजितसाधनम् ॥

193.

पूर्वोक्तविधानेन शून्यताभावनानन्तरं अष्टदलकमलो-
परि सूर्यस्थहुँकारजवज्रं वकाराधिष्ठितवरटकं ध्यात्वा
तत्परिणतां वज्रचर्चिकां त्रिनेत्रामेकमुखीमर्द्धपर्यङ्क-
ताण्डवां मृतकासनस्थां कृशाङ्गीं दंष्ट्रोत्कटभैरवां
नरशिरोमालाविभूषितकण्ठदेशां मस्थ्याभरणविभूषितां
पञ्चमुद्राधारिणीमक्षोभ्यमुकुटिनीं व्याघ्रचर्मनिवसनां
मुक्तकेशीं षड्भुजां दक्षिणे वज्रखड्गचक्रधारिणीं
वामे कपालमणिकमलधरां रक्तवर्णां कर्मानुरूपतः
शुक्लादिवर्णयुक्तां च ध्यात्वा स्वहृच्चकारकरानीतज्ञानचक्रं

¹ C begins with ॐ !

² ANC ० लङ्गारवती ।

³ ANC हन हन हन हन ।

⁴ C हुँ हुँ ।

⁵ ANC हुँ हुँ फट् फट् ।

⁶ B ० तात् ० ।

⁷ B रं ।

⁸ AC ० वेष्टा ० ।

पुरः^१ संस्थाप्य पूजादिकं निर्व्वर्त्त्य प्रवेशयेत् ततो मन्त्रं जपेत्— ॐ वज्रचर्चिके हुँ स्वाहा ।

॥ इति वज्रचर्चिकासाधनम् ॥

194.

नमो महाप्रतिसरायै ।

पूर्व्वोक्तविधानेन शून्यताभावनानन्तरमकारजेन्दु-
मण्डले पीतप्रकारजं^२ कृतविविधरश्मिपरार्थं परिणम्य
भगवतीं महाप्रतिसरां भटित्यात्मानं निष्पादयेत्, पीतां
चतुर्मुखां त्रिनेत्रां अष्टभुजां प्रथममुखं पीतं दक्षिणं
सितं पश्चिमं नीलं वामं रक्तं दक्षिणभुजैः खड्गचक्र-
त्रिशूलशरधरां वामभुजैः परशुचापपाशवज्रधरां विश्व-
पद्मचन्द्रासने ललिताक्षेपसंस्थितां रक्तप्रभामण्डलां
सर्वाभरणभूषितां विचित्रवस्त्रवसनां पट्टांशुकोत्तरीयां
नानारत्नमुकुटीम् । एवं विचिन्त्य ततः कायवाक्चित्तचन्द्रेषु
ॐ आः हुँ सितपीतनीलचक्षुराणि चिन्तयेत् । ततः
स्तनान्तरे चन्द्रस्थप्रकारं^३ विचिन्त्य नानाविधदेवतीभि-
रात्मानं पूजितं दृष्ट्वा तावद् भावयेत् यावत् खेदो न
जायते । खेदे सति स्वहृच्चन्द्रे मुक्ताहारोपमं मन्त्रं
पश्यन् जपेत्— ॐ मणिधरि वज्रिणि महाप्रतिसरे हुँ हुँ
फट् फट् स्वाहा ।

॥ महाप्रतिसरासाधनम् ॥

^१ B पुनः ।

^२ B ०त्त ।

^३ B ०मं ।

^४ Ab ०जचन्द्र ।

^५ ANC ०पं ।

^६ Ab omit कृत...भगवती ।

^७ AC ०काकुत्तरे ।

^८ Ab ०चक्र । B ०चक्रि ।

195.

प्रथमं योगी समाहितचित्तो भूत्वा हृदि पङ्कारपरिणतं विश्वपद्मं तत्रोपरि अकारपरिणतं चन्द्रमण्डलं तत्र पीतं प्रङ्कारं विन्यस्य तद्विनिर्गतरश्मिभिः गुरुबुद्धबोधिसत्त्वान् सञ्चोद्यानीयाग्रतो विचित्रासनोपविष्टान् वन्दनापूजनापापदेशनापुण्यानुमोदनाविशरणगमनबोधिचित्तोत्पाद-पुण्यपरिणामनाश्रमापनाः कुर्यात् । ततो मैत्रौकरुणामुदितोपेक्षाभावना । ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहमित्युच्चार्य शून्यं विभाव्य ततः स्वचित्ते भटिति चन्द्रं पीतप्रङ्कारं [च] विभाव्य तत्परिणामेन प्रतिसरां सुपीतां रत्नमुकुटिनीं पीतशुक्लपीतरक्तचतुर्मुखीं त्रिनेत्रामष्टभुजां दक्षिणभुजैः खड्गचक्रत्रिशूलशरधारिणीं वामभुजैः पाशपरशुचापवज्रधारिणीं पद्मचन्द्रामने ललिताक्षेपस्थितां नानारत्नाभरणविभूषितां विभाव्य तस्याः शिरःकण्ठहृदयोपहृदयेषु चन्द्रस्यशुक्लरक्तपीतकृष्णान् ॐ आः प्रं हुंकारान् विन्यस्य एतन्मन्त्रोच्चारेणात्मानं देवीरूपमधितिष्ठेत् । ततः स्वहृदयान्निर्गतरश्मिभिरक्षोभ्यादौन् सञ्चोद्यानीयं अभिषेकं गृहीत्वा मुकुटे अधिपतिमक्षोभ्यं चिन्तयेत् ।

¹ N पं० ।

² A पं० ।

³ After this the MS A adds a long fragment, which is unnecessary here, consisting of the *Sādhana*s of *Saptaśatika* Hayagrīva (end only), *Trailokyavijaya* and *Vajrajvalānalarka* (beginning). It repeats this portion again at the end. The reason seems to be that some leaves of the original codex were not in order. See *Infra*.

ततः स्वहृदयात् पूजादेवीः संस्कार्यं पूजयित्वा शताक्षर-
मन्त्रमावर्त्य च तावद् भावयेत् यावत् खेदो न जायते ।
स्निग्धे चित्ते सति मन्त्रं त्रयेत्— ॐ मणिधरि वज्रिणि
महाप्रतिसरे हूँ हूँ फट् फट् स्वाहा । ततोऽपि मन्त्रः—
ॐ वज्रसत्त्व समयमनुपालय वज्रसत्त्वत्वेनोपतिष्ठ हृदो मे
भव सुतोषो मे भव सुषोषो मे भव अनुरक्तो मे भव
सर्वमिदं मे दयस्व सर्वकर्मसु च मे चित्तं त्रयेः कुरु हूँ
हहहहहोः भगवन् सर्वतथागतवज्र मा मे मुञ्च वज्रीभव
महासमयसत्त्व आ— शताक्षरमन्त्रः । उत्थानकालसमये
पूजादिकं कृत्वा श्रमापयेत् ।

॥ इति महाप्रतिसरायाः साधनं समाप्तम् ॥

196.

मैत्रीं सर्वजनेऽपि जन्ममरणव्याधिव्यथा विह्वले
कारुण्यं मुदितामुपेक्षणमतिं कृत्वोपदेशदतः ।
सायाभ्यप्रममं समग्रमखिलैः शून्यं विकल्पैर्जगत्
विज्ञानैकवपुर्विभाव्य पुरतो मन्त्री ततस्तेन च ॥
शुभाकारशशाङ्कबिम्बलुठितां पीताकृतिं प्रकृतिं
कुर्वाणां निजरश्मिभिः प्रतिदिशं विश्वस्य सदाञ्जितम् ।

¹ One फट् is dropped in N.

² AC omit.

³ B चित्तं मे ।

⁴ AN •साधीतु यथा।

⁵ A •विलु० ।

ध्यात्वा विश्वसरोजगर्भविलसच्चन्द्रासनस्थायिनौ
पीतापीतसितासितारुणमुखं नेत्रचयालङ्कृतम् ॥

मौलीरत्नमयं विचित्रवसनं रक्तप्रभामण्डलं
लीलाक्षिप्तपयोधरयुगासक्तोत्तरीयांशुकम् ।

खड्गं चक्रशरचिशूलपरशुश्रीपाशवज्रं धनु-

र्विधाणा भुजपल्लवैः प्रतिसरा भूयात् स्वयं साधकः ॥

ॐ आः हुँ इति चाक्षरैः पटुमतिर्देहे गिरिस्वान्तके
दृष्ट्वा चन्द्रगतं सितं विधियुतं पीतं च नीलात्मकम् ।

सच्चन्द्रे कुचयुग्ममध्यमिलितप्रकारजन्मार्चिषा

निष्पन्नैः परिपूरितं निजवपुर्ध्यायात् स देवीगणैः ॥

एवं च स्फुरणेषुपि संहतिविधौ सञ्जातखेदो यदा

मुक्तादामनिभं तदा स्थिरमतिः रश्मिप्रतानोज्ज्वलम् ।

हृच्चन्द्रोपरि मन्त्रराजमसमं ध्यायन् जपेदौदृशं

नित्यं सादरमञ्जसा बहुतरं कालं विशुद्धाशयः ॥

तत्रायं मन्त्रराजः— ॐ मणिधरि वज्रिणि महाप्रति-
सरे हुँ हुँ फट् फट् स्वाहा ।

॥ प्रतिसरासाधनम् ॥

197.

पूर्वोक्तविधानेन विश्वपद्मचन्द्रे हरितमाँकारजां महा-
मायूरीं हरितवर्णां त्रिमुखां षड्भुजां प्रतिमुखं त्रिनेत्रां
कृष्णशुक्लदक्षिणेतरेवदनां दक्षिणचिह्नस्तेषु यथाक्रमं
मयूरपिच्छबाणवरदमुद्राः तथा वामचिह्नस्तेषु रत्नच्छटा-
चापात्सङ्गस्थकलशा विचित्राभरणां शृङ्गाररसां नव-
यौवनां चन्द्रासने चन्द्रप्रभावतीं अर्द्धपर्यङ्किनीममोघ-
सिद्धिमकुटां भावयेदात्मानम् । ततोऽस्याः शिरःकण्ठ-
हृदयनाभिस्थचन्द्रेषु यथाक्रमं ॐ आः माँ हुँ इत्यक्षर-
चतुष्टयं विभाव्य स्फुरणसंहरणं कुर्वीत । ततो मन्त्रं
जपेत्— ॐ महामायूरी विद्याराज्ञी हुँ हुँ फट् फट्
स्वाहा ।

॥ इत्यार्यमहामायूरीसाधनम् ॥

198.

पूर्वोक्तविधानेन विश्वपद्मचन्द्रे वृँकारोद्भवां महा-
साहस्रप्रमर्द्दनीमात्मानं ध्यायात् शुक्लानेकमुखीं षड्-
भुजां दक्षिणचिभुजेषु खड्गबाणवरदमुद्राः, वामचिभुजेषु
धनुःपाशपरशवः, विचित्रालङ्कारधरां रूपयौवन-
शृङ्गारवतीं वैरोचनकिरीटयुक्तां पद्मचन्द्रासनप्रभाम् ।

॥ इत्यार्यमहासाहस्रप्रमर्द्दनीसाधनम् ॥

¹ N. सन० ।

² Ba. सपाश० ।

³ B कुर्वते ।

⁴ ANBBa. टि०

199.

महामन्वानुसारिणी चतुर्भुजैकमुखी कृष्णा दक्षिण-
भुजद्वये वज्रवरदवती वामभुजद्वये परशुपाशवती हुंकार-
बीजा अक्षोभ्यकिरीटिनी सूर्यासनप्रभा चेति ।

॥ इत्यार्यमहामन्वानुसारिणीसाधनम् ॥

200.

महासितवती चतुर्भुजैकमुखी रक्ता दक्षिणभुजद्वये
अक्षसूचवरदवती वामभुजद्वये वज्राकुशहृत्प्रदेशस्थ-
पुस्तकवती 'जौ' बीजा अमिताभभुक्तौ अर्द्धपर्यङ्कस्थिता
नानालङ्कारवती सूर्यासनप्रभा चेति ।

॥ इत्यार्यमहासितवतीसाधनम् ॥

201.

अथान्नायान्तरेण पञ्चमहादेवत्यो निर्दिश्यन्ते । तत्र
महाप्रतिसरा पीता त्रिमुखी प्रतिमुखं विनयना दश-
भुजा कृष्णसितदक्षिणेतरवदना दक्षिणपञ्चभुजेषु यथा-
क्रमं सङ्गवज्रबाणवरदहृदयशायिहस्तस्थच्छाणि तथा

¹ B begins with नमः । ² ANC ०वेति ।

³ BBa ०श्रीत० ।

⁴ A omits वामभुज.... ०सङ्गवज्रवती

⁵ NC बी० ।

⁶ A पञ्चदे० ।

⁷ AC श्रीत० ।

⁸ ACBa ०पाश० ।

वामपञ्चभुजेषु चापध्वजरत्नच्छटापरशुशङ्खाः रत्नसम्भव-
मुकुटौ कृष्णकञ्चुकरत्नोत्तरीया अर्द्धपर्यङ्कललिताश्लेषा
दिव्याभरणवस्त्रभूषिता चेति ।

महामायूरी हरिता द्विभुजैकमुखी दिव्या मयूरपिच्छ-
वरदक्षिणवामभुजा चेति ।

महासाहस्रप्रमर्दनौ पूर्ववदेव ।

महामन्वानुसारिणी चतुर्भुजैकमुखी कृष्णा दक्षिण-
भुजयोरसिवरदौ वामभुजयोः परशुपाशौ चेति ।

महासितवती चतुर्भुजैकमुखी रक्ता दक्षिणभुजयो-
रसिवरदौ वामभुजयोः परशुपाशाविति ।

अष्टराङ्गिताः स्वबीजमध्याः स्वनामसहिता अमूर्ता
मन्त्राः ।

महापञ्चरक्षासाधनम्

202.

महाप्रत्यङ्गिरा कृष्णा षड्भुजैकमुखा खड्गाकुशवरद-
क्षिणहस्ता रक्तपद्मचिशूलहृदयस्थमपाशतर्जनौ युक्तवाम-
हस्ता हुंबीजा अक्षोभ्यमुकुटा सर्व्वालङ्कारवती रूप-
यौवनसम्पन्ना ।

॥ इति महाप्रत्यङ्गिरासाधनम् ॥

1 A ० च्छा० ।

2 B ० मुखदिव्या

3 Ba ० शीत० ।

4 This Colophon is found in Nb only.

203.

ध्वजाग्रकेयूरा कृष्णा चिमुखी चतुर्भुजा रक्तश्याम-
दक्षिणवाममुखी खड्गपाशधारिदक्षिणकरद्वया वज्राक्षित-
खट्वाङ्गचक्रवामहस्तद्वया ऊर्ध्वपिङ्गलकेशी शुष्कपञ्च-
मुण्डालङ्कृतशिरस्का व्याघ्राजिनवसना दंष्ट्राकरालमुखी
प्रलम्बोदरी प्रत्यालीढपदा सूर्यासनप्रभा पीतवस्त्र-
कञ्चुकिनी हुँवौजा अशोभ्यमुकुटा ।

॥ इति ध्वजाग्रकेयूरासाधनम् ॥

204.

अपराजिता पीता द्विभुजैकमुखी नानारत्नोपशोभिता
गणपतिसमाक्रान्ता चपेटदानाभिनयदक्षिणकरा गृहीत-
पाशतर्ज्जनिकहृदयस्थितवामभुजा अतिभयङ्करकराल-
रौद्रमुखी अशेषमारनिर्दलनी ब्रह्मादिदुष्टरौद्रदेवता-
परिकरोच्छ्रितच्छत्रा चेति ।

॥ इति अपराजितासाधनम् ॥

205.

वज्रगान्धारी कृष्णा पद्ममुखी द्वादशभुजा ऊर्ध्वपिङ्गल-
केशी प्रत्यालीढपदा दंष्ट्राकरालवदना प्रतिमुखं चिनेत्रा^१
दक्षिणपद्भुजेषु^२ यथाक्रमं वज्रवज्रघण्टाखड्गचिशूलबाण-

^१ C omits •चक्र• ।

^२ This Colophon is given in Nb only.

^३ ACN •लनं ।

^४ Ba •नयना ।

^५ Omitted in NCBBa.

चक्राणि, वामपङ्भुजेषु खट्वाङ्गाकुशधनुःपरशुपाश-
हृत्तर्जन्यः, प्रथममुखं कृष्णं अपराणि 'मुखानि पञ्चवर्णानि
विश्वपद्मसूर्य्यासना चेति । ॐ हुँ हुँ हुँ' स्वाहेति
जापमन्त्रः ।

अत्रैव भवति धारिणी— नमो रत्नत्रयाय, नमश्चण्ड-
वज्रपाणये महायक्षसेनापतये, नमो भगवति महा-
वज्रगान्धारि अनेकशतसहस्रप्रज्वलितदीप्ततेजायै उग्र-
भीमभयानकायै योगिनीयै^६ भौष्मभगिनीयै^७ द्वादश-
भुजायै विकीर्णकेशीयै अनेकरूपविविधवेशधारिणीयै,
एहोहि भगवति महावज्रगान्धारि त्रयाणां रत्नानां
सत्येन आकट आकट बलदेवादिकं ये चान्ये समये न
तिष्ठन्ति तानावर्त्तयिष्यामि, 'शीघ्रं गृह्ण गृह्ण गृह्ण'^{१०} ॐ
अल अल अल अल हुलु हुलु मुलु मुलु चुलु चुलु
धम धम 'रक्ष रक्ष'^{१२} रक्षापय रक्षापय पूरय पूरय
आविश आविश भगवति महावज्रगान्धारि सिद्धचण्ड-
वज्रपाणिराज्ञापयति^{१३} ह्रीः हः हुँ फट् स्वाहा । अस्याः
कर्मप्रसरोऽनेकविधः ।

॥ ^{१४} इति वज्रगान्धारीसाधनम् ॥

^१ A ० बालचक्रा ० ।

^२ मुखानि only in Ba.

^३ ANCB omit.

^४ After this A again states the same *Sādhana*.

^५ AC ० न्द्र ० ।

^६ Repeated in A.

^७ In Ba the terminations are in ० वे and not in ० वै ।

^८ Ba spells the name as ० गन्धा ० । ^९ Repeated in C.

^{१०} Ba omits.

^{११} C रङ्ग २ ।

^{१२} C रक्षापय २ । ^{१३} N क्रोः हः हहहह ऊं । C क्रोः हः ह ह ऊं

^{१४} This Colophon is given only in Nb.

206.

नमः प्रार्थ्यप्रतिसरायै ।

प्रथमं तावन्मन्त्रौ मुखशौचादिकं कृत्वा मनोऽनुकूले
स्थाने सुखासने उपविश्य ॐ आः हुँ रक्ष रक्ष हुँ फट्
स्वाहेति स्थानात्मयोगेन रक्षामधितिष्ठेत् । ततः स्वहृदि
अकारजं चन्द्रमण्डलं तस्योपरि पँकाररश्मिनिर्गतान् गुरु-
बुधबोधिसत्त्वानवभास्य पुरतो दृष्ट्वा महाप्रतिसराप्रमुखान्
सगणपरिवारान् पूजयेत् । पुष्पधूपदीपगन्धबलिनैवेद्या-
दीनि ढौकयित्वा पापं प्रतिदेशयेत्, चित्रशरणं गच्छेत्,
बोधिचित्तमुत्पादयेत्, कुशलमूलं परिणाम्य क्षमापयेत्,
ततश्चतुर्ब्रह्मविहारान् भावयेत्— तद्दुःखोद्धरणं करुणा
सुखप्रतिष्ठापना मैत्री स्थिरसुखत्वेन मुदिता तथतारूपत्वो-
पेक्षा । ततः सर्वधर्मान् मनसाऽवलम्ब्य निर्विकल्पकं
विचिन्त्य ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहम् । ततो
हुँकारेण विश्ववज्रमयीं भूमिं अधितिष्ठेत् । तेनैव च
वज्रेण वज्रपञ्जरं वज्रप्राकारं वज्रवितानं च विचिन्त्य
तन्मध्ये सुँकारपरिणतं सुमेरुपर्वतं महामोक्षपुरभवनं
नानाकुसुमाभिकीर्णम्, तस्योपरि हुँकारेण विश्ववज्रं
पँकारपरिणतं विश्वपद्मं कर्णिकाकेशरान्वितम्, तस्योपरि
चन्द्रमण्डलमध्ये पँकाररश्मिं संस्फार्य तैः पञ्चज्ञानात्मकं
आकृष्य सर्वतथागतैः सहैकीकृत्य द्रवीभूतबीज-
परिणामेन वक्ष्यमाणवर्णाकृतिः महाप्रतिसरा गौरवर्णा
द्विरष्टवर्षाकृतिः चैत्यालङ्कृतमूर्द्धा चन्द्रासनस्था सूर्य-
मण्डलालीढा वज्रपर्यङ्गिनी विनेत्रा अष्टभुजा चल-

त्कण्डलशोभिता हारनूपुरभूषिता
 भेषजाला मन्त्रालयारिणी, तस्या भगवत्याः प्रथममुखं
 नीरवर्णं दादृशं कृष्णं पुनः पीतं वामे रक्तम्, दक्षिणप्रथमभुजे
 चक्रं द्वितीये मण्डपं तृतीये शरं चतुर्थे खड्गं, वामप्रथमभुजे
 पञ्चपाशं द्वितीये भित्तं तृतीये धनुः चतुर्थे परशुं,
 बाधिवृष्टोपशोभिता नानापुष्पफलाद्यलङ्कृता ब्रह्माविष्णु-
 महेश्वरनन्दिकेश्वरादिभिः संस्तुता, देवनागयक्षगन्धर्व-
 दक्षिणपार्श्वे सत्करणीया, इन्द्रयमवरुणवैश्रवणासुरगरुड-
 किन्नरमहोरगादिभिः देवैः स्तुता, रागद्वेषमोहवासनानु-
 सन्धिपाशच्छेदनकरी, परमन्त्रमुद्राविषकाखोर्हचूर्णप्रयोग-
 विद्वेषणाभिचारकाणां च दुष्टचित्तानां विध्वंसनकरी,
 सर्वबुद्धबोधिसत्त्वार्थगणवरपूजाभिरतानां परिपालनकरी,
 महायानोद्ग्रहणलिखनपठनवाचन स्वाध्ययनग्रन्थधार-
 णाभियुक्तानां परिरक्षणकरी । एवंभूतां भगवतीं
 स्फुरणसंहरणयोगेन सादरनिरन्तराभ्यासेनावलम्ब्य तस्या
 जापमन्त्रः— ॐ मणिधरि वाञ्छिणि महाप्रतिसरे हुँ हुँ
 फट् फट् स्वाहा ।

तस्या महाप्रतिसरायाः पूर्वस्यां दिशि तथैव पूर्व-
 योगमधिकृत्य विश्वपद्ममध्ये हुँकारेण वज्रचिह्नपरिणामेन
 महासाहसप्रमर्दनी कृष्णवर्णा पिङ्गलोर्ध्वकेशा नर-
 कपालालङ्कृता भ्रूभृकुटिदंष्ट्राकरालवदना
 मण्डलासना ललिताक्षेपेण महाभूतमहायक्षाणां
 माणा कटककेयूरमण्डिता हारनूपुरभूषिता, तस्या दा

प्रथमभुजे वरदवज्रं द्वितीये अक्षुशं तृतीये शरं चतुर्थे खड्गं वामप्रथमभुजे तर्जनीपाशं द्वितीये परशुं तृतीये धनुः चतुर्थे पद्मोपरि षोडशरत्नम्, तस्या मूलमुखं कृष्णं दक्षिणे श्वेतं पृष्ठे पीतं वामे हरितं सर्व्वं चिनेचम्, नाना-
रत्नाद्यलङ्कृतशरीरा महाबलपराक्रमा रौद्रवेशा वटवृक्षोप-
शोभिता सप्तमात्रादिदेवतासन्त्रासनकरी रेवत्यादिग्रहाणां
सन्त्रासितमनाः वासुध्याद्यष्टनागसन्त्रासनकरी वात-
पित्तश्लेष्मादिसंशोधनकरी रौद्रतमोऽन्धकारमेघस्फुटनकरी
सर्व्वापमृत्युनिवारणकरी । तस्या जापमन्त्रः— ॐ अमृत-
वरे वरप्रवरविशुद्धे हुँ हुँ फट् फट् स्वाहा ।

ततो महाप्रतिसराया दक्षिणदिग्भवने विश्वपद्मोपरि
चन्द्रमण्डलमध्ये माँकारबीजपरिणामेन भटिति महा-
मायूरौ पीतवर्णा सूर्य्यमण्डलालीढा सत्त्वपर्य्यङ्गिनी
चिमुखा चिनेचा अष्टभुजा रत्नमुकुटिनी सर्व्वाभरणभूषिता
तस्या दक्षिणप्रथमभुजे वरदं द्वितीये रत्नघटधरा तृतीये
चक्रं चतुर्थे खड्गं वामप्रथमभुजे पात्रोपरि भिक्षां(क्षुः) द्वितीये
मयूरपिच्छं तृतीये घण्टोपरि विश्ववज्रं चतुर्थे रत्नध्वजम्,
ततो मूलमुखं पीतं दक्षिणे कृष्णं वामे रक्तम्, अशोक-
वृक्षोपशोभिता तत्पार्श्वस्थिता, सप्तविधसञ्छादनकरी
सरौद्रकपिलादिराक्षसोविध्वंसनकरी समस्तनागादीनां
सन्त्रासनकरी देवनागयक्षगन्धर्व्वैर्नमस्करणीया सप्त-
विंशत्यक्षपादिनवग्रहादिभिः सेवनीया सप्तावरजङ्गम-

1 AC omits परशुः तृतीये ।

2 The second पट्ट is omitted in AC.

3 A द्वितीये ।

4 AC ० क्षत्रयहा ।

विषत्रिमोचनीया सदेवदैत्यासुरसम्मोहनकरौ । तस्या
भगवत्या जापमन्त्रः— ॐ अमृतविलोकिनि गर्भसंरक्षणि
आकर्षणिं हुं हुं फट् फट् स्वाहा ।

तस्याः प्रतिसरायाः पश्चिमदिशि विश्वपद्मोपरि चन्द्र-
मण्डलमध्ये मङ्कावज्जीवपरिणामजां महामन्वानुसारिणीं
भावयेत् शुक्लवर्णां षड्भुजां त्रिमुखां त्रिनेत्रां स्फुरत्सूर्य-
मण्डलालीढां रघुमुकुटिनीं सर्वालङ्कारशोभितां नव-
यौवनोपेतां चारनूपुरकुण्डलालङ्कारां शिरीषदृष्टोप-
शोभिताम्, तस्याः प्रथमभुजाभ्यां धर्मचक्रमुद्रा द्वितीय-
भुजाभ्यां समाधिमुद्रा तृतीये वरदः चतुर्थे अभयः पञ्चमे
वज्रं षष्ठे शरः तृतीये तर्जनीपाशः चतुर्थे धनुः पञ्चमे
रत्नच्छटा षष्ठे पद्माङ्कितकलशः^१, मूलमुखं शुक्लं दक्षिणे
तथां वामे रक्तम्, नानाकुसुमाभिकीर्णा साष्टलोक-
पालादिदेवैः संपूजनीया सचतुर्महाराजिकदेवसङ्घैः
संस्तुता सत्ताज्यविद्याधरैरर्चिता । तस्या जापमन्त्रः— ॐ
विमले विपुले जगद्वरे प्रमृते विरजे हुं हुं फट् फट् स्वाहा ।

ततो सप्तमस्तसराया उत्तरस्यां दिशि विश्वपद्मोपरि
चन्द्रमण्डलमध्ये त्र्यम्बीजपरिणामजा महासितवती
हरितवर्णा लल्लंगमण्डलालीढा त्रिमुखा त्रिनेत्रा षड्भुजा
तथागतमुकुटिनी सर्वाभरणालङ्कृता दिव्यवस्त्रोपच्छादनी,

^१ ॐ अमृतविलोकिनि गर्भसंरक्षणि

^२ C ० गिचे ।

^३ A ० अक्षरम् ।

^४ All MSS. (A-Na) read ० कलसः which is absurd.
Here कलस is substituted as in images कलस is
generally seen in one of the twelve hands of
महामन्वावधारिणी ।

^५ AC ० श्रौत० ।

^६ AC omit.

तस्याः प्रथमभुजे अभयं द्वितीये वज्रं तृतीये शरं वाम-
प्रथमभुजे तर्जनीपाशं द्वितीये धनुः तृतीये रत्नध्वजम्,
मूलमुखं हरितं दक्षिणे शुक्रं वायुं रक्तम्, चम्पकचक्षोप-
शोभिता सकामदेवादिप्रमुखैः सम्पूज्य स्नुता सहायैत्यादि-
यक्षयक्षिणीविध्वंसनकरी काकैर्जुकृष्टप्रश्येनकपोतादि-
विशेषकरी सभूतप्रेतपिशाचशैवालराक्षसादिमोहन-
करी । अस्या जाघमन्त्रः— ॐ भर भर सम्भर सम्भर
इन्द्रियबलविशोधनि हूँ हूँ फट् फट् स्वाहा ।

एवं यथानिर्दिष्टं मण्डलं विभाव्य तस्या रश्मिसमूह-
व्याप्तात् स्वस्वबीजात् रश्मीन् नित्यायं ताश्च रश्मयः
समस्तवैधातुकमभिव्याप्य तत्रैवाक्षरे प्रवेशयेत् । पुन-
र्गङ्गनकुहरे स्फारयित्वा आनयक्रममाकथ्य संस्तुत्य सञ्चार्य
स्वसमयचक्रे प्रवेशयेत् । ततो द्वयचकलानीभूतं विभाव्य
तस्मात् रश्मिभिः सर्वतः प्रागगतानाकृष्य भस्मज्य प्रार्थये-
दभिषेकम्, सिध्यमानमात्मानं [च] यज्यते । पूजास्तुत्य-
मृतास्वादपूर्वकं भाषयेत् विचक्षणः— अक्षयाम्रीहवज्री
महाप्रतिसरा, श्रोत्रयोर्द्विपवज्री महासाध्याः सर्वदेवी, घ्राणे
मात्सर्यवज्री महासाधूरी, वक्त्रे रागवज्री महासन्धानु-
सारिणी, स्पर्शे ईर्ष्यावज्री महाभित्तवती, श्रोत्रपवेदना-
संघारवस्तारविज्ञानस्कन्धधात्वायननमसाया एवं देवता-
विमुक्तिं प्राप्नुयात् विशेषतः । तत्र यथार्थं भूत्वा मन्त्रं
जपेदनेन विधिना । यान्येव सञ्चार्यस्तुष्टार्थन्ते तानि
देवतासंगिन साध्यनामविदभिर्देव शान्तमानसेन अवि-
द्विष्यन्ति यजेत् ।

तिलकृष्णसुरापूरुषं मत्स्यमांसपलाण्डकैः ।
 कुम्भाण्डानां बलिं दद्यात् दक्षिणे दिशि स्थापयेत् ॥
 पायसं दधि क्षीरं च सर्जनं च विशेषतः ।
 पश्चिमायां दिशि स्थाप्य नागानां च महाबलिम् ॥
 माषमुद्गकुलत्यानां जाम्बुडौसीधुमेव च ।
 उत्तरस्यां दिशि स्थाप्य यक्षाणां तु बलिं ददेत् ॥
 ईशानीं दिशमारभ्य यावद् वा पथगोचरे ।
 शुक्लरक्तं च हरितं स्रग्दाम च प्रलम्बितम् ॥
 मध्यमेतं स्रग्दाम नानापुष्पविशेषतः ।
 क्षीररुधिरशरावाणां सर्जरगन्धमेव च ॥
 तत्तद्वस्तु[वि]शेषाणां अर्घं दत्त्वा यथार्थतः ।
 फलाफलं यथाप्राप्तं लङ्गुमोदकशङ्कुलि ॥
 पिष्टकादि यथोक्तं च खण्डक्षीरविशेषतः ।
 दक्षिणे बलिं संस्थाप्य अष्टचिह्नेन शोभितम् ॥

तथा च—

धर्मभाणक आचार्यः कर्मवज्जी तथैव च ।
 स्नानं कृत्वा शुचिर्वस्त्रं आसनं च शुचिर्मतम् ॥
 पूर्वाभिमुखं तिष्ठयेत् पाठयेत् मौलिनं सदा ।
 पिण्डपातिकभिक्षूणां शुचि शीलं प्रशस्यते ॥
 आचार्याङ्गुलिमा कश्चित् पाठयेत् परिशुद्धितः ।
 एकवारादिकारभ्यैकविंशादि प्रवर्त्तयेत् ॥

१ ANb ०योनां ।

२ AC ०भानकः ।

३ A ०यथावति ।

४ AC योतहरितश्च ।

५ AC सज्जिरः ।

न्यनाधिकविधौ पाठे सम्यक्सिद्धिर्न जायते ।

विषीय्येण सम्यन्नः करुणासत्त्वाथमुद्यमात् ॥

तेन स्वस्थयनं कुर्यात् पूर्वबुद्धेन भाषितम् ।

शुक्लभाजनभक्तानां आमिषं च विवर्जयेत् ॥

सर्वं निरामिषं कृत्वा सर्वशस्त्रे तु समतम् ।

उत्तराभिमुखाचार्यः तच्च कर्म समारभेत् ॥

भावयेत् पूर्वमुद्दिष्टं देवतालम्बनं प्रति ।

स्तुतिपूजासमायुक्तौ घण्टावादनतत्परः ॥

नमोऽस्तु बुद्धाय अनन्तगोचरे

नमोऽस्तु ते सत्यप्रकाशके मुने ।

सत्ये प्रतिष्ठाय प्रजाय मोचके

सर्वे च कामाः सफला भवन्तु ॥

नमस्ते पुरुषवीर नमस्ते तु तथागताः ।

नमस्ते देवताः सर्वा धर्मधातो नमोऽस्तु ते ॥

दूर्वाकुन्दसमायुक्तं साध्यनामविदर्भितम् ।

अर्चयेद् देवतामूर्ध्नि धर्मधातुं तथैव च ॥

सकृदुच्चार्य मन्त्रेण सकृद् योगेन अर्चयेत् ।

अयुतेन तु कर्मेण आयुर्वर्द्धति सर्ववित् ॥

येन केनचिद्ध्येष्टं (तस्या) मण्डलं च प्रवर्तयेत् ।

राज्यं राष्ट्रं तथा ग्रामं गोष्ठमुद्यानमेव च ॥

अमनुष्यावताररोगमडकदुर्भिक्षं नश्यति ।

तेन कर्मेण रक्षन्ते शुष्कदारूण्यपि स्वयम् ॥

¹ A adds मन्त्रं after this.

² Repeated in A.

AC मन्त्रं.

कर्तुमिच्छति

ततो रक्षाविधानेन रक्षा भवति निश्चितम् ॥
 वातजाः पित्तजा रोगाः श्लेष्मजाः सन्निपातजाः
 निहताः सर्वरोगाश्च स्वस्ति भवति सर्वदा ।
 पाठस्वाध्याययोगेन निर्विघ्नो भवति निश्चितम् ॥

॥ पञ्चरक्षाविधानम् ॥

207.

ततो वज्रशृङ्खलायै ।

पूर्वोक्तविधानेन हृदि चन्द्रमण्डले हरितहुँकारज्ञान-
 निष्पन्नां वज्रशृङ्खलां त्रिमुखां पद्भुजां नीलशुक्ल-
 दक्षिणोत्तरमुखीं त्रिनेत्रां वज्रशृङ्खलशरवदक्षिणकरचयां
 तर्जनीपाशचापवद्वामकरचयां हरितश्यामवर्णां ईषड्-
 सितमुखीं सर्वालङ्कारां दुष्टसत्त्वनिस्तदनीमात्मानं ध्यात्वा
 मुद्रां बन्धयेत् । हस्तद्वयेन पृथक् पृथक् वज्रमुष्टिं कृत्वा
 कनीयसीं तर्जनीं च शृङ्खलाकारेण बन्धयेत् । ॐ
 वज्रशृङ्खले हुँ फट् स्वाहा इति जापमन्त्रः ।

॥ वज्रशृङ्खलासाधनम् ॥

208.

पूर्वोक्तविधानेन शून्यताभावमानन्तरं विश्वकमल-
सूर्य्यस्थहरितश्यामहुँकारजां हरितां त्रिमुखीं अष्टभुजां
प्रथममुखमौषड्भासरसं दक्षिणं कपिलं कपिललोचनं च
वामं रक्तं भृकुटीदंष्ट्राकरालं दक्षिणेषु चतुःकरेषु अभय-
वज्रशृङ्खलशरधरां वामचतुःकरै रुधिरपूरुषकपालतर्जनी-
पाशचापधरां ललिताश्लेषासनस्थां मार्जारचर्मोत्तरीयां
अमोघसिद्धिभूषितोर्ध्वपिङ्गलकेशां विचिन्त्य ॐ वज्रशृङ्खले
हुँ फट् स्वाहेति मन्त्रं जपेत् ।

॥ इति आम्नायान्तरेण वज्रशृङ्खलासाधनम् ॥

209.

आदौ तावन्मन्त्री सुखासनोपविष्टः शून्याः सर्वधर्मा
इत्येवमुच्चार्य्य एवमाद्येभ्यः शून्या धर्माः प्रभवन्ती-
त्येव दृष्टिसम्पत्तिमुत्पाद्य रत्नचयशरणादिगमनं कुर्यात् ।
ततो यावन्तः सत्त्वाः सत्त्वसंग्रहेण संयुज्जीताः, ते सर्वे मया
सर्वज्ञज्ञाने प्रतिष्ठापयितव्या इति । ततो हृदये विश्वदल-
कमलं तदुपरि सूर्य्यमण्डलं ततो हुँकारनिष्पन्नां वज्र-
शृङ्खलात्मिकां सर्वबन्धच्छेदनीं दुष्टसत्त्वनिहृदनीं श्यामां
त्रिमुखीं त्रिनेत्रां द्वितीयैकपिङ्गललोचनां त्रामे भृकुटी-
मुखीं रक्तदंष्ट्राकरालां प्रथमे ईषद्वसिताननां अष्टभुजां
प्रथमदक्षिणकरेणाभयददां द्वितीये वज्रं तृतीये वज्र-
शृङ्खलां चतुर्थे शरं वामकरे रुधिरपूरितकपालं द्वितीये

¹ AC omit हरितां...भुजां ।

² AC ॐकारः ।

³ AC ॐकारः ।

⁴ A omits वज्रः ।

⁵ AC वज्रः ।

तर्ज्जनिकां तृतीये पाशं चतुर्थे धनुः, मङ्गलान्तीं बुद्धमेधान्
मुललितासनस्थां मार्जारचर्मोत्तरीयां भावयेत् (ॐ)
वज्रशृङ्खलाम् । क्षणेन प्राप्यते बोधिः किं पुनरन्त्याः सिद्धयः ।
ॐ वज्रशृङ्खले हूँ फट् स्वाहा ।

॥ वज्रशृङ्खलासाधनोपायिका समाप्ता ॥

210.

नमो ध्वजाग्रकेयूराय ।

नत्वा ध्वजाग्रकेयूरां सर्वपापयमथापहाम् ।

तस्याः साधनसंसिद्धिर्निश्चयते श्रद्धया मया ॥

आदौ तावन्मन्त्रौ मुखशौचादिकं कृत्वा मनोऽनुकूले
प्रदेशे सुखासनोपविष्टः—

सन्मैत्र्यादिमनःशुद्धौ ज्ञानपारमितापरः ।

भावयेन्मारविध्वंसकारिणीं तारिणीं रणे ॥

ॐ चन्द्रार्कविमले स्वाहेति मन्त्रमुच्चार्य सङ्घट्टि
अकाराकारपरिणतचन्द्रसूर्यसम्पुटोपरि ध्वंकारपीत-
रश्मिभिराकाशदेशे बुद्धबोधिसत्त्वान् दृष्ट्वा मनोमयपुष्पा-
दिभिः सम्पूज्य त्रिशरणगाथां पठेत् । तदनन्तरं ॐ स्वभाव-
शुद्धाः सर्वधर्माः स्वभावशुद्धोऽहमिति मन्त्रमुच्चार्य मुहूर्तं
शून्यतां भावयेत् । ततः ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्म-
कोऽहमित्यहङ्कारमुत्पाद्य सत्त्वाद्युद्धरणशयः प्रतिबिम्ब-
सन्निभं चन्द्रसूर्यसम्पुटोपरि ध्वंकारपीतरश्मिभिरनन्त-
सत्त्वान् बुद्धबोधिसत्त्वरूपेणालङ्कृत्य तद्बुद्धिं प्रविश्य पुनरा-

¹ N देशे ।

² AC omit.

³ AC अकारपरि ।

गत्य रश्मिसमूहं बीजे प्रविशन्तं भावयेत् । तत् सर्व्वं
 परिणम्य संग्रामतारिणीं देवीं पीतवर्णां मनोरमां चतु-
 र्वक्त्रभुजां क्रुद्धां प्रत्यालौढां लम्बोदरीं शुभां रक्तवर्त्तुल-
 चिनेत्रां सुनीलाम्बरधारिणीं असिचक्रसन्ध्यहस्तां वामाभ्यां
 तर्जनीपाशकृष्णवज्राङ्कितश्वेतमूपलधरां वामाङ्गास्त्रिष्ट-
 चिश्रलां प्रथमं पीताननां वामे रक्तेतरसितां ऊर्ध्वविहृत-
 धूमाभां रक्तपिङ्गोर्ध्वजटावद्धां कपालपञ्चशोभनां पद्म-
 स्रव्यमध्यस्थां आत्मानं भावयेत् स्थिरम् । एवं समयसत्त्वं
 निष्पाद्य सर्व्वस्यहृद्बीजरश्मिना ज्ञानसत्त्वमानीय सम्पूज्य
 जः हुं वं ह्रीः एभिरश्वरैराकृष्य प्रवेश्य बद्धा वशं नयेत् ।
 ततस्तथागतान् याचयेत्— अभिषिञ्चन्तु मां सर्व्व-
 तथागताः । ततोऽश्लोभ्यादिभिः तथागतैः स्वहृदयात्
 विस्फारितपञ्चामृतपरिपूरितं कनककलशहस्तैरभिषिच्य-
 मानमात्मानं भावयेत् । तत्रेयं अभिषेकगाथा—

अभिषेकं महावज्रं त्रैधातुकनमस्कृतम् ।

ददामि सर्व्वबुद्धानां त्रिगुह्यालयसम्भवम् ॥

ॐ सर्व्वतथागताभिषेकसमयश्रिये आः हुं स्वाहा ।
 ततः परिशिष्टपानौयं परिणम्य मुकुटे अश्लोभ्यो जायते ।

मन्त्रमावर्त्तयेन्नित्यं सत्यवादी दयापरः ।

ॐ भगवति ध्वजाग्रकेयूरे परसैन्यविध्वंसनकरि
 स्वसैन्यपरिपालनि ऊर्णामुखि ख ख खाहि खाहि पर-
 सैन्यं अनन्तमुखेन अनन्तभुजेन प्रहर प्रहर हुं हुं फट्
 फट् स्वाहा— हृदयमन्त्रः । ॐ सर्व्वग्रहनक्षत्रध्यामी

आवाह— उपहृदयमन्त्रः । मात्सामन्त्रस्तु धारण्यां द्रष्टव्यः ।

कृत्वा वः सर्वसत्त्वार्थः सिद्धिर्दत्ता यथानुगा ।

गच्छध्वं बुद्धविषयं पुनरागमनाय मुः ॥

इत्यनेन मन्त्रेण विसर्जयित्वा विहरेत् ।

॥ इति ध्वजाग्रकेयूरासाधनं समाप्तम् ।

। कर्तारियं पण्डितमध्यमकरुचेर्द्धर्माकरमतेः ॥

211.

नम आर्योष्णीषविजग्रायै ।

प्रथमं तावन्मन्त्री मुखशौचादिकं कृत्वा सुखासनोप-
विष्टः चतुर्ब्रह्मविहारान् भावयेत् । तदनन्तरं स्वहृद्यकार-
परिणतं चन्द्रमण्डलं ध्यात्वा तदुपरि सितभ्रुंकारं दृष्ट्वा
तद्भिनिर्गतरश्मिसमूहैर्जगदवभास्य पुरतः सर्वबुद्धबोधि-
सत्त्वान् विचिन्त्य पूजापापदेशनादिकं कुर्यात् । ततः
ॐ श्रुत्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहम् । ततः पुनरपि
स्वहृदीन्दौ पङ्कारजं विश्वदलकमलं ध्यात्वा तदुपरि
चन्द्रबिम्बमध्यशंसितभ्रुंकारं दृष्ट्वा तत्परिणतां उष्णीष-
विजग्रां वैत्यगुहान्तःस्थां सितवर्णां त्रिमुखां त्रिनेत्रां अष्ट-
लङ्कारभूषितां विश्वदलकमलचन्द्रस्थां बद्ध-
प्रथमसितवदनां दक्षिणे पीतमुखां वामे
दक्षिणचतुर्भुजेषु विश्ववज्र-
वामचतुर्भुजेषु

धनुःतर्जनीपाशअभयभद्रघटहस्तां वैरोचनमुकुटिनीं
दिव्यवसनपरिधानोत्तरीयां सितप्रभामालिनीं पश्येत् ।

तस्या दक्षिणे लोकेश्वरो वामे पद्मधारी दक्षिणे चामर-
हस्तः, वामे वज्रपाणिः कुवलयदलश्यामः वामे कुवलयस्थ-
वज्रधारी दक्षिणे चामरहस्तः । एतौ निष्कलौ चिन्तनीयौ ।
ततः पूर्वदक्षिणपश्चिमोत्तरेषु अचलटकिंराजनीलदण्ड-
महाबलाः । सर्वे नीला द्विभुजा एकमुखाः चिनेचाः
प्रत्यालौढा व्याघ्रचर्माम्बरा ऊर्ध्वकेशा अष्टनागाभरणा
विश्वदलकमलसूर्याक्रान्ता वामे तर्जनीपाशहस्ता
दक्षिणे खड्गअङ्कुशवज्रदण्डहस्ता भावनीयाः । उपरि
शुद्धावासकायिकौ देवपुत्रौ चिन्तनीयौ पूर्णकुम्भमृतामृतं
प्रवर्षमाणौ ।

एवं सपरिवारां भगवतीं ध्यात्वा न्यासं कुर्यात् । ॐ
शिरसि, आः कण्ठे, हुँकारं हृदये, वाँ ललाटे, ह्रीः
नाभौ, अं अः पादयोः । ततो मुद्रां बन्धयेत् सम्पुटाञ्जलिं
कृत्वा तर्जन्यौ सङ्कोच्य । ज्येष्ठाङ्गुष्ठाभ्यां माधुकारं दत्त्वा
ॐकारत्रयसहितां धारणीमेकवारमावर्त्य पश्चात् विना
मुद्रया आवर्त्तयेत् । ॐ भ्रुँ स्वाहा—हृदयमन्त्रः । ॐ
अमृतायुर्ददे स्वाहा—उपहृदयामन्त्रः । ॐ अमिते
अमितोद्भवे अमितचक्रान्ते अमितगात्रे अमितगामिनि
अमितायुर्ददे गगनकीर्त्तिकरि सर्वल्लोकेश्वर्यकरौये
स्वाहा—इति मालामन्त्रः ।

॥ आर्य्योष्णीषविजयासाधनं समाप्तम् ॥

212.

प्रसूय पद्मं जगन्नाथं ध्यानासक्तजगत्प्रियम् ।
 उष्णीषाराधनं वक्ष्ये स्वस्मर'णाय साधनम् ॥
 कश्चिद् देशे विहारे वा भूधरादौ मनोरमे ।
 सुकुमारासनासीनो योगी चित्ते विचिन्तयेत् ॥
 सत्त्वानां शङ्करं तच्च सधुंकारं स्फुरत्प्रभम् ।
 बुद्धान् तस्यावभासेन पूजयेत् त्र्यध्ववर्त्तिनः ॥
 सम्पूज्य पुरतस्तेषां पापं कायादिकर्मजम् ।
 कृतादिभेदसञ्जातं देशयेदुपदेशवित् ॥
 अनुमोद्यं शुभं सर्व्वं तत्प्रसूतं विशोधयेत् ।
 चिरत्नशरणं गच्छेत् सप्रपञ्चं यथाक्रमम् ॥
 उपदेशं दृढीकृत्य यावदाबोधिसाधनम् ।
 आलम्ब्य कृपया सत्त्वान् बोधिचित्तं विभावयेत् ॥
 निर्मितं च निरालम्बं निःस्वभावं खधातुवत् ।
 तच्चाकारोद्भवाम्भोजस्थिते शीतांशुमण्डले ॥
 देवीं तद्बीजसम्भूतां चिमुखीं च चिलोचनाम् ।
 नवयौवनसम्पन्नां शृङ्गारादिरसास्पदाम् ॥
 सर्व्वबुद्ध्युणाकीर्णां सर्व्वालङ्कारभूषिताम् ।
 प्रभासौरुह'सर्व्वाशां शरङ्गगनसन्निभाम् ॥
 जाम्बूनदप्रभाकारां शान्तसव्याननोज्ज्वलाम् ।
 प्रलयाम्भोधरोद्भासिभीमतीव्रतराननाम् ॥

विश्वहृदयसंसक्तकुलिशं सव्यपाणिना ।
 द्वितीयेनाम्बुजासीनं बुद्धमन्येन मार्गणम् ॥
 वरदानं चतुर्थेन वामेनापि यथाक्रमम् ।
 तर्जनीनिहितं पाशं चापं चापि तथाभयम् ॥
 दधानां पूर्णकुम्भं च ध्यायात् चैत्यगुहालयाम् ।
 सबीजं चिन्तयेत् पद्मं तद्बृदिस्थमनुत्तरम् ॥
 तस्य शुक्लप्रभाजालचोदनाशीलितं नभः ।
 बुद्धमेधैर्महाव्यूहैर्बोधिसत्त्वैः समन्ततः ॥
 महाकृपात्मकास्तेऽपि मन्त्रेण अध्ववर्त्तिनः ।
 चिन्तनीयाः प्रयत्नेन सदा सेकप्रदायिनः ॥
 चैत्यान्तर्गतमेकारं चामाकारं प्रभास्वरम् ।
 हुं ह्रीः अं अः इत्येतद् बीजजातं यथाक्रमम् ॥
 शिखाललाटकण्ठस्थं हृन्नाभिचरणस्थितम् ।
 चन्द्रमण्डलमध्यस्थं ध्यायात् योगी महेश्वरम् ॥
 शरदिन्दुप्रभाकारौ स्फुरद्गभस्तिमालिनौ ।
 कमलवज्रसम्भूतौ सव्ये चामरधारिणौ ॥
 पद्मवज्रधरौ तस्याः पार्श्वयोः सव्यवामयोः ।
 केकरं पुरतोऽत्युग्रं टक्किराजं च दक्षिणे ॥
 नीलदण्डं तु पृष्ठस्थं वामे महाबलं न्यसेत् ।
 कृपाणाङ्कुशसद्वज्रदण्डसम्भूतपाणयः ॥
 सद्विद्युद्वज्रसम्पातप्रलयाम्भोदनिःस्वनाः ।
 ग्रीष्मार्कनयनालोकदुष्टप्राणहरा अमी ॥

सद्ये तर्जनीकापाशैरवस्यकरोद्यताः ।
 ज्वालामालाकुला ध्येया विश्वपद्मार्कमण्डले ॥
 इत्थमहर्निशं मन्त्री भावयेद् यस्तु योगवित् ।
 स प्राप्नोत्यचिराद् बोधिं वज्रयानप्रवर्त्तनीम् ॥

॥ इत्युष्णीषविजयासाधनम् ॥

213.

वसुधारायै नमः ।

पूर्ववच्छून्यतापर्यन्तं विभाव्य भटिति जम्भलरूप-
 मात्मानं ध्यात्वा स्वहृदये चन्द्रमण्डलमध्ये वङ्कारबीज-
 निर्जातां (वसुधारां भगवतीं ध्यायात् कनकवर्णां
 सकलालङ्कारवतीं द्विरष्टवर्षाकृतिं दक्षिणकरेण वरदां
 वामकरेण धान्यमञ्जरौधरामक्षोभ्यधारिणीम् । पुरतो
 भगवतीं श्रीवसुन्धरां दक्षिणतो वसुश्रियं पश्चिमतः श्रीवसु-
 मुखीं वामतो वसुमतिश्रियम् । एताश्चाद्याक्षरबीजाः स्वना-
 यिकासमानरूपाश्चिन्तनीयाः ।) एवं विभाव्य मन्त्र-
 मावर्त्तयेत्— ॐ वसुधारिणि स्वाहा, ॐ वसु स्वाहा,
 ॐ वसुश्रिये स्वाहा, ॐ वसुमुखि स्वाहा, ॐ वसु-
 मतिश्रिये स्वाहा । प्रत्यहं गोमयेन द्विहस्तप्रमाणं चतु-
 रसं मण्डलकं कृत्वा त्रिसन्ध्यं सुगन्धिकुसुमैरभ्यर्च्य सकल-

1 AC सर्वे ।

2 C वन्तः ।

3 N ध्यात्वा ।

* A has वसुधारां वरदां again.

चतुष्टयं जपन्ती प्राप्स्यत्यर्थं । यत्पि पूजयति । यथा-
नान्यकसुमानां चतुष्टयं । तदा महती श्रीर्भवति ।

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

100

अथ अर्चनं भावयितुमिच्छति, तदा सर्वमेव
पूर्ववत् । पञ्चमस्य तृतीयकं बीजं अर्हन्द्बिन्दु-
भूषितं तेनैव लघ्वन्नां (वसुधारां पीतवर्णां धान्य-
मञ्जरौ नानारत्नवर्षमाणघटशामहस्तां दक्षिणेन वरदां
सर्वालङ्कारभूषितां सखीजनपरिरुतां भावयेत्) अहमेव
वसुधारेति । हस्तद्वयेन मुष्टिं बद्धा मध्यमातृतीयपर्वभाग्या
वसुधारामुद्वेगम् । ततो जापं कुर्यात्—ॐ श्रीवसुनिधान-
देवे स्वाहा । 'पट्टगतां भगवतीं अवतार्य महतीं पूजां
कृत्वा भावयेत् स्वपेच्च । ततः सिद्धा भवति 'भगवती' ।

॥ वसुधारासाधनम् ।

215.

पूर्वोक्तविधानेन पीतवङ्कारपरिखतां (द्विभुजैकमुखीं)
पीता नवयोवनाभरणवस्त्रविभूषितां धान्यमङ्करीनामा
रत्नवपधटवामहस्तां दक्षिणेन वरदां अनेकतन्त्रीजनपरि-
वृतां विश्वपद्मचन्द्रासनस्थां रत्नसम्भवमुकुटिणीं) सवीर-

B' पृ० ।

N

AN read वामे after this

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

हृदयां भटिति निष्पाद्य मुद्रां बन्धयेत् । हस्तद्वयेन मुष्टिं
कृत्वा मध्यमा तृतीयपर्व्वभग्ना— वसुधारामुद्रा । ततः
ॐ वसुधारा रत्ननिधानक्षेत्रे स्वाहा इति मन्त्रं जपेत् ।

॥ वसुधारासाधनम् ॥

216.

वसुधारायाः पटस्य प्रतिमाया वा अग्रतश्चन्दनेन चतु-
रसं मण्डलकं कृत्वा तत्र भगवतीं मनसाऽऽरोप्य पूजयित्वा
चन्दनालिप्तपाणिः वसुधारा^१धारणीपुस्तकं^२ सूत्रावबद्ध-
कुसुममालां पुरतः स्थापितोदकभाजनेन निक्षिप्य सर्व्व-
सत्त्वेषु महामैत्रीचित्तमालम्ब्याभिमतसिद्धौ हृदयमाधाय
वसुधाराधारणीं पठेत् । पठंश्च^३ स्वाहान्वितमन्त्राणां
स्वाहाशब्दमुच्चारयन् सितपुष्पदूर्वासहिताक्षतं तण्डुला-
न्युदकभाजने दद्यात् षण्मासं यावत् । पाठावसाने च
शुचिग्रदेशे तदुदकं विसर्ज्जयेदिति ।

॥ वसुधाराधारण्यपदेशः ॥

217.

नमो वज्रवाराह्यै ।

प्रातरुत्थाय योगी मुखशौचादिकं कृत्वा समयगुलिकां
मुखे प्रक्षिप्य गिरिगह्वरादिमनोरमे स्थाने विश्ववज्रा-
सनासीन आलिकालिं वारचयमुच्चार्य अहं वज्रवाराह्यौ
भूत्वा तटाकारं जगत् सर्वं करिष्यामीति कृतनिश्चयः
स्वहृदकक्षय्यं रक्तवँकारं पश्येत् । तदीयरक्तरश्मिभिः
प्रक्षयानलदुःसहैरकनिष्ठभुवनवर्तिनीं वज्रवाराह्यौ वक्ष्य-
माणभुजाभ्यां गुरुबुद्धबोधिसत्त्वांश्चानीयाकाशे पुरतः
संस्थाप्य हृद्ग्रन्थिनिर्गतपूजाभिः सम्पूज्य च तदग्रतः
पादपद्मना पुण्यानुमोदना पुण्यपरिणामना विशरणगमन-
बोधिचित्तोत्थादादिकं कृत्वा चतुर्ब्रह्मविहारान् विभाव्य
ततः ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहमिति मन्त्रार्थ-
भाष्यवीकृत्यन् मुहूर्तमप्रतिष्ठरूपेण तिष्ठेत् पूर्वप्रणिधान-
वशात् । समाधेर्युत्थाय आकाशे यँरँवँलँपरिणतानि
प्रदुस्त्रिजोषवर्तुलचतुरस्राणि हरिनीलरक्तश्वेतानि चतु-
र्भ्यहाभुतस्यङ्गानि उपर्युपरि पश्येत् । तदुपरि सुँकार-
सञ्चारं सुमेहं चतुरस्रं च चतूरत्नमयं अष्टशृङ्गोपशोभितं
विविक्तं तदुपरि ॐ मेदिनी वज्रीभव वज्रबन्ध हुँ, ॐ
वज्रप्राकार हुँ वँ हुँ, ॐ वज्रपञ्जर हुँ पँ हुँ, ॐ वज्रवितान
हुँ खँ हुँ, ॐ वज्रशरजाल चाँ शँ चाँ, ॐ वज्रज्वालानलार्क

1 ANC गृह्णि० ।

2 A ०८३

3 Ab adds व्यकरणसम्बर ।

4 AC omit पुण्यपरिणामना ।

5 N adds तथा शून्यताज्ञानवज्रस्वभावाः सर्वधर्माः ।

6 A ०८० ।

7 Ab ०वज्राकाराणां ।

हुँ हुँ हुँ— एतैर्मन्त्रैर्वज्रभूम्यादिषट्कं विधाय तदभ्यन्तरे चतुरसादिसर्वलक्षणसंयुक्तं कूटागारं विचिन्त्य तन्मध्ये रक्तपङ्कारजमष्टदलपद्मं तद्वरटके आलिकालिपरिणतचन्द्र-सूर्यसम्पुटमध्ये रक्तवज्रान्तर्गतं रक्तवङ्कारं प्रकृतिप्रभास्वरं पश्येत् । एतत्सर्वपरिणामेनात्मानं भगवतीं वज्र-वाराहौ दाडिमकुसुमप्रस्थां द्विभुजां दक्षिणेन वज्र-तर्ज्जनिकाकरां वामेन करोटकखट्वाङ्गधरां एकाननां चिनेचां मुक्तकेशां पण्मुद्रामुद्रितां दिगम्बरां पञ्चज्ञाना-त्मिकां सहजानन्दस्वभावां प्रत्यालीढपदाक्रान्तभैरवकाल-रात्रिकां सार्द्रमुण्डमालालङ्कृतगात्रां स्रवद्रुधिरं पिबन्तीं भावयेत् ।

तथा पूर्वादिचतुर्दशेषु यथाक्रमं वामावर्त्तेन डाकिनौ-लामाखण्डरोहारूपिणीः कृष्णश्यामरक्तगौराः ; एता एकवक्त्राः चतुर्भुजा वामे कपालखट्वाङ्गकपालहस्ताः दक्षिणे डमरुकार्त्तिकाः चिनेचा मुक्तकेशा नगा आलीढासन-संस्थिताः पञ्चमुद्राविभूषिता भावयेत् । विदिग्दलेषु चत्वारि बोधिचित्तादिपूर्णानि कपालानि विचिन्तयेत् ।

तदनु भगवतीहृद्बीजविनिर्गतरश्मिभिर्जःकारेण ज्ञान-चक्रमानीय हुँकारेण स्वसमयचक्रजले जलमिव प्रवेश्य वङ्कारेण बन्धनं होःकारेण तोषणं कुर्यात् । ततः अहुँखँ-आःडाँडँकारेणायतनानि बोधयेत् । षड्देवा

¹ A •टाङ्गा• ।

² Ab reads दक्षिणेन...•खट्वाङ्गधरां after सहजानन्दस्वभावां ।

³ A •मुकुट• ।

⁴ ANC सार्द्रं ।

⁵ A •विषं• ।

⁶ Ab होँ हँ, C हाँ हँ, A हाँ जँ ।

⁷ A बहे• ।

मन्त्रपदैर्भगवतीं कवचयेत् । ॐ वं नाभौ, ह्रीं यां
हृदि, ह्रीं मों वक्त्रे, ह्रं ह्रीं मूर्ध्नि, हुं हुं शिखायां, फट्
फट् सर्वाङ्गेष्वस्त्रम् । ततो भगवतीकायवाक्चित्तपथेषु ॐ
आः हुं इत्यर्पयेत् । ध्यानात् खिन्नो मन्त्रं जपेत् । तच्च
मन्त्रः— ॐ वज्रवैरोचनीये हुं हुं फट् स्वाहा । विसन्धं
बलिपूर्वकं भगवतीं भावयेत् । भावयन् भगवतीरूपेण
सर्वदा विहरेदिति ।

॥ वज्रवाराहीसाधनं समाप्तम् ॥

॥ कृतिरियं महापण्डितावधूतश्रीमद्वय-
वज्रपादानामिति ॥

218.

नमो वज्रवाराह्यै ।

कुमतिदहनदक्षां ध्वस्तदौर्वाच्यपक्षां
विषहतजनराशेर्हैल्योपात्तमोक्षाम् ।

प्रशममुखसमृद्धां वज्रवाराहिदेवीं

लिखति निचयमस्याः कोकदन्तो हि नत्वा ॥

तच्चार्जयामावशेषायां रजन्यां^१ विधिनोत्थितः कश्चित्
शमशानादौ मनोऽनुकूले स्थाने सञ्चन्दनाद्युपलभिते नाना-
पुष्पप्रकरोपशोभिते साक्षात् शवासने वा यथासुखमुपविश्य
मैत्र्यादिभावनापूर्वकं स्वहृदि 'अकारजस्र्यमण्डले

^१ C omits. ^२ ANAb वे ^३ ANC विहरन् । ^४ A 'दौर्वाच्य' ।

^५ A omits a considerable portion of the *Sādhana* and resumes again after चारयन्ती in the middle of the *Dhyāna* (p. 428, l. 15).

सितश्रीःकारज^१रश्मिजालैः प्रकाशीकृत्य वज्रवाराहौ-
 प्रमुखगुरुयोगिनीबोधिसत्त्वतथागतान् यथास्थाने पुरः
 संवीक्ष्य हृद्बीजनिर्गत-प्रचण्डा-चण्डाक्षौ-प्रभावती-महा-
 नाशा - वीरमती - खर्व्वरी - लङ्केश्वरी - द्रुमच्छाया - चित्त-
 चक्राष्टाभिः ; ऐरावती - महाभैरवा - वायुवेगा - सुराभक्षौ -
 श्यामादेवी-सुभद्रा-हयकर्णा-खगानना - वाक्चक्राष्टाभिः ;
 चक्रवेगा-खण्डरोहा-शौण्डिनी-चक्रवर्त्मिणी-सुवीरा-महा-
 बला - चक्रवर्त्तिनी - महावीर्या - कायचक्राष्टाभिः^२ ; नील-
 रक्तसितवर्णाभिः अक्षोभ्यामिताभवैरोचनशिरोधराभिः,
 चन्द्रासनचिनेत्रपञ्चमुद्राधराभिः, वज्रपद्मचक्रकपालमाला-
 ववङ्गविशिखालङ्कृतशिरोभिः, कर्त्तिकपालखट्वाङ्गान्वित-
 पूजाव्यग्रकरपल्लवाभिः, अर्घादिपुरःसरं पूजयित्वा वन्दना-
 पापदेशनाअकरणसंवरपुण्यानुमोदनात्रिशरणगमनबोधि-
 चित्तोत्पादमार्गाश्रयणआत्मभावनिर्यातनाअध्येषणाया-
 चना विधिवद् विधाय पुण्यं परिणाम्य शून्यताज्ञानप्रति-
 पत्तये शिरसि सम्पुटाञ्जलिं^३ कृत्वा गाथापाठपूर्व्वकं
 तथागतान् अध्येषयेत् । तत्रेयं गाथा— ॐ सर्व्वतथा-
 गताः शंसिताः सर्व्वसत्त्वानां सर्व्वसिद्धयः संपद्यन्तां
 सर्व्वतथागताश्चाधितिष्ठन्तु ॐ स्वभावशुद्धाः सर्व्वधर्म्माः
 स्वभावशुद्धोऽहमिति । तदनन्तरं पूज्यपूजापूजकान्
 सर्व्वधर्म्मांश्च शून्यानिमित्ताप्रणिहिताकारेण स्वप्न-
 प्रत्ययवत् प्रत्यात्मवेद्यमधिमुञ्चन् हृन्मन्त्र^४किरणजालै-

^१ N घोः० ।

^२ N adds •क्रोःकारज० again.

^३ BC पुनः ।

^४ N adds देवीभिः after this.

^५ C अर्घाः ।

^६ C वद्धा ।

^७ B •जालकिरण्यौ ।

निराभासीकृत्य ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहमित्य-
हङ्कारं कुर्यात् ।

ततः स्वचित्तं रक्तपङ्कारूपेण परिनिष्पन्नं तत् परि-
णम्य ^१रक्तपद्मोपरि अङ्कारजतरणिमण्डले सितहृ-
कारेण सूर्यस्थङ्गीःकाराधिष्ठितारूपपञ्चसूचिकवज्रं ध्यात्वा
स्फुरणसंहरणपूर्वकं तत्परिणतां षोडशवर्षाकारां शर-
दिन्दुधवलां रक्तवर्तुलचिनेत्रां ईषदंष्ट्राकरालवदनां नाना-
कुसुमविराजितमुक्तकेशार्द्धबद्धविराजितां कृष्णवज्रावली-
द्वयमध्योक्तकपालमालाबद्धचिशिखां चक्रीकुण्डलकण्ठी-
रुचकमेखलालङ्कृतां विलसन्निपताकोज्ज्वलसव्यकरपञ्चव-
स्थितपूर्वोक्तवज्रेण अज्ञानपुरुषस्य भयानुविधायिनीं अव-
मथ्येन अध एकसू[चि]कोर्ध्वकृष्णपञ्चसू[चि]कसितदण्डानु-
गतशुष्कसार्द्रशिरोविश्ववज्रकनककलशमूलविनिर्गतरण-
त्सूक्ष्मघण्टिकान्वितविश्वपताकाविराजितबाहुदण्डासंसक्त-
खट्वाङ्गं चतुर्भारास्तृगापूर्णपद्मभाजनं धारयन्तीं क्षरद्रुधिर-
सार्द्रान्वग्रथितपञ्चाशच्छिरोमालाप्रलम्बिनीं रक्तपद्मोपरि
सूर्यस्थानपुरुषे आलीढपदस्थां विवस्त्रां प्रचण्डसूर्य-
प्रभा ^२सममालिनीं प्रतिबिम्बसमां शृङ्गारादिरसोपेतां
नाना ^३वर्णैर्दशदिक्षु जगदर्थपरां सूर्यस्थङ्गीःकाराधि-
ष्ठिता ^४वज्रहृदयां वज्रवाराहीमात्मानं ध्यायात् ।
ततो ^५वज्रवज्रमजालैः सर्वसत्त्वान् तद्रूपापन्नां निष्पाद्य
आत्मानं प्रवेश्याहमेव भगवती वज्रवाराहीत्यहङ्कारं

^१ C reads: रक्तपद्मो....तत्परिणतां after •कुसुमविराजित•

^२ B adds: सूर्य after this.

^३ C •वज्र• ।

^४ N •वज्रा• ।

^५ N •समतापन• ।

तदनु^१ स्वनाभौ विश्वपद्मारुणसूर्य्यमण्डले सित-
ह्रीःकारं दृष्ट्वा तन्मन्त्रमालामक्षसूत्राकारां सितां चक्र-
भ्रमणयोगेन वदनविवरेण निश्चार्य्य बुद्धगुणगणमणिमन्त्रौ-
पधिचन्द्रतारालिपिशास्त्रकलादिप्रभावमादाय नाभिविवरे
प्रविशन्तीं स्वपरेषां सर्वाज्ञानदहनात्मिकां ध्यायात् ।
ततो हृद्बीजरश्मिसञ्चोदितगगनस्थां ज्ञान^२देवीं पुरतो
दृष्ट्वा पूर्वोक्तदेवीगणैरर्घ्यादिपुरःसरं पूजयित्वा फेत्कार-
मन्त्रपाठपूर्वकं ज्वालामुद्रां बद्धा ललाटे वामावर्त्तेन
आमयन् तामावाहयेत् । तत्र एकलोलौभावात्मन्त्रा-
हङ्कारं कुर्यात् । तत्रायं मन्त्रः— ॐ योगशुद्धाः सर्वधर्माः
योगशुद्धोऽहम् । ततस्तद्द्वीजसञ्चोदितान् गगनस्थान्
अक्षोभ्यादितथागतानानीय तैः पञ्चामृतभृतपञ्चतथा-
गतात्मककलशैः तन्निर्मितनानातूर्य्यशङ्खमृदङ्गपणववीणा-
वेणुगीतध्वनिभिः देवासुरैश्च जोजोत्कारपरायणैः कुङ्कुम-
कर्पूरकन्दरीसुगन्धिकुसुमप्रवर्षिभिः—

यथा हि जातमात्रेण स्नापिताः सर्व्वतथागताः ।

तथाहं स्नापयिष्यामि शुद्धं तु दिव्येन वारिणा ॥

गाथां पठन्तीभिरात्मानमभिषिच्य ॐ सर्व्वतथागता-
भिषेक^३समयत्रिये हुँ इत्यनेनाधिष्ठाय तां विश्वपद्म-
सूर्य्यस्थाक्षोभ्याधिष्ठितशिरस्कां चिन्तयेत् । ततस्तन्निर्मित^४-
प्रचण्डादिदेवीभिः तन्निर्मितनानाविधपूजाभिः आत्मान-
मभिपूज्य वक्ष्यमाणक्रमेणामृतास्वादं कृत्वा यावदिच्छं

^१ A तदत्र ।

^२ A ०सप्रभा०, C ०शुभ० ।

^३ B ०स्नाज्ञान० ।

^४ C हे० ।

^५ A ०समधि० ।

^६ AC omit ०प्रचण्डादिदेवीभिः तन्निर्मित० ।

ध्यात्वा स्फुरणसंहरणपूर्वकं द्रुतादिदोषरहितं मन्त्रं जपेत्। तत्रायं मन्त्रः—ह्रीः। यदा उत्थातुकामः तदा मन्त्रमालां नाभिस्थह्रीःकारे अन्तर्भाव्य पूजापुरःसरं प्रणिधानं विधाय पुण्यं परिणाम्य शताक्षरं च त्रिधोच्चार्य देव्यहङ्कारमुद्बहन् सर्वधर्मांश्च तद्रूपापन्नान् पश्यन् यथासुखं विहरेदिति।

तत्रायं शताक्षरमन्त्रः— (ॐ आः) ॐ वज्रसत्त्व समयमनुपालय वज्रसत्त्वत्वेनोपतिष्ठ दृढो मे भव सुतोष्यो मे भव सुपोष्यो मे भव अनुरक्तो मे भव सर्वसिद्धिं मे प्रयच्छ सर्वकर्मसु च मे चित्तं श्रेयः कुरु हुँ हहहह ह्रीः भगवन् सर्वतथागतवज्र मा मे मुञ्च वज्रीभव महासमयसत्त्व आः (हुँ) इति।

सन्धान्तरेऽपि भूटिति देव्याकारमभिमुखीकृत्य पूजादि-पुरःसरं यावदिच्छं विभाव्य प्राग्वन्मन्त्रं जप्त्वा पूर्ववत् सर्वं कुर्यात्। अर्द्धरात्रिसन्ध्यायां तु पूर्ववत् सर्वं कृत्वा शयनकाले शिरःस्थाने गुरुबुद्धबोधिसत्त्वान् दृष्ट्वा सम्पूज्य अष्टाङ्गपातप्रणामाशयेन सिंहशय्यायां सुष्यात्। ततः प्रभातसन्ध्यायां देवीप्रबोधितः सन् पूर्ववत् सर्वं कुर्यादिति। यद्वा अनेन क्रमेण क्वचित् प्रदेशे शवपर्यङ्केन सुखासनोपविष्टः कृपयाऽवलम्ब्य सर्वसत्त्वान् पापदेशनामारभ्य यावद्विचिन्तात्पादपूर्वकं आःकारपरिणतायां स्वजिह्वायां पद्मदलाकारायां ह्रीःकारं ज्वलद्भासुरं यावदिच्छं विभाव्य स्थिरीकृत्य शताङ्गुलिकामालाक्ष्मणेन

¹ AC •रोऽन्तः।

² AC सुष्येत्।

³ AC वावदाबोधिः।

चिसन्ध्यं चतुःसन्ध्यं जपेत् योगी । सुषुप्सुः पूर्वविधिना
 सुष्यात् । एवं जपभावनात्मको विधिवत् लब्धानुज्ञो
 अष्टलोकधर्म्मनिर्मुक्तः आहः समयसंवरस्थः कृपावान्
 कल्याणमिचाराधनतत्परो योगी सप्तलक्षजापेन सर्व-
 शास्त्रकलाकलापेषु अभिज्ञो भवति । मेधावी शूरो
 विशारदः पर्यदनभिभवनीयो वादी च भवति । ज्वरगर-
 विषडाकिन्यादिभिरनुपद्रुतो भवति । यद् भक्षयति तदमृतं
 भवति । सिद्धे सति मन्त्रजापेऽस्मिन् एतन्मन्त्राभि-
 मन्त्रिता कठिनी यस्यैव हस्ते दीयते स सर्वोऽपि कवि-
 र्भवति । तस्य गन्धमात्रेण पद्मगादयः सन्निहिता न
 भवन्ति । एभिरुपद्रवैरुपद्रुतानामन्त्रेषामपि सर्वोपकार-
 समर्थो भवति । किं बहुनोक्तेन मयापि जडधिया शास्त्रे
 अक्षतक्लेशेन विक्षिप्तचेतसा अस्य मन्त्रस्य लक्षद्वयजापेन
 इदं प्रज्ञालोकसाधनं कृतम् । ये पुनः स्थिरचेतसः अनन्त-
 रोक्तगुणैर्युक्ता भवन्ति तेषां सुतरां सिद्धिः स्यादिति ।

॥ प्रज्ञालोकसाधनं समाप्तम् ॥

^१ AC सुसप्तः ।

^२ B अष्ट० ।

^३ ANC परिषद० ।

^४ ANC नविधिः ।

^५ ANB स्वपेत् ।

^६ AC चाभि० ।

^७ ANC वेग ।

219.

सत्त्वान् वशीकृत्य चतुरार्यसत्येऽवतारणाय वक्ष्यविधि-
रुच्यते । ततः पूर्वोक्तक्रमेण निष्पन्नां भगवतीं एवं रक्त-
बीजचिह्नपरिणामतो रक्तवर्णां विभाव्य सम्पूज्य स्तुतिं
कुर्यात् अशोभ्यवज्रत्यादिगाथाभिः । चित्तत्वनिर्याताधो-
मुखकरोटत्रयोपरि रक्तआःकारजवज्रपद्मभाण्डे दश-
समयान् षोडशस्वरककारादिचतुस्त्रिंशद्यन्त्रनैरधिष्ठिता-
नधो यैरपरिणतवाय्वग्निमण्डलाभ्यां ज्वालानलतापनं
कृत्वा समयन्यस्तबीजरश्मिचोदिततथागतसमूहान् आनीय
तच्चान्तर्भाव्य आद्यस्वरजातचन्द्रोपरि हुंकारजचन्द्रस्थं
तदधिष्ठितसितपञ्चसूचिकवज्रस्फुरितरश्मिजालैर्वज्रधर-
मपि चन्द्रवज्रस्य च प्रवेशात्, उत्पातकताविचिकित्सादि-
दोषापगते तदुपरि ॐकारं ध्यात्वा तत्किरणैस्तथा-
गतानमृतरूपापन्नान् नानालोकधातुस्थानमृतमपि तच्च
प्रवेश्य प्रणवस्य च प्रवेशात् । यथावन्निष्यन्नममृतं दृष्ट्वा
वारचयं चित्तत्त्वैरधिष्ठाय विधिवदमृतास्वादं कृत्वा याव-
दिच्छं विभाव्य स्वनामाक्षरपरिणतं साध्यं पुरोवर्तिनं
दृष्ट्वा तन्मन्त्रमालानिर्गतरश्मिभिः तमानीय तच्चान्तर्भाव्य
तस्य चित्तं मकारपरिणतं आरक्तचन्द्रमण्डलाकारं ध्यात्वा
तन्मन्त्रमालानिर्गतां देवीं रक्तवर्णां वामकरेण ह्रीःकार-
पाशधरां दक्षिणकरेण रक्तोत्पलकलिकानिभवज्ज्वालाशधरां

¹ ANC omits ०वच्च० ।

² AC तान् दृष्ट्वा ।

³ B ०चन्द्रमण्डलो० ।

⁴ B ०त्पातकता० ।

⁵ B ०माकार० ।

⁶ AC ०सततया ।

⁷ AC ०मय्या० ।

साध्यपुरोवर्तिनौ दृष्ट्वा ॐ आः ह्रीः अमुकस्य चित्तमा-
कर्षय हुँ जः इति तामाज्ञापयति योगी । ततः सा देवी
विधिवत् प्रविश्य पाशेन संवेष्ट्याङ्गुशेन चोदयन्ती यथा-
वदानीय स्वचित्ते प्रवेशयेत् । देवी तु मन्त्रमालान्तर्गता
द्रष्टव्या । ततस्तं मुक्तशिरः विह्वलं विह्वलं गलं (?)
रन्तुकामेच्छया एकान्तपरवशीभूतं कृतकरपुटाञ्जलिकं
साधकाभिमुखं किं करोमीति [ब्रूते] ।

॥ वज्रवाराहीसाधनं समाप्तम् ॥

220.

दिगम्बरा मुक्तकेशो वज्रवाराही नाभिर्दृष्ट्वा कान्तिं
कपालधारिणी नृत्यन्ती चिन्त्या । वश्यं भवतीति ।

॥ वज्रवाराह्या वश्यविधिः ॥

221.

ॐ नमो भगवत्यै आर्य्यवज्रवाराह्यै ।

अथातो भगवतीनां गुह्येश्वरीणां सर्वदेवतीनां महा-
धियानां—

महान्तं च महागुह्यं महामायां महेश्वरीम् ।
चैलोक्यं मन्दर त्र्यंषा चैलोक्यं सृजते पुनः ॥
गुह्यकायामियं माता महामायेति विश्रुता ।
चैलोक्यवामनौ विद्या प्रपद्येयं महेश्वरी ॥
यथा विज्ञातमात्रया विद्यया साधकेश्वरः ।
सदेवगन्धर्वगणान् सयक्षासुरमानुषान् ॥
विद्याधरपिशाचांश्च राक्षसो रगकिन्नरान् ।
वशमानयति भूतानि जलजस्थलजानि च ॥
महाश्रर्य्यकरी विद्या इन्द्रजालकरी तथा ।
मोहनं स्तम्भनं चैव विद्वेषोच्चाटनादिकम् ॥
वश्याकर्षणं जम्भं चानेकविधकुतूहलम् ।
पठिता कुरुते विद्या वाचां सिद्धिं च साधके ॥
न जपं न व्रतं तस्य नोपवासो विधीयते ।
अक्लेशतो भवेत् सिद्धिर्देवि सत्यं वदाम्यहम् ॥
मन्त्रं तव महामाये सर्वचैलोक्यसाधिके ।
प्रवक्ष्यामि महायोगे दिव्यैरक्षरपङ्क्तिभिः ॥

ॐ नमो भगवति वज्रवाराहि आर्य्यापराजिते
चैलोक्यमात्रे महाविद्ये सर्वभूतभयावहे महावज्रे वज्रा¹⁰—

¹ AC omit गुह्येश्वरीणां सर्वदेवतीनां ।

² A ० लोका ।

³ ACB सृज्यते ।

⁴ ANC ० काममयं ।

⁵ A प्रपद्येयं, NB प्रपद्येयं ।

⁶ AC ० नागः ।

⁷ ABC ० जम्भनं ।

⁸ AC महाविद्ये, Ab विद्ये ।

⁹ B ० पदे ।

¹⁰ Ab वज्राक्षे ।

सने अजिते अपराजिते वश्यङ्करि अश्वसामणि विध-
 शोधनि क्रोधनि करालिनि सन्ध्यासनि सूर्यानि सुप्र-
 भेदनि पराजये विजये जम्भनि साकानि प्रोक्तं प्रोक्तं
 वाराहि महायोगिनि कामेश्वरि खगे तन्त्राणि प्रोक्तं प्रोक्तं
 हन हन प्राणान् किङ्किणि किङ्किणि किङ्किणि किङ्किणि
 धुन धुन वज्रहस्ते शोषय शोषय सङ्घातपासासनि नि
¹⁰महापिशितमांसासनि मनुष्यान्वप्राहते माद्रेनशिते
 मासाग्रथितधारिणि सुम्भनि सुम्भे हन हन प्राणान्
¹¹सर्वपापसत्त्वानां ¹²सर्वपशूनां ¹³मांसच्छेदनि क्रोधमूर्ते
 दंष्ट्राकरालिनि महा¹⁴मुद्रे श्रीहेरुकदेवस्य अग्रमहिपि
 सहस्रशिरे सहस्रबाहवे शतसहस्रानने ज्वलिततेजसे
 ज्वालामुखि¹⁵ पिङ्गललोचने वज्रशरीरे वज्रासने ¹⁶मिलि
¹⁷मिलि तिमिलि तिमिलि हे हे हुँ हुँ ख ख धु धु धुरु
 धुरु मुरु मुरु अद्वैते महायोगिनि पठितसिद्धे ¹⁸द्रे ¹⁹ध्रं द्रे
 धँ धँ ग्रं ग्रं हे हे ह ह भीमे हस हस वीरे हा हा हो हो
 हुँ हुँ चैलोक्यविनाशनि शतसहस्रकोटितथागतपरिवारिते
 हुँ²⁰ फट् सिंहरूपे खः गजरूपे गः चैलोक्योदरे महासमुद्र-
²²मेखले ग्रस ग्रस हुँ हुँ फट् वीराद्वैते हुँ हुँ हा हा महा-

¹ ANCB नेत्र० ।² AC विशोषणि, NAb विधशोषणि ।³ Ab क्रोधक ।⁴ Ab मानिनि ।⁵ Ab ०दहरणि ।⁶ Ab भासे० ।⁷ AB प्रोक्तं प्रोक्तं ।⁸ AC खिंखि० ।⁹ Ab adds वच्च० before this.¹⁰ Ab ०मदार्पितसित० ।¹¹ B सर्वापाप० ।¹² Omitted in Ab.¹³ Ab महामांस० ।¹⁴ Ab ०सद्रे ।¹⁵ AC ०सखि ।¹⁶ Ab मिलितचिलिते करालिनि ।¹⁷ N चलि ।¹⁸ AC प्रे ।¹⁹ Ab खं ।²⁰ Ab खं ।²¹ Ab ऊँ ऊँ ।²² AC ०मेखने ।

पशुमोहनि योगेश्वरि त्वं डाकिनि 'सर्वलोकानां वन्दनि
सद्यः प्रत्ययकारिणि हुँ फट् भूतचासनि महावीरे परम-
सिद्धे 'महाविद्येश्वरि हुँ हुँ फट् हुँ हुँ फट् स्वाहा' ।

॥ ज्वालामुखीसाधनप्रयोगः ॥

222.

एषा भगवती महामाया पठितसिद्धा । अस्याः साधनं
भवति । सोमग्रहे सूर्यग्रहे वा ग्रहमपश्यन् एकविंशति-
वारान् प्रवर्त्तयेत् । ततः सिद्धो भवति । यावदावर्त्तयति तावत्
स्त्रीसहस्रैरनुगम्यते । सक्तदुष्टारितेनाकर्षयति मारयति
क्रुद्धचेतसा उच्चाटनविद्वेषणस्तम्भनं च कुरुते । इच्छावशात्
कुसुमं सक्तं परिजप्याकाशे क्षिपेत् ब्रह्मा^१दीनाकर्षयति ।
शमशानाङ्गारं सक्तज्जप्तं गृहे ग्रामे नगरे वा क्षिपेत्, दाहं
दर्शयति, मयूरपिच्छकं सक्तज्जप्तं आकाशे धामयेत्, पुन-
रुपशमयति । शर्करां सक्तज्जप्तां चतुर्दिशं क्षिपेत्, चतु-
रङ्गबलं दर्शयति । मयूरपिच्छकं विपरीतं धामयेत्, प्रत्या-
नयनं कृतं भवतीति ।

॥ महामायाज्वालामुखीवज्रवाराहीप्रयोगसाधनम् ॥

^१ सर्व० only in Ab.

^२ महा० only in B.

^३ After the end of the mantra Ab repeats the portion beginning from ॐ नमो भगवति...कामेश्वरि खगे adding ॐ फट् at the end.

^४ This colophon is found only in Nb.

ANC • दीनादर्शयति ।

223.

अधुना महामायायाः श्मशानान्युच्यन्ते । पूर्वादि-
दिग्भागे मण्डलस्य साधकानुग्रहं नाम श्मशानं
उत्तरेणाद्वैतकारं पश्चिमे क्रोधाननं दक्षिणे घोरान्धकारं
आग्नेय्यां महाप्रलयं नैऋत्यां महामेलापकयोगबहुलं
वायव्ये सिंहनादमहाफेत्कारं ऐशाने सरोजबीजं नाम
श्मशानम् । एषु च यथायोगं दग्धाईदग्धाङ्गखण्डिताङ्गाई-
खण्डिताङ्गविभीषणाकारं भयङ्करं शूलभिन्नोर्द्धाईशवाः
पाटलकङ्कलिचूडाशिरीषौ दुम्बरवटाश्वत्थनागकेशरपादपा-
यथाक्रमेण महिषमार्जारभल्लुकव्याघ्राश्वत्थशृकरपिशाच-
मुखा महर्द्धिका यक्षाः समन्ततश्च श्मशानाष्टके शृगाल-
शृङ्गोलूकवायसाश्च वेतालभृतादय इति ।

॥ महामायादेव्याः श्मशानम् ॥

224.

नमो वज्रवाराह्यै ।

ॐ 'ह्रीं' घातय सर्वदुष्टान् हुं फट् स्वाहा । बलिं
दत्त्वा ध्यानं कुर्यात् । नाभिमध्ये रंभवं त्रिकोणमग्नि-
मण्डलं तन्मध्ये चतुर्दलपद्मं रक्तवर्णं तदुपरि 'ह्रीं'कार
कल्पाग्निवद् देदीप्यमानं तत्परिणतमात्मानं वज्रवाराहं
रक्तवर्णं चतुर्दलेषु पञ्चाभृतभृतपद्मभाजनं ध्यात्व
प्रेतासनस्थां आसीढपदां नम्रां ऊर्ध्वकेशां कपालमुकुट

¹ A घृत् ।

² A ०दुष्ट० ।

³ N ०नन्तरं ।

⁴ AN omit.

⁵ ANC ह्रींकारं, B ह्रीं ।

⁶ B ०पिदेही ।

⁷ B omits चतु०...०भाजनं

पञ्चमुद्रोपेतां चतुर्भुजां दक्षिणे वज्रवज्राङ्कुशधरां वामे
कपालखट्वाङ्गतर्जनीपाशधरां एकमुखीं त्रिनेत्रां भुक्तुटी-
करालवदनां वज्रघोणां सुभीषणां बृहदुदरां ललज्जिह्वां
भावयेत् । ॐ वज्रवाराहि आवेशय सर्वदुष्टान् ह्रीं
स्वाहा— उपहृदयस्, ॐ हुं ह्रीं हाँ— हृदयं लक्षं
जपेत् समाहितो भूत्वा । सिध्यति नात्र संशयः ।

ॐ अः ह्रीं हुं हाँ हः । अनेन मन्त्रेण महामांसचूर्णं
कृत्वा धूपं दद्यात् पटाग्रतः । सिध्यति दिनैकविंशत्या
यावन्नान्यथा । ॐ ह्रीं हुं हाँ हः हः हः ह्रीः ह्रीः हेँ
हेः फेत्कारं दद्यान्निशायां बलिम् सर्वमारप्रशमनार्थम् ।
निशाबलिः पञ्चोपचारेण दातव्यः । यस्य कस्यचिन्न
कथनीयम् । वज्रयोगिन्योऽधितिष्ठन्ति तन्नात्र संशयः ।
श्रीवज्रवाराहीकल्पः सर्वार्थसाधकः ।

॥ वज्रवाराहीसाधनम् ॥

225.

पङ्कारपरिणतं रक्तपद्मं तस्योपरि यङ्कारपरिणतं वायु-
मण्डलं कृष्णं धन्वाकारं ध्वजाङ्कं रेफपरिणतं रक्तं चिकोष-
मग्निमण्डलं ज्वालाङ्कं वँभवं अब्मण्डलं श्वेतं वर्तुलं घटाङ्कं
लङ्कारजं पृथिवीमण्डलं चतुरस्रं हरितं सुङ्कारसम्भवं सुमेरुं

¹ ANC वच्चाङ्कः ।

² AN हो, C हा

³ ANC ऊँ ।

⁴ ANC हो ।

⁵ AC फँ फँ फँ, N फँ फँ फँ ।

⁶ B • प्रममं ।

⁷ This colophon is found only in Nb.

⁸ AC धन्वामं ।

चतुरस्रं चतुर्द्वारं अष्टशृङ्गोपशोभितं तन्मध्ये पङ्कारपरिणतं
पद्मं तस्योपरि हुंसम्भवं विश्ववज्रं तद्वरटके आलिकालि-
योगं तन्मध्ये वङ्कारपरिणतं वज्रम् । एतत्परिणतां वज्र-
वाराहीं रक्तां त्रिनेत्रां मुक्तकेशां नग्नां खण्डमण्डितमेखलां
शतार्द्धसार्द्धं नरशिरोमालाप्रलम्बितां वामभुजे कपालं
दुष्टमाराद्यस्तग्धरं दक्षिणे—

तर्जयन्तीं दिशः सर्व्वं दुष्टतर्जनवज्रिकाम् ।

कल्पवह्निमहातेजां स्रवन्तीं रुधिरप्रियाम् ॥

जङ्घपादस्थितां भावयेत् । पद्मस्य पूर्वादिपद्मे—

डाकिनीं तु तथा लामां खण्डरोहां तु रूपिणीम् ।

विदिकृपचे तथा भाव्याः करोटाश्चत्वारः शोभनाः ॥

मन्त्रं चात्र— ॐ सर्व्वबुद्धडाकिनीये वज्रवर्णनीये ह्रूं^३ हुं^३
फट् फट् स्वाहा ।

॥ श्रीं ओडियानवज्रपौठविनिर्गतं जङ्घपादवज्र-
वाराहीसाधनं समाप्तम् ॥

^१ AC • सार्द्धं ।

^२ N adds a third ऊं ।

^३ B • ओषाधं ।

^४ B सर्वा ।

^५ BC फट् only.

^६ B omits • जङ्घपादं ।

प्रथमं तावद् योगी श्मशानादौ मनोरमे स्थाने
स्वहृदीन्दौ ॐकारकिरणैर्गुरुबुद्धबोधिसत्त्वानामौय पुरतो-
ऽवलम्ब्य पूजापापदेशनादिकं कृत्वा स्वसमं वैधातुकं
विचिन्त्य हुंवज्रीकृतभूमौ श्मशानाष्टकमध्ये धर्म्मो-
दयान्तर्गतपद्मवरटके चन्द्रस्थरविसीमसम्पुटस्थवैकारवज्रं
तद्बीजसमुद्भवां भगवतीं वज्रवाराहीं प्रलयानलसन्निभां
एकवक्त्रां द्विभुजां दक्षिणे—

तर्जयन्तीं दिशः सर्व्वदृष्टतर्जनवज्रिकाम् ।

वामे कपालं विश्वपताकाविराजितबाहुदण्डासक्त-
खट्वाङ्गधरां भैरवकालरात्र्याक्रान्तां प्रत्यालीढेन ताण्डवां
दिग्वासां मुक्तकेशां खण्डमण्डितमेखलां दंष्ट्राकरालवदनां
चिनेचां विहृताननां विश्ववज्रधरां मूर्ध्नि वज्रमालाकपाल-
शोभितां मुण्डसङ्गदामदेशोभयशोभां सर्वाङ्गहारभूषिताङ्गीं
सर्व्वबुद्धाभिषेकजां वैरोचनकुलोद्भवां सर्व्वसिद्धिप्रदायिकां
स्फुरत्संहारविग्रहाम्—

पूजास्तुत्यं नृतास्वादं कृत्वा योगी समाहितः ।

सादरं भावयन् नित्यं लघु बुद्धत्वं मामुते ॥

भावनां कृत्वा न्यासं कुर्यात् वरिष्ठं च यथाद् योगवित् ।

ॐ वं वज्रवाराही नमो, ह्रीं यां कामिनी ह्रीं, ह्रीं नमो

१ ANC कपालखट्वाङ्गधरां ।

२ A ० नृता ० ।

३ AG ह्रीं ।

४ AN वज्रवाराही ।

५ ANCE कामिनी ।

मोहनौ वक्तो, हं ह्रीं सञ्चालनौ शिरसि, हुं हुं सन्तासनी
शिरसायाम्, फट् फट् चण्डिकां सर्वाङ्गेष्ट्वम्—

नाभौ हृदि तथा वक्तो शिरः शिखास्त्रमेव च ।

कृत्वाग्रग्रन्था खलु मध्यस्तुषी

अङ्गुष्ठवज्रो दृढं संप्रपौद्य ।

संस्थाप्यतामधो ललाटदेशे

आवर्त्यावर्त्तेन च विभ्रामयेत् ॥

आक्रान्तपादोद्धृष्टस्तु मूर्ध्ना फेंकारनादतः दशदि-
ग्लोकधातुस्था वीरयोगिनोः आकर्षयेत्— ॐ योगशुद्धाः
सर्वधर्माः योगशुद्धोऽहं ॐ अचण्डि होः जः हुं वं होः
वज्रडाकिन्यः समयस्त्वं दृश्यहोः । वज्राञ्जल्या ऊर्ध्वविकचबलिं
दद्यान्निशार्द्धक— ॐ ख ख खाहि खाहि सर्व्वयष्टराक्षस-
भूतप्रेतपिशाचोन्मादापस्मारडाकडाकिन्यादय इमं बलिं
गृह्णन्तु समयं रक्षन्तु समयं सिद्धिं प्रयच्छन्तु यथैवं यथेष्टं
भुञ्जथ पिवथ मातिक्रमथ मम सर्वाकारसत्सुखाविशुद्धये
सहायका भवन्तु हुं हुं फट् फट् स्वाहा— बलिमन्त्रः । ॐ
वज्रवैरोचनीये हुं फट् स्वाहा— हृदयमन्त्रं दशाक्षरम् ।
ॐ सर्व्वबुद्धडाकिनीये वज्रवर्णनीये हुं हुं फट् फट् स्वाहा ।
उपहृदयमेकविंशत्यक्षरम् । ॐ सर्व्ववज्रकामिनि सर्व्वभक्ष्यं
शोधय गुह्यवज्रिणि हुं स्वाहा— सर्व्वभक्ष्यशोधनमन्त्रः ।

¹ AN ३ ।

² The MS B ends here.

³ The metre in this Sloka is faulty.

⁴ AC चण्डिका ।

⁵ AC मम ।

⁶ AC omit.

⁷ C omits.

द ।

⁸ C omits.

अथवा उपदेशः— स्वचितं पितृकैर्तुकात्मः स्वनाभि-
कमलोपरि सोमपुटान्तमधसर्पपङ्क्त्यवकारविनिर्गतमृणाल-
तन्वाकाररश्मिं व्याप्य, धातुकं प्रभास्वरं महा-
सुखाकारं पश्येत् ।

॥ योऽसौ वज्रवाराहीसाधनं समाप्तम् ॥

227.

सोमो वज्रवाराही ।

नमोऽभिर्म जगन्मत्वा सम्बोधिं च तथा मनः ।

स्थापयामि जगद् बोधौ वज्रवाराहिकात्मकः ॥

मनोऽनुकूलं श्मशानादौ स्वहृदि चन्द्रे ॐकार-
किमर्चयामसि सुखबुद्धबोधिसत्त्वान् दृष्ट्वा पापदेशनादिकं
कुर्यात् । ततो निरालम्बशून्यतां भावयेत् । हुँवज्री-
भूतशून्यादौ श्मशानाष्टकमध्ये धर्मधातुमयधर्मोदयान्त-
र्गतपद्मवरटके चन्द्रस्थरविसोमसम्पुटस्थवकारवज्रसम्भवां
भगवतीं भावयत् वज्रवाराहीं प्रलयानलसन्निभां
द्विभुजैकययां दक्षिणे तर्जयन्तीं दुष्टतर्जनवज्रिकां वामे
कपालयद्वाङ्मधरां भैरवकालरात्र्याक्रान्तां प्रत्यालीढेन
सतामण्डयां दिगम्बरां मुक्तकेशां खण्डमण्डितमेखलां दंष्ट्रा-
करालयदनां चिनेचां विश्ववज्रधरां वज्रमालाकपालमूर्ध्नि
मुण्डसंज्ञामदेहशोभां सर्वालङ्कारशोभितां सर्वबुद्धाभि-
षेकां वैरोचनकुलोद्भवां सर्वसिद्धिप्रदायिकां स्फुर-
त्संहारविग्रहाम् ।

पूजास्तुत्यमृतास्वादं^१ कृत्वा^२ योगपरायणः ।

सादरं भावयन् नित्यं लघु बुद्धत्वमाप्नुयात् ।

भावनाखिन्नो मन्त्रं जपेत्—ॐ वज्रवैरोचनीये
स्वाहा । अत्रोपदेशः स्वनाभिकमलोपरि सोमसम्पुटान्त-
र्गतमृणालतन्वाकाररश्मिं ध्यायात् । ततः चैधातुकं प्रभा-
स्वरतया तत् चित्तं सुखशान्तमाद्यमनुत्पन्नं पश्येदिति ।

॥ संक्षिप्तवज्रवाराहीसाधनं समाप्तम् ॥

228.

नमो नैरात्म्यायै ।

डोम्बीहेरुकपादैर्देवीचक्रस्य भावना कथिता ।

सञ्चिन्त्य सकलं तत्त्वं हे^३ वज्रात् योगिनीतन्त्रात् ॥

नभसि भट्टारकं दृष्ट्वा गुरुकुलिशेश्वरं प्रभुम् ।

पूजयेत् वन्दयेत् धीमानक्षोभ्यप्रतिरूपकम् ॥

स्वबीजं हृदये ध्यात्वा पूजामेघं प्रकल्पयेत् ।

अष्टाभिर्मातृभिर्नित्यं पञ्चामृतप्रयोगतः ॥

गौर्याद्याः पञ्च योगिन्यः पञ्चामृतधरा^४ मताः ।

शबरी चण्डाली^५ डोम्बी^६ रसार्द्रालिङ्गनैर्युताः ॥

अथ च देशयेन्नित्यं पुण्यं चैवानुमोदयेत् ।

चिरत्नशरणं यायाद् बोधौ चित्तं विभर्त्ति च ॥

^१ AC ० स्वादनं

^२ N adds योगी after this.

^३ AC ० वक्ष्यमी ।

^४ This śloka is omitted in A.

^५ C मृताः ।

^६ N ० लिनी ।

A रसमृगवर्णा, C रसद्रमवर्णा (?), N रसद्रमवर्णा (?) ।

प्रथमं ध्यावाक्यैर्भी तदनु करुणां विभावयेत् ।

पुनरपि मुदितां ध्यायादुपेक्षां सर्व्वशेषतः ॥

तदनु जिनमन्त्रं पठेत्— ॐ श्रृम्भताज्ञानवज्रस्वभावा-
त्मकोऽहम् । स्वपरं विभाव्य श्रृन्थं प्रणिधानमनुस्मरेद् योगी ।

रेफेण सूय्यं पुरतो विभाव्य

तस्मिन् रवौ हुँभवविश्रवज्रम् ।

तेनैव वज्रेण विभावयेच्च

प्राकारतत्पञ्जरबन्धनं च ॥

खधातौ चिन्तयेद् धीमान् प्रज्ञामेकारूपिणीम् ।

तस्मिन् विभावयेत् पृथ्वीं चतुरसां हरीतिकाम् ॥

पृथ्वीमण्डलमध्यस्थां अम्भमण्डलं विभावयेत् ।

अप्सु तेजः पुनर्ध्यायादग्नौ च मरुन्मण्डलम् ॥

मरुन्मण्डलमध्यस्थं आत्मानं चिन्तयेत् ततः ।

मिश्रीभूय भवेच्चक्रमेकाकारेण चात्मना ॥

चतुष्कोणं चतुर्द्वारं अष्टस्तम्भोपशोभितम् ।

हाराद्बहारसंयुक्तं वज्रसूचैरलङ्कितम् ॥

तस्मिंश्चक्रे गतप्राणान् पञ्चदशं विभावयेत् ।

योगिनीककुभोद्देशात् आसनं पञ्चदशं मतम् ॥

आसनोपरि चन्द्रं च चन्द्रस्योपरि भास्करम् ।

अनयोर्मध्यगतं बीजं मूलस्वरादिकं न्यसेत् ॥

आदर्शसमताज्ञानौ चन्द्रसूय्यौ प्रकीर्तितौ ।

अङ्कारसम्भवा कर्त्त्रिः प्रत्यवेक्षणमुच्यते ॥

इयामैकमनुष्ठानं निष्पत्तिः शुद्धधर्मात् ।
 पञ्चशानात्मकं देहं योगिनीनां प्रकीर्तितम् ॥
 चन्द्रार्काभ्यां च कर्त्र्या शबलीभूतं यथा जलम् ।
 मिश्रीभूय पुनः पश्चात् ज्ञेया नैरात्म्ययोगिनौ ॥
 कृष्णवर्णा महाघोरा पञ्चमुद्राविभूषिता ।
 सव्ये कर्त्तृर्महाभीमाऽवसव्ये यक्षभाजनम् ।
 अवसव्ये वज्रखट्वाङ्गं व्याघ्रचर्मावृता कटौ ॥

अ आ इ ई उ च कथितानि तु नैरात्म्यादीनाम्, ऊ क
 कृ ल इति च प्रोक्तानि पुङ्गव्यादीनाम्, लृ ए ऐ औ
 बीजानीति गौर्वादीनाम्, औ अं बीजे पुनरपि कथिते
 अधोर्द्धवासिन्याः । चित्तशास्त्रतरङ्गशसिताभाभोधमिद्धिभिः
 तान् मुद्रयेत् नैरात्म्यादीन् प्रज्ञापुटे व्यवस्थितान् ।

चित्तशास्त्रतरङ्गशसितायुस्तथागतैः ।

विदिक्स्थानं पुङ्गव्यादीन् मुद्रयेदनुजेमतः ॥

द्वेषमोहपिशुनैस्तु रागवज्रेण मुद्रणम् ।

(योगिनीनां चतसृणां द्वारस्थानां मदैव तु ॥

कायवाङ्मुद्रणं कुर्यात् अधोर्द्धेषु समाहितः ।

मुद्रते लक्षणनेति मुद्रणं तेन भण्यते ॥

इन्द्रे वज्रा यमे गौरी वारुण्या वारियोगिनी ।

कौबेरे वज्रडाकी च मध्ये नैरात्म्ययोगिनौ ॥

ऐशाने पुङ्गवी स्थाता पावके शबरी तथा ।

चण्डाली राक्षसाशयां वायव्ये डोम्बिनी तथा ॥

१ वृता कटिः in ANC.

२ AC प्रक० ।

३ A omits मुद्रयेत्...पुङ्गव्यादीन् ।

४ A मुद्र० ।

५ N ० तेवेति ।

६ AC ० किनी ।

पूर्वद्वारे पुनर्गौरी दक्षिणे चौरिका तथा ।
 वेताली पश्चिमे द्वारे उत्तरे धूमरी तथा ॥
 अधरे भूचरी ख्याता ऊर्ध्वे च खेचरी स्मृता ।
 परमानन्ददाः सर्वा यथा नैरात्म्ययोगिनी ॥
 स्वबीजं हृदये ध्यात्वा रश्मीन् निश्चारयेत् ततः ।
 आकृष्य तान् सम्बुद्धान् पूजयेदष्टमातृभिः ॥
 पश्चादनुत्पत्त्यानां विदधीत भगवत्सु महात्मसु ।
 भगवन्तः सर्व्वतथागता अभिषेकपदं मां ददन्तु ॥
 पश्चादनुत्पत्त्यैः कुम्भैरभिषिच्यते बुधः ।
 मेचयन् सर्व्वमम्बुद्वैः चित्तेऽशमुकुटो भवेत् ॥
 प्रथमं भावयेत् कृष्णां द्वितीये रक्तां विभावयेत् ।
 तृतीये भावयेत् पीतां चतुर्थे हरितां तथा ॥
 पञ्चमे नीलवर्णाभां षष्ठे सुशुक्लदेहिकाम् ।
 षडङ्गां भावयेद् योगी पश्चाद् वर्णविबर्जिताम् ॥
 रूपस्कन्धे भवेद् वज्रा गौरी वेदनायां स्मृता ।
 संज्ञायां वारियोगिनी संस्कारे वज्रडाकिनी ॥
 विज्ञानस्कन्धरूपेण स्थिता नैरात्म्ययोगिनी ।
 मण्डले सा स्थिता भीमा भयस्यापि भयङ्करी ॥
 पृथिवी पुङ्गवी ख्याता अब्धातुः शबरौ मता ।
 तेजश्चण्डालिनी ज्ञेया वायुर्दोम्बी प्रकीर्तिता ॥
 रूपे गौरी सदा ख्याता शब्दे चौरौ प्रकीर्तिता
 वेताली गन्धविषये रसे च धूमरी तथा ॥

स्पर्शं च भूचरी स्थाता खेचरी धर्मधातुतः ।
 सदा ह्यसारविशुद्धा वै सिध्यन्ति तत्त्वयोगिनः ॥
 चक्षुषोर्मोहवज्री च कर्णयोर्द्वेषवज्रिका ।
 घ्राणे मात्सर्यकी स्थाता वक्त्रे च रागवज्रिका ।
 स्पर्शे ईर्ष्यावज्री च मनो नैरात्म्ययोगिनी ॥
 कवचमेभिर्महाशुद्धा इन्द्रियाणां विशुद्धये ।
 नवमार्यं धृतं मुण्डं कर्त्तविका देवच्छेदनी ॥
 कपालक्षेशमुण्डेन स्कन्धस्योपरि चाशनम् ।
 गुर्वाचार्य्येष्टदेवस्य नमनार्थं चक्रिका धृता ॥
 दुर्भाषस्याश्रवणाय गुरोर्वज्रधरस्य च ।
 कुण्डलं श्रवणयोर्धार्य्यं मन्त्रं जप्तुं च कण्टिका ॥
 रुचकः प्राणिबंधं त्यक्तुं मुद्रां भजितुं च मेखलाम् ।
 पञ्चबुद्धस्य सूत्रेण शरीरं मुद्रितं सदा ॥
 मन्त्रः । ॐ अ आ इ ई उ ऊ ऋ ॠ ए ऐ
 ओ औ अं अः स्वाहा । मात्राविशुद्धिं कथयामि—
 अक्षोभ्यश्चक्रिरूपेणामिताभः कुण्डलात्मकः ।
 रत्नेशः कण्ठमालायां हस्ते वैरोचनः स्मृतः ॥
 मेखलायां स्थितोऽमोघः पञ्चैते शुद्धमात्रिकाः ।
 दोषपरिहासितो धार्या योगिनीभिः सदा धृताः ॥
 अध्यात्मरूपं कथयामि—

स्त्रीरूपेण वशं लोके क्रोधरूपेण चासनम् ।
 आलिकाखिसमापत्त्या बाह्यद्वन्द्वं निषेवितम् ॥

१ AC • निनीः ।

२ AC omit this line.

३ AC वाच्यः ।

४ AC • वयं ।

५ AC • निनीः ।

६ A omits वशं ... • रूपेण ।

॥— अकचटतपयस स्वाहा । सार्वभौतिक
बलिमन्त्रः— ॐ अकारो मुखं सर्वधर्मासामाद्यमनुत्पन्न
त्वात् ॐ आः हुँ फट् स्वाहा ।

नैरात्म्ययोगिन्या[श्रैव] संवरं कथयामि ते ।
महामुद्रा स्थिता नामौ महासुखकरा शुभा ।
तीक्ष्णत्वादग्निरूपेण रुषिता सा तु मातृभिः ॥
आदिस्वरस्वभावा सा भीति बुद्धेः प्रकल्पिता ।
व्याप्य तिष्ठति वैधातुं न ज्ञाता सा पृथग्जनैः ॥
नैरात्म्यकमध्यस्थं च अनाहतमधोमुखम् ।
सर्वव्यनिर्वर्तकयोगेन बोधिचित्तं सदैव तु ॥
तस्मात् कायेऽच ये (नाथो) ललनारसनावधूतयः ।
कायवाक्चित्तरूपेणावतीर्णाः कर्त्त्रिमुद्रिकाः ॥
ललना प्रज्ञास्वभावेन रसनीपायेन संस्थिता ।
अवधूतौ मध्यदेशे तु महासुखाधाररूपिणी ॥
अक्षोभ्यावहा ललना रसना रक्तप्रवाहिनी ।
अवधूत्यमितनाथस्य आधारभाविनी सदा ॥
कर्ममुद्रासुखावत्यां त्रयो नाथः स्वकालतः ।
सवन्ति कायवाक्चित्तं वज्ररत्नाञ्जलिमम् ॥
मूचकालस्तु वज्रस्य वमन्तं
अभिसंबुद्धरूपेणामितनाथस्य
सदैवोत्पद्यते ज्ञानमुक्तं वावसरेऽपि वा ।
सहजं परमं सौख्यं पिबोरपि सुखावहम् ॥

MSS • कालिका or • कारिका

AC नाथा • ।

AC प्रवर्त • ।

° N कर्त्त • ।

AC • पुनः ।

A मध्ये चतुः ।

AC ज्ञानम् ।

कुलेजन्मानुन्मादी समयौ हेवज्जदेशकः ।
 कृपावान् गुरुभक्तश्च भवेयं जन्मजन्मनि ॥
 वज्रघण्टारणत्याणिर्गम्भीरधर्मपाठकः ।
 योपिच्छुक्रसमाहारी भवेयं जन्मजन्मनि ॥
 मोहवज्री कथं कृष्णा मोहवज्रस्वभावतः ।
 रूपस्कन्धो भवेन्मोहो रूपश्चित्तेशलक्षितम् ॥
 अनुरागैकहेतुत्वादतीतैर्वारुणं मनः ।
 अनुरागिमनश्चिह्नं रागवज्राभलक्षणम् ॥
 रागवज्रा कथं श्यामा रागो रक्तो यतो मतः
 चतुर्वर्णैरियं यस्मान्निष्पन्ना श्यामवर्णतः ॥
 षट्त्थागतरूपोऽयममोघसम्भवो मतः ।
 अस्याः षड्रसरूपिण्याः श्यामत्वेनोपलक्षणम् ॥
 ईर्ष्या मोहस[मु]द्भूता मोहो वैरोचनो मतः ।
 प्रज्ञोपायादतश्चेर्ष्या चित्तवज्राभलक्षणा ॥
 चित्तमेव मनो यस्मात् ज्ञानसत्त्वाः कथं सिताः ।
 मनोरूपादृतं न स्यात् तेनेयं रूपमुद्रिता ॥
 षड् विज्ञप्तिः सदा षोढा योगिनीमूर्ध्निवर्जिताः ।
 पूर्वपक्षपरौहारस्फुटीकृतेन यत् शुभम् ॥
 मयाप्तं तेन ते लोका मन्त्रमार्गे सुनिश्चयम् ।
 बुद्धा बुद्धत्वमभ्रान्त्या प्राप्नुवन्तु क्षणादमी ॥

॥ नैरात्म्यामण्डलयोगिनीविशुद्धिः समाप्ता ॥

230.

पूर्वोक्तविधानेन शून्यतानन्तरं चन्द्रमण्डले नील-
अंकारजं सबीजकर्त्तुं स्फुरणादिपूर्वकं परिणाम्य शव-
हचन्द्रस्थार्द्धपर्यङ्कनाद्यस्थितां नैरात्म्यां कृष्णां सकमुखां
ऊर्ध्वपिङ्गलकेशां अक्षोभ्यमुकुटिनीं दंष्ट्राकरालललज्जिह्वां
दक्षिणेन कर्त्तुं धारिणीं वामे कपालखट्वाङ्गधारिणीं रक्त-
वर्तुलचिनेत्रां पञ्चमुद्राविभूषणां तच्चिरःकण्ठहृदयेषु ॐ
आः हुंकारान्, हचन्द्रकर्त्तुमुष्टिचन्द्रे अंकारं दृष्ट्वा इमं
मन्त्रं जपेत्— ॐ अ आ इ ई उ ऊ ऋ ॠ ऌ ॡ ए ऐ
ओ औ अं अः स्वाहा ।

॥ केवलनैरात्म्यासाधनं समाप्तम्

✓ 231.

प्रथमं सर्वसत्त्वाभ्युद्धरणलक्षणां करुणां विभाव्य
सबाह्याभ्यन्तरशून्यतां चालम्ब्य अन्तरीक्षे चन्द्रमण्डले
अंकारेण कर्त्तुं तन्मुष्टिचन्द्रे अंकारं चिन्तयेत् । ततो
योगिनीचक्रस्फुरणसंहरणं दृष्ट्वा तत्सर्वं परिणाम्य शवह-
चन्द्रमण्डले (भगवतीं नैरात्म्यां कृष्णवर्णां कर्त्तुं कपाल-
खट्वाङ्गद्वीतद्विभुजामेकमुखीं रक्तवर्तुलचिनेत्रां ऊर्ध्व-
पिङ्गलकेशां चिन्तयेत् ।) शिरःकण्ठहृदयेषु ॐ आः

AC जीम० ।

ANC पर्यङ्कः ।

B omits च नः ।

चिन्तयेत् विभाव्य ।

2 ANC ० बीज० ।

4 ANC अः ।

6 B अ ।

8 AC ० लमध्ये ।

हुँकारान् हृद्यन्त्रकर्त्तिमुष्टिचन्द्रे अँकारं हृष्टा मन्त्रं जपेत् ।
 ॐ अ आ इ ई उ ऊ ऋ ॠ ए ऐ ओ औ अं [अः]
 स्वाहा— जापमन्त्रः ।

॥ नैरात्म्यासाधनम् ।

। कृतिः सहजविलासस्य ॥

232.

नमो वज्रयोगिन्यै ।

ॐ आः हुँ । प्रथमं तावन्मन्त्रो क्वचित् कस्मिन्नपि प्रदेशे
 कस्मिन्नप्यासने उपविश्य वज्रयोगिनीभावनामारभेत । तत्र
 स्वनाभौ विकसितं शुक्लवर्णं पद्मं भावयेत् । तत्रोपरि
 अतिरक्तवर्णसूर्यमण्डलं भावयेत् । तत्रोपरि सिन्दूरवर्णां
 मध्यह्नीं कारस्थितां धर्मोदयां भावयेत् । तत्राप्युपरि
 भद्रारिकां वज्रयोगिनीं तत्रस्थितश्रीं कारपरिणतां
 पीतवर्णां स्वयमेव स्वकर्त्तिकर्तितस्वमस्तकवामहस्तस्थितां
 दक्षिणहस्तकर्त्तिं सहितां ऊर्ध्वविस्तृतवामबाहुं अधोनमित-
 दक्षिणबाहुं वासःशून्यां प्रसारितदक्षिणपादां सङ्कुचित-
 वामपादां भावयेत् । कबन्धाक्षिःसृत्यासृग्धारा स्वमुखे
 प्रविशति, अपरे उभयोः पार्श्वयोगिन्योर्मुखे प्रविशति
 इति भावयेत् । वामदक्षिणपार्श्वयोः श्यामवर्णवज्रवर्णनी-

B omits the author.

AC पार्श्वयोः ।

C अक्षिः ।

पीतवर्णवज्रवैरोचनीयौ वामदक्षिणहस्तकर्त्रिभहिते दक्षिण-
वामहस्तकर्परसहिते प्रसारितवामपादप्रसारितदक्षिण-
पादे सङ्कुचितेतरपादे मुक्तकेश्यौ भावयेत् । उभयोः
पार्श्वयोरुभयोर्योगिन्योर्मध्ये अन्तरीक्षे अतिभयाकुलं
श्मशानं भावयेत्— इति भावना ।

पूजोच्यते— मण्डलं कृत्वा धर्मोदयां स्त्रियालयलगां
लिखेत् मध्यह्नौ कारसहितां ततः पूर्वोक्तभावनया
भट्टारिकां मध्ये आरोप्य ॐ सर्वबुद्धडाकिनीये इत्यादि-
मन्त्रेण धर्मोदयमध्ये पूजयेत् । पश्चादर्घ्यः । ॐ सर्व-
बुद्धडाकिनीये हुँ स्वाहेति मन्त्रेण, पश्चाद् वामपार्श्वे ॐ
वज्रवर्णनीये हुँ स्वाहेति मन्त्रेण, पश्चाद् दक्षिणपार्श्वे ॐ
वज्रवैरोचनीये हुँ स्वाहेति अनेन, पश्चात् पुनरपि
ओडियान पूर्णगिरि कामाख्या सिरिहट्ट इत्यनेन पूजयेत् ।
पुनरपि धर्मसम्भोगनिर्माणमहासुख इत्यनेन । ॐ ॐ
ॐ सर्वबुद्धडाकिनीये वज्रवर्णनीये वज्रवैरोचनीये हुँ हुँ
हुँ फट् फट् फट् स्वाहा— इति जपमन्त्रः ।

॥ वज्रयोगिनीसाधनं समाप्तम् ॥

233.

ॐ नमो वज्रयोगिन्यै ।

प्रथमं वङ्कारमध्ये पङ्कारजविश्वपद्मवरटके रक्तरङ्कार-
परिणतसूर्यमण्डलोपरि हुङ्कारपरिणामेन भगवतीं वज्र-
योगिनीं मुक्तकेशां उग्रकिरणां नग्नां प्रत्यालीढस्थितां
द्विभुजां पीनोन्नतपयोधरां रक्तवर्णां चलत्प्रचण्डवर्तुल-
चिनयनां समूहभङ्गभृकुटिनीं दंष्ट्राकरालललद्रसनां उग्र-
शवारूढां नवयौवनां हारार्द्धहारकिष्किणीज्वालावनङ्ग-
नितम्बां विचित्ररत्नालङ्कृतनूपुरधरां षण्मद्रोपेतां वामे
खट्वाङ्गकरोटधरां दक्षिणे वज्रधरां अतिभीमरूपिणीं
श्मशानादौ भावयेत् । भावनाखिन्ना मन्त्री मन्त्रं जपेत् ।
तत्रायं मूलमन्त्रः— ॐ सर्व्वबुद्धडाकिनीये ॐ वज्रवर्णनीये
ॐ वज्रवैरोचनीये हुँ हुँ हुँ फट् फट् फट् स्वाहा । ॐ
वज्रडाकिनी ह्रीः हुँ फट् स्वाहा— हृदयमन्त्रः । ॐ वज्र-
योगिनी हुँ फट्— उपहृदयः । अथ बलिमन्त्रः— ॐ वज्र-
डाकिनी इमं बलिं गृह्ण गृह्ण हह हह खखखख (यययय)
अअअअ मम सिद्धिं प्रयच्छ हुँ फट् स्वाहा । अष्टम्यां
चतुर्दश्यां च नियमेन पूजादिकं श्मशानादौ कर्त्तव्यमिति ।

॥ वज्रयोगिनीसाधनं समाप्तम् ॥

1 A. ०८५० ।

2 A. ०८५० only.

3 N उवाचमा. १ ।

4 A omits the last ५ ।

234.

वज्रयोगिन्यै नमः ।

हृदि नानावर्णपङ्कारपरिणामेन विश्वपद्मं भावयेत् ।
तत्रोपरि रक्तवर्णरेफपरिणामेन सूर्यमण्डले धर्मोदयं
समधिकरक्तवर्णं भावयेत् । धर्मोदयोपरि रक्तवर्णं ह्रीं-
कारम् । ह्रींकारादिभिः पूर्वोक्तैः समस्तेः परिणामेन
वज्रयोगिनीं कनकश्यामां सूर्यासने पद्ममध्ये तथाच पार्श्वे
डाकिनीद्वयं भावयेत् कर्चिकरोटकधरां आलौढपद-
संस्थिताम् । ॐ सर्व्वबुद्धडाकिनी वज्रपुष्पे हुं स्वाहा,
मध्ये । अग्रतः, ॐ बुद्धडाकिनी पीतवर्णा वज्रपुष्पे स्वाहा ।
दक्षिणे, ॐ वज्रवर्णनी श्यामवर्णा वज्रपुष्पे स्वाहा ।
पश्चिमे, ॐ वज्रवैरोचनी गौरवर्णा वज्रपुष्पे स्वाहा । ॐ
धर्मकाय वज्रपुष्पे स्वाहा, ॐ सम्भोगकाय वज्रपुष्पे स्वाहा,
ॐ निर्माणकाय वज्रपुष्पे स्वाहा, मध्ये— ॐ महासुखं-
वज्रपुष्पे स्वाहा । ॐ ओडियानवज्रपुष्पे स्वाहा, ॐ
पूर्णगिरिवज्रपुष्पे स्वाहा, ॐ कामरूपवज्रपुष्पे स्वाहा,
मध्ये— ॐ श्रीहृद्वज्रपुष्पे स्वाहा । पुनर्मध्ये— ॐ नमः
सर्व्वगुरुबुद्धबोधिसत्त्ववज्रपुष्पे स्वाहा । ॐ नमः सर्व्वबुद्ध-
डाकिनी ॐ नमः सर्व्ववज्रवर्णनी ॐ नमः ह्रीं सर्व्व-
बुद्धवैरोचनी हुं हुं हुं फट् फट् फट् स्वाहा ।

॥ वज्रयोगिनीसाधनं समाप्तम् ॥

A omits धर्मोदयं...भावयेत् ।

AC omits श्रीकाय

AN ०गोत्रे ।

AN छे स्वाहा ।

AC ०सुखकाय०

235.

नमो वज्रयोगिन्यै ।

अत्यन्तनिर्मृष्टदर्पणदले अष्टम्यां सिन्दूरं पातयित्वा तच्च धर्मोदयमुद्रां लिखित्वा कोणेषु बाह्यवर्षौजं विलिख्य मध्यमन्त्रं च धर्मोदयबाह्ये चतुःपार्श्वेषु वामावर्त्तेन नन्द्यावर्त्तं लिखित्वा पुण्यादिभिः सम्पूज्य यथाशक्ति मन्त्रं परिजप्य सिन्दूरं तदेकत्र भाण्डे स्थापयेत् । एवं षण्मासं यावत् कुर्यात् । ततो लाङ्गलिकया विषनालनलिकामध्ये तत् सिन्दूरं प्रक्षिप्य श्मशाने निखन्य बलिं पूजां च विधाय मन्त्रं जपेत् । यथाक्रमं एवं प्रत्यहं मासमेकं कुर्यात् । ततः सिन्दूरेण नन्द्यावर्त्ताकृतितिलकं विधाय भिक्षार्थं ग्रामं प्रविशेत् । यत्र तत् तिलकं संक्रान्तं दृश्यते तं यत्नेनाराधयेत् इति ।

॥ एवं नन्द्यावर्त्तेन सिद्धशबरपादीयमत-

वज्रयोगिन्याराधनविधिः ॥

236.

प्रथममेव रङ्कारमध्ये पङ्कारजविश्वदलवरटके रक्त-रङ्कारपरिणतसूर्यमण्डलोपरि रक्तहुँकारपरिणतमात्मानं भगवतीं वज्रयोगिनीमुग्रकिरणां नग्नां प्रत्यालौढपदस्थितां द्विभुजां पीनोन्नतपयोधरां रक्तवर्णां महारागस्वभावां चलत्प्रचण्डवर्तुलचिनयनां सधूभङ्गभृकुटिनीं दंष्ट्राकराल-

¹ C ० निस्पष्टः ।

² A वृषं वतो ।

³ C बोध्यः ।

⁴ AC ० बोधाधनः ।

वदनां ललज्जिह्वां जर्झज्वलितरक्तकेशां शवारूढां नव-
यौवनभाग्यां हाराङ्गहारकिङ्किणीशब्दधुर्धुररवविचित्रां
रत्नालङ्कृतनूपुररवां पञ्चमुद्रोपेतां वामे कपालं देवासुर-
रुधिरपूरितं दक्षिणकरे कर्त्तितर्ज्जनौधरां अतिभीम-
रूपिणीं श्मशानादौ भावयेत् । भावनाखिन्नो मन्त्रं जपेत् ।
तत्रायं मन्त्रः— ॐ सर्व्वबुद्धडाकिनीये ॐ वज्रवर्णनीये
ॐ वज्रवैरोचनीये हुँ हुँ हुँ फट् फट् फट् स्वाहा— मूल-
मन्त्रः । ॐ वज्रडाकिनीये ह्रीँ हुँ फट् स्वाहा— हृदय-
मन्त्रः । ॐ वज्रयोगिनीये हुँ फट्— उपहृदयमन्त्रः । बलि-
मन्त्रः— ॐ वज्रडाकिनी इदं बलिं गृह्ण गृह्ण हहहह खख
खख अअअअ मम सिद्धिं प्रयच्छ हुँ फट् स्वाहा । अष्टम्यां
पञ्चम्यां चतुर्दश्यां बलिपूजादिकं श्मशाने कर्त्तव्यम् ।

॥ वज्रयोगिनीसाधनं समाप्तम् ॥

237.

बिन्दुमध्यगते देवि कुटिले चार्द्धचन्द्रिके ।
तुषारकणिकाभासे^१ हृदयजसमतेजसे ॥
तदेवं चित्तमालोक्य प्रभास्वरमनाविलम् ।
जायन्ते तु सर्व्वकामाश्चिन्तामणिरहं^२र्निशम् ।
अरूपिणं यथाकाशं व्यापिलक्षणवर्जितम् ।
महामुद्रात्मकं तच्च(था) चित्तरत्नं प्रकाशते ॥
॥ इति वज्रयोगिन्युपदेशः ॥

^१ AC ० नूपुर ० ।

^२ Omitted in AN.

^३ AN ० रिवाह ० ।

^४ A कर्त्तित ० ।

^५ AC ० भास्वर

238.

ॐ श्रीवज्रयोगिनि सर्वभूतप्रेतपिशाचादीन् साधय
साधय हन हन दह दह अस अस सर्वसिद्धिसाधनानि
प्रयच्छ सर्व्वाणां परिपूरय स्वाहा । ॐ श्रीवज्रयोगिनि
सर्वसिद्धिं कुरु कुरु सर्वविघ्नविनायकान् हन हन
सम्यक्संबोधये मम बलिं गृह्णु हूँ हूँ हूँ फट् फट् फट
स्वाहा ।

॥ [वज्रयोगिन्या बलिविधिः] ॥

239.

महामायाह्वयं देवं चतुर्मुखं चतुर्भुजम् ।
अङ्गे यस्य तथा देवी चतस्रो दिक्षु चापराः ॥
महावज्रधरस्यैव कृपया भीषणाकृतेः ।
महामायाभिधानस्य साधनं साधु कथ्यते ॥

इह भावनाधिकृतो मन्त्री चतुर्देवीगौतिचोदनाविवुद्धः
प्रातरुत्थाय स्वहृत्सूर्यस्यहुँकाररश्मिभिरात्मानं विशोध्य
कृतमुखशौचादिकः हुँफडितिस्थानात्मयोगरक्षां कृत्वा
ध्यानालयं प्रविश्य हुँकारेण अर्घ्यं परिजप्य सुखा-
सनोपविष्टः पुरस्तादन्तरौक्षे भगवन्तं सपरिवारमालोक्य
हृन्मन्त्रकिरणोद्भवैः पञ्चोपहारमेघैः सम्पूज्य पापद्देशना-
दिकमिति कुर्यात् । देशयाम्यहं आत्मनः पापम्, अनु-
मोदे सर्वपुण्यानि, सर्वबुद्धबोधिसत्त्वार्थपृथग्जनानां
परिणामयामि सर्वमात्मनः कुशलमनुत्तरायां
सम्बोधौ, आबोधेस्त्रीणि रत्नानि शरणं गच्छामि, बुद्धरत्नं

धर्मरत्नं संघरत्नम्, अहो वताहमनुत्तरां सम्यक्सम्बोधिं
अधिगच्छेयं सर्वसत्त्वानामर्थाय हिताय धावदेतेषां
अत्यन्तनिष्ठे^१ निर्व्याणे निरुत्तरे च तथागतज्ञाने प्रतिष्ठा-
पनाय । तदनु चित्तेमात्रमेवेह^२ सर्वमसत्येव तेन तेना-
कारेण प्रस्थाति । तद्यथा स्वप्न इत्यधिमुच्य सर्वकारान्
परित्यज्य निर्मलनभोनिभं निराभासमनन्तं प्रकाशमात्रं
पश्येत्, ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहमिति चाधि-
तिष्ठेत् । अनन्तरं पुरस्तादन्तरीक्षसूर्ये हुंकारेण विश्ववज्रं
विचिन्त्य तद्दीप्तरश्मिस्फुरणैरधोवज्रमयीं भूमिं तिर्य-
ग्वज्रप्राकारमुपरि वज्रपञ्जरं मध्ये घोररश्मिशानं विभाव्य
तन्मध्ये कूटागार^३मेकपुटं सर्वरत्नमयं पश्येत्—

चतुरस्रं चतुर्द्वारं चतुस्तोरणभूषितम् ।

हाराद्यैरप्सरोभिश्च भास्वद्देदीचतुष्टयम् ॥

तन्मध्ये रक्तकमलमण्डलं ध्यात्वा तत्कर्णिकायामनादि-
निधनं तारमुक्ताफलनिभं ज्ञानामृतविन्दुं ध्यायात् ।

। इत्ययमनादियोगो नाम प्रथमः समाधिः ।

मध्यविन्दुत एव चतुरो विन्दूनष्टदिग्दलेषु संस्कार्य^४
बीजाकारपरिणतान् पश्येत् यथाक्रमं हुं स्वा आ हा ।
यथाक्रमं तेभ्यो वज्रमणिपद्मकर्मकुलेशान् तत्कुलानि च
संस्कार्य पुनस्तेष्वेव संहृत्य तत्परिणताश्चतस्रो योगिनीः
पश्येत् । पूर्वदले वज्रडाकिनीं नीलवर्णां नीलपीतमित-

^१ AC गच्छे ।

^२ AC ० छेति ।

^३ A सर्वतैव ।

^४ N omits.

^५ AC ० रात्रि ।

^६ AC भाव ।

^७ AC ० सादि ।

हरितवदनां वज्रकपालधण्डाखट्वाङ्गधारिणीम्, दक्षिण-
दले रत्नडाकिनीं पीतवर्णां पीतनीलसितहरितवदनां
रत्नच्छटात्रिशूलग्रीवानिपीडितजम्बूकपताकाधारिणीम्,
पश्चिमदले पद्मडाकिनीं सितवर्णां सितपीतनीलहरित-
वदनां विश्वकमलशरकपालचापधराम्, उत्तरदले विश्व-
डाकिनीं हरितवर्णां हरितपीतसितनीलवदनां असि-
डमकपाशकपालधराम्। चन्द्रासनप्रभाः सर्वाः शेषमासां
प्रभुमिव नाथमुत्थापयेयुस्ता वज्रगीतिकयाऽनया—

हले सहि विअसिअ कमलु पबोहिउ वज्जे^१ ।

अललललहो महासुहेण आरोहिउ णचे^२ ॥

रविकिरणेण पफुल्लिउ कमलु महासुहेण ।

अललललहो महासुहेण आरोहिउ णचे^३ ॥

अथ गीतिकानुभावेन भगवान् बिन्दुरूपतां हित्वा
वौजद्वयाकारेणाविर्भवति । ॐ हूँ । ततः ॐकाराद् वैरो-
चनं तत्कुलं च संस्कार्य संहरेत्, हुँकारात् पञ्च जिनान्
तत्कुलानि च । ततः ॐकारोद्भवया बुडडाकिन्या
भगवान् हेरुको हुँकारादुत्पद्यते ।

भस्मनोद्धूलितः कृष्णो ललिताङ्कासनप्रभः ।

कपिणोऽज्वलत्केशः कपालमकुटोत्कटः ॥

^१ AN ० कपालः ।

^२ A omits रत्न०...०वदनां ।

^३ C omits ० हरितः ।

^४ AC ० समासां ।

^५ काया—

हले मग्नि ! विकसितं कमलं प्रबोधितं वज्रेण ।

अललललहो महासुखेनारोपितो नृत्त्येन ॥

रविकिरणेन प्रफुल्लं कमलं महासुखेन ।

अललललहो महासुखेनारोपितो नृत्त्येन ।

^६ A प्रबोहिउ ।

^७ AC ० वज्जे ।

नीलपीतमहाश्वेतहरिताद्यचतुर्मुखः ।
 कपालशरखट्वाङ्गचापधारिचतुर्भुजः ॥
 पञ्चबुद्धविशुद्धा तु पञ्चमुद्राविभूषितः ।
 चक्रौकुण्डलकण्ठी च हस्ते रुचकमेखलाम् ॥
 नरचर्माम्बरधरो द्वादशारुणलोचनः ।
 ज्वालामालाकुलक्रोधः परमानन्दसुन्दरः ॥
 अर्द्धपर्यङ्के नायस्थो नवनाय्यरसैर्युतः ।
 अन्तःकरणोज्जीर्णैश्च जनैर्घैर्जगदर्थकृत् ॥
 प्रियतुल्यायुधा रक्ता तत्कण्ठाश्लेषिदोर्दया ।
 श्रीबुद्धडाकिनी रक्तपीतश्वेतहरिन्मुखी ॥
 बुद्धाभिषेका शबरी हेवज्जे गीयते यथा ।
 तथेह बुद्धडाकिन्या हेरुकः संप्रपूज्यते ॥
 बुद्धो रक्तोऽत्र सत्त्वानां बुद्धकायेन रञ्जनात् ।
 शुद्धा धर्माः प्रकृत्येति वागीशस्यैव शुक्लता ॥

तदनु भगवतः चक्षुरिन्द्रिये ॐकारं रक्तं श्रोत्रेन्द्रिये
 हुंकारं नीलं घ्राणेन्द्रिये चीकारं पीतं जिह्वेन्द्रिये आकारं
 सितं उष्णीषस्थाने रेफं हरितं मनसि खकारं सितं
 चिन्तयेत् इति षडिन्द्रिये षडक्षरन्यासः कवचम् । ॐ आः
 हुं इति कायवाक्चित्ताधिष्ठानं यथाक्रमं शिरःकण्ठ-
 हृदयेषु । स्तनान्तरे सूर्य्ये स्वदेवताबीजं तज्ज्ञानस्वभावं
 दृष्ट्वा तत्किरणाङ्कुशैर्ज्ञानमण्डलमाकृष्य हुंकारेण विघ्नानु-
 त्सार्य्य अर्थ्य दत्त्वा जः हुं वं होः इत्याकृष्य प्रवेश्य बद्धा

AC ० नन्दनः ।

AC ० युज्य ० ।

AC ० कादन ० ।

2 AC वष्मा ० ।

4 AC रि ० ।

शौक्य तेन सहैकलोलीभृतं समयमण्डलं पश्येत् ।
 ततो ज्ञानबीजरश्मिचोदिततथागतप्रेषिताः पञ्चयोगिन्य-
 प्रागत्य पञ्चज्ञानाम्बुपूर्णै रत्नकलशैर्भगवन्तं योगिन्य-
 वाभिषिञ्चेयुः । अभिषिच्यमानानां शिरसि स्वकुलेश
 उत्पद्यते । भगवतोऽशोभ्यः, बुद्धडाकिन्यादीनां यथाक्रमं
 एतश्चताशोभ्यरत्नेशवागीशमोघसिद्धयः । ततो ज्ञानबीज-
 रश्मिमुखस्फारिताभिः पञ्चोपहारपञ्चकामगुणपूजाभि-
 र्भगवन्तं भगवतीं च पूजयेत् । ततो भगवन्तं देवीनां मुखैः
 त्रयात्—

दंष्ट्रोत्कटमहाभीममुण्डस्रग्दामभूषितम् ।

भक्षमाणं महामांसं श्रीहेरुकं नमाम्यहम् ॥

इति । ततो दिग्देव्यः स्फुरणयोगेन बुद्धडाकिन्यामन्त-
 र्वेयुः । ततोऽस्याः शिरसि हृदि नाभौ गुह्ये ऊर्वोश्च
 यथाक्रमं ॐ हुं स्वा आ हा इत्येतान् विभाव्य तैरन्योन्या-
 धि स्फुरद्भिरस्याः शरीरमभिव्याप्य तथा ह्रीःकारजरक्त-
 कमलया अकारजमुक्ताकर्णिकया तद्वत् हुंकारजकुलिश-
 ॐकारजमणिः प्रारभेत रतिं अनुरागं यामीत्यनेन
 मन्त्रेण । ततो मणिद्वयरश्मिचोदितास्तथागता आगत्य
 मुखे प्रविश्य विलीय कमलदले पतेयुः । तत् पञ्च-
 ज्ञानामृतं जिह्वाग्रललितेन गृह्यमाणं चिन्तयेदिति ।

। श्रीमण्डलराजाग्रीनाम द्वितीयः समाधिः ।

ततो भगवच्चोदिता बुद्धडाकिन्यादयः पञ्चसु पञ्च-
 भगवत्कायमेषस्फुरणैः सञ्चानामर्थं यथाक्रमं आदर्शज्ञानं

१ AC ० सुख ० ।

२ A भुवो ० ।

३ AC ज्ञाना ।

४ AC ० मो ० ।

५ AC ० लकीवध ० ।

६ AC करवायो ।

सुविशुद्धधर्मधातुज्ञानं समताज्ञानं प्रत्यवेक्षणाज्ञानं कृत्या-
नुष्ठानज्ञानं महावज्रधरपदं चोत्पाद्य स्वकायमेघान् मूल-
काये संहरेयुरिति ।

। कर्मराजाग्रीनाम तृतीयः समाधिः ।

यदि पुनर्योगी चित्तं स्थिरीकर्तुमिच्छेत् सर्वसमाधी-
नामग्रनिष्पत्तये, तदा समासतः समाधिचयं विभाव्य
नाभिकमलकर्णिकायां रविसोमसम्पुटप्रान्तेषु निःसन्धिं
ध्यात्वा तन्मध्ये सर्षपसूक्ष्मसितस्वच्छज्ञानं बिन्दुरूपं महा-
सुखमयं वीरं विचिन्त्य तद्रश्मिरेखां मृणालतन्तुनिभां
चन्द्रमध्येन निर्गत्य सम्पुटं तिर्यक् त्रिभिर्वर्णैः संयम्य
स्थितां दृष्ट्वा चन्द्रोपरि स्थितेषु त्रिषु वेष्टार्द्धेषु ग्रथितान्
प्रत्येकं षोडश वर्णान् पश्येत् । उक्तं हि सम्बरोत्तरे—

ककारादिदकारान्तं डञ्ज्वज्रं निवेशयेत् ।

धकारादिहकारान्तं आलिद्वयं समालिखेत् ।

मध्यस्थेन त्वकारालिन्ध्यस्तव्यः शशिमण्डले ॥

इति । इहाप्युक्तं दिव्यमक्षरपङ्क्तिभिरिति । एवं नाभिमध्ये
कमलकर्णिकारविसोमसंपुटगर्भे वीरं भावयन् भावना-
परिपाकमधिमुच्य तस्मादेव द्वितीयसूक्ष्मरश्मिरेखा-
ज्वलितैकज्वालावदवस्थितां पश्येत् । तस्याः प्रभावेन
स्रवदमृतपूरणावितो वीरः सा च रश्मिरेखा सितौभवेत् ।
ततो वीरे नियमितचित्तस्तं पश्येत् यावत् चेतसः
स्थैर्यलाभं निमित्तरूपलक्षयेत् । उपलक्षिते स्थैर्ये तस्या
रश्मिरेखायाः स्फुटमालोकमनन्तं विश्वमवभासयन्तं

विचिन्त्य सर्वं करतलामलकवत् पश्येत्, सर्वसमाधी-
श्चाशु निष्पादयेत् ।

इति बिन्दुयोगः ।

जपविद्यस्य सिद्धिरिति जप उच्यते । तथैव षड्देवता-
चक्रं योगी नाभिकमलकर्णिकावास्थितरविसोमसम्पुटगर्भे
चिरं विचिन्त्य तथैव च तद्रश्मिरेखाया वर्णावलीचय-
ग्रथितया वेष्टय संयुते मन्त्रं जपेत् । इह तन्त्रे चक्षरा
मन्त्राः । तत्र भगवतां मन्त्रः, ॐ हुँ हुँ । बुद्धडाकिन्या-
दीनां यथाक्रमम्— ॐ ॐ हुँ, ॐ हुँ हुँ, ॐ स्वा हुँ,
ॐ आ हुँ, ॐ हा हुँ । कथं जपेत् ? संपुटगर्भे जप्यं
बीजाक्षरं विन्यस्य तच्छीर्षे वीरमुत्थाप्य ॐकारमुच्चारयन्
वीराद् रश्मिरेखामुच्छासवायुना सहोत्थाप्य तथावभास्य
जगद् बुद्धमयं कुर्यात् । बीजाक्षरमुच्चारयन् तेषु सर्वबुद्धेषु
स्वदेवतास्वभावतामधिमुञ्चेत् । अन्तर्हुँकारं उच्चारयन्
निश्चासवायुना समाकृष्य तद्बुद्धमयं जगद् वीरे
संहरेत् । एवं पुनः पुनः कुर्यात् यावत् खेदो न
भवति । सति खेदे विश्रम्य सर्वमिदं कुशलमनुत्तरायै
सम्यक्सम्बोधयेऽभिमतफलसिद्धये च परिणमय्य पूर्ववत्
पूजां कृत्वा स्वहृद्बीजाक्षरे मण्डलमन्तर्भाव्य, तत
उत्थाय स्वदेवतात्मकमात्मानमधिमुच्य सर्वं कुर्वीत ।
सर्वं च भोज्यं पञ्चभिर्बौजैः पञ्चज्ञानामृतमयं कृत्वा स्वहृ-
दये च देवताचक्रमधिमुच्य विचिन्त्य च तज्जिह्वासु तदमृतं
जुह्यात् । स्नानं कुर्वन् देवताभिषेकविधिं ध्यायात् ।

१ A ० वापदे० ।

२ AC हाः ।

३ AC कुर्वति ।

४ A ० सम्पुटे ।

५ AC बुद्ध० ।

६ AC ० भौर्विदध्यात् ।

मध्याह्नसायाह्नसन्ध्योस्तु मण्डलगृहं प्रविश्य स्वहृद्बीज-
रश्मिभिराधारमण्डलं निर्माय त[स्मा]देव बीजात् चतस्रो
योगिनौः क्रमेण संस्कार्य यथास्थानं निवेश्य पूर्ववद-
भिषेकादिकं सर्वविधिमनुष्ठाय मण्डलमन्तर्भाव्य तत
उत्थाय पूर्ववत् समाहितयोगं कुर्यात् । अर्द्धरात्रसन्ध्यायां
त्वयं विशेषः— संपूज्यार्थं दत्त्वा ॐ वज्रमुरिति ज्ञान-
मण्डलमुत्सृज्य स्वज्ञानबीजे समयमण्डलमन्तर्भाव्य
निराभासं सम्बोधिचित्तमधिमुच्य सुष्यात् । एवं दिना-
न्तरेष्वपि देवौमङ्गीतिचोदनोत्थापितः सर्वं पूर्ववत्
कुर्यात् । एवं प्रत्यहं यावत् सिद्धिनिमित्तानि लभते । तत्र
मण्डलेश्वरस्य मन्त्रो लक्षजापेन सिध्यति, शेषानामयुत-
जापेन । मालामन्त्राश्च तन्त्रान्तरादानेतव्याः । तान्
स्वहृत्सूत्र्ये हृच्चन्द्रे वा यथायोगं मण्डलीकृत्य प्रदीपमाला-
वज्ज्वलतश्चेतसाऽभिलिख्य मनसा वाचयन्निव जपेदिति ।

ब्रुवतैवं महामायासाधनं यन्मयार्जितम् ।

कुशलं तेन बुद्धः स्यां वशी विश्वार्थसाधने ॥

॥ महामायासाधनं समाप्तम् ॥

240.

नमो वज्रडाकाय ।

प्रथमं मुखशौचादिकं कृत्वा मृदुविष्टरोपविष्टः स्वहृदि
सूर्यमण्डले हुँकारबीजं दृष्ट्वा पुरतः करुणाचलवज्रं वक्ष्य-
माणकवर्णभुजायुधं विचिन्त्य पूजापापदेशनापुण्यानु-
मोदनापुण्यपरिणामनाचिशरणगमनादिप्रणिधिं च कृत्वा
स्वकायवाक्चित्ते नामाक्षरं भावयेत् । तच्च नामाक्षरम्—हे
इति हेत्वपगताः सर्वधर्माः, ह इति हान्युत्पादिताः सर्व-
धर्माः, ए इति पर्येषणविमुक्ताः सर्वधर्माः, र इति
प्रतिश्रुतकोपमाः सर्वधर्माः, र इति रतिसमायुक्ताः सर्व-
धर्माः, उ इति उत्पादव्ययधर्म्मिणः सर्वधर्माः, क इति सर्व-
सौख्यसमायुक्ताः सर्वधर्माः, अ इति अकारो मुखं सर्व-
धर्म्माणामाद्यनुत्पन्नत्वात् । इति कृत्वा शून्यतां विभाव्य
मन्त्रमुच्चारयेत्—ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहम् ।
हुँकारेण विघ्नमुत्सार्य वज्रपञ्जरं विभाव्य श्मशानाष्टकमध्ये
रक्तचतुर्दलकमलपद्मवरटकसूर्यमण्डले हुँकारबीजं दृष्ट्वा
मैत्रीकरुणामुदितोपेक्षास्वभावात्मिकाश्चतुर्द्वयः सञ्चोदयन्ति
श्रीवज्रगीत्या अभ्यन्तरसाधने—

‘हले सहि विअसिअ कमलु पबोहिउ वज्जे’ ।

अललललहो महासुहेण आरोहिउ नत्थे’ ॥

1 N हान्युत्पादावहिता, A हान्युत्पादावहिता ।

2 A नु ।

3 AN अव्यक्तभवः ।

4 कायः—

हले मखि ! विकसितं कमलं प्रबोधितं वज्जेन ।

अललललहो महामुखिनारोपितो नत्थेन ॥

रविकिरगण प्रफुल्लं कमलं महासखेन ।

अललललहो महामुखिनारोपितो नत्थेन ॥

5 AN नत्थे ।

रविकिरणेण पफुल्लिअ कमलु महासुहेण ।

[अललललहो महासुहेण] आरोधित्वं कर्त्तुं ॥

वज्रडाकिनीनृत्येन वज्रसत्त्वं निवेशयेत् ॥

इति गीतिसमनन्तरं मायाबद्धवस्तुसंविद्यः मनसा हुँकारोद्भूतं करुणाचलवज्रं नीलपीतसितश्यामचतुर्मुखं चतुर्भुजं दक्षिणे भुजे कपालशरधरं वामे खट्वाङ्गधनुर्धरं रौद्रासनस्थं चिनेत्रं सार्द्रमुण्डस्रग्दाममालिनं कपाल-मालाभिः शिरसि भूषितं अस्थ्यालङ्कारविभूषितं ईषहंघ्रा-करालवदनं पिङ्गलोर्ध्वकेशं— काये चौंकारं पीतं चक्षुषोः ॐकारं सितं श्रोत्रयोः हुँकारं रक्तं नासिकायां खकारं सितं कण्ठे आःकारं सितं हृदये रेफं रक्तं— षडङ्ग-न्यासलक्षितं स्वाभप्रज्ञालिङ्गितं व्योमावकाशिनं वज्रधरा-भिषेकिनं कायवाक्चित्ताधिष्ठितं सुविशुद्धधर्मधातुज्ञान-स्वभावमात्मानं विभाव्य ; तत्र पूर्वदले वज्रडाकिनी नील-वर्णा नीलपीतरक्तश्यामचतुर्मुखा चतुर्भुजा वामभुजे खट्वाङ्गधण्डां दक्षिणे वज्रकपालहस्ता पृथिवीधरादज्ञा-ज्ञानस्वभावा, दक्षिणदले रत्नडाकिनी पीतवर्णा पीतपीत-रक्तश्यामचतुर्मुखा चतुर्भुजा वामभुजे पताकां पञ्चदश-दक्षिणे त्रिशूलरत्नहस्ता अब्यातुसमताज्ञानस्वभावा, पश्चिमदले पद्मडाकिनी सितारुणवर्णा रक्तपीतनीलश्याम-चतुर्मुखा चतुर्भुजा वामभुजे धनुःकपालं दक्षिणे शरविश्व-पद्महस्ता तेजोधातुप्रत्यवेक्षणाज्ञानस्वभावा, उत्तरदले

A ० बद्धास्तुसंविद्यां, C ० बद्धास्तु संविद्य ।

A व्यस्था ० ।

A omits ० घण्टां ।

³ AC धौ ० ।

⁵ AN ० जम्बकह

विश्वडाकिनी श्यामवर्णा श्यामपीतरक्तनीलचतुर्मुखा
चतुर्भुजा वामभुजे पाशकपालं दक्षिणे खट्वाङ्गडमरुहस्ता
वायुधातुक्षत्यानुष्ठानस्वभावा ; देव्यः सर्वा रौद्रासनस्थाः
कपालमाला[भि]ः शिरसि विभूषिताः सार्द्रमुण्डस्रग्दाम-
मालिन्यस्त्रिनेत्रा ईषदंष्ट्राकरालवदना ज्वलितोर्ध्वपिङ्गल-
केशाः स्फुरद्रश्मिमालिन्यः ; एवं चतुर्देवीसमावृतमात्मानं
करुणाचलवज्रं ध्यात्वा शिरसि हृदि नाभौ गुह्ये वायु-
माहेन्द्रवरुणाग्निमण्डलेषु यथोपदेशं विभाव्य नपुंसकजापं
कुर्यात् मन्त्री । खिन्ने सति मन्त्रजापं कृत्वा ॐ आः ह्रीं
हुं फट् एवं भवसमसर्वभावस्वभावमन्त्रसंस्थानधर्मात्मा
योगी सर्वविषयादिक्ष्यं कुर्यात् प्राकृतकल्पमुक्त[ये] इति ।

॥ महामायासाधनोपायिका समाप्ता ।

। कृतिरियं कुकुरिपादानामिति ॥

241.

नमो हेतकाय ।

पर्वतादौ ध्यानालये सुखासनोपविष्टो मैत्रीकरुणा-
शयः स्वहृदि विश्वकमलसूर्ये नीलह्रीःकारस्फुरद्रश्मिकं
विन्यस्य तद्रश्मिसञ्चोदितगुरुबुद्धबोधिसत्त्वान् सम्पूज्य
त्रिशरणगमनादिकं कुर्यात् । ततः सर्वधर्मान् स्वकार्यं च
निःस्वभावतया व्यवलोक्य ॐ शून्यताज्ञानादिकं पठेत् ।
(ततो ह्रीःकारनिष्पन्नं नीलकरालवज्रं ह्रीःकाराधिष्ठित-

¹ N छप्प० ।

² AC ० नविभवे ।

³ N ० लपा० ।

⁴ AC विन्यस्य ।

⁵ A धि०, C हो० ।

धरटके ध्यात्वा तत्सर्वपरिणतं नीलं नरचर्मभृतं कपाल-
मालाक्षोभ्यालङ्कृतशिरस्कं ज्वलदूर्ध्वपिङ्गलकेशं रक्तवर्तु-
लाक्षं अन्तसंग्रथितमुण्डमालावलम्बितं नरास्थिरचिता-
भरणं द्विभुजैकमुखं दंष्ट्राकरालवदनं दक्षिणकरेण वज्र-
धारिणं वामकरेण पूर्णकपालं वामस्कन्धासक्तचलद्दण्डिका-
पताकानरशिरोविश्ववज्रालङ्कृतपञ्चसूचिकं वज्रशिखरमध-
एकसूचिकवज्राकारं यज्ञोपवीतवत्खट्वाङ्गं विश्वपद्मसूर्यं
वामपादं तस्यैवोरौ दक्षिणचरणं विन्यस्य नृत्यं कुर्वन्तं
हेरुकवीरं भावयेत् । ततस्तदाकारं ज्ञानसत्त्वं दृष्ट्वा तद्दृ-
श्यस्थज्ञैः काररश्मिभिर्ज्ञानसत्त्वं हेरुकमानीय अर्धादिकं
दत्त्वा आत्मन्यन्तर्भाव्य हृत्कण्ठमूर्ध्नि समयमुद्रया रक्षा-
मधिष्ठापयेत् । तत्रेयं समयमुद्रा— वज्रमुष्टिद्वयं बद्ध्वा
तर्जनीभ्यां ग्रन्थिं ज्येष्ठाभ्यां मध्यमाभ्यां च यथाक्रममध-
जङ्घं सूचीकृत्वा शेषाङ्गुली ज्वालाकारेण स्थापयेत् । ततो
भावनाखिन्नो जपेन्नन्तरम्— ॐ हेरुक वज्रसमय ज्ञैः
सर्वसत्त्वदुष्टसमयमुद्राप्रभञ्जक हुं फट् । ततो विसर्जयेत् ।
श्मशानप्रवेशे वज्रमुष्टिद्वयं बद्ध्वा कनिष्ठाभ्यां शृङ्खलीकृत्वा
तर्जनीभ्यां सूचीकृत्वा ललाटे धारयन् मुद्रारश्मिनिर्यात-
पीतसूक्ष्मवज्ररश्मिस्फुरणैः सर्वाङ्गमभिव्याप्य कायवाक्-
चित्तं ध्यात्वा पूर्वोक्तमन्त्रं जपेत् । श्मशानं प्रविशेत्,
अभेद्या रक्षा भवति ।

। संक्षेपतो हेरुकसाधनं समाप्तम् ॥

आकाशलक्षणं सर्वमाकाशं चाप्यलक्षणम् ।

मायोपमं च सर्वं वै चैधातुकमशेषतः ॥

दृश्यते स्पृश्यते चैव यथा माया हि सर्वतः ।

न चोपलभ्यते चैव सर्वस्य जगतः स्थितिः ॥

इत्यर्थं मनसाधिमुच्य एकानेकवियोगात् स्वशरीरं च सकलं च नीलादिवस्तुजातं शून्यमाकलय्य, स्वचित्तं मनो-विज्ञानाख्यमनन्तरमकारं सूक्ष्मं 'निस्तरङ्गमप्रति'घं निरु-पमवर्णसंस्थानं भ्रान्तिम[द]प्युपकारा[य] यथाभ्यन्तर'निवृ-त्तये इत्यारोप्य, लक्ष्यस्थिरौकरणार्थं खद्योताकारमधिमुच्य, तच्च शून्यताकरुणागर्भं सकलकलापरिपूर्णचन्द्रमण्डलाकारं विचिन्तयेत् । एतस्मिन् चन्द्रमण्डले उपचितपुण्यसम्भार-लक्षणे उपचितज्ञानसम्भारलक्षणं ह्रीःकारं नीलवर्णं पश्येत्, तत्परिणतं च नीलज्वालावज्रमादर्शज्ञानस्वभावं चिन्तयेत्, चन्द्रवज्राकारपरिणतं जिननिवहमन्यूङ्गव-श्रीकरुणाचलक्रोधं हेरुकाख्यमात्मानं विभावयेत्, अधो-मुखस्य शवस्योपरि विश्वपद्मं तस्योपरि सूर्यमण्डलं तन्मध्ये समुपविष्टं एकस्योर्ध्वभुजद्वयं इति वचनात् अर्धपर्यङ्गिनं भस्मोद्भूतितरक्तप्रभामालिनं पिङ्गलोर्ध्वकेशं अक्षोभ्याचल-कृतकपालमालामुकुटिनं दक्षिणकरेण चिपताकाग्रधीत-नीलकरालवज्रं वामस्कन्धावसक्तवज्रखट्वाङ्गं रत्नापरिपूर्ण-कपालवामकरं सार्द्रनरमस्तकमालाक्षतसङ्गदामदंष्ट्रा-

AC सर्वत्र ।

A प्र ।

AC . र . मु .

AC विप्र .

C . क . प .

इति साधनविधिरयं भगवतः संक्षिप्तो [वि]हितः
कल्याणगर्भेणातिविस्तरभूषणा ।

॥ श्रीहेरुकसाधनम् ॥

243.

श्रीहेरुको जगन्नाथो भूत्वा सर्वार्थसम्पदः ।
 कुर्यात् जगद्वितार्थायेत्येवमादौ विभावयेत् ॥
 'असधर्मोदयान्तःस्थकूटागारोदयाश्रया ।
 विश्ववर्णाञ्जसच्चन्द्रे वज्रासनशशिप्रभम् ॥
 स्फटिकेन्द्रङ्गमूलास्यनीलसव्यारुणेतरम् ।
 स्वाभप्रज्ञाश्लेषिकण्ठं वज्रासिमणिपद्मिनम् ॥
 वज्रसत्त्वं विभाव्यैवं स्वचित्तं अक्षरीकृतम् ।
 तद्वक्त्रेणाञ्जसंविष्टं सर्वरागाग्निना द्रुतम् ॥
 लोचनादिस्वसङ्गीत्या दुर्दृष्ट्यार्थाय चोदितम् ।
 प्रलयाग्निमहाज्वालावज्रह्रीःकारसम्भवम् ॥
 तदुद्भवं कृपाक्रोधं महाभैरवदामकम् ।
 भ्रूमङ्गोर्ध्वज्वलत्केशं नीलदंष्ट्रान्वितं सितम् ॥
 'सव्येतरे' [तु] रक्तं च भस्मोद्भूतितविग्रहम् ।
 स्वाभाङ्गना भुजैः श्लेषि रौद्रादिषड्रसान्वितम् ॥
 कृष्णवज्रासिखट्वाङ्गमणिराजकरग्रहम् ।
 नृकरङ्कशिरोमालासद्वस्त्राभरणप्रियम् ॥
 दक्षिणाङ्घ्रितलाक्रान्तं वामोरुतलपौडनम् ।
 रौद्रासनं समास्थाय हेरुकं स्वं प्रभावयेत् ॥)

AN अग्र० ।

2 AC श्रवच० ।

AN ० ध्येनं ।

A omits this and the next line.

N सर्वोत्तरा ।

3 N ० सप्र० ।

AC ० आदि० ।

4 C ० दद्या० ।

सम्बुद्धेन्द्रियसद्योगकायवाक्चित्तत्रयक्षरम् ।
 हृज्ज्ञानसत्त्वमक्षोभ्यमौलिनं रत्नशालिनम् ॥
 परमानन्दसुखास्वादस्फुरत्संहाररूपिणम् ।
 सच्चिन्त्य ज्ञानसौन्दर्यं योगी योगं समाप्नुयात् ॥

॥ श्रीहेरुकसाधनम् ॥

244.

श्मशानाष्टकमध्यस्थो निःसङ्गो हृष्टमानसः ।
 प्रज्ञोपायविधानेन चन्द्रसूर्यप्रयोगतः ॥
 आलिकालिसमायोगात् भाषयेत् सूर्यमण्डलम् ।
 तच्च हुंकारसम्भूतं वज्रशूकसमन्वितम् ॥
 शवस्थमर्द्धपर्यङ्कं नरचर्मसुवाससम् ।
 भस्मोद्भूलितगात्रं च स्फुरद्वज्रं च दक्षिणम् ॥
 चलत्पताकाखट्वाङ्गं वामे रक्तकरोटकम् ।
 शतार्द्धमुण्डमालाभिः कृतहारमनोरमम् ॥
 ईषद्वंष्ट्राकरालास्यं रक्तनेत्रं विलासिनम् ।
 पिङ्गोर्द्धकेशमक्षोभ्यमकुटं कर्णकुण्डलम् ॥
 अस्थ्याभरणशोभं तु शिरःपञ्चकपालकम् ।
 बुद्धत्वदायिनं ध्यायात् जगन्मारनिवारणम् ॥
 मन्त्रः— ॐ हुं फट् स्वाहा ।

॥ इति संक्षिप्तद्विभुजहेरुकसाधनम् ॥

245.

प्रणम्य श्रीगुरुं नाथं त्रैलोक्याक्षेपहेरुकम् ।
 तत्साधनविधिः शान्तिपादोक्तः प्रविभज्यते ॥
 द्विभुजैकमुखं वीरं नैरात्म्यास्त्रिष्टकन्धरम् ।
 चक्राद्याभरणैर्युक्तं त्रिनेत्रं ह्यङ्घ्रिराजितम् ॥

इह तन्त्रे भावनाधिकृतो योगी प्रभाते शयनादुत्थाय
 स्वहृदये सूर्यस्य हुँकारं दृष्ट्वा तद्रश्मिभिः श्रीहेरुकमव-
 भास्यानीय पुष्पादिपञ्चोपचारेण सम्पूज्य तस्याग्रतः पाप-
 देशनापुण्यानुमोदनाच्चिशरणगमनं च कृत्वा महाबोधि-
 चित्तमुत्पाद्य सर्वसत्त्वेषु दिव्यसुखोपसंहाराकारां मैत्रीं
 सर्वदुःखापहाराकारां करुणाम् तत्सुखाविच्छेदनियमाकारां
 मुदितां क्लेशोपक्लेशग्राह्यग्राहकाद्यमनसिकारलक्षणां मुपेक्षां
 च भावयेत् । ततो धर्मपुद्गलादिविकल्पकलङ्कवर्जित-
 रूपां शरन्निर्मलमध्याह्ननभोनिभां अद्वयज्ञानैकरूपां
 शून्यतां विभाव्य ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽह-
 मित्यधितिष्ठेत् । ततो विबुद्धा नभोदेशे सूर्यमण्डलस्य-
 हुँकारं दृष्ट्वा तत्परिणतवज्रवरटकस्थहुँकारं पश्येत् ।
 तत्किरणविनिर्गतैः श्रीहेरुकरूपैः सकलजगदर्थं कृत्वा
 तत्रैव प्रवेश्य तत्परिणतं (श्रीहेरुकं विश्वदलकमलस्थितं
 शवोपरि सूर्यमण्डलस्य द्विभुजं त्रिनेत्रं दक्षिणकरे वज्रं
 वामे वज्राङ्कितकपालधरं सताण्डवं व्याघ्रचर्मनिवसनं

1 Omitted in B.

2 ANC व्याघ्रराजकं ।

3 C omits दृष्ट्वा...हुँकारं ।

4 AC ० वात० ।

5 AC ० द्वारं मे० ।

6 AC कर्मा० ।

शिरस्यक्षोभ्यात्मकनरशिरोघटितचक्रौधरं कर्णे अमिता-
भात्मकनरास्थिकुण्डलिनं कण्ठे रत्नसम्भवात्मककण्ठिका-
युक्तं हस्ते वैरोचनात्मकरुचकधरं कक्ष्याममोघसिद्धात्मक-
मेखलायुक्तं केशयज्ञोपवीतकेयूरनूपुरैर्युक्तं ऊर्ध्वपिङ्गलकेशं
द्विभुजैकमुखया कर्त्तिकपालधारिण्या नैरात्म्ययाऽऽलिङ्गितं
एवम्भूतमात्मानं विभाव्य, ततोऽस्य श्रोत्रे नैरात्म्यां चक्षुषि
वज्रां घ्राणे गुप्तगौरौ जिह्वायां वारियोगिनीं कायेन्द्रिये
वज्रडाकिनीं मनसि नैरात्म्यामधिमुञ्चेत् । ततः शिरसि
द्वाविंशदलकमलोपरि अधोमुखं हुंकारं कण्ठे षोडशदल-
कमलोपरि ऊर्ध्वमुखमौंकारं हृदये अष्टदलकमलोपरि
अधोमुखं हुंकारं नाभौ चतुःषष्टिदलकमलोपरि ऊर्ध्व-
मुखमौंकारं चिन्तयेत् । ततः समयसत्त्वसदृशं ज्ञानसत्त्व-
मानौय जः हुं वं होरित्यनेन मन्त्रेणाकृष्य प्रवेश्य बद्धा
वशीकृत्य क्षीरोदकवत् समरसीकुर्यात् । तदनन्तरं
स्वहृत्सूर्यवज्रवरटकस्थहुंकाररश्मीन् निश्चार्य तत्किरणैः
सर्व्वतथागतस्वभावहेतुकमानौय पूजां कृत्वा अभिषिञ्चन्तु
मां सर्व्वतथागता इति प्रार्थयेत् । तैः पञ्चासृतपूर्णमणि-
कलशैरभिषिक्तमात्मानं अक्षोभ्यनाथमुकुटिनं ध्यायात् ।
ततः सर्व्वयोगिनीवृन्देन स्वस्वबोधिचित्तादिद्रव्येन पूजां
कुर्यात् । ततः—

दंष्ट्रोत्कटमहाभौममुण्डसगदामभूषितम् ।

भक्षमाणं महामांसं श्रीहेतुकं नमाम्यहम् ॥

इत्यनेन स्तुतिं कुर्यात् । ततो नमसि हुंकारपरिणतं
 वज्रं तदध आःकारपरिणतं पद्मभाजनं तन्मध्ये ॐका-
 राङ्कितानि गोकुटदहनमारमुण्डविद्राविसमयवस्त्वनि
 वज्रपद्मसमायोगादग्निज्वालनं तेन द्रव्यानां तापनं
 पाकात् द्रवीकृत्य सर्वतथागतरूपदर्शकज्ञानसूर्यकिरणं
 तज्ज्ञानबीजकिरणेभ्यः सर्वतथागतज्ञानामृतमाकृष्य तैर्व्व-
 स्तुभिः सहैकीकृत्य ॐ आः हुं इति त्र्यक्षरेणाधिष्ठाय
 शुक्लहुंकारजां वज्रमयीं जिह्वां कृत्वा आत्मानं तेन
 प्रीणयेत् । ततो ह्रत्सूर्यमण्डलवज्रवरटके हुंकारं संवेष्ट्य
 स्थितां ॐ चैलोक्थाक्षेप हुं हुं हुं फट् स्वाहा इति द्वाद-
 शक्षरमन्त्रमालां प्रदीपमालामिव ज्वलन्तीं मनसाऽभि-
 लिख्य क्रमात् वाचयन्निव निभृतं जपेत् । मध्याह्नसायाह्न-
 सन्ध्योस्तु भटिति श्रीहेरूकरूपमात्मानं आरचय्य
 ततश्चक्षुरादिविशुद्धिश्रुतुश्चक्रभावनापूजास्तुत्यमृतास्वाद-
 जपादिकं कुर्यात् ।

चैलोक्थाक्षेपवीरस्य कृत्वा साधनमुत्तमम् ।

यत् पुण्यमर्जितं तेन जनः सर्वोऽस्तु वज्रधृक् ॥

॥ द्विभुज हेरूकसाधनम् ॥

१ N लूयात् ।

२ Omitted in AC.

३ Na वचहे ।

४ AC ० विभावि०

५ AC वच० ।

246.

भटिति हेरुक् सप्रज्ञं विभाव्य तद्भृदये रक्ताष्टदलकमलं
विचिन्तयेत् । तस्य पूर्वदक्षिणपश्चिमोत्तरेषु यथाक्रमं
अ क च ट तथाग्नेयनैर्ऋतिवायव्यैशानदलेषु त प य स
मध्यवरटके पूर्वे स्वा मध्ये ॐ पश्चिमे हा । सर्व्वाणौमानि
सूर्यमण्डलस्थानि रक्तवर्णानि । एषां चाङ्कुशकारा
रश्मयो रोमकूपेभ्यो निर्गत्य साध्यानाकृष्य साधकस्य
पादयोः पातयित्वा एष्वेव प्रविशन्तीति ।

आम्नायः ।

वरगुरुत्तरणं नत्वा शास्तरं सकल शास्त्रदातारम् ।
वक्ष्ये सिद्धान्नायं नगरलोभस्य मन्त्रराजोऽहम् ॥
सम्यक्तत्त्वमनस्को गुरुभक्तः स्वाधिदैवताभिरतः ।
निशि पर्यटनविधिज्ञो निःशङ्कः साधयेन्मन्त्रम् ॥
हृदि पङ्कजाष्टदलके द्विचतुष्कं व्यञ्जनं खरांशुयुतम् ।
वरटकमध्ये प्रणवं पूजाक्षरसंयुतं रक्तम् ॥
तरुणवर्णान् पार्वतपुरपौरानर्कसन्निभान् मन्त्री ।
ध्यायन् प्रणतानात्मनि विंशत्यङ्गं जपेदयुतम् ॥
इति विहितपूर्वसेवो गणवरचक्रं शवालये कुर्यात् ।
आज्ञां प्रमृश्य तेभ्यः सिद्धिवरं चाशु सिद्ध्यर्थम् ॥
कतिचित् पदानि गत्वा सम्पूर्य त्रिकं शुभं तु मामक्याः ।
कृत्वा पादतले तत् संस्पृश्य स्वपेदुत्थानम् ॥

¹ ANC ० ऋत्वं ।

² A ० शास्त्रदानं, N ० गौतमाचारं ।

³ AC ० गौतमपञ्चितम् ।

⁴ A सुमम् ।

⁵ AC पङ्कजाङ्गाः ।

⁶ AC ० गौतमम् ।

पूर्वशिरः संजघ्यायुतमेकं संपिबेत् तमुत्थाय ।
 सङ्गदप्येव समस्तं गच्छेत् गगनमण्डलं तदनु ॥
 निविशेत् यस्मिन् देशे पुनरयुतं संजपेद् विवरयोगम् ।
 एवं कृतवरयोगो हेवज्जसमो जगति सम्पूज्यः ॥

पुरश्चोभोपदेशः ।

अकचटतपयसशब्देन आलिकालिं नीतार्थेनोक्ता ।
 आलिकालिजापेन चैलोक्यं शोभयेन्मन्त्रौ ॥

लक्षजापेन । किं पुनरेकमात्रमिति ? आलिकालि
 उच्यते— तद्यथा, अ आ इ ई ऋ ॠ उ ऊ लृ लृ अ
 आ ए ऐ अर् आर् ओ औ अल् आल् ह हा य या र
 रा व वा ल ला इति सृष्टिक्रमेणालिजापः श्वास-
 प्रवेशेन ।

श्वासनिर्गमे कालिः— क का ख खा ग गा घ घा ङ ङा
 च चा छ छा ज जा झ झा ञ ञा ट टा ठ ठा ड डा
 ढ ढा ण णा प पा फ फा ब बा भ भा म मा त ता
 थ था द दा ध धा न ना स सा ह्य ह्या ष षा श शा
 ष षा इति । आदौ ॐकारं दत्त्वा शोभणे आकृष्टावन्ते
 वौषट् प्रदेयम् । एवं पुरश्चोभमन्त्रः । इति कालचक्रे निबद्धम् ।

॥ [पुरश्चोभविधिः] ॥

247.

प्रणम्य नार्थं हेवज्रं सर्वधर्मैकसंवरम् ।

संगृह्यते यथाम्नायं बाह्यपूजाविधिर्मया ॥

ततः श्रीहेवज्रयोगवान् मन्त्रौ प्रत्यूषे यथावसरं वा
 कृतसम्मार्जनादिके भूभागे हस्तं दत्त्वा ॐ रक्ष रक्ष
 हुँ हुँ फट् स्वाहा इति भूमिमधिष्ठाय तत्र पञ्चामृत-
 सुगन्धादिवटिकया तत्तद्भूम्यधिमोक्षपूर्वकं पीठोपपीठ-
 श्लेषोपश्लेषच्छन्दोपच्छन्दमेलापकोपमेलापकपीलचोपपील-
 चश्मशानोपश्मशान इत्युच्चारयन् चतुरस्रं मण्डलं
 मुपलिप्य ॐ वज्ररेखे हुँ इत्यभिमन्त्र्य हृदयकिरणाकृष्टं
 भगवन्तं समण्डलं सर्ववीरवीरेश्वरीसङ्क्षेपरूपं तचारोप्य
 अर्घ्यपाद्यादिदानपूर्वकमष्टमातृभिः सम्पूज्य हुँकारजं
 तदभिमन्त्रितपुष्पादिकं तस्मै दद्यात् । तत्र अक्षर-
 हृदयोपहृदयमन्त्रैर्भगवते स्वमन्त्राभ्यां भगवत्यै । ॐ
 गौरि हुँ हुँ हुँ फट् स्वाहा । ॐ चौरि हुँ हुँ हुँ फट्
 स्वाहा । ॐ वेतालि हुँ हुँ हुँ फट् स्वाहा । ॐ घस्मरि
 हुँ हुँ हुँ फट् स्वाहा । ॐ पुक्सि हुँ हुँ हुँ फट् स्वाहा ।
 ॐ शवरि हुँ हुँ हुँ फट् स्वाहा । ॐ चण्डालि हुँ हुँ हुँ
 फट् स्वाहा । ॐ डोम्बि हुँ हुँ हुँ फट् स्वाहा । इति
 मन्त्रैर्यथास्थानं गौर्यादीनां ततो बाह्यादिसर्वपूजा-
 दिभिः सम्पूज्य अक्षरवर्जितपुष्पदानमन्त्रैः । ॐ अष्टा-
 ननाय हुँ हुँ हुँ फट् स्वाहा । ॐ पिङ्गलोद्भक्तेश्वत्सले
 हुँ हुँ फट् स्वाहा । ॐ चतुर्विंशतिनेत्राय हुँ हुँ हुँ

AC भूम्यधि० ।

ॐ वज्र० ।

ॐ वज्र० ।

AN ॐ वज्रं सुलि०

फट् स्वाहा । ॐ षोडशभुजाय हुँ हुँ हुँ फट् स्वाहा ।
 ॐ कृष्णजोमूतवपुषे हुँ हुँ हुँ फट् स्वाहा । ॐ कपाल-
 मासाधारिणे हुँ हुँ हुँ फट् स्वाहा । ॐ आध्मात-
 क्रूरचिन्ताय हुँ हुँ हुँ फट् स्वाहा । ॐ अर्द्धदंष्ट्रिणे
 हुँ हुँ हुँ फट् स्वाहा । इति मन्त्रैश्च संस्तुत्य यथायोग-
 मन्यत् स्तुतिप्रतिष्ठानादिकं च कृत्वा शताक्षरमन्त्रेण
 दृढीकुर्यात् । मन्त्रः— ॐ वज्रसत्त्व समयमनुपालय वज्र-
 सत्त्वत्वसोपतिष्ठ दृढो मे भव सुषोष्यो मे भव सुतोष्यो मे
 भव अनुगृह्यो मे भव सर्वसिद्धिं मे प्रयच्छ सर्वकर्मसु च
 मे चित्तं श्रेयः कुरु हुँ हहहह ह्रीः भगवन् सर्वतथागत-
 वज्र मा मे मुच्य वज्रीभव महासमयसत्त्व आः इति । ततः—

क्षतो वः सर्वसत्त्वार्थः सिद्धिर्दत्ता यथानुगा ।

गच्छध्वं बुद्धविषयं पुनरागमनाय मुः ॥

इति विसर्ज्य चक्रमात्मन्यन्तर्भाव्य रेखालोपादिकं
 कुर्यात् । नैरात्म्यापूजनमपि तथैव मण्डलकमुपलिप्या-
 रोप्य च मण्डलचक्रं अक्षरस्वहृन्मालामन्त्रेण नायि-
 कायै अन्यासां प्रणवस्वाहाविदर्भितस्वबीजमन्त्रैः पुष्पा-
 दिकं यथास्थानं दत्त्वा अक्षररहितपुष्पदानमन्त्रैः स्तुतिं
 च कुर्यात् । शेषं पूर्ववदिति ।

बाह्यपूजाविधेः स्मृत्यै संग्रहाद् यन्मयार्जितम् ।

पुण्यं तेनास्तु लोकोऽयं सत्पूजाभाजनं परम् ॥

॥ पूजाविधिसंग्रहः समाप्तः ॥

248.

वज्रडाकं नमस्कृत्य महामायात्मकं त्रिनम् ।

आम्नायसङ्गतस्तस्य स्तूयते साधनक्रमः ॥

आहो मैत्रीरूपायोगात् संबोधौ कृतमानसः ।

दानशीलादियुक्तोऽष्टलोकधर्मैः समाश्रयः ॥

मन्वतन्वादिसिद्धिज्ञो योगाचारक्षमः क्वचित् ।

स्थाने सुखोपविष्टः सन् हृत्सूयं न्यस्तहुँकृतिः ॥

तत्प्रभोद्भवपूजाभिः सम्पूज्य पुरतो धियम् ।

कृत्वार्थदेशनाद्यं तु शून्यतां भावयेत् ततः ॥

ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहमिति मनसा पठेत्

व्योम्नि रक्तचतुष्पत्रपद्मस्थे स्तूर्यमण्डले ।

पञ्च बिन्दून् सितान् ध्यात्वा स्फुरत्संहारकारकान् ॥

चतुर्दिक्षिन्दुसम्भूता नृत्यन्त्यः सङ्गमोत्सुकाः ।

पूर्वाभ्यस्तमहामैत्रीकरुणादिस्वभाविकाः ॥

चतस्रोऽपि च डाकिन्यश्चोदयन्तीति चिन्तयेत् ।

हले सहि विअसिअ कमलु पबोहिउ वज्जे ॥

अललललहो महामुहेण आरोहिउ नृत्ये ॥

रविकिरण पफलिउ कमलु महामुहेण ॥

¹ AC सुच० ।

² AC आहं

³ AC योगं ।

⁴ AN ०क्षमे ।

⁵ AC ०यान् ।

⁶ A चतुर्भिर्विन्दुः N चतुर्दिक्षिन्दुः

⁷ क्वाया—

हले सखि ! धिक्कसितं कमलं प्रबोधिअं वज्जेण ।

अललललहो महामुहेणारोपितो नृत्ये ॥

रविकिरणोः प्रफलं कमलं महामुहेण ।

⁸ C वज्जं ।

⁹ C नृत्ये, AN नृत्ये ।

ततः संसारदुःखेभ्यः सत्त्वाभ्युद्धरणाशयः ।
 मायोपमं जगत्तत्त्वं यथाभूतं विलोक्य सः ॥
 मध्यविन्दूद्भवं नीलं ह्रस्वीबीजात् करुणामयम् ।
 पञ्चज्ञानत्रिकारसंसारमानन्दमुन्दरम् ॥
 चतुर्मुखं चतुर्बाहुं भक्तोद्भूतितमस्य च ।
 मूलं शरीरवर्णितं मुखं पीतं तु दक्षिणम् ॥
 पृष्ठतः सितवर्णं वामं मरुक्तोज्ज्वलम् ।
 त्रिलोकं तत्तद्वर्णादिमुद्रायञ्चकभूषितम् ॥
 पिङ्गीर्द्रसूक्ष्मांशं शीघ्रं कपालमुकुटोत्कटम् ।
 कपालपाणिभ्यां मध्ये वामे खड्गाङ्गचापिनम् ।
 दक्षिणोदितस्तु वज्रवज्रैः कृतजगद्भितम् ॥
 स्वाभया दृढवर्णिकन्या संश्लिष्टं वा रतोत्सवे ।
 नृत्यन्तं हेमकं ध्यायात् चतुर्द्वैवीक्षिताननम् ॥

प्रतिनीतां चतुर्विधं विज्ञादिकमुच्यते —

तत्र पूर्वोक्ते वज्रडाकिनौ नीलवर्णिका ।
 नीलपीताम्बुजाश्चकहरीताम्यचतुष्टया ॥
 पृथिव्यादर्शजानादि शुद्धवज्रं कपालकम् ।
 मध्ये दधति वामे तु घण्टाखड्गाङ्गधारिका ॥
 दक्षिणे मयताज्ञानतोषधात्वभिरूपिका ।
 श्रीरत्नडाकिनौ रत्नच्छटात्रिमूलहस्तिका ॥
 वामे निधीयितव्रीधश्रीवज्रनन्वडाकिका ।

१ AC चतुर्विधः ।

२ AC मध्ये चन्द्रो० ।

३ A जगत्तत्त्वं ।

४ A ०सदा० ।

५ AC पिङ्गीर्द्रसूक्ष्मांशः ।

६ A ०माली, C ०मालिनं ।

७ AC ध्यात्वा ।

८ AC ०च्छवः ।

९ C ०जम्बकमयः ।

पीतनीलसितारक्तहरिताम्रचतुर्मुखौ ॥
 पश्चिमे तु दले पद्मडाकिनी धवलारुणा ।
 स्यात् तेजःप्रत्यवेक्षादिस्वभावा नवयौवना ॥
 सितारुणद्रुतस्वर्णनीलहरितनिभानना ।
 विश्वपद्मं शरं सव्ये कपालं धनुरन्यतः ॥
 उत्तरे तु हरितपीतशुक्लरक्तसितानना ।
 कृत्वानुष्ठानवाच्यादिविशुद्धा विश्वडाकिनी ॥
 खट्वाङ्गडमरुकं सव्ये वामे पाशं कपालकम् ।
 सन्निनेत्राश्चतुर्वक्त्राः सर्व्वा देव्यश्चतुर्भुजाः ॥
 शृङ्गारादिरसासङ्गा लक्षणव्यञ्जनोऽञ्जलाः ।
 रौद्रासनस्था नृत्यन्त्यो नाथाभा मुद्रिकादिभिः ॥
 कुर्यात् षडङ्गविन्यासं नाथस्यावाहनादिकम् ।
 अभिषेकं जिनैः पूजां स्तुत्यनुरागनादिकम् ॥
 ललाटकण्ठयोश्चक्षुःश्रोत्रघ्राणे हृदि न्यमेत् ।
 ॐ आः खं चि र इत्येवं रेफादूर्ध्वं च हँकृतिः ॥
 वज्रच्छटासमायोगैरानीय ज्ञानमण्डलम् ।
 अर्घदानादिपूर्वं च प्रविश्यैकौकुर्यात् स्वयम् ॥
 माङ्गं समयचक्रेण विशिष्टफलसिद्धये ।
 रसप्रवेशात् ताम्रादिरजतौभावसिद्धयत् ॥
 सञ्चाद्य दिग्गतान् नाथान् हृदयस्थहृदर्चिषा ।
 तत्प्रभोद्भवविद्याभिर्भूतकुम्भामृताम्बुधिः ॥
 अभिषेकात् प्रभोर्मौलोवक्षोभ्यो दिव्ययोषिताम् ।
 पुनः शाश्वतरत्नेशमिताभाभोधसिद्धयः ॥

¹ AN ० वासव ० ।

² AC ० वाद्या ० ।

³ AC खङ्ग ० ।

⁴ ॥ चित्त ।

⁵ C ० भोर्मा ० ।

समाधुत्सृष्टदेवीभिः सत्सुजायग्रपाणिभिः ।
 पूजयेद् योगिनीयुक्तनामानं हेरुक् स्तुयात् ॥
 दंष्ट्रीकटयताभीमशृङ्खलामभूषितम् ।
 भक्षमाणां सत्समाणां श्रीहेरुक् नमाम्यहम् ॥

इति स्तुतिः ।

शिरःहस्ताभ्यामुपैत्य ऊरुयुग्मादिके क्रमात् ।
 ॐ हं ह्रीं स्वां प्रां हां वीजं ध्यात्वा पञ्चकुलात्मिकाम् ॥
 ह्रीःकारं रक्तगुह्याङ्गां धूम्रभूतपीतकर्णिकाम् ।
 श्रीबुद्धाङ्गुलीं स्वाभां वीक्ष्य रक्तां रतोत्सुकाम् ॥
 गीत्या सञ्चोद्यमानः सन् चतुर्देवीभिराजया ।
 ॐ जानमणिहुं वज्रविचित्रकरणादिभिः ॥
 जिनागनुरागयामीत्यारभेत् रतिचिन्तया ।
 वज्राजम्फारफटशब्दैरानीयास्ये प्रवेशितम् ॥
 जिनहृदं सुखावेशात् द्रुतं वज्रविनिर्गतम् ।
 पद्मे सञ्चितमासाद्य जिह्वया विधिवत् ततः ॥
 चतुर्भूतस्वभावे हृद्रक्तपद्मे चतुर्हले ।
 सूर्यस्थबिन्दुचन्द्रेण सम्पुटितः सुवेष्टितः ॥

मृणालसूत्रोपमसार्द्धसप्त-

रेखाभिराप्ताक्षरपङ्क्तिभिः सः ।

निश्चार्थं नादं तत ऊर्ध्वमिन्दु-

च्छिद्रे प्रवेश्यानुगमागमः स्यात् ॥

^१ N सन् ।

^२ AC सचि० ।

^३ AC ०न्दु० ।

^४ AC ०रक्षर० ।

^५ A ०३क० ।

^६ A(०उक्त० ।

^७ A omits ०सप्त० ।

उच्चारयन् स्फुरत्प्राणैर्मन्त्रमायामलङ्कृतम् ।

अक्षरं च तथा कुर्यात् नादप्रवेशनिर्गमौ ॥

ऊर्ध्वं निर्गच्छति वायौ अक्षरध्वनिर्निर्गच्छति, प्रवि-
शति सति प्रविशति, तिष्ठति सति वायौ स्वररूपासितविन्दु-
मध्ये तिष्ठति । एवं ग्रथितस्वरव्यञ्जना सार्द्धसप्तगुणरेखा
प्रवेशस्थितिर्निर्गमा । मन्दं मन्दमन्त्रजागता परा चित्तेन
निध्येया । ॐ आः हुं इति अक्षरजप्यमन्त्रः ।

उत्थातुकामः पूजाद्यं कृत्वा दृष्ट्वा च दुःखितम् ।

जगत्तत्त्वदृशामुक्तं कुशलं परिणामयेत् ॥

यन्मयोपचितं पुण्यं वज्रडाकस्य भावनात् ।

तेनाहं वज्रडाकः स्यां जगन्नाथपदामये ॥

उत्थाय पिण्डपातादिश्रुतव्याख्यादिकां क्रियाम् ।

स्वपरहेतुकाकारो मायाकार इवाचरेत् ॥

हुंकाराधिष्ठितं भोज्यं आःकारजकपालगम् ।

अधोवाय्वग्निचक्रेण ज्वालितं निर्मलीकृतम् ॥

ऊर्ध्वमौंकारमाचिन्त्य अभिमन्त्रामृतायितम् ।

जिह्वावज्रांशुनलिकाकृष्टेनानेन तर्पयेत् ॥

ॐ आः हुं गुह्यभक्ष्यं भक्ष्येऽहमिति अमृतास्वादमन्त्रः ।

प्रागेव स्नानवेलायां अभिषेकविधिं भजेत् ।

चतसृष्वपि सन्ध्यासु ध्यायादेवं समासतः ॥

^१ C सारेव् प्राणैः ।

^२ AC पात्राः ।

^३ A रज्ज्वाः ।

^४ AC प्रचाः ।

^५ C ताख्यानाः ।

^६ C वक्ष्येण ।

साधनं वज्रडाकस्य कृत्वा लब्धं शुभं मया ।
 यत् ते नार्यजनो भूयात् तदहं कृतभूषणः ॥
 महामायातन्त्रानुसारेण हेरुकसाधनोपायिका
 समाप्ता ॥

249.

श्रीहेरुकमहा वज्र कटु कटु प्रवेशय प्रवेशय बन्ध बन्ध
 तोषय तोषय सर्व्ववज्रडाकिनीनां हृदयं हुँ हुँ हुँ फट् ।
 ॐ सर्व्ववज्रडाकिनी प्रतीच्छेमं बलिं ॐ फट् । ॐ
 वज्रडाकिनी प्रतीच्छेमं बलिं हुँ फट् । ॐ रत्नडाकिनी
 प्रतीच्छेमं बलिं हुँ फट् । ॐ पद्मडाकिनी प्रतीच्छेमं
 बलिं ह्रीं फट् । ॐ विश्वडाकिनी प्रतीच्छेमं बलिं हुँ
 फट् । ॐ सर्व्वडाकिनी प्रतीच्छेमं बलिं हुँ ह्रीः हुँ हैः । ॐ
 सर्व्वयोगिनी प्रतीच्छेमं बलिं हुँ इहह्रीः ।

॥ एवं महामायातन्त्रस्य बलिविधिः समाप्तः ॥

A जनानाद्य० ।

AC वक्षा

C ह्रीः ।

C ॐ नमो श्री० ।

AC वक्षः ।

250.

नमो वज्रडाकाय ।

विस्तरौ दुर्ग्रहः प्रायो 'बालस्त्रीणां भवेदिति ।
संक्षिप्तमपि संक्षिप्य तत् सप्ताक्षरमुद्धरेत् ॥
तत्पूजाश्रन्यताबोधिमन्त्रपर्यन्तमन्तरा ।
कृतवानङ्गमध्यङ्गं वज्रडाकं प्रसाधयेत् ॥
यँ रँ वँ लँ चतुर्भूतमण्डलोपरि चिन्तयेत् ।
सुंकारसम्भवं मेरुं सप्तरत्नाष्टशृङ्गकम् ॥

ॐ मेदिनि वज्रीभव वज्रबन्ध हुँ । ॐ वज्रप्राकार
हुँ वँ हुँ । ॐ वज्रपञ्जर हुँ पँ हुँ । ॐ वज्रवितान हुँ
खँ हुँ । ॐ वज्रशरजाल चाँ शँ चाँ । ॐ वज्रज्वाला-
नलार्क हुँ हुँ हुँ—

(विधाय वज्रभूम्यादिषट्कं षडारमालिखेत् ।
विश्वाब्जसंस्थितं चक्रं विश्ववज्रावलीकृतम् ॥
हुँ भवं ध्यायेदत्रैव वज्रडाकं महासुखम् ।
षड्भुजं त्रिमुखं त्र्यक्षं सर्वलक्षणलक्षितम् ॥
व्यञ्जनाशीतिसंयुक्तं आलिकाल्युद्भवं प्रभुम् ।
वज्रघण्टासमापन्नं नरचर्माद्रिधारिणम् ॥
वामे कपालखट्वाङ्गचिशूलं दक्षिणे करे ।
कपालमालामुकुटिं विश्ववज्रजटाधरम् ॥
अर्धेन्दुशेखरं चैव घण्टादेहभूषणम् ।
नीलपीतहरितवक्त्रं व्याघ्रचर्माम्बरावृतम् ॥

१ AC चल० ।

२ N omits वज्र० ।

३ AC •मण्ड० ।

आलीढभ्रान्त^१सूर्यस्यभैरवकालराचिकम् ।
 यथा नाथस्य तथा वज्रवाराद्यापि भुजादिकम् ॥
 देवी जानु समावेध्य परमानन्दविह्वला ।
 भ्रानाकर्षणादिकं कुर्यात् जःहुँवँहोरेभिरक्षरैः ॥
 षड् योगिन्यः षडारेषु वामावर्त्तविवर्त्तनैः ।
 ११ हेम्कौ प्रथमा देवी द्वितीया वज्रभैरवी ॥
 तृतीया घोरचण्डी च चतुर्थी वज्रभास्करी ।
 पञ्चमी वज्ररौद्री च षष्ठी स्याद् वज्रडाकिनी ॥
 नीला पीता रक्ता हरिता धूम्रा सिता देव्यः ।
 मुक्तकेशा महारौद्रा चिनेचाश्च दिगम्बराः ॥
 रणङ्गुमरुघण्टा च हस्तेतरकरद्वये ।
 दधाना नरचर्माणि प्रेतसूर्योपरि स्थिताः ॥
 कपालमालामकुटा आलीढासनसंस्थिताः ।
 षडक्षरभवा भव्या देव्यः सर्व्या यथाक्रमम् ॥
 लोँ माँ पाँ ताँ खँ इत्येभिः पञ्चधातुभिरधिष्ठिताः ।
 ॐ अँ ह्रीँ हुँ होः ह्रीःकारैः स्कन्धान् रूपादिकानपि ॥
 मूँ हुँ खँ आः हो हँकारैरायतनानि शोधयेत् । ॐ हः
 नमः ह्रीः स्वाहा हुँ वौषट् हुँ हुँ होः फट् फट्, उरः-
 शिरः स्कन्धनेत्रादिषु योजयेत् । ॐ वँ हाँ याँ ह्रीँ मेँ
 जँ ह्रीँ हुँ हुँ फट् फट्—

नाभिहृदक्तेषु मूर्ध्नि शिखायामन्यत्र विन्यसेत् ।
 कायवाक्चित्त[चन्द्रे]षु ॐ आः हुँकारमर्पयेत् ॥

^१ AC प्रत्याली० ।

^२ AC सूर्यभै० ।

^३ AN भूजाविधिः ।

^४ AC स्वावतु० ।

^५ A ॐ शिखा० C उरसि शिखा । C वा नमः ।

षट्चक्रवर्त्तिचक्रस्थ^१ देवीवृन्दकरस्थितैः ।
 पञ्चामृतद्रवापूर्णैः कपालैरभिषेचयेत् ॥
 पूजास्तुत्यमृतास्वादं कृत्वा च भावनां चरेत् ।
 सप्ताक्षरं जपेन्मन्त्री निर्विशङ्केन चेतसा ॥

ह्रीः ह ह हुं हुं फट् ।

ध्यानजापात् यदा खिन्नः तदा शुद्धिमनुस्मरेत् ।

स्मृतिसम्बोध्यङ्गं श्रीहेरुकः, धर्मप्रविचयसम्बोध्यङ्गं
 हेरुकी, वीर्यसम्बोध्यङ्गं वज्रभैरवी, प्रीतिसम्बोध्यङ्गं
 घोरचण्डी, प्रसन्निसम्बोध्यङ्गं वज्रभास्करी, समाधि-
 सम्बोध्यङ्गं वज्ररौद्री, उपेक्षासम्बोध्यङ्गं वज्रडाकिनौ—
 सप्तबोध्यङ्गभावना ।

कण्ठिका रुचकं रत्नकुण्डलं भस्म स्तवकम् ।

षड् वै पारमिता एता मुद्रारूपेण योजिताः ॥

दुर्जयचन्द्रोद्धृतं सप्ताक्षरसाधनं समाप्तम्

^१ AC ० वक्ष्यते ।

^२ C ० न्मन्त्रं ।

^३ A पादखिन्नतः ।

^४ A omits श्रीहेरुकः—उपेक्षासम्बोध्यङ्गं । ^५ A सङ्गृह्यात् ।

251.

नमः सम्बराय ।

(त्रिमुखं षड्भुजं नीलं स्वामप्रज्ञाङ्गसङ्गिनम् ।

हुँजं षड्देवतीनाथं नत्वा लिखामि साधनम् ॥)

योगी प्रातरुत्थाय समयगुलिकां मुखे प्रक्षिप्य गिरि-
 गङ्गरादिमनोरमे स्थाने विश्ववज्रसमासीनो हृदि सूर्यस्थ-
 नीलहुँकारं पश्येत् । तस्मात् हुँकारात् पञ्चाकारान्
 रश्मीन् गगनकुहरे त्रैधातुकमभिव्याप्य संस्कार्य तैश्च
 रश्मिभिरकनिष्ठभुवनवर्त्तिनं भगवन्तं वक्ष्यमाणवर्ण-
 भुजायुधं सर्वयोगिनीगुरुबुद्धबोधिसत्त्वांश्च तिलबिम्बो-
 पमान् आनीयाकाशदेशे पुरतः संस्थाप्य तांश्च रश्मीन्
 पुनः स्वबीजे संहरेत् । ततः स्वबीजात् संस्कार्य बाह्य-
 गुह्यतत्त्वपूजाविशेषैर्भगवन्तं योगिनीगुरुबुद्धबोधिसत्त्वांश्च
 यथाविधिना पूजयेत् वन्दयेत् । ततस्तेषां पुरतः पाप-
 देशनापापाकरणसंवरं पुण्यानुमोदनाचिशरणगमनबोधि-
 चित्तोत्पादआत्मभावनिर्यातनाअध्येषणायाचनाश्च कृत्वा
 तदनन्तरं चतुर्ब्रह्मविहारान् भावयेत् । ततः ॐ
 श्रून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकाः सर्वधर्माः ॐ श्रून्यता-
 ज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहमिति सकलवस्तुतत्त्वसारसंग्राहकं
 मन्त्रार्थमामुखीकुर्वन् अजातानिरुद्धप्रभास्वरसमाधौ
 मुहूर्तमप्रतिष्ठितरूपेण संतिष्ठेत् । ततः पूर्वप्रणिधानावेध-
 सामर्थ्यात् प्रभास्वरादुत्थाय स्वप्नमायावत् विश्वं पश्यन्
 अगदुत्थायात्मनः श्रीहेरुक्तं विभावयन् यँ रँ लँ वँ

परिणतानि धनुस्त्रिकोणवर्तुलचतुरसाणि नीलरक्त-
 श्वेतपीतानि चतुर्म्महाभूतमण्डलानि उपर्युधार पश्येत् ।
 तदुपरि सुंकारसम्भवं सुमेरुं चतुरस्रं सप्तरत्नमयं अष्ट-
 शृङ्गोपशोभितं तदुपरि ॐ मेदिनी वज्रीभव वज्रबन्ध हुं,
 ॐ वज्रप्राकार हुं वं हुं, ॐ वज्रपञ्जर हुं पं हुं, ॐ वज्र-
 वितान हुं खं हुं, ॐ वज्रशरजाल चां शं चां, ॐ वज्र-
 ज्वालानलार्क हुं हुं हुं— एतैर्मन्त्रैर्वज्रभूम्यादिषट्कं
 विधाय तदभ्यन्तरे चतुरसादिकूटागारं विभाव्य, तदभ्यन्तरे
 विश्वपद्मस्थं षडारचक्रं ध्यायात् वज्रपद्मचक्रावलीवृतम् ।
 तदभ्यन्तरे पद्मवरटकस्थं रंभवं सूर्य्यमण्डलं आलिकालि-
 परिणतं चन्द्रसूर्य्यमण्डलसमुत्पुटमध्यस्थं नीलहुंकारं वज्र-
 सत्त्वरूपं भावयेत् । एतत् मन्त्रं परिणम्य भगवन्तं वज्र-
 डाकं हुंभवं वाराह्यालिङ्गितमहासुखं यथोपदेशं आ-
 दर्शादिपञ्चज्ञानात्मकं पद्भुजं मूलदक्षिणवामनीलपीत-
 हरितत्रिमुखं त्रिनयनं द्वात्रिंशलक्षणशीत्यनुव्यञ्जनात्मकं
 प्रभुं आलिङ्गनभुजाभ्यां वज्रघण्टाधरं इतरोर्द्ध्वभुजाभ्यां
 नरचर्मधारिणं वामभुजासक्तखट्वाङ्गकपालकलितकरं
 दक्षिणे त्रिशूलधरं कपालमालाभरणोज्ज्वलं पणमुद्राविभू-
 षितं व्याघ्रचर्माम्बरावृतकटिं विश्ववज्राङ्गेन्दुमण्डितजटाजू-
 आलीढपदाक्रान्तविश्वाञ्जसूर्य्यमध्यस्थभैरवकालरात्रिमस्त-
 कवामकर्णस्तनं भवनिर्व्वाणस्वभावं भावयेत् । यथा नाथस्य
 तथा वज्रवाराह्या वर्णभुजादिकं किन्तु नरचर्मं त्यक्त्वा
 तत्कराभ्यां धनुर्बाणधारिणीं देवीं भगवज्जानुद्वयं समावेष्ट

परमानन्दविह्वला भाव्या । ततः षट्स्वारेषु वामावर्त्तेन
 षड्देवतीः पश्येत् । तच्च पूर्व्वारे फट्कारसम्भवा श्रीहेरुकी
 प्रथमा देवी नीलवर्णा, अपरारे हुंकारसम्भूता द्वितीया
 वज्रभैरवी पीतवर्णा, अपरारे हाँकारजाता तृतीया
 घोरज्जङ्गी रक्तवर्णा, अपरारे हकारसम्भूता चतुर्थी वज्र-
 भास्करी हरिता, अपरारे ह्रीःकारसञ्जाता पञ्चमी वज्र-
 रौद्री धूम्रवर्णा, अपरारे ॐकारनिष्पन्ना षष्ठी वज्र-
 डाकिनी सितवर्णा ; एता देव्य एकवक्त्राश्चतुर्भुजाः दाभ्यां
 रण्डुमरुघण्टाधराः तदितराभ्यां नरचर्मोर्द्धधारिण्यः
 सर्वा महारौद्रास्त्रिनेत्रा मुक्तकेशिन्या दिगम्बराः प्रेत-
 स्तूर्योपरि स्थिताः कपालमालामुकुटा आलौढासन-
 संस्थिताः पञ्चमुद्राधराः सिद्धिसान्निध्यकारिका ध्यायात् ।
 तदनु भगवतो हृद्बीजनिर्गतरश्मिभिर्जःकारेण ज्ञानचक्र-
 मानीय हुंकारेण समयचक्रे जले जलमिव ज्ञानचक्रं
 प्रवेशयेत् । वङ्कारेण बन्धनं होःकारेण तोषणं कुर्यात् ।
 ज्ञानसत्त्वहृद्बीजं ध्यात्वा लौं मां पां तां खँ इत्येभिः
 पञ्च धातून्धितिष्ठेत्, ॐ आः ह्रीः होः हुँ ह्रीःकारैः
 क्त्वरूपादिकानपि, भूँ हुँ खँ आः हाँ हाँकारैराय-
 तनानि शोधयेत् । ततः षड्देवतात्मकमन्त्रकवचैरात्मानं
 कवचयेत् । ॐ हः हृदये नमः हिः शिरसि स्वाहा हुँ
 शिखायां वौषट् हे स्कन्धद्वये हुँ हुँ होः चक्षुषोः फट्
 हुँ सर्वाङ्गेष्वस्त्रम् । षड्देवतीविशुद्धिमन्त्रपदैर्भगवतीं

A किङ्करा० ।

* AC षष्ठ्या० ।

A फका०, C छका० ।

† AN ०छयेत् ।

B C ह्रीः० ।

* AC शेष० ।

A ०तान् सकल० । B ०तानेक० ।

* C ०शुद्धेः ।

कवचयेत् । ॐ वं नाभौ हां यौ हृदि ह्रीं मौं वक्त्रे ह्रं
ह्रीं मूर्ध्नि हुं हुं शिखायां फट् फट् सर्वाङ्गेष्ट्वम् ।
तदनु भगवतो भगवत्याश्च कायवाक्चित्तपथेषु ॐ आः
हुं अर्पयेत् । ततः स्वहृद्बीजनिर्यातरश्मिभिः सञ्चोद्य सर्व-
तथागतानानीय अभिषेकमनुनाथयेत् भगवन्तः सर्व-
तथागता अभिषेकं ददन्तु मे इति । तथागतैर्बुद्धै-
र्निर्मितरूपवज्रादिभिः पञ्चामृतभृतकलशहस्ताभिषेका-
भिरानयेत् ।

अभिषेकं महावज्रं चैधातुकनमस्कृतम् ।

ददामि सर्वबुद्धानां त्रिगुह्यालयसम्भवम् ॥

ॐ सर्वतथागताभिषेकसम्यग्श्रिये हुं इति पठित्वा
अभिषिच्यमानश्चित्तेऽशमुकुटो भवेत् । द्वेर्पापशुनईर्ध्याराग-
मोद्धर्म्मधातुमुकुटिन्यो देवत्यो यथाकर्म जायन्ते इति
ध्यायेत् । हुंकारजं कुलिशं देव्या एकारजं त्रिदलकमलं
आःकारजा कर्णिका ॐकारजं किञ्जल्कं भावयेत् ।
वज्राकुशाकाररश्म्याकृष्टकमलनालिकां मदनीकटविह्वलां
अनुरागयेत् । ॐ सर्वतथागतानुरागेण वज्रस्वभावात्म-
कोऽहमिति ध्वनिभिः सञ्चोद्य सर्वतथागताननुप्रवेश्यानु-
रज्य हृदये द्रवीकृत्य वज्रमार्गेण पद्मदले स्फारयेत् ।
षोडशं पूजादेवीः संस्कार्य रोमकूपाग्रसन्धिषु विधिवदर्थ-
पाद्यादिकं दद्यात् । ॐ हेरुक अर्घं प्रतीच्छ स्वाहा ।
ॐ हेरुक पाद्यं प्रतीच्छ स्वाहा । ॐ हेरुक आचमनं
स्वाहा । पश्चात् भूतडाकिनीभिर्गन्धैः पुष्पैः

पूजयेत् । यँकारपरिणतं वायुमण्डलं तदुपरि रेफपरिणतं
 अग्निमण्डलं तदुपरि रक्तआःकारजं पद्मभाजनं तन्मध्ये
 वुँ आँ जिँ खँ हुँ एतत्परिणामेन पञ्चामृतपञ्चप्रदीपं
 स्वबीजाङ्कितं तत्पिधानं ॐकारं तदुपरि अकारजं शशिनं
 तच्च हुँभववज्रं तद्बीजाङ्कितम् । वायुना वह्नौ ज्वलति
 तत्पाकेन शुद्धाः सर्व्वतथागताः ॐकारचन्द्रवज्राणि च
 द्रवीभूय निपतन्ति तत्करोटके । ततः ॐ आः हुँ इत्युच्चार्य्य
 सर्व्वदेवतानाममृतमाकृष्य तच्चैव प्रवेशयेत् । अनेनैवा-
 धिष्ठाय जिह्वाग्रे वँभवं यवफलप्रमाणं सितवज्रं वज्रनालि-
 कया तदमृतमास्वादयेत् । मुखात् मुखं भगवत्यै दद्यात्
 देवतौगणाय च । ततो ध्यानात् खिन्नः सम्बराकार-
 मुदहन् मन्त्रं जपेत् । तच्च मन्त्रः ॐ ह्रीः ह ह हुँ हुँ फट् ।
 जापात् खिन्नः शुद्धिमनुस्मरेत् । स्मृतिसम्बोध्यङ्गं श्री-
 हेरुकः, धर्मप्रविचयसम्बोध्यङ्गं श्रीहेरुकौ, वीर्य्यसम्बोध्यङ्गं
 वज्रभैरवी, प्रीतिसम्बोध्यङ्गं घोरचण्डी, प्रसन्निसम्बोध्यङ्गं
 वज्रभास्करी, समाधिसम्बोध्यङ्गं वज्ररौद्री, उपेक्षासम्बो-
 वज्रडाकिनी ।

कण्टिका रुचकं रत्नकुण्डलं भस्म सूचकम् ।

षट्पारमिताविशुद्धा बोध्यङ्गं बल्युपहारपूर्व्वकं चिसन्ध्यं
 भगवन्तं ध्यायेत् । तच्च बलिः । योगी—

आलीढपदसंस्थित उच्चस्यानास्थितश्रितः ।

दक्षिणाभिमुखो नम्रो मुक्तशिखो निशार्द्धके ।

आक्रान्तपादोर्द्ध्वदृष्टिस्तु मूर्धां फेँ कारनादतः ॥

A omits अनेनै.....मास्वादयेत् ।

श्रीगिरी ।

वज्रजलिमूर्द्धविकचं
वर्त्तावर्त्तेन वीरयोगिनौमाहाय्य ॐ आः वज्रअरस्त्रि होः
जः हुँ वँ होः वज्रडाकिन्यः समयस्त्वं दृश्यहोः एवं चि चतुः
पञ्च वारान् उच्चार्य आमन्त्रयेत् । तदनु ॐ ख ख खाहि
खाहि सर्व्वयक्षराक्षसभूतप्रेतपिशाचोन्मादापस्मारडाकि-
न्यादय इमं बलिं गृह्णन्तु सर्व्वसिद्धिं मे प्रयच्छन्तु यथैवं
यथेष्टं भुञ्जथ पिबथ जिघ्रथ मातिक्रमथ मम सर्व्वाकार-
तया शतसुखसमृद्धये सहायका भवन्तु हुँ हुँ हुँ फट्
स्वाहा इत्यनेन बलिं दद्यात् । तत्तद्वलिं यथोपदेशं
सञ्चारं कृत्वा श्रीचक्रसम्बररूपेण निवारितेन्द्रियो^१ योगी
मायोपमं जगदधिमुच्य यथासुखं विहरेदिति ।

अद्वयेनाद्वयं कृत्वा यत् सप्ताक्षरसाधनम् ।

शुद्धं लब्धं शुभं तेन लोकोऽस्तु चक्रसम्बरः ।

॥ सप्ताक्षरसाधनं समाप्तम् ।

। कृतिरियं पण्डितावधूतश्रीमदद्वयवज्रपादानाम् ॥

^१ N. ०. लि. । ऊर्द्ध० ।

^२ A. प्रयच्छेव ।

^३ AC. सुखं पठ० ।

^४ AC. अक्षरयिड् ।

^५ AC. omit.

^६ AC. add यथा after this.

नमः श्रीचक्रसम्बराय ।

सद्गुरुचरणाम्भोजं प्रणम्य संगृह्यते यथाम्नायम् ।

सम्बरतन्त्राश्रयणाद् बाह्यपूजाविधिर्मया स्पष्टम् ॥

इह श्रीचक्रसम्बरं मण्डलके पूजयितुकामो योगी प्रात-
रुत्थाय यथावसरं वा अविस्मृतदेवतायोगस्तथैव सुदृढत-
दहङ्कारवान्, विस्मृतदेवतायोगस्तु पञ्चस्कन्धाद्यहङ्कारवान्,
स्वभावशुद्धमन्त्रोच्चारणपूर्वकं श्रूयतामधिमुच्य स्वनाभौ
निर्गमप्रवेशेन सह स्फुरणसंहरणपूर्वकं आलिकालि-
परिणतं चन्द्रं तत्र हुंकारं पारदवर्णं विभाव्य तच्चन्द्र-
बीजपरिणामेन स्फुरणादिपूर्वकं श्रीसम्बरयोगवान् शुचि-
प्रदेशे पञ्चामृतसुगन्धादिवटिकया तदभावे अन्यतम-
द्रव्यमिश्रितसमयवटिकया वा संयुतं हस्तं दत्त्वा शुभ-
निशुभ इत्यादिकमुच्चार्य चतुरस्रमण्डलकं उपलिप्य
ॐ वज्ररेखे हुं इत्यधिष्ठाय तन्मध्ये हस्तं दत्त्वा पूजेत्यादि
चतुर्विंशत्यक्षराणि पौठोषपौठादिदर्शभूमिस्वभावानि
तत्तद्भूम्यधिभोक्षपूर्वकमुच्चारयेत् । ततस्तत्र मण्डले
भटिति चतुर्म्हाभूतस्यसुमेरूपरि विश्वचन्द्रे स्वहृदयवि-
निर्गतहुंकारमवस्थाप्य तद्बीजरश्मिभिर्दशदिक्स्थविचक्र-
देवतामानौय तत्र हुंकारे यथोपदेशं प्रविश्य तत्परिणतं
भगवन्तं सपरिवारं सर्व्वाकारनिघ्नं पश्येत् । ततः हृद्बीज-
निर्गतवीणादिदेवैभिः संपूज्य सप्तरत्नादौनि च निर्गतानि

C श्रीसम्भ ।

AC चक्र ।

• स्वभू •

* N adds तत्र ॐ after this.

* AC • बीजवि •

ढौकयित्वा यथाविधि शोधितेन करेण मण्डलकमध्ये
 अक्षरमन्त्रेण पुष्पं दद्यात् । पुनस्तत्रैव भगवद्भगवतौ-
 हृदयोपहृदयमन्त्रैस्ततो डाकिन्यादीनां यममथनौपर्यन्ता-
 नाभेतासामेव मन्त्रेण दिक्षु वामावर्त्तेन विदिक्षु दक्षिणा-
 वर्त्तेन यथास्थानं पुष्पं मण्डलके दद्यात् । ततः कर-
 विन्यस्तानां तत्तत्स्थानेषु तत्तन्मन्त्रेण ॐ हः इत्यादिना
 पुष्पं दद्यात् । ततस्तद्वामकरतलगतपुष्पमष्टपदमन्त्रो-
 च्चारणपूर्वकं मण्डलके प्रक्षिप्य शिरसि अञ्जलिकरण-
 पूर्वकं ध्यानमन्त्रचक्रमात्मनि प्रवेशयेत् । ततो हृदया-
 द्यष्टपदैस्तु मन्त्रैः स्तुतिपूर्वकं यथावर्त्तितस्तुतिभिश्च
 संस्तुत्य यथाशक्ति पापदेशनादिकं ध्यानमन्त्रजापप्रणि-
 धानादिकं च विधाय शताक्षरमन्त्रमुच्चार्य 'योगशुद्धाः
 सर्वधर्मा योगशुद्धोऽहमिति मन्त्रसहितकमलावर्त्तमुद्रया
 सन्तोष्य मुद्रोपसंहारे चाऽऽलिङ्गनाभिधानपूर्वकं अना-
 मिकया भूमिं स्पृशन् ॐ वज्र मुरिति पठन् विसर्ज्य
 तच्चक्रमात्मनि प्रवेश्य मण्डलकरेखाप्रोक्षणादिकं कुर्यात् ।

वाङ्मयपूजाविधेः पुण्यं 'संग्रहाद् यन्मयार्जितम् ।

तेन भूयात् जगत् सर्वं बुद्धपूजापरायणम् ॥

॥ वाङ्मयपूजाविधिसंग्रहः समाप्तः ।

। कृतिः शाश्वतवज्रस्य ॥

AC ताम् ।

N नमः ।

समाप्तः ।

² A वाम० only.

⁴ C ० पदान्तः ।

⁶ AC यथा० ।

253.

नमः श्रीचक्रसम्बराय ।

प्रणम्य वज्रवाराहीं योगिनीचक्रनायिकाम् ।

मंग्यह्यते यथाऽऽम्नायं हस्तपूजाविधिर्भया ॥

तत्र गणमण्डलादौ^१ श्रीचक्रसम्बरयोगवान् स्ववाम-
 करस्थान् पृथिव्यप्तेजोवाखाकाशधातून् पातनी-मारणी-
 'आकर्षणी-नर्तेश्वरी-पद्मजालिनी-स्वभावानधिमुच्य वृद्धा-
 तर्जनीमध्यमानामिकाकनिष्ठातन्त्रखेषु वज्रसत्त्ववैरोचना-
 मिताभाक्षोभ्यरत्नसम्भवामोघसिद्धिस्वभावान् यथाक्रमं
 शुक्लपीतरक्तकृष्णहरितवर्णेन ॐ हः नमः हिं स्वाहा हुं
 वौषट् हे हुं हुं होः फट् हँकारान् विन्यसेत् । करतले
 भटिति निष्पन्नं रक्तपञ्चदलकमलं ध्यात्वा तत्पूर्वदिग्दलेषु
 वामावर्त्तेन यथाक्रमं यामिनी-मोहनौ-सञ्चालिनी-
 सन्त्रासिनी-चण्डिकास्वरूपाणीति नीलश्वेतपीतहरित-
 धूस्रधूसरवर्णानि हाँ याँ ह्रीँ मोँ ह्रेँ ह्रीँ हुँ हुँ फट्
 फट् इति बीजाक्षराणि पश्येत् । कर्णिकायां च वज्र-
 वाराहीस्वभावं रक्तवर्णं ॐ वँ इति बीजं एतत् प्रतिबिम्बं
 चक्रचयं वा अधः करपृष्ठेऽपि स्फुटं पश्येत् । ततस्तत्कार-
 गतानि बीजाक्षराणि^{१०} द्रवद्रव्येन स्प्रष्ट्वित्वा^{११} सर्ववैर-
 योगिन्यधिष्ठितत्रिचक्रस्वभावमधिमुच्य तत् द्रवादिद्रव्यं

^१ AC मण्ड० ।^३ AN यात० ।^४ N repeats 'पीतरक्त० ।^५ N चालि० ।

AC 'दय० ।

AC add तत्करतलं ।

^२ A adds नमः after this.^३ AC omit.^४ A हि ।^५ A omits.^{१०} AC उच्यते ।

अक्षरमन्त्रेण अष्टपदमन्त्रेण वा दद्यात् । ततः संपूज्य
न्यूनाधिकविधिपूरणार्थं शताक्षरमन्त्रं पठित्वा चक्रा-
द्यधिष्ठानार्थं आध्येष्य तद्द्रव्यमपरस्मिन् द्रव्ये अन्यत्र वा
स्थापयित्वा हस्तलग्नेन द्रव्येन वामानामिकागृहीतेन
हृज्जिह्वा शिरांसि हुँ आः ॐ कारोच्चारणपूर्वकं म्रक्षयन्
तद्देवतावन्दमात्मनि प्रविष्टमधिमुञ्चेत् ।

इति लिखिता हस्तपूजा मयाऽस्य सम्बरतन्त्रसम्बद्धा ।

स्मृतये मन्दधियामपि शाश्वतवज्रेण गुरुवराम्नायतः ॥

अथ पूर्वोक्तविधिविशोधितवामकरानामिकया पीठोप-
पीठादि चतुर्विंशत्यक्षराण्युच्चारयन् यथाविधिविशोधित-
मदनेन चिकोणचक्रद्वयमालिख्य तन्मध्ये च वर्तुलमण्डलम् ।
तत्र स्वहृद्बीजनिर्गततत्किरणाक्षुष्टं वा साधारणाधेयमण्डलं
विचिन्त्य तस्मै पञ्चामृतादिरूपेण निष्पादितं खाद्यपेयादिकं
अक्षरेणाष्टपदमन्त्रेण वा दत्त्वा पद्मभाजनगतं अमृता-
यितमदनं वृद्धानामिकाभ्यां गृहीत्वा भगवन्तं भगवतीं च
स्वस्वहृदयोपहृदयमन्त्राभ्यां डाकिन्यादियममथनीपर्यन्तां
यथास्वमेतासामेव मन्त्रेण तर्पयेत् । ततः सम्पूज्य
न्यूनातिरेकविधिपूरणार्थं शताक्षरमन्त्रं पठित्वा गणचक्रा-
धिष्ठानार्थं आध्येष्य ॐ योगशुद्धाः सर्वधर्मा योगशुद्धो-
ऽहमिति पठन् कमलावर्तमुद्रया सन्तोष्य हृन्मुद्रोपसंहारे
आलिङ्गनाभिनयपूर्वकं अनामिकया भूमिं संस्पृशन् ॐ
वज्र मुरिति विसर्जयेत्, तच्चक्रमात्मनि प्रवेशयेत् । ततः

¹ AN ० शिरसि ।

² AC ० स्नायात् ।

³ N adds सभापूजेत्यादि after this.

⁴ A adds न च after this.

⁵ A ० शानेन ।

स्तङ्गमिगतमदनं वासानामिकाया गृहीत्वा तेन हृज्जिह्वा-
शिरांसि हुँ आः ॐकारोच्चारणपूर्वकं म्रक्षयन् तत्कर-
गतमपि देवताचक्रमात्मनि प्रविष्टमालोकयेदिति ।

चक्रमम्बरनाथस्य त्र्यम्बकमण्डलवर्त्तिनः ।

एषा हस्तेन पूजोक्ता योगिनां हितकारिणी ॥

मस्यैव यन्मयाऽवाप्तं हस्तपूजाविधिं शुभम् ।

तेन सर्वजनाः सन्तु हस्तपूजापरायणाः ॥

॥ हस्तपूजाविधिः समाप्तः ।

। कृतिः शाश्वतवज्रस्य ॥

254.

नमः श्रीबुद्धकपालाय ।

प्रथमं तावन्मन्त्री मनोऽनुकूले भूभागे गत्वा द्वादशा-
धाम्तेनोपलिप्य कल्पयेत् । स्वाधिष्ठाने प्रथमं ध्यात्वा
भूतभौतिकं स्फारयेत् । स्वहृदये हुताशनमक्षरं ध्यात्वा
सूर्यमण्डलं कल्पयेत् ॐकारेण चन्द्रमण्डलं द्वयोरेकी-
भूय सूर्यमण्डलं परं दृश्यते । तस्योपरि हुँकारं विचिन्त्य
रश्मिमेघांश्च स्फारयेद् बुधः । तेन रश्मिना गुरुबुधबोधि-
मत्त्वानाकृष्य पुरतः संस्थाप्यार्चयेत् । पश्चात् क्षमापयेत् ।
स्वभावशुद्धादिमन्त्रमुच्चार्य निस्तरङ्गं विभावयेत् पञ्चाष्ट-
दलं सूर्याक्रान्तम् । सूर्यस्योपरि न्यस्येत् अक्षरद्वयम् ।
हुँकारेण प्रज्ञालिङ्गितहेरुकं भटित्याकारयोगेनात्मानं
विचिन्त्य पञ्चविंशतियोगिनीभिः सह एवं दृश्यते । हेरुका-

नार्थेन कामयेत् सर्वयोगिन्यः । सर्वे ते द्रवौभूय सूर्य-
मण्डलसमवस्थितं दृष्ट्वा देवीं चोदयन् चतुर्योगिन्यो-
ऽन्तरसाधने—

‘किञ्चे णिच्चञ्च विसाञ्चगउ लोञ्च णिमन्तिञ्च काई’ ।

‘तइ वत्ता ण जइ सम्भरसि उट्ठहिं सञ्चल विसाई’ ॥

कज्ज अप्पाण वि करिञ्च पिञ्च ‘मा कर’ सु विस्सवि चित्त ।

भवभञ्च पडिञ्चा सञ्चल जणु उट्ठहि जोइनिमित्त ॥

पूर्वपइ जइ सम्भरसि मा कर कज्ज ‘विसाउ’ ।

तइ अर्थमिन्ने’ सञ्चल जणु परिञ्चवज्ज गउसाउ ॥

मिळ्ळे’ माण वि मा करहि पि’ञ्च [उ]ट्ठइ सुस्ससहाव ।

कामहि ‘जोइणि विन्द’¹⁰ तुहु फिट्ठउ अइवा भाव ॥

ईदृशेन गीतेन चतुर्योगिन्यश्चोदयन्त्यः पूर्ववद् वक्तवर्ण-
चिह्नाद्ययोगिन्या सह । ततः—

उत्थितोऽसौ महावीरो घोरसंहारकारकः ॥

नीलवर्णो महावपुः अस्थ्याभरणमर्द्धपर्यङ्कन्त्यस्थं
मुखमालाविभूषितं मुकुटे अक्षोभ्यधारिणं एकवक्त्रं चतुर्भुजं

¹ ज्ञाया —

कृत्वे निश्चय(नित्यं च)विषादगतो लोको निमन्त्रते कथम् ।

तथा वार्त्तां न यदि संस्मरसि उत्तिष्ठति सकलो विषादेन ॥

कार्यमात्मनोऽपि कृत्वा प्रिय ! मा कुरु दयमपि चित्तम् ।

भवभये पतितः सकला जन्तव उत्तिष्ठ योगिनौमित्र ॥

पूर्वपदं यदि संस्मरसि मा कुरु कार्ये विषादम् ।

त्वयि अस्मिन्ने सकलजन्तवः परिवर्जका गतोऽसाह ॥

मित्रा मानमपि मा कुरु प्रिय [उत्]तिष्ठ शुल्बस्वभाव ।

कामय योगिनौदन्दं त्वं भ्रष्टतु (स्फोटतु) अथवा भावः ॥

² AC तइवगज्जइ ।

³ AC विवाच ।

⁴ C साकर ।

⁵ C सख ।

⁶ C ०साडे ।

⁷ A मिन्ने ।

⁸ AC अञ्चहि ।

⁹ A ओइणि ।

¹⁰ N तुडे ।

वामे खट्वाङ्गकपालं दक्षिणे कर्ण्डमरुकं प्रज्ञालिङ्गितं
वामे चित्रसेना मत्ता नम्रा मुक्तकेशी सर्वभयरहिता
देवी सुम्बधन्तौ मुहुर्मुहुः । एवं आत्मानं ध्यात्वा स्फार-
येद् योगिनीनां महर्जिका दिशासु विदिशासु च ।

प्रथमाभ्यन्तरपुटे पूर्वे देवी सुमालिनी नीला उत्तरे
कपालिनी पीता पश्चिमे भीमा श्यामा दक्षिणे दुर्जया
शुक्ला ; द्वितीयपुटे पूर्वे शुभमेखला उत्तरे रूपिणी पश्चिमे
विद्या दक्षिणे कौबेरी ऐशान्यां कामिनी वायव्यां महो-
दधिः नैर्ऋत्यां कारिणी आग्नेय्यां मारिणी ; तृतीयपुटे
पूर्वे भीमदर्शना उत्तरे अजया पश्चिमे शुभा दक्षिणे
आस्तारकी ऐशान्यां सुरक्षिणी वायव्यां विकालरात्री
नैर्ऋत्यां महायशा आग्नेय्यां सुन्दरी । कायवाक्चित्त-
विशुद्धितस्त्रयः पुटलक्षणाः चत्वारि द्वारपालिनीनां
नामानि कथयामि, पूर्वद्वारे सुन्दरा उत्तरे सुभगा पश्चिमे
प्रियदर्शना दक्षिणे नैरात्म्या । सर्वा देव्यो नीलवर्णा
द्विभुजा एकवक्त्रा अस्थ्याभरणाः पिङ्गोर्ज्जुकेशा मुण्ड-
मालारहिता वामे कपालं दक्षिणे कर्णिका अर्धपर्यङ्क-
नृत्यस्थाः । आसां पञ्चविंशतिस्वर्यासनानि द्रष्टव्यानि ।
मण्डलचक्रं तु भावयेत्—

चतुरस्रं चतुर्द्वारं चतुस्तोरणभूषितम् ।

अष्टस्तम्भोपशोभितं वेदिकापट्टिकायुतम् ॥

^१ AC °हरिता ।

^२ AC °कुरेयो ।

^३ N °यथा ।

^४ A °यवेया ।

^५ C omits °रहिताः ... °शोभितम् ।

वाङ्मतोऽष्ट श्मशानानि कल्पयेत् । खिन्ने सति मन्त्रं
जपेत्—ॐ महावज्रो हेरुक्वज्रो धरतुं धरतुं महाज्ञान-
स्फोटने शीघ्रं साधय स्तम्भय कौलय हुँ फट् स्वाहा ।

उत्पत्तिक्रमं कथितं उत्पन्नं गुरुगोचरम् ।
भूतभौतिकसंवरं योगिनीनां प्रकल्पितम् ॥
अद्वययोगज्ञानं तु प्रज्ञालिङ्गितहेरुकम् ।
क्षेशानां वशीकारार्थं यावन्मुद्रः प्रकल्पितः ।
धीरो विनीतो मतिमान् सर्वाकुशलवर्जितः ॥
शुचिश्च गुरुभक्तश्च बुद्धकपालयोगतः ।
सिद्ध्यन्ति घण्टासेनैव योगिनो नात्र संशयः ॥

॥ श्रीमतो भगवतो बुद्धकपालस्य साधनम् ॥

255.

खमपनीय समस्तसौख्य-

माधातुमाभवमहं कुशलं चिलोक्यम् ।
बुद्धो भवेयं इति तु प्रणिधिं विधाय
प्रस्थानरूपमपरमुप'वृण्णीयम् ॥
योगस्तु चिविधो^१ ज्ञेयोऽधिष्ठानं च प्रकल्पितम् ।
निष्पन्नचित्तबिम्बस्य योगो बुद्धैस्तु^२ कल्पितः ॥
यद्वा झटिति योगेन वज्रडाकः स्वयं भवेत् ।
भावयित्वा विना बीज^३मुपपादकसत्त्ववत् ॥

^१ AC द्विव ।

^२ N adds धुव धुव ।

^३ ANb. • चिविविधो ।

^४ AC बीजवत् ।

^२ N धर धर ।

^३ C परि० ।

^४ AC प्रक० ।

ललाटस्थकपाला^१नि चन्द्रार्द्धं मूर्ध्नि धारयेत् ।
 षण्मुद्रा मुण्डमाली च विश्ववज्री चिलोचनः ॥
 आलौढपदविन्धासो विश्वाक्षरविवर्त्तिनौम् ।
 सभैरवां कालरात्रिमारूढो व्याघ्रचर्मभृत् ॥
 अक्षोभ्यशेखरः कुञ्जो वज्रघण्टाजटान्वितः ।
 वीरोऽसौ वज्रवाराही वज्रासृक्पूर्णकपालभृत् ॥
 खट्वाङ्गमेखला रक्ता चिनेचा मुण्डमालिनी ।
 पञ्चमुद्रा मुक्तकेशी दिग्वक्त्रा बुद्धशेखरा ॥
 एवं भटिति निष्पन्नं भावयेदात्मविग्रहम् ।
 पञ्चज्ञानमयं स्वच्छं विस्फुरद्बुद्धरोचिषम् ॥
 एतदेव^२ चिरं चिन्त्यमेकगोचरचेतसा ।
 आरोप्य तत्पदे सत्त्वान् ततो^३ द्वन्द्वरतिर्भवेत् ॥
 धर्मधातुध्वजासङ्गा नामन्द^४स्पन्दसम्पदा ।
 संविदानन्दसन्दोहस्यन्दिनी समुदेति या ॥
 तामुदारमनस्कार^५स्फारसंस्कृतसन्ततिः ।
 सततं भावयन्नेवं प्रभास्वरमनुस्मरेत् ॥
 विश्वारविन्द^६रविभैरवकालरात्रिका
 कान्तापतिद्युमणिपञ्च^७तथागताधः ।
 अङ्गोत्तमाङ्गसितदौधितिबिन्दुनादः
 एते निरावृत्तिपदं क्रमशः प्रवेश्याः ॥
 श्वासवातो यथादर्शं लयं गच्छति सर्व्वतः ।
 भूतकोटिं तथा योगी प्रविशेच्च मुहुर्मुहुः ॥

^१ Nb ०लानीष्ट ० ।

^२ AC omit.

^३ AC नभो ।

^४ AC च मन्द०, Nb ०दामन्द० ।

^५ AC ०मलक्षार० ।

^६ A ०रचितै ।

^७ AC ०मणिश्च ।

सर्व्वव्यापि निराभासं करुणैकरसं मनः ।

आलिङ्गति भटित्येषा वृषस्यन्तीव शून्यता ॥

साकारा च निराकृतिर्भगवती प्रज्ञा तथाऽऽलिङ्गितः

उत्पादव्ययवर्जितोऽक्षरसुखो हास्यादिसौख्यो च्छितः
बुद्धानां जनकः त्रिकायसहितस्त्रैकायसंवेदकः

^३सर्व्वज्ञः परमादिबुद्धभगवान् वन्दे तमेवाद्वयम् ॥

कं तत् सुखं रुणञ्जीति^४ करुणाज्ञानमक्षरम् ।

शून्यताप्रति^५मेनेव सर्व्वभावस्य दर्शनम् ॥

सर्व्वतः पाणिपादाद्यं सर्व्वतोऽक्षिशिरोमुखम् ।

सर्व्वतः श्रुतिमान् लोके सर्व्वमावृत्य तिष्ठति ॥

^६एकः स्वाभाविकः कायः शून्यताकरुणाद्वयः ।

नपुंसकमिति ख्यातो युगनद्ध इति क्वचित् ॥

निरावरणधर्मेण स्कन्धादीनाभिह स्थितम् ।

सर्व्वमण्डलमेवेदं आधेयाधारलक्षणम् ॥

॥ द्विभुजसम्बरोपदेशः समाप्तः ।

। कृतिरियं महापण्डितरत्नाकरगुप्तानाम् ॥

^१ C • जिह्मतः ।

^२ AC सवि० ।

^३ AC • स्त्रिमेव ।

^४ A • काल्यसम्पा०, Nb • काल्यसखे० ।

^५ AGNB • द्वीति, NA • द्वीति ।

^६ AC एवः ।

256.

‘ह्रीं’ बुद्धभट्टारकस्य हृदयमिदं ‘त्ती’
 ह्रीः आर्यावलोकितेश्वरस्य हृदयमिदं धीः वज्रभीष्मस्य
 हृदयमिदम् । अमीषां चतुर्णां हृदयानां मध्ये अन्यतमं
 हृदयं जपतां स्वकस्वकदेवतायोगं कृत्वा वाग्मिता सेवो-
 चिता श्रुतिधारिता असमानप्रतिभानता सर्वत्र वादे
 विजयिता अल्पायासात् पञ्चाभिज्ञाता सिध्यति । हृच्चन्द्र-
 मण्डलमध्ये अशेषवाङ्मयशरीरं हृदयाक्षराणां मध्ये
 अन्यतमदक्षरं ध्यायतां दूरदर्शिताद्यभिज्ञाज्ञानं प्रसिध्यति ।

॥ [हृदयमन्त्रसिद्ध्युपदेशः] ॥

257.

पूर्वोक्तविधानेन—

खधातुरेफजे स्वर्ये हुँकारं ज्वलद्भास्वरम् ।
 कल्पानलमिवात्युग्रं कृष्णवर्णं महाद्युतिम् ॥
 तदुत्पन्नं महारौद्रं वज्रहुँकारसंज्ञकम् ।
 अट्टहासं महारौद्रं क्षेपयन्तं विधातुकम् ॥
 घण्टावज्रप्रयोगेन मुद्रा'बद्धकरद्वयम् ।
 प्रत्यालीढपदेनैव भैरवाक्रान्तभीकरम् ॥

¹ A ह्रीं, C ह्रीं ।

² A ह्रीं, Nb ह्रीं ।

³ AC omit अल्पायासात् ... अभिज्ञाता ।

⁴ AC बद्धकरद्वयम् ।

हृत्कण्ठमस्तकन्यस्तं ॐ आः हुँ अक्षरत्रयम् ।
 अभिषेकविधानेन चित्तवज्रेण मुद्रयेत् ॥
 मन्त्रः । ॐ हुँ हुँ फट् स्वाहा ।

॥ वज्रहुँकारसाधनम् ॥

258.

पूर्वोक्तविधानेन शून्यतानन्तरं सितपद्मसूर्य्ये हुँभव-
 महाबलमेकमुखं चतुर्भुजं सर्वाङ्गरक्तमूर्द्धपिङ्गलसर्पाव-
 बद्धकेशं दक्षिणभुजाभ्यां सितदण्डसितचामरधरं वाम-
 भुजाभ्यां वन्दनाभिनयसपाशतर्जनौकरं व्याघ्रचर्मनिवसनं
 सर्पाभरणं प्रत्यालीढं दंष्ट्राकरालवदनं सूर्य्यमण्डलप्रभा-
 मालिनं अमिताभमुकुटिनं ध्यात्वा मन्त्रं जपेत्— ॐ
 महाबल स्वाहा ।

॥ इति महाबलसाधनम् ॥

AN omit सित० ; A वामधरं, B ० चामरं

ANC ध्यायात् ।

259.

पूर्वोक्तविधानेन विश्वकमलसूर्ये रक्तहंकारज्ञान-
निष्पन्नं आर्यहयग्रीवं रक्तवर्णं त्रिमुखमष्टभुजं प्रतिमुखं
चिनेत्रं नीलसितदक्षिणेतरवदनं सर्पाभरणं ललिताक्षेप-
पदन्यासं सक्रोधदृष्टिनिरीक्षणं प्रथममुखं स्मेरं ललज्जिह्वं
दक्षिणमुखं दंष्ट्रावष्टब्धौष्ठं वाममुखं व्याघ्रचर्मनिवसनं
वज्रदण्डकरणमुद्राशरोद्यतदक्षिणकरचतुष्टयं तर्ज्जुनिका-
स्वकुचग्रहपद्मधनुरुद्यतवामकरचतुष्टयं अक्षोभ्यमौलिनं
ध्यायादिति परमाश्रवजो नाम समाधिः । मन्त्रजापः—
ॐ हं हयग्रीव स्वाहा ।

॥ हयग्रीवसाधनम् ॥

260.

^१नमो हयग्रीवाय ।

इहाद्यनुत्पन्नेनावस्थितः सर्वस्वभाव इति सौगतमतं
विदित्वा ततः सुमेरुपृष्ठमष्टाक्षं सप्तरत्नमयं तन्मध्ये
सहस्रयोजनप्रमाणं मत्सूरकं तत्रोपविश्य रत्नचयशरण-
गमनादिपुरःसरं कायवाक्चित्तमधिष्ठाय तेनैवाकाश-

^१ ANC ०माशं ।

^२ AC वन्द्यतर्ज्जु ० ।

^३ B करं ।

^४ ANB ०लिं ।

^५ ANC ०ज्ञानवज्रो ।

^६ Only Ab gives the *Namaskāra*.

^७ ANC omit ०ष्टुः ; Nb ०संस्तुः ।

^८ ACAB तत्र प्रविः ।

व्यापिस्त्वर्थमण्डलमभिनिर्माय तेनैव हँकारं ज्वलद्भास्वरा-
कारं विचिन्त्य ततो 'नमः समन्तकायवाक्चित्तवज्राणां
ॐ आः हुँ इत्यनेन दशदिगनन्तपर्यन्तलोकधातुव्यव-
स्थितान् सर्वबुद्धबोधिसत्त्वानानीय ज्ञानाकारेण प्रवेश्य
पुनर्द्वितीयहँकारेण हयस्कन्धरं सञ्चोद्यानीय प्रवेश्य
तृतीयहँकारेणाहमेव हयग्रीववज्रस्वभावात्मकोऽहं रक्तवर्णं
महाभयानकं चिनेचं कपिलश्मश्रुरौद्रं वृहदुदरं दंष्ट्रा-
करालिनं दन्तौष्ठकपालमालिनं जटामुकुटिनं अमिता-
भशिरस्कं द्वितीयमुखं भीमभयानकं नीलं हयाननं
हीहीकारनादिनं ब्रह्माण्डशिखराक्रान्तं द्वितीयेन भवाग्र-
पर्यन्तं अष्टनागोपेतं खर्व्ववामजाकारं व्याघ्रचर्मनिवसनं
सर्वालङ्कारभूषितं सकलदेवासुरं तर्ज्जयन्तं गृहीतवज्र-
दण्डं नानावर्णाश्च रश्मयः स्फुरणसंहरणपूर्व्वकं विचि-
न्तयेदिति ।) अस्य भगवतः प्रभावात् चिन्तामणिभद्रघट-
कल्पतरुरसरसायनादीनि सिद्धिसाधनानि अभिमुखी-
भवन्तीत्युक्तं सप्तशतिककल्पे । किञ्च भगवतो लक्षचय-
जापात् उभयचक्रवर्त्तिराज्यमामुखीभवति, अनेकाभि-
रक्षरोभिः परिवृतः पुरस्कृतो विद्याधर^{१०} स्थाने बह्वलमुख-

^१ C मनः ।

^२ NAb ०द्यानीय ।

^३ ACNb omit.

^४ Ab omits.

^५ ACNb तर्प० ।

^६ A breaks at this point and the present *Sādhana* ends there with the concluding portion of वज्रज्वाल-
नकार्कसाधन omitting the intermediate part which
comes again at the end of the codex.

^७ ACNb ०दिति ।

^८ Ab ०त्रयं जपेत् ।

^९ ACNb ०स्ततः ।

^{१०} Ab ०स्तत्र ।

मनुभवन् एव तिष्ठति, देवेन्द्रः ह्यधरो भवति, ब्रह्मा च
मन्त्री, 'वैमचित्री सैन्यपतिः, हरिः प्रतिहारः । समस्तदेवा
'अवलगन्ति, 'नम्राचार्यः शङ्करः समस्तगुणानुपदर्शयति,
यावत् भगवान् मैत्रेयो नाभिसम्बुध्यति तावत् तिष्ठति ।
अभिसंबुद्धे चानुत्तरायां सम्यक्सम्बोधौ 'व्याकरोतीति ।

॥ सप्तशतिककल्पोक्तं हयग्रीवसाधनं समाप्तम् ॥

261.

द्वयं नीलहुंकारजं परमाश्रं रक्तं चतुर्मुखं
अष्टभुजं चतुश्चरणं प्रथममुखं क्रोधशृङ्गारं त्रिलोचनं
दक्षिणं रौद्रं वामं ब्रह्ममुखं मूर्ध्नि ललितोद्भूलितोष्ठं¹ हरि-
ताश्रुमुखं एकेन दक्षिणचिपताकाधरकरेण विश्ववज्रसहिते-
नोत्तिष्ठाभिनयं कुर्वन्तं एकेन² वामखेटकहस्तेन विश्व-
पद्मं धारयन्तं पुनर्दक्षिणचिपताकाकरेणोत्तिष्ठाभिनयं
कुर्वन्तं¹⁰ पुनर्वामकरेण शक्तिं धारयन्तं पुनर्दक्षिणकराभ्यां
खड्गं¹¹ बाणं च अवशिष्टवामकराभ्यां दण्डं चापं च धारयन्तं
प्रत्यालीढेन दक्षिणपादैकेनेन्द्राणीं³ अग्र्यं चाक्रम्य स्थितं

¹ Ab ० वंस्ति० ।

² Ab वेम० ।

³ ANb च लग० ।

⁴ Ab लघा० ।

⁵ Nb ० जेरनु० AC ० द्वैः चानु० ।

⁶ ACNb व्याक्रियते

⁷ B ललितोद्भूलितोष्ठं ।

⁸ B एतेन ।

⁹ B ० खड्ग० ।

¹⁰ AC add पुनर्वामकरेणोत्तिष्ठाभिनयं कुर्वन्तं after this.

¹¹ AC ० खड्गाङ्ग० ।

द्वितीयदक्षिणचरणेन रतिं प्रीतिं च वामप्रथमपादै-
केनेन्द्रं मधुकरं च वामद्वितीयपादेन जयकरं वमन्तं च
इत्यात्मानं ध्यायात् इति । मुद्रा— विश्ववज्रचिपताकोत्तिष्ठा
परमाश्वमुद्रा । मन्त्रः— ॐ शुभ निशुभ हुँ ।

॥ इति परमाश्वसाधनम् ॥

✓ 262.

पूर्वोक्तविधानेन सूर्ये नीलहुँकारजं चैलोक्यविजय-
भट्टारकं नीलं चतुर्मुखं अष्टभुजं प्रथममुखं क्रोधशृङ्गारं
दक्षिणं रौद्रं वामं बीभत्सं पृष्ठं वीररसं द्वाभ्यां घण्टा-
वज्रान्वितहस्ताभ्यां हृदि वज्रहुँकारमुद्राधरं दक्षिणचिकरैः
खट्वाङ्गाङ्कुशबाणधरं वामचिकरैश्चापपाशवज्रधरं प्रत्या-
लौठेन वामपादाक्रान्तमहेश्वरमस्तकं दक्षिणपादावष्टब्ध-
गौरीस्तनयुगलं बुद्धसङ्गदाममालादिविचित्राम्बराभरण-
धारिणं आत्मानं विचिन्त्य मुद्रां बन्धयेत् । तच्च मुष्टिद्वयं
पृष्ठलग्नं कृत्वा कनीयसीद्वयं शृङ्खलाकारेण योजयेदिति ।
मन्त्रः— ॐ शुभ निशुभ हुँ गृह्ण गृह्ण गृह्णापय
गृह्णापय हुँ आनय होः भगवन् विद्याराज हुँ फट् ।

॥ चैलोक्यविजयसाधनम् ॥

1 AC . चवरा० ।

2 ANC add a third गृह्ण ।

3 ANC add a third गृह्णापय

263.

तथैव शून्यतानन्तरं स्वर्ये नौलहुँकारपरिणतं वज्र-
ज्वालानलार्कं नौलवर्णं ज्वालामालाकुलप्रभं चतु-
र्मुखमष्टभुजं शृङ्गारवौरबीभत्सकरुणरसान्वितचतुर्मुखं
चतुर्भिर्दक्षिणकरैर्वज्रखड्गचक्रबाणधरं चतुर्वामकरैर्घण्टा-
चापपाशखट्वाङ्गासक्तविचित्रपताकधरं ज्वलदनलकपिल-
शिखाकलापं अतिभीषणमहाहिवलयकङ्कणकटिसूचनूपुर-
कणिकाकुण्डलमुकुटाभरणं महामायाचक्ररचनं चतुरं
सपत्नीकं विष्णुमालीढपदेनाक्रम्यावस्थितं भावयेदिति ।
ततो मुद्रां बन्धयेत् तलवज्रबन्धाङ्गुलिज्वालागर्भमध्ये
अङ्गुष्ठद्वयमुत्थितं कृत्वा । मन्त्रं जपेत्— ॐ वज्रज्वाला-
नलार्कं हुँ इति ।

वज्रज्वालानलार्कसाधनं समाप्तम् ॥

264.

यस्य भूतडामराय ।

शक्रवज्रकुबेरादिभद्रविध्वंसकोविदम् ।
श्रीभूतडामरं नत्वा लिख्यते तस्य साधनम्
संक्षिप्ताभ्यासं शुद्धं संक्षिप्तरुचिरञ्जनम् ।
यक्षरक्षादिसंसिद्धिकौतुकैकहृदा मया ॥

¹ AC ज्वालाकु ।

⁴ ANC •वरण० ।

⁸ AC •ई जर्क ।

प्रथमं तावन्मन्त्री स्वहृदीन्दौ विश्वविकाशिरश्मिसमा-
कुलकलेवरं रक्तरंबीजं विचिन्तयेत् । ततस्तद्विनिःसृता-
कुशाकाराकृष्टं पुरतो डामरमभिसम्पूज्य सप्तविधानुत्तर-
पूजाभिः श्रूयतां भावयेत् । ततः—

कुन्दाभिनिर्मलविकाशिनिशाकराङ्गं
शङ्खाभहुँकृतिकृतास्पदबिन्दु^१मध्ये ।
देदीप्यमानमखिलं परिणम्य सम्यक्
विश्वाष्टकोमलदलं कमलं प्रपश्येत् ॥

ततः तन्मध्ये अकारपरिणतौषधीशोपरि हुँकारगर्भं
हुँकारपरिणतनीलज्वालावज्रं विभाव्य पश्येत् तत्परि-
णतम्—

भूटिति विकट^२नीलं भूतसन्त्रासशैलं
जगदुपकृतिकर्तुर्व्यापिरक्तैकहेतिम् ।
हरिहरसरजन्माद्युग्रमारैकवीरं
विकटदशनमौषदिसुरत्क्रोधजालम्^३ ॥
नीलपिङ्गोर्द्ध्व^४बद्धकेशं नीलवस्त्रावृततनुम् ।
दक्षिणे वज्रधरं वामे सपाशतर्जनौधरम् ॥

पञ्चकपालमकुटं वामे त्रिशूलकपालधरं दक्षिणे डमरु-
कर्त्तृकाधरं कपिलजटामुकुटिनं त्रिनेत्रं व्याघ्रचर्माम्बरं
सितं महाभूताधिपापराजितं प्रत्यालीढपदाक्रान्तम्—

इत्तद्वयसमाबद्धमुद्रं श्रीभूतडामरम् ॥

तत्रेयं मुद्रा—

अनामिकाद्वयं वेष्ट्य कुञ्चयेत् तर्जनौद्वयम् ।

कनिष्ठां मध्यमां चैव ज्येष्ठाङ्गुष्ठेन चाक्रमेत् ॥

अष्टनागोपशोभितं तत्र शिरोवेष्टनं कर्कोटको नीलः
श्रीवाभरणं तक्षको रक्तः नन्दोपनन्दौ कर्णकुण्डलौ
पीतावेक एव ब्रह्मसूत्रमनन्तः सितः कटिसूत्रं वासुकिः
शुक्लः मुद्राभुजयोः केयूरं कुलिकः पारावतवर्णः
इतरभुजयोस्तथा शङ्खपालो धवलः नूपुरौ पद्ममहापद्मौ
रक्तावेक एव ।

रक्तचक्षुर्द्वयं चैव भूतं श्रीभूतडामरम् ।

चिन्तयेदति संक्रुद्धं जगदर्थैकतत्परः ।

हृत्कण्ठीर्णामूर्धानं सततं रक्षार्थं मुद्रया स्पृशेत् ।

ध्यानात् खिन्नो जपेन्मन्त्रं वज्रवाचा क्रोधवाचा वा ॥

मन्त्रः । हुँ वज्र फट् इति

अभ्यर्थितोऽस्मि गुणिना खलु सज्जनेन ।

केनापि तेन लिखितं किमपि स्फुटं मे ॥

वैरोचनेन यदवाप्तमितः शुभं तत् ।

त्रैलोक्यलोककलुषापहरं शमन्तु ॥

॥ श्रीभूतडामरसंक्षिप्तसाधनं समाप्तम् ॥

265.

प्रणम्य डा'मरं भक्त्या द्वेषवज्रं महर्द्धिकम् ।

तस्यैव साधनं वक्ष्ये यथातन्त्रानुसारतः ॥

साधको भूतडामरतन्त्रे लब्धाभिषेको गुह्यमरनुज्ञातः
नदीसङ्गमे श्मशाने वा एकदृष्टे देवायतने श्रीवज्रधरगृहे
वा इत्येवमादिस्थाने स्थित्वा साधयेत् । प्रथमं तावत् हस्त-
द्वये अकारेण चन्द्रमण्डलं भावयेत् । तन्मध्ये हुँकारं
ज्वालामालाकुलम् । ॐ सिद्धिवज्रं हुँ । ततः सर्वपाप-
नाशनमन्त्रमुच्चारयेत् । हृदये चन्द्रमण्डलं ध्यात्वा रक्तेरेफं
बिन्दुसहितं ज्वालामालाकुलं ध्यात्वा इमं मन्त्रमुच्चारयेत् ।
ॐ हन विध्वंसय नाशय पापं हुँ फट् । अस्य मुद्रा—
अन्योन्यमङ्गुलिं वेष्टयित्वा तर्जनीद्वयं प्रसारयेत्
तर्जनीसूचीं कृत्वा पापनाशनमुद्रा । अथ समन्तरं ग्रन्थं
भावयेत् । पुनः कुन्दस्फटिकमङ्काशं त्र्यधिकित्तचन्द्रं
पश्येत् । ततो हुँकारमष्टदलपद्मं चिन्तयेत् । तदुपरि
रङ्कारेण सूर्यमण्डलं तन्मध्ये हुँकारं ज्वालामालाकुलं
भावयेत्, अनेन क्रोधावेशेन मन्त्रेणावेशयेत् । ॐ क्रोधा-
वेश हुँहुँहुँ अः । अस्य मुद्रा— अन्योन्यमुष्टिं कृत्वा
तर्जनीद्वयं वेष्टयेत् क्रोधावेशमुद्रा । पुनरन्यैव मुद्रां कृत्वा
इदं मन्त्रमुच्चारयेत् । ॐ वज्रावेशय वेशय पातय हुँ ।
ततः स्वदेवताकायं विचिन्तयेत् ।

¹ A भूतडा० ।

² C चतुर्म० ।

³ AC वक्ष्याशयतु ।

⁴ A तन्त्रे

⁵ A t on

ज्वालामालाकुलं दीप्तं युगान्ताग्निसमप्रभम् ।
 भिन्नाञ्जनमहाकायं अट्टाट्टहासनादिनम् ॥
 [निम्नयेदिति संकुडं] त्रैलोक्याधिपतिं प्रभुम् ।
 प्रयासीदसुसंस्थानमादित्यकोटितेजसम् ।
 कल्पवृक्षज्वलच्चक्षुः सन्ध्याकर्मिव वर्तुलम् ॥
 ऊर्ध्वमुखं महाज्वालं कपालमालामुकुटम् ।
 दंष्ट्राकपालवदनं नीलस्यच्छांशुवसनम् ॥
 नागारकविभूषितं चतुर्भुजविराजितम् ।
 प्रतिष्ठां वज्रमुत्थान्य [तर्ज्जयन् वामपाणिना] ॥
 अपराजितापदाक्रान्तं मुद्राबन्धेन तिष्ठति ।
 अनामिकाद्वयं वेष्ट्य तर्ज्जनीद्वयं कुचयेत् ॥
 कनिष्ठां मध्यमां चैव ज्येष्ठाङ्गुष्ठेन चाक्रमेत् ।
 एषा मुद्रा वरा श्रेष्ठा त्रैलोक्यसाधनी परा ॥

ततो वक्ष्यमाणक्रमेण षडङ्गविन्यासं कुर्यात् । अन्योन्य-
 मुष्टिं कृत्वा मध्यमाङ्गुल्यौ प्रसारयेत् शिखामुद्रा । मन्त्रः
 ॐ हन वज्र हुँ । अस्या एव मुद्राया मध्यमाङ्गुल्यौ
 प्रवेशयेत् तर्ज्जनीसूचीं कृत्वा शिखामुद्रा । मन्त्रः ॐ दह
 वज्र हुँ । अस्या एव मुद्राया अङ्गुष्ठौ पार्श्वतः दक्षिणाङ्गुष्ठं
 दक्षिणेनेव वामाङ्गुष्ठं वामनेत्रे [नेत्रमुद्रा] । मन्त्रः ॐ
 वीमवज्र हुँ । अन्योन्यमुष्टिं कृत्वा कनिष्ठाद्वयं वेष्टयेत्

ANC सहजम् ।

All the MSS read वामे तर्ज्जयन् हरिहरपितामहान् ; but
 this reading is here given after a comparison of
 the verses in the *Sādhana*s that follow.

ANC वेष्टयित्वा ।

तर्जनीं प्रसार्य हृदयमुद्रा । मन्त्रः ॐ वज्रधी हुँ । ॥ १४ ॥
 एव मुद्रायाः तर्जनीं कुण्डलीकृत्य कवचमुद्रा । मन्त्रः ॐ
 दृढवज्र हुँ कवचः । अस्या एव मुद्रायास्तर्जनीद्वयं प्रसार्य
 अस्त्रमुद्रा । मन्त्रः ॐ हन दह पच क्रोधवज्र सर्वदुष्टान्
 मारय हुँ फट् । एवं पङ्क्तविन्यासं कृत्वा भगवन्त-
 मावाहयेत् । अन्योन्यान्तरितं कृत्वा तर्जनीद्वयं कुञ्चितं
 रीपत् चालयेत् आवाहनमुद्रा । मन्त्रः ॐ वज्रधर-
 महाक्रोध समयमनुपालय प्रीयमागच्छ ह्रीः जः हुँ फट्
 स्वाहा । अनेन सर्वदेवतामावाहयेत् । एवमावाह्य स्तुति-
 विशेषं कृत्वाऽर्घपाद्यं दद्यात् अनेन मुद्रामन्त्रेण । उत्तान-
 मङ्गलिं कृत्वा अङ्गुष्ठौ पार्श्वतः अर्घमुद्रा । मन्त्रः ॐ
 सर्वदेवता प्रसौद भगवन् महाक्रोध प्रतीच्छ स्ववज्राय ॐ
 हुँ अः । ततः पाद्यं दद्यात् अनेन मुद्रामन्त्रेण । सर्वाङ्गलिं
 कुण्डलीकुर्यात्, अङ्गुष्ठतर्जनीमुखसन्देशेन पुष्पमादाय
 निर्मम्यित्वा भगवतो वामपार्श्वे क्षिपेत् । मन्त्रः ॐ
 प्रवरमंस्कारं प्रतीच्छ स्वाहा । तत आसनं दद्यात् ।
 वामहस्तमुत्तानं कृत्वा ज्येष्ठाङ्गुष्ठेन उच्छ्रितेन दक्षिणहस्ता-
 मुष्टिना वामाङ्गुष्ठं गृह्णीयात् दक्षिणाङ्गुष्ठेन उच्छ्रितेना-
 पराजितमाक्रम्य वज्रधरस्य भूतासनमुद्रा । मन्त्रः ॐ
 जय जय क्रोधाविपत्ति क्रोधराज इति भूतासनं दर्शय रक्ष
 प्रतिगृह्य स्वाहा । अथ देवतासनं भवति । सम्प्राप्तङ्गलिं
 कृत्वा सर्वाङ्गलिविरलां कृत्वा पद्ममुद्रा । मन्त्रः

¹ AN पञ्च ।

² A इव ।

³ AC omit.

⁴ AC ०र्धेन ।

⁵ AN ०मन्त्रः ।

⁶ A omits सर्वाङ्गलिं ०. . ०त्सारणं कृत्वा ।

विघ्नो-
 कृत्वा अनेन मुद्रामन्त्रेण अन्योन्यमुष्टिं कृत्वा
 अङ्गुष्ठौ प्रसारयेत् आक्षेपमुद्रा । मन्त्रः ॐ नाशय सर्व-
 दुष्टान् दह पद् दुष्टान् भस्मीकुरु हुँ हुँ फट् फट् (आक्षेपः) ।
 पुनर्दिग्बन्धनं कुर्यात् अनेन मुद्रामन्त्रेण । अन्योन्यमुष्टिं
 कृत्वा पृथक् पृथक् वामतर्जनीं प्रसार्य दक्षिणबाहुमूले
 स्थापयेत्, दक्षिणाङ्गुष्ठेन कनीयसीनखमाक्रम्य शेषाङ्गुलीः
 प्रसारयेत् संकुडो दिग्बन्धमुद्रा । मन्त्रः ॐ वज्र-
 क्रोध महाचण्ड बन्ध बन्ध दश दिशान् हुँ फट् । ततो
 भगवतो मूलमुद्रां बद्ध्वा समयं दर्शयेत् वज्राक्षरं दृष्ट्वा
 अनेन मन्त्रेण— हुँ वज्र फट् । अन्योन्यमुष्टिं कृत्वा
 वानिष्ठाद्वयं वेष्टयेत्, तर्जनीं प्रसार्य अङ्गुशकारेण
 मिहाकर्षणमुद्रा । मन्त्रः ॐ वज्रोष महाक्रोध सिद्धा-
 कर्षय हुँ जः । ततो वज्रमुल्लाल्य इदं ब्रूयात्—

क्रोधसिद्धि महाराज सिद्धिसंशयसाधने ।

सिध्यन्तु सर्वदेवाश्च शीघ्रं सिद्धिमनुत्तराम् ॥

अष्टभिः गुह्यपूजाभिः पूजयेत् । ॐ वज्रलास्ये हुँ, ॐ
 वज्रमान्त्रे हुँ, ॐ वज्रगीते हुँ, ॐ वज्रन्दत्ये हुँ, ॐ वज्र-
 पुरीसे हुँ, ॐ वज्रधूपे हुँ, ॐ वज्रालोके हुँ । ततः पूजां
 कृत्वा भगवन्तं स्वशरीरे प्रवेशयेत् वज्रावेशमुद्रां बद्ध्वा,
 इदं मन्त्रमुच्चारयेत् । ॐ प्रविश हुँहुँहुँ अः । मूलमुद्रां
 क बद्ध्वा इदं मन्त्रमुच्चारयेत् । ॐ वज्र फट् । शान्तसत्त्वं

१ ॐ विघ्नो ।

२ AC ० करिष्य ।

३ AC ० लामे ।

४ AC बाह्ययः ।

५ AC add मे ।

समयसत्त्वं चाभेदतो भावयेत् । भावनाखिन्नो मन्त्रं जपेत्
अभेदतः । खेदे सति पूजां कृत्वा अर्घपाद्यं दत्त्वा अनेन
मन्त्रेण स्तव्यात्—

सर्वसिद्धि महाक्रोध सुखसिद्धिप्रदायक ।

दत्त्वा च मन्त्रिणे (महा)सिद्धिं गच्छ सिद्धिमनुत्तराम् ॥

अथ मुद्रा भवति— सम्पुटमञ्जलिं कृत्वा किञ्चित्
प्रणमितशिरः पूर्णमुद्रा । मन्त्रः ॐ सिद्धिवज्र आपूरय
आपूरय सर्वसत्त्वानां आशां अमुकसिद्धिं मे प्रयच्छ हूँ ।
अनेनोच्चारितमात्रेण सर्वमुद्रा दृढीभवन्ति । पद्ममुद्रां च
बद्धा वामाङ्गुष्ठं समुत्क्षिप्य विसर्जयेत् अनेन मन्त्रेण—
ॐ सर सर विसर विसर गच्छ गच्छ श्रीवज्रधरः
समाज्ञापयति स्वाहा । विसर्जयन् कवचमुद्रां बद्धा
हृद्वर्णाकण्ठमूर्धसु बाहुमूलद्वयेन रक्षां कृत्वा तदहङ्कारेण
विहरेदिति ।

॥ भूतडामरसाधनं समाप्तम् ॥

266.

नमः श्रीभूतडासराय ।

प्रणम्य 'डासरं क्रोधं भूतदर्पविनाशनम् ।

तस्यैव साधनं वक्ष्ये यथालब्धोपदेशतः ॥

प्रथमं तावद् हस्तद्वये चन्द्रमण्डलं विभाव्य तन्मध्ये
 हुंकारं ज्वालामालाकुलं ध्यात्वा इमं मन्त्रं उच्चारयेत्—
 ॐ सिद्धिं वज्रं हुं । ततो मुद्रां बन्धयेत् । अन्योन्याङ्गुलिं
 वेष्टयित्वा तर्ज्जनीद्वयं सूचिवत् प्रसारयेत् । हृदये चन्द्र-
 मण्डलं विचिन्त्य तत्र रक्तरूपं रक्तबिन्दुसहितं ज्वाला-
 मालाकुलं ध्यात्वा इमं सर्वपापनाशनमन्त्रमुच्चारयेत्—
 ॐ हन विध्वंसय विध्वंसय नाशय नाशय पापं हुं फट्
 ततः समनन्तरं शून्यं भावयेत्, पुनः कुन्दस्फटिकमङ्गाशं
 बोधिचित्तचन्द्रं पश्येत्, तत्र मध्ये हुंकारम् । ह्रीःपरिणतमष्ट-
 दलकमलं विचिन्त्य तदुपर्यङ्कारनिर्यातं चन्द्रमण्डलम् ।
 तमेव हुंकारं ज्वालामालाकुलं विभाव्य क्रोधावेशमुद्रां
 मन्त्रेणावेशयेत् । अन्योन्यमुष्टिं बद्ध्वा तर्ज्जनीद्वयं वेष्टयेत् ।
 ॐ क्रोधावेशं हुं अः । तस्याः प्रभया सच्चोद्याविश्य तस्मि-
 न्नेवानेकक्रोधविग्रहान् प्रविशतश्चिन्तयेत् । तत्पुण्यज्ञानाभि-
 निवृत्तं पञ्चसूचिकं ज्वालावज्रं नीलमनेकरश्म्युपेतं
 ज्वालामालाकुलं विभावयेत् । तद्वज्रादनेकक्रोधादयो
 दशदिग् निश्चार्य सर्वसत्त्वार्थवृद्ध्यादिं कुर्वतः पश्यन्
 तामेव मुद्रामभिमुखमाकर्षयन् मन्त्रमुच्चारयन् तस्मिन्

1 AC भूतडा० ।

2 N ०कुलाकुलं ।

3 C वज्रसिद्धि ।

4 AC omit.

5 AC ०घानेक० ।

6 AN ०रयेत् ।

वज्रे प्रविशतश्चिन्तयेत् । ॐ वज्रावेशावेश्य पातय हुँ ।
ततो महाक्रोधरूपम्—

आत्मानं पश्येत् रौद्रं ज्वालामालाकुलप्रभम् ।

चतुर्भुजं महाक्रोधं भिन्नाञ्जनसमप्रभम् ॥

दक्षिणे वज्रमुल्लाल्य तर्जयन् वामपाणिना ।

दंष्ट्राकरालवदनं नागाष्टकविभूषितम् ॥

^२अनन्तब्रह्मसूत्रं वासुकिकटिसूत्रं शङ्खपालवलयं अपरे
चैते शुक्ला वामकरे कुलिकवलयं पारावताभनन्दोपनन्दौ
कुण्डलौ कण्ठे तक्षककेयूरानपरे चैते पीता रक्तपद्म-
महापद्मनूपुरं कृष्णकर्कोटकशिरोवेषनम्—

कपालमालामुकुटं चैलोक्यमपि नाशनम् ।

^३अट्टहासं महानादं चैलोक्याधिष्ठितं प्रभुम् ॥

प्रत्यालीढसंस्थानं आदित्यकोटितेजसम् ।

अपराजितपदाक्रान्तं मुद्राबन्धेन तिष्ठति ॥

अनामिकाद्वयं वेष्ट्य तर्जनीद्वयं कुञ्चयेत् ।

कनिष्ठां मध्यमां चैव ज्येष्ठाङ्गुष्ठेन चाक्रमेत् ।

एष मुद्रावरः श्रीमान् चैलोक्यराज्यसाधनम् ॥

ततः क्रोधाधिपतिः क्रोधराजमुद्रामन्त्रैः षडङ्गविन्यासं
कुर्यात् । अन्योन्यमुष्टिं कृत्वा मध्यमाङ्गुल्यौ प्रसारयेत्—
शिरोमुद्रा । मन्त्रः, ॐ 'हनवज्र हुँ । अस्या एव मुद्राया
मध्यमाङ्गुल्यौ प्रवेश्य तर्जनीं सूचीं कृत्वा शिखामुद्रा ।
मन्त्रः, ॐ दहवज्र हुँ । अस्या एव मुद्राया अङ्गुष्ठौ पार्श्वतः

^१ AC शोभय ।

^२ N युक्तम् ।

^३ ANC अट्टाट्ट ।

^४ C • राजः ।

^५ A वज्रहन ।

दक्षिणाङ्गुष्ठं दक्षिणनेत्रे वामाङ्गुष्ठं वामनेत्रे [नेत्रमुद्रा] ।
 ॐ दीप्तवज्र हुँ । अन्योन्यमुष्टिं कृत्वा कनिष्ठाद्वयं वेष्टयेत्
 तर्जनीं प्रसार्य हृदयमुद्रा । मन्त्रः, ॐ वजरोष हुँ ।
 अस्या एव मुद्रायास्तर्जनीं कुण्डलीं कृत्वा कवचमुद्रा ।
 मन्त्रः, ॐ दृढवज्र हुँ । द्वे तर्जन्यौ प्रसार्य अस्त्रमुद्रा ।
 मन्त्रः, ॐ हन दह पच क्रोधवज्र सर्वदुष्टान् मारय हुँ
 फट् । ततो वज्रक्रोधमावाहयेत् । अन्योन्यान्तरितं कृत्वा
 तर्जनीद्वयं कुञ्चितम् । ॐ वज्रक्रोध समयमनुपालय शौघ-
 मागच्छ ह्रीः ह्रीः जः हुँ फट् स्वाहा । ततोऽर्धमुत्तानमञ्जलिं
 कृत्वाऽङ्गुष्ठौ पार्श्वतः कारयेत् । ॐ सर्वदेवता प्रसीद
 भगवन् महावज्रक्रोध अर्घं प्रतीच्छ हुँ अः । तत आसनं
 दद्यात् । वामहस्तमुत्तानं कृत्वा ज्येष्ठाङ्गुष्ठमुच्छ्रितदक्षिण-
 हस्तमुष्टिना वामाङ्गुष्ठं गृह्णीयात् दक्षिणाङ्गुष्ठमुच्छ्रियते ।
 ॐ जय जय महाक्रोधाधिपति क्रोधराज इदं भूतासनं
 दर्शय रक्ष प्रतिगृह्ण स्वाहा । सम्पुटाञ्जलिं बद्ध्वा सर्वाङ्गुलिं
 विरलीकृत्वा पद्ममुद्रा विधीयते — आसनमुद्रा । मन्त्रः,
 ॐ पद्मोद्भवनिपत्ताः सर्वदेवताः स्वाहा । तत आक्षेपं
 कुर्यात् । अन्योन्यमुष्टिं कृत्वा अङ्गुष्ठं प्रसार्य वाममुष्टिं
 हृदि स्थाप्य दक्षिणमुष्टिं प्रहाराभिनयेनोपस्थाप्य मन्त्र-
 मुच्चारयेत् । ॐ नाशय सर्वदुष्टान् दह पच दुष्टान्
 भस्मीकुरु हुँ हुँ फट् फट् । ततो दिग्बन्धं कुर्यादनेन मन्त्रेण ।
 अन्योन्यमुष्टिं कृत्वा पृथक् पृथक् वामतर्जनीं प्रसार्य
 दक्षिणबाहुमुखे स्थापयेत्, दक्षिणाङ्गुष्ठेन कन्यसानख-

१ AC अष्ट०, B अत्र० ।

२ AC •मात्र० ।

३ AC पञ्च ।

४ AN •विर्विराजः ।

माक्रम्य शेषाङ्गुलीः प्रसार्य दशसु दिक्षु ध्रामयेत् । ॐ
वज्रक्रोध महाचण्ड बन्ध दशदिशं हुँ हुँ फट् फट् ।
ततो वज्रमुल्लालयन् इदमुच्चारयेत् ।

क्रोधसिद्धि महाराज सिद्धिसंशयसाधने ।

सिध्यन्तु सर्वदेवाश्च शीघ्रं सिद्धिमनुत्तराम् ॥

घोडशलास्यापूजाभिः पूजयेत् । क्रोधराजमूलमुद्रां बद्धा
हुँ वज्र फट् । दृश्यं समयं दद्यात् । ततो भगवतः पूजां
कृत्वा क्रोधावेशमुद्रां बद्धा वज्रक्रोधं स्वशरीरे प्रवेशयेत् ।
ॐ प्रविश वज्रक्रोध हुँ हुँ हुँ आः ज्वालामालाकुलभीषण-
वज्र आः । स्वदेहे अन्तर्भाव्य कवचादिकं कृत्वा सर्व-
मेतत् पूरणार्थं सम्पुटाञ्जलिं बद्धा पूरणमन्त्रमुच्चारयेत् ।
ॐ सिद्धिवज्र आपूरय आपूरय हुँ फट् । अनेन सर्व
जनातिरिक्ताः परिपूर्णा भवन्ति । ततो वज्रक्रोधोऽहं इत्य-
हङ्कारमुत्पाद्य सर्वसिद्धिमाकर्षयेत् । अनेन मुद्रामन्त्रेण
अन्योन्यमुष्टिं कृत्वा कनिष्ठाद्वयं वेष्टयेत्, तर्जनीं प्रसार्य
कुण्डलीं कृत्वा किञ्चिच्चालयेत्— ॐ वज्ररोष महाक्रोध-
सिद्ध आकर्षय हुँ जः । ततः स्वहृदये चन्द्रमण्डलस्थान्
ऊर्ध्वशिखान् अक्षरान् विचिन्त्य नीलालीमिव पङ्क्तिः
ॐ वज्र फट् । ततः सरोमकूपेभ्यः क्रोधविग्रहं स्फुरत्संहार-
कारकं विचिन्तयेत् । भावनाखिन्नो जपमारभेत तन्मान-
सो वर्णगतैकचित्तो जपेत् । खिन्ने क्रोधविग्रहं स्वहृदयेऽन्त-

¹ AC omit घोडश०...पूजयेत् ।

² B वज्रफट् ।

³ AC दृश्यं, N वृथा ।

⁴ AC omit.

⁵ AC •देहम० ।

⁶ AC

⁷ ANC •नेतान्य० ।

⁸ ANC ॐ

भाव्य सम्पुटाञ्जलिं^१ बद्धा सर्वसिद्धिं प्रार्थयेत्, सिद्धिवज्र
 आपूरय सर्वसत्त्वानामाशां सर्वसिद्धिं मे प्रयच्छ हूँ जः^२ ।
 ततः पद्ममुद्रा द्वाभ्यां अङ्गुष्ठाभ्यां चालयेत् सर्वदेवता-
 विसर्जनमुद्रा । मन्त्रः, ॐ सर सर विसर विसर^३ गच्छ
 गच्छ, सर्वदेवतान् श्रीवज्रधरः समाज्ञापयति स्वाहा । ततः
 स्वशरीरं कवचयित्वा क्रोधाहङ्कारमानसो विहरेद् यथासुखं
 इत्यनेन क्रमेण । मन्त्रलक्षं जपेत्, क्षिप्रं सिध्यति । अथ
 मन्त्री अभिषिक्तोऽनुज्ञातः कृतपूर्वसेवो वज्रधरं साधयितु-
 कामो मासमेकं चिसन्ध्यं सहस्रमेकं जपेत् । ततः पूर्ण-
 मास्यां यथाविभवतः पूजां कृत्वा सुसमाहितः क्रोधमुद्रां
 बद्धा सकलां रात्रिं जपेत् । ततः प्रभाते भूः कम्पते,
 मुद्रा ज्वलति, ज्वलितमात्रेण वज्रधरसदृशो भवति,
 अजरामरदिव्यरूपी भवतीत्याह भगवान् वज्रधरः ।

॥ संक्षिप्तसम्पूर्णविस्पष्टक्रमसङ्गतभूतडामर^४-

साधनोपायिका

सकलस^५चोत्तारणहेतोस्त्रैलोक्यवज्र^६रचिता समाप्ता ॥

^१ ANC कला ।

^२ N adds पूर्वोक्तं पूजयेत् after this.

^३ C omits गच्छ गच्छ ।

^४ B •डामरीपायिका ।

^५ C •सौदा • ।

^६ B •वरिता • ।

267.

नमो भूतडामराय ।

प्रज्ञोपायमयं क्रोधं बोधिचित्तसमुद्भवम् ।

प्रणम्याराधनं वक्ष्ये भूतडामरसंज्ञकम् ॥

तत्र भावसाधकः प्रविष्टमण्डलः सर्व्वसमयाभिषिक्तोऽ-
नुज्ञातश्च क्वचित् गिरिगङ्गरादौ मनोऽनुकूले प्रदेशे पटादि-
गतमूर्त्तिं भगवन्तं धूपादिबाह्याध्यात्मिकपूजाभिः सम्पूज्य
पापदेशनादिकं कुर्यात् ।

रत्नत्रयं मे शरणं सर्व्वं प्रतिदिशाम्यधम् ।

अनुमोदे जगत्पुण्यं बुद्धबोधौ दधे मनः ॥

इति । हस्तद्वये अकारेण चन्द्रमण्डलं तदुपरि
ज्वलत्हुंकारं ध्यात्वा सम्पुटाञ्जलिं कुर्व्वन्निदं वदेत् ॐ
सिद्धवज्रं हुँ । ह्रीःकारेण कण्ठेऽष्टदलं पद्मं जिह्वादले
हुंकारेण शुभ्रवज्रं वज्रादिजिह्वेत्यधितिष्ठेत् । स्थानरक्षां
विदध्यात् अनेन विधिना । तत्रायं विधिः— हुंकार-
मुच्चारयन् भटिति क्रोधराजमात्मानं निष्याद्य रक्त-
सूत्रावबद्धरक्तपुष्पमालादिविभूषितानयोमयादिकौलकान्
हुंकारनिष्यन्दान् प्रावृण्मेधनिभान् नाभिदेशादधः श्रृङ्गा-
कारानूर्द्ध्वक्रोधाकृतीन् अधो विघ्नान् तीक्ष्णकौलेन मन्त्र-
मुच्चारयन् ॐ घ घ घातय घातय सर्व्वदुष्टान् कौलय
कौलय सर्व्वपापान् फट् हुँ हुँ हुँ वज्रधर आज्ञापयति
सर्व्वदुष्टकायवाक्चित्तं कौलय हुँ फट् ।

आःकारजं च तस्याग्रे रविविम्बकरोज्ज्वलम् ।

दिक्षु सर्वासु कौलानि रश्मिज्वालानि चिन्तयेत् ॥

परम्परावबद्धपञ्जरान्तर्गतं स्वहृदये अकारेण
सूत्र्यं तत्रोपरि कल्पाग्निरिव रङ्कारमिति विन्यस्य अन्यो-
न्याङ्गुष्ठं प्रवेष्टव्यं तर्जन्यौ द्वौ प्रसार्य ललाटादारभ्य
पापास्फोटयोगेन स्फोटयेत् । ॐ हन विध्वंसय नाशय
पापान् हुं फट् इत्यनेन सन्दृष्ट्वा आत्मानं बाह्याध्यात्मिक-
विकल्पपापाश्च स्फाट्य ग्राह्यग्राहकविनिर्मुक्तं गगनमिव
चिन्तयेत् । ततो—

विधूतकल्पनाचित्तं स्वसंवेद्यं प्रभास्वरम् ।

हृत्कृतानन्दहुंकारं होकाराभ्यां विदर्भितम् ॥

मदधातुसमाक्रान्तं चित्तमात्रप्रभावितम् ।

स्वचित्तेनैकतां कुर्यात् तीक्ष्णैः किरणसञ्चयैः ॥

प्रतिविम्बवत् अर्द्धेन्दुसंयुक्तं पश्येत् । तत अकारादि-
स्वरादीन् रविमण्डले न्यस्य ह्रस्वस्वरान् पापकान् दीर्घान्
प्रज्ञात्मकान् निश्चार्थं बुद्धविकुर्वितान् कृत्वा पुनस्तेषां
स्वररश्मिषु स्वेनैव विशतः कलायोगेन व्यवस्थितान्
चिन्तयेत् । ककारादीन् पश्चात् तेनैव न्यायेन उग्लानम-
वर्जितास्तथैव बोधिपञ्चान् विचिन्तयेदिति । ततः पञ्च-
वर्णकान् बुद्धान् संस्फार्य प्रवेश्यानेकगर्भस्तिमितं सितपद्मं
पश्येत् । तस्योपरि श्रीक्रोधराजः हुं इत्युच्चार्य ज्वालाकण्ठं
आत्मानं भावयेत् । क्रोधावेशः— ततः क्रोधवज्रोऽहमित्य-
हङ्कारं कुर्यात् । तत्कुलं पुनः निश्चार्थं प्रवेश्य श्रीभूत-
हामरोऽहमिति निश्चयमुत्पाद्य ॐ वज्रावेशय पातय हुं ।

॥ मन्त्रयुक्तो वज्रावेशः । ततः

वज्रक्रोधं निश्चित्य समयोऽहं समयमुद्रां बद्ध्वा समयसत्त्वं
तिष्ठस्व मामिति वदेत् ।

अनामिकाद्वयं वेष्ट्य तर्जनीद्वयं कुञ्चयेत् ।

कनिष्ठां मध्यमां चैव ज्येष्ठाङ्गुष्ठेन चाक्रमेत् ॥

अस्य मन्त्रः— ॐ वज्र फट् । हृदूर्णायां गले मूर्ध्नि
प्रतिष्ठाप्याधितिष्ठेत् । ततः षडङ्गविन्यासं कुर्यात् तन्मुद्रा-
मन्त्रैः । अन्योन्यमुष्टिं कृत्वा मध्यमाङ्गुलिं प्रसारयेत्
शिरोमुद्रा । मन्त्रः, ॐ हनवज्र हुँ, शिरः । अस्या एव
मध्यमाङ्गुल्योः प्रवेशं कृत्वा शिखामुद्रा । मन्त्रः, ॐ
दहवज्र हुँ, शिखा । अस्या एव मुद्राया अङ्गुष्ठौ पार्श्वतः
दक्षिणं दक्षिणे वामं वामे नेत्रमुद्रा । मन्त्रः, दौप्तवज्र हुँ,
नेत्र । अन्योन्यमुष्टिं कृत्वा कनिष्ठिकाद्वयं वेष्टयेत् । तर्जनीं
प्रसार्य हृदयमुद्रा । हुँकाराधिष्ठितं क्रोधवज्रं हृदये
ध्यात्वा ॐ वज्ररोष हुँ, हृदयम् । अस्या एव मुद्राया
तर्जनीं कुण्डलीं कृत्वा कवचमुद्रा । मन्त्रः, ॐ दहवज्र
हुँ, कवच । अस्या एव मुद्रायाः तर्जनीद्वयं प्रसार्य अस्त्र-
मुद्रा । मन्त्रः, ॐ हन दह पच क्रोधवज्र दुष्टान् मारय
मारय हुँ फट्, अस्त्रमन्त्रः । चिरुच्चार्य हुँ अः ब्रुवन्
पुरतः स्वर्यमण्डले नीलं क्रोधराजं न्यस्य वज्रोऽहमिति
वाग् ब्रुवन् परावृत्तितः क्रोधक्रोधोऽहमिति भावयेत् ।
ततो भगवन्तं सर्वदेवताभिः सहावाहयेत् । अन्योन्यान्त-
रितं कृत्वा तर्जनीद्वयं कुञ्चितं ईषद्याख्येदङ्गुष्ठाभ्यां

तर्जन्यावाकर्षयेत् । ॐ वज्रमहाक्रोध समयमनुपालय
भगवन् शीघ्रमागच्छ सर्वदेवताभिः सह ह्रीः जः हुं
फट् स्वाहा ।

॥ भूतडामरसाधनं समाप्तम् ॥

268.

नमो यमान्तकाय ।

आदौ तावत् सुखासनोपविष्टः साधको रक्ताकार-
निष्पन्नं सूर्यमण्डलं स्वहृदये विभाव्य तदुपरि रक्तहुंकारं
विन्यस्य पुरतो रक्तयमारिं वक्ष्यमाणाकृतिं गुरुबुद्ध-
बोधिसत्त्वांश्चालम्ब्य पुष्पादिभिः सम्पूज्य नमस्कृत्य चिशरण-
गमनादिकं कृत्वा शून्यतां भावयेत् ॐ शून्यताज्ञानवज्र-
स्वभावात्मकोऽहमिति । तदनन्तरं रक्तआकारजसूर्य-
मण्डलोपरि हुंकारं तत्परिणतं सार्द्धमुण्डाकृतं सितदण्डं
हुंकाराधिष्ठितं विभावयेत् । एतत् सर्वं परिणम्य
यमान्तकं विचिन्तयेदात्मानं रक्तवर्णं प्रत्यालीढपदस्थितं
एकमुखं द्विभुजं वामकरेण रक्तपरिपूर्णकपालं दक्षिणकरे
मुण्डाकृतसितदण्डधरं सर्पाभरणभूषितं भयानकं
पिङ्गलोर्ध्वकेशं गलद्याग्रचर्माम्बरं स्वाभग्रशया विचिन्ता-
भरणयाऽऽलीढपदस्थितया आलिङ्गितमात्मानं भावयेत् ।
पश्चात् भगवतो हृदि सूर्यमण्डलं हुंकाराधिष्ठितं तत्परि-

¹ N ०३१० ।

² BNAb omit.

³ N चा३१० ।

⁴ Ab स्थिते पदे ।

⁵ A सर्वा० ।

⁶ AC माली० ।

एतं सार्द्रमुण्डाङ्कितं सितदण्डं निश्चलं विभाव्य तन्मध्यं
रक्तसूर्यमण्डलस्थहुँकारं रक्तवर्णं विभावयेत् । ततो
गुह्यवज्रं हुँकारपरिणतं भगवत्या गुह्याष्टदलकमलं रक्त-
आःकारेण । तदनु मन्त्रमुच्चारयेत् ॐ सर्व्वतथागतानु-
रागेणं वज्रस्वभावात्मकोऽहम् । तदनु नाभेरधः सद्रक्ताष्ट-
दलकमलोपरि रक्तह्रौँकारं ज्वलन्तं विचिन्तयेत् । प्रज्ञा
तु मदविह्वला गलदंशुका द्विभुजैकमुखी भगवता सह
सम्पुटयोगेनावस्थिता । एवम्भूतं रक्तयमारिं महिषोपरि
विश्वदलकमलस्थं भावयेत् समयादिविधिपूर्व्वकम् । एतत्
द्वित्रिचतुःसन्ध्यं भावयेदिति । वुँ आँ जिँ खँ हुँ समया-
धिष्ठानमन्त्रः । ॐ ह्रौः द्वीः विक्तानन हुँ हुँ फट् फट्
स्वाहा, मूलमन्त्रः । ॐ यमान्तक हुँ, हृदयमन्त्रः ।

॥ आर्यरक्तयमारिसाधनम् ॥

¹ Ab चिन्त० ।

² Ab ० रागण ।

³ AC ० विक० ।

⁴ A gives the name of the author in the following words: क्षतिरिषं सिद्धाचार्यविष्वाक्ष-
पादावामिति, which is omitted in all other MSS., viz.
C, Ab, N and B.

269.

तथैव पापदेशनादिपूर्वकं शून्यतां विचिन्त्य रक्त-
 आकारजसूर्य्ये रक्तहुँकारं तत्परिणतं सार्द्रपीतमुण्डाङ्कित-
 सितदण्डं हुँकाराधिष्ठितं भावयेत् । तत्परिणामेनात्मानं
 यमान्तकमेकमुखं द्विभुजं प्रत्यालीढपदं रक्तपरिपूर्ण-
 कपालवामकरं सार्द्रपीतमुण्डाङ्कितसितदण्डदक्षिणकरं
 नागाभरणविभूषणं पिङ्गलोर्ध्वकेशं व्याघ्रचर्माम्बरधरं
 अशोभ्यमुकुटिनं 'स्वाभप्रज्ञालिङ्गितं महिषोपरि विश्व-
 दलकमलसूर्य्यस्थं ध्यायात्, भगवतीं च द्विभुजैकमुखीं
 विचित्राभरणामालीढपदस्थितां 'मदविह्वलां खलद्याघ्र-
 चर्मांशुकां भगवता सह सम्पुटयोगेन प्रत्यालीढेनावस्थितां
 एवं विचिन्त्य हृदि सूर्य्यमण्डले [हुँ]परिणतमुण्डाङ्कित-
 सितदण्डं सूर्य्यस्थहुँकारमध्यं विभावयेत् । ततो भगवतो
 हुँकारपरिणतं वज्रं भगवत्याश्च आःकारपरिणतं पद्मं
 विभाव्य ॐ सर्व्वतयागतानुरागेण वज्रस्वभावात्मकोऽह-
 मित्यधितिष्ठेत् । तदनु नाभेरधः 'सद्रक्ताष्टदलकमलोपरि'
 रक्तह्रीँकारं ज्वलन्तं चिन्तयेत् । ततः वुँ आँ जिँ खँ
 हुँ इति मन्त्राक्षरैः समयद्रव्यसेवापूर्व्वकं द्वित्रिचतुःसन्ध्यं
 भावयेत् इति । मन्त्रजापः— तद्यथा, ॐ ह्रीः
 विह्वतानन हुँ हुँ फट् फट् स्वाहा । ॐ यमान्तक हुँ ।

॥ आर्य्यरक्तयमारिसाधनं समाप्तम् ॥

¹ A स्वाहा ।

² N मदन० ।

³ N वसन्त० ।

⁴ AC ० खतं ।

ॐ ह्रीः प्रीः विक्षताननं हुँ हुँ फट् फट् स्वाहा ।
 ॐ यमान्तकत् हुँ हुँ फट् फट् । आदौ तावन्मन्त्री
 सुखासनोपविष्टः रक्तआकारनिष्पन्नं सूर्यमण्डलं स्वहृदि
 विभाव्य तन्मध्ये रक्तहुँकारं भावयेत् । तद्रश्मिनाकृष्टं पुरतो
 रक्तयमारिमयलम्ब्य गुरुबुद्धबोधिसत्त्वांश्च पुष्पादिभिः
 सम्पूज्य नमस्कृत्य पापदेशनादिकं कुर्यात् । तत्र चैधातुक-
 मात्मानं च मायास्वप्नेन्द्रजालसदृशमवलम्ब्य शून्यतां
 विचिन्तयेत् । ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहमिति
 चित्तमधितिष्ठेत् । ततो रक्तआकारपरिणतं सूर्यमण्डलं
 तदुपरि रक्तहुँकारपरिणतं सार्द्रमुण्डाङ्कितं सितदण्डं
 तन्मध्ये रक्तआकारपरिणतं सूर्यमण्डलं तन्मध्ये रक्तहुँकारं
 तत्सर्वं परिणम्य यमान्तकरूपमात्मानं चिन्तयेत् रक्तवर्णं
 प्रत्यालीढपदेन स्थितं दंष्ट्राकरालललज्जिह्वं विक्षताननं
 क्रूरनागाष्टविभूषितं ज्वलत्पिङ्गोर्द्धकेशं गलद्याघ्रचर्माम्बरं
 रक्तवर्णया विचित्राभरणया प्रज्ञयाऽऽलीढपदेनालिङ्गितं
 कृत्वा भावयेत् । पश्चात् भगवतो हृदि पूर्वबीजपरिणत-
 सूर्यं तदुपरि हुँकारं तत्परिणतं सार्द्रमुण्डाङ्कितसितदण्डं
 निश्चलं भावयेत् । तस्य मुष्टौ सूर्यमण्डलस्थहुँकारं रक्तं
 विचिन्तयेत् । पश्चात् गुह्यवज्रहुँकारपरिणतं सार्द्रमुण्डा-
 ङ्कितदण्डं चिन्तयेत् भगवत्या गुह्ये अष्टदलकमलं रक्त-
 आकारेण । तदनु मन्त्रमुच्चारयेत् ॐ सर्वतथागतानु-

१ AC • न्तक ।

२ AC तमेव ।

३ AN ततस्ते ।

४ AC omit दण्डं...भग०

रागेण वज्रस्वभावात्मकोऽहम् । तदनु नाभेरधस्तात्
 रक्ताष्टदलकमलोपरि रक्तह्रीःकारं ज्वलन्तं चिन्तयेत् ।
 भगवानेकमुखो द्विभुजः वामकरेण रक्तपूर्णकपालं दक्षिणे
 मुण्डाङ्कितसितदण्डधरं महिषोपरि विश्वकमलस्थं भाव-
 येत्, प्रज्ञा तु मदविह्वला गलदंशुका द्विभुजैकमुखी
 भगवता सह सम्पुटयोगेनावस्थिता । एवम्भूतं यमारिं
 भावयेत् । चिसन्ध्यं चतुःसन्ध्यं वा विभाव्य बलिं दद्यात् ।
 वुँ आँ जिं खँ हुँ, समयाधिष्ठानमन्त्रः । ॐ ख ख खाहि
 खाहि सर्वयक्षराक्षसभूतप्रेतपिशाचोन्मादकुम्भाण्डाप-
 स्मारं डाकडाकिन्यादय इमं बलिं गृह्णन्तु समयं रक्षन्तु
 सर्वसिद्धिं प्रयच्छन्तु यथैवं यथेष्टं भुञ्जथ पिबथ मातिक्रमथ
 सर्वसिद्धये सहायका भवथ हुँ हुँ फट् फट् स्वाहा—सार्व-
 भौतिकबलिमन्त्रः । रक्तक्षणपीतसितवर्णं कर्मानुरूपतो
 ध्येयम् । ततो जापमनुस्मरेत् ॐ ह्रीः ध्वीः विह्वतानन
 हुँ हुँ फट् फट् देवदत्तस्य शान्तिं कुरु नमः स्वाहा । पुष्टौ
 वौषट्, आकृष्टौ जः, वुँ मोहे, होः वश्ये, लँ स्तम्भे, हुँ फट्
 प्रेरणे, हुँ निग्रहे, अपराभ्यामुच्चाटनम् । एवं स्तम्भादीनि
 कर्मप्रसराणि विदर्भयेत् ।

शान्तिके रोचनया रक्षा भवति । सितनेत्रकर्ण्यटे भूर्ज-
 वंशत्वचविधौतकर्ण्यटे वा चक्रद्वयमभिलिख्य^१ नमस्कार-
 विदर्भितं अकालमूलादिरहिते शरावसम्पुटेऽवस्थाप्य
 घृतमधुमध्ये प्रक्षिप्य सितसूत्रेण वेष्टयित्वा चिसन्ध्यं शुक्ल-

^१ AC काष्ठदः ।

^२ AC omit •डादः ।

^३ AC omit the second फट् ।

^४ AN •कर्पटभुजः ।

^५ AC •द्वयं लिख्य ।

पुष्पेणार्चयित्वा पूर्वाभिमुखं सितवर्णं यमान्तकरूपं
ध्यात्वा पुरतश्चन्द्रमण्डलोपविष्टं साध्यं दृष्ट्वा सितकलशैः
चन्द्रामृतपरिपूर्णैरभिषिञ्चयन्तं ध्यात्वा मन्त्रं जपेत् ॐ
ह्रीः ध्रौः विक्लतानन देवदत्तस्य शान्तिं कुरु नमः स्वाहा ।

शान्तिकविधिः ।

पुरुषाणां शान्तिके पौष्टिके वा कुङ्कुमेन चक्रद्वयमभिलिख्य वौषट्कारसहितं घृतमधुमध्ये प्रक्षिप्य शरावसम्पुट-
मध्येऽवस्थाप्य पीतसूत्रेण वेष्टयित्वा त्रिसन्ध्यं पीतपुष्पै-
रर्चयित्वा उत्तराभिमुखं पीतवर्णां यमान्तकमूर्त्तिमवलम्ब्य
पीतवर्णचतुर्मण्डलमध्यस्थं पीतकनककलशैः पीतवर्णामृतै-
रभिषिञ्चयन्तं ध्यात्वा मन्त्रं जपेत् ॐ ह्रीः ध्रौः विक्लता-
नन हुँ हुँ फट् फट् देवदत्तस्य पुष्टिं कुरु वौषट् स्वाहा ।

पौष्टिकविधिः ।

भूर्जो कर्पटो वा अलक्तकरक्तचन्दनेनानामिका-
रक्तमिश्रेण चक्रद्वयमभिलिख्य होःकारनामसहितं विदर्भ्य
सुपरिपक्वलोहितशरावसम्पुटेऽवस्थाप्य घृतमधुमध्ये प्रक्षि-
प्यारक्तपुष्पैरभ्यर्च्य पश्चिमाभिमुखं रक्तयमारिरूपमात्मानं
ध्यात्वा रक्तचन्द्रमण्डलमध्यस्थं साध्यं विचिन्त्य स्वकाय-
निर्गतरश्मिनाभिषिच्य विह्वलीभूतं पादयोर्निपतितं
विचिन्त्य मन्त्रं जपेत् ॐ ह्रीः ध्रौः विक्लतानन हुँ हुँ
फट् फट् देवदत्तस्य कृते यज्ञदत्तं वशं कुरु होः स्वाहा ।
यदि वशं न गच्छति तदा घृतमधुरहितं तमेव चक्रं

¹ AC ०वर्णसूत्रे० ।

² Omitted in AC.

³ C omits वशं कुरु होः स्वाहा ।

⁴ AC add वक्षिन् ।

निर्धूमाङ्गारेण तापयेत् ॐ ह्रीः द्वीः विष्णुतानन हुँ
हुँ फट् फट् देवदत्तस्य कृते यज्ञदत्तं वशं कुरु होः इति
मन्त्रं जपेत् ।

वश्यविधिः ।

शमशानकर्पटे रजस्वलाकर्पटे वा लाक्षारसमिश्रेण
चक्रद्वयमभिलिख्य जःकारह्रीःकारेण नामाक्षरसहितेन
विदर्भ्य स्त्रीकपालसम्पुटेऽवस्थाप्य रक्तपुष्पैरभ्यर्च्य
सन्ध्यार्कनिभं यमान्तकरूपमात्मानं रक्तवर्णाङ्कुशपाश-
धारिणं ध्यात्वा तस्य हृदयं अङ्कुशेन विद्ध्वा पाशेन गलके
बद्ध्वा आगच्छन्तं चिन्तयेत् । यदि नागच्छति तदा
खदिराग्निषु तापयेत्, मन्त्रं जपेत् । इति कर्मप्रसराणि
तन्त्रे ज्ञातव्यानि ।

॥ रक्तयमारिसाधनं समाप्तम् ॥

271.

चैलोक्थाभयदाननिर्मिततनुं^१ सौम्यस्वभावां^२ शयं
रक्ताकारकरं भयङ्करवपुर्विश्वार्थसम्पादकम् ।
नत्वा मारचमूं चमत्कृतिकरं श्रीरक्तकालादिषु^३
व्यक्तं विस्तरोक्तिमात्मन इदं तत्साधनं लिख्यते ॥
मन्थ्यादौ मुखविष्टरः स्वहृदये रक्तं रवेर्मेण्डलं^४
रक्ताकारजमन्तरक्तमसमं हुँकाररूपं ज्वलत् ।

^१ AC • चिक० ।

^२ Ab खयं ।

^३ AC • विन्ध्यं० ।

^४ AC • द्वारं०, N • द्वार० ।

^५ Ab • तनु० ।

^६ AC • पूर्वार्थं० ।

^७ Ab खयं ।

^८ Ab • सप्तमस्य० ।

तत्संस्फारितरक्तस्निग्धनाक्षष्टांश्च बुद्धान् गुरून्
श्रीमद्रक्तयमान्तकादिसहितानालम्ब्य हुँकारतः ॥

नानापुष्पसुगन्धधूपविविधाकारेण पूजाविधिं
निष्पाद्यात्मगतं यदस्ति कलुषं तद् देशयेत् तत्पुनः^१ ।
पश्चात् शेषविधिं विधाय विधिवत् तच्छून्यतां भावयेत्
ॐ श्रून्यादिकगाथया तदनु रक्ताकारजातारुणे^२ ॥

हुँकारेण विनिर्मितं शशधराभं सार्द्रमुण्डाक्षितं
दण्डं हुँकृतिभूषितं च सकलं चैतत् चिरं वीक्ष्य च ।

श्रीमद्रक्तयमान्तकं निजतनुं सञ्चिन्तयेत् भावकः

प्रत्यालीढपदस्थितातिविकृतं रक्ताङ्गमत्यद्भुतम् ॥

कुडं^३ चैकमुखं भुजद्वययुतं सव्येतरे संस्थितं

रक्तापूर्णकपालकं^४ तदनु वै सव्ये च मुण्डाक्षितम् ।

दण्डं शुभ्रतनुं भुजङ्गनिचयैः प्रारब्धशोभाविधिं

पिङ्गोर्ध्वस्थशिरोरुहं कृतगलच्चर्माम्बरं द्विपिनः ॥

प्रत्यालिङ्गितकन्धरं सरभसं सत्स्वाभयाङ्गस्थया

श्रोणोर्व्विच्युतवस्त्रया भुजयुगोपेतैकवक्त्राञ्जया ।

गाढा^५ लिङ्गनसम्पुटैकरसया चालीढपादस्थया

पश्चान्नाथहृदि प्रचण्डकिरणं तद्रूपिहुँकारजम् ॥

दण्डं शुक्लतरं च सार्द्रशिरसा युक्तं स्फुरज्ज्वालिनं

तन्मध्ये च सुरक्तहुँकृतिवरं स्फूर्जद्रविस्थं कृती ।

^१ ANC त्पुनः० ।

^२ AC ० वच्छू० ।

^३ ANC ० दण्डा ।

^४ AC कूरं ।

^५ Ab सुस्थि० ।

^६ ANC ० लाङ्गं ।

^७ AC omit three lines from here.

^८ N ० कृम० ।

^९ N ० क्षया ।

^{१०} Ab ० लिङ्गित० ।

पश्येत् गुह्यविशेषणं भगवतो वज्रं च हुँसम्भवं
सद्बीजात् परिणामजं भगवतीगुह्याष्टपञ्चाम्बुजम् ॥

ॐ सर्व्वेति पुनश्च मन्त्रमसमं चोच्चारयेत् साधकः^१
पश्चान्नाभितलेऽष्टपञ्चकमले संरक्तसम्यग्ज्वलत् ।

ह्रीःकारं च विचिन्तयेत् तदुपरि व्यादीर्घरेखां सितां
आकाशभिमुखं सुरक्तमसमं श्रीमद्यमारिप्रभुम् ॥

भावयेदौदृशं सर्व्वं जगद्रक्षैकमानसम् ।

सैरिभपृष्ठराजीवसमासीनमनुत्तमम् ॥

यथोक्तसमयो युक्तो योगी समयपूर्व्वकम् ।

त्रिसन्ध्यं भावयेत् सर्व्वं शङ्काविगतमानसः ॥

तस्यावश्यमयं जगद्गुरुवरः संसिध्यति ध्यायतो

‘दुःखाम्भोधिनिमग्न’दुःखितजनोद्धारैकचित्स्थितिः ।

मन्त्री चापि ततः प्रभृत्यनुदिनं देवासुरस्वामिभि-

र्वन्द्योऽलङ्घ्यतरः सुखी स नियतं दुष्टोग्रभूतादिभिः

श्रीमद्रक्तयमान्तकस्य रचनाद् यत् साधनं श्यामलं

पुण्यप्राप्तमतुल्यसद्गुरुवचः^२पानात् मयाऽऽम्नायतः ।

यद् वैरोचनरक्षितेन जगतः सर्व्वार्थसम्पत्तये

सम्भूयाद् भवपङ्कमग्नवपुषः^३क्लेशान्धकारद्विषः ॥

^१ ANC ० चन्द्राम्बु ० Ab ० पाञ्चाम्बु ० । ^२ ANC ० सन्मनाः ।

^३ Ab ० द्रक्षासमाकुलं ।

^४ Instead of this line Ab has—लोकालोककरो विमूढकदणः
प्रारब्धकोपक्रमः ।

^५ AC ० दुष्ट ० ।

^६ ANC ० विघ्नो ० ।

^७ AN ० पादा ० ।

^८ ANC रागादिदोष ० ।

ॐ आं जिं खं वुं हुं, समयाधिष्ठानमन्त्रः । ॐ ह्रीः
घ्रीः विद्वताननं हुं हुं फट् फट्^१ स्वाहा । ॐ यमान्तक
हुं फट् ।

॥ स्वाधिष्ठानरक्तयमारिसाधनं समाप्तम् ॥

272.

नमो रक्तयमारये ।

प्रत्यालीढपदोर्द्ध्वकेसरसटाकोटिखलं तारका-
कुन्दापीडकरालभोगिपटलालङ्कारभीमास्पदम् ।
उद्यद्दक्षिणपाणिदण्डविकटं प्रज्ञासमालिङ्गितं
नत्वा रक्तयमारिमात्ममतये तत्साधनं ब्रूमहे ॥
स्थित्वा श्मशानवनपर्वतगह्वरेषु
मन्त्रौ मनोज्ञभवनेष्वथ स स्वचित्ते ।
आकारजातमिहिरोपरि रक्तवर्ण-
हुंकारमुच्छलदनन्तघृणिं विभाव्य ॥
तद्रश्मिभिः प्रकटिताम्बरबोधिसत्त्व-
चर्यान्तरालगतबुद्धगणं त्वनन्तम् ।
आलम्ब्यमानससरोद्भवभूरिपुष्पैः
सम्पूजयेत् तमपि सप्तविधैश्च चित्तैः ॥

^१ ANC omit.

^२ Ab omits स्वाधिष्ठानम् ।

^३ A ०चल० ।

^४ A चर्यावचकान्तम् ।

^५ A ०भर० ।

यद् वक्ष्यमाणमतिपाटलपार्वणेन्दु^१-

सन्ध्याद्युतिशमनशत्रुमथ प्रपूज्य ।

मैत्रीकृपानुदितचित्त उपेक्षकोऽसौ

संहृत्य सर्वमुदितं खलु धर्मधातौ ॥

शरदमलमुदूराकाशसङ्काशशून्यं

सकलमथ विदित्वा मन्त्रपाठं विदध्यात् ।

ॐ स्वभावशुद्धाः सर्वधर्माः स्वभावशुद्धोऽहम् ।

पुनरपि निजकायाकारसत्कायदृष्टिं

स्थगयितुमथ मन्त्री भावयेन्मन्त्रमेवम् ॥

ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहम् ।

जगत् चातुं पूर्वप्रणिधिवलमाश्रित्य सकलं

ततः श्रोणाकारोद्भवतरणिबिम्बं तदुपरि ।

सितं हुंकारं तन्निविडतरदण्डं चलशिरो-

गलद्रक्ताम्बानस्फुटकुसुममालाञ्चितमिव ॥

ततो ध्यायेदेभिः खलु परिणमय्याथ सकलैः

स्वयं वीराकारं विकटकटुदंष्ट्रोत्कटमुखम् ।

त्रिभिर्नैत्रैर्लोकचित्तयभयदं वा भवशिखा-

करालैरट्टाट्टप्रहसितकृतस्फूर्ज्युशतम् ॥

हुंकारोद्भवहुंपदाङ्कितसितं दण्डं च सव्ये करे

रक्तापूर्णं कपालहस्तमपरं वन्देऽथ तं दुर्धमम् ।

^१ A • यार्चिनेन्दु ? After this A and C repeat the concluding portion of the previous Sādhana from दुःखामोघ-
निमग्न • to the end, which is followed by the present
Sādhana.

^२ श्रीगो •, C शाना • ।

^३ C • करोट • ।

भोगीन्द्रामलवीरपट्टघटनाकाठिन्यपीनोर्द्ध्वगः

प्रेङ्खत्पिङ्गकरालकेशरसटं ध्यायात् प्रभालोहितम् ॥

प्रत्यालीढपदाश्वितैकमहिषो धावत्यदप्रेङ्खित-

स्फाराताम्रसरोजमुग्रशिरसा व्यालम्बिमालाधरः ।

कल्पान्तानलतोयदीधितिधरं दंष्ट्रान्तरालो ललज्-

जिह्वामूलधनोग्रघोरविसरद् हुँकारपूर्णस्यकम् ॥

इत्थं रक्तयमारिमात्मसकलं व्याघ्राजिनैकाम्बरं

व्यग्रोदग्रभुजङ्गबद्धकटिकं भोगीन्द्रकैर्भूषितम् ।

ध्यात्वा तन्मनसि प्रचण्डकिरणैर्वज्रहुँकारजातं (?)

ज्वलद्गण्डयुतं समन्त्रचरणं हुँलाञ्छितं भावयेत् ॥

तदनु मदनदृष्टस्वाभया प्रज्ञया तं

प्रभवदरुणहुँक्षणसद्भुजद्वयम् ।

ऋजुमतिरक्ताःकारजाम्भोजगुह्य-

स्फुरणरभसयाऽऽलिङ्गितं चैकवक्त्रम् ॥

स्फुटमिति चरमान्तं सम्पुटाकारयोगं

ग्रहिलविगलदंशुप्रज्ञया श्लिष्टरूपम् ।

अधर इह तु नाभेरष्टपत्रं विभाव्य

प्रसरदरुणवर्णं ह्रीःसिताम्भोजमस्याः ॥

पिशङ्गश्मश्रुभीष्मास्यं देवताकारमात्मनः ।

विभाव्यैवं मधारागदीपकं मन्त्रमापठेत् ॥

ॐ सर्व्वतथागतानुरागेण वज्रस्वभावात्मकोऽहम् ।

'कुप्तं यक्षमहाकालं लोहितार्ज्जं यमा'नकम् ।

निध्यायेन्नित्ययोगेन न चिरात् फलमश्नुते ॥

¹ AC ० यन्त्रं ।

² A ० स्थिता ० ।

³ A ० भीमास्यं ।

⁴ C कुम्भं ।

⁵ A ० क्षेपमा ० ।

सुगतपञ्चकचञ्चलविग्रहं
स्फुरणसंहरणोद्धतदौधितिम् ।

भुजगराजितमुल्लसत्करं
भयदण्डविमण्डितहस्तकम् ॥

कपिलविद्युदधिद्युतिकेसरं
विशदमुण्डघटाकृतशेखरम् ।

द्विभुजमेकमुखं कृतसम्पुटं
सहजथा सदृशप्रभया सह ॥

मदनपञ्चसुधासहपञ्चकैः
ग्लकहनादिभिरुत्तमदौपकैः ।

समयवस्तुभिरेभिरुपागतः
शमनशत्रुमिमं परिभावयेत् ॥

यदि कवित्वसुखित्वसुधीरता
धरणिराज्यमथान्यदपीष्यते ।

तदपि रक्तयमारिसमाधितो
भवति सर्व्वमिहास्ति न संशयः ॥

इत्थं रक्तयमारियोगसहितो योगी व्रजेत् कुत्रचित्
दूरोदारगिरिशमशानभयदस्थाने तदा दुर्जयः ।

हिंसैर्जन्तुभूतैश्च राक्षसबलैर्देवासुरैश्च ज्वलज्-
ज्वालाज्ज्वालजटालकोटिकुलिशालङ्कारपाणिर्यथा ॥

ध्यानात् खिन्नः स मन्त्री^१ जडिमचयघनध्वान्तमुष्टिं ध्वसन्तं
भास्वनं मन्त्रराजं तरणिमिव जपेत् चित्तबीजात्
स्फुरन्तम् ।

ॐ ह्रीः प्रीः विकृतानन हुँ हुँ फट् फट् स्वाहा ।

सत्त्वानां स्वस्तिहेतो भटिति भगवतो रूपमालम्ब्य योगी
दृष्ट्वा दिक्चक्रपालान् ^१बलिमितिकुलिशाबद्धमुद्रोऽथ
दद्यात् ॥

ॐ इन्द्राय ह्रीः यमाय घ्रीः वरुणाय ^२वि कुवेराय ^३क
^४ईशानाय त आग्नेये आ नैऋत्ये न वायव्ये न चन्द्राय
हुँ अर्काय हुँ ब्रह्माण्यै फट् वसुन्धरायै फट् वेमच्चिचिणे
स्वाहा सर्वभूतेभ्यः हा हा ह्री ह्री हुँ हुँ ह्रेँ ह्रेँ स्वाहा—
बलिमन्त्रः ।

द्रुतमिह भणित्वा साधनं यन्मयाप्तं
कुशलममलमास्तां तेन सातः सधर्मः ।
भवजलनिधिपारं गन्तुमाबद्धसेतु-
प्रतिनिधिरतिदुःखं (?) जीवलोकत्रयस्य ॥

॥ आर्य्यमारिसाधनं समाप्तम् ।

। कतिरियं पैण्डपातिकभिष्टुगुणाकरगुप्तपादानामिति ॥

^१ A बलि० ।

^२ AC घेम ।

^३ AC ऊँ ।

^४ C इन्द्राय

273.

नमः कृष्णायमारये ।

न दुष्टचित्ताखिलसौम्यभावाद्-
विनेयमार्गं सुखमाश्रयन्ते ।

इति स्फुटं येन यमारिरूपं
कृतं सदा तं प्रणमामि निम्नः ॥

पराभ्यर्थनया तस्य साधनं क्रियते मया ।

कृपालुर्दुष्करकृते अपि नो वीक्षते बलम् ॥

भूत्वा श्रीमान् यमारिर्जगदिदमखिलं तत्स्वरूपं करिष्ये
इत्येवं योगयुक्तः स्वकहृदि तरणौ बीजमाद्यं च दृष्ट्वा ।
पूजां कृत्वा जिनानां सुविततकरुणस्तत्प्रभाभिः समन्तात्
तेषामग्रे निविष्टस्त्रिशरणगमनं सर्व्वभावैर्विदध्यात् ॥

रत्नत्रयं मे शरणं सर्व्वं प्रतिदिशाम्यघम् ।

अनुमोदे जगत्पुण्यं बुद्धबोधौ दधे मनः ॥

शून्यलक्षणविरहादनिमित्तकारणस्य वैगुण्यात् ।

तर्काविषयं यस्मात् प्रणिधानं नास्ति सर्व्वत्र ॥

ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहम् ।

धर्मोदयशुषिरान्तश्चैत्यं विश्वाब्जवज्रमध्यस्थम् ।

तद्गर्भे हुंकुलिशं ध्यायात् शशिमण्डले योगी ॥

ॐ वज्रात्मकोऽहम् ।

तन्निर्मितं वज्रधरं सविद्यं ।

नीलारुणास्यं सितमध्यभागम् ।

वज्रासिराजीवसुरत्नचिह्नं

वज्रासनस्थं सुविचिन्त्य सम्यक् ॥

होःकारद्वयगर्भितमात्मानं चक्षुरं स्फुटं दृष्ट्वा ।
निर्गतगभस्तिमण्डलपरिपूरितसर्वदिग्भागम् ॥
मुखेन तस्य प्रविशेद् विधिज्ञः

ततोऽच पद्मे द्रुततां व्रजेच्च ।

तद्रश्मियोगात् पितरौ विलीनौ
दिग्देवतीगीतमिदं ततोऽच ॥

त्वं वज्रचित्त भुवनेश्वर सत्त्वधातो

चायाहि मां रतिमनोज्ञमहार्थकामैः ।

कामाहि मां जनकसत्त्व महाग्रबन्धो

यदीच्छसे जीवितं मञ्जुनाथ ॥

त्वं वज्रकाय बहुसत्त्वप्रियाङ्गचक्र

बुद्ध्यर्थबोधिपरमार्थहिताऽनुदर्शो

रागेण रागसमयं मम कामयस्व

यदीच्छसे जीवितं मञ्जुनाथ ॥

त्वं वज्रवाच सकलस्य हितानुकम्पी

लोकार्थकार्यकरणे सदा संप्रवृत्तः ।

कामाहि मां सुरतचर्य्य समन्तभद्र

यदीच्छसे जीवितं मञ्जुनाथ ॥

त्वं वज्रकाय समयाग्र महाहितार्थ

सम्बोधिवंशतिलक समतानुकम्पी ।

कामाहि मां गुणनिधिं बहुरत्नभूतं

यदीच्छसे जीवितं मञ्जुनाथ ॥

¹ AC तत् स्तोत्रम् ।

² AC सम्म ।

³ AB मङ्गलम् ।

⁴ AC वचम् ।

⁵ AC प्रियाङ्गम् ।

⁶ AC मङ्गलम् ।

⁷ Identical Ślokas also occur in *supra* 162-3.

चोदनामुररीकृत्य स्वमन्त्रार्थशरीरभाक् ।
 भावनाद्यहृदा युक्तो मङ्गलकलनात्मनि ॥
 तच्च स्वदेवताकारान् बुद्ध्या तद्रश्मिसञ्चयैः ।
 प्रवेश्य विधिवद् भूयात् यमारिरतिभौषणः ॥
 कठोरबर्हिकण्ठाभः सव्यशुक्लारुणेतरः ।
 क्रोधपर्यङ्कयोगेन विश्वाङ्गरविसंस्थितः ॥
 स्वाभविद्याधरास्वादरसायनमहासुखः ।
 कडारोर्द्धज्वलत्केशः पिङ्गभ्रूश्मश्रुलोचनः ॥
 फणीन्द्रवृन्दनेपथ्यो मृणालधवलद्विजैः ।
 मुङ्गरासिधरः सव्ये वामे राजीवरत्नधृक् ॥

ॐ धर्मधातुवज्रस्वभावात्मकोऽहम् । 'क्षिं जं खं गं
 तथा झं सँ रँ चक्षुरादिषु भावयेत् । जः हुँ वँ होः तथा
 खँ रँ बाह्ये रूपादिके न्यसेत् । भूतेषु च यथा लोँ माँ
 पाँ ताँ इति च । सम्प्रति वुँ आँ जिँ खँ हुँ इत्येभिः
 पञ्चस्कन्धान् विशोधयेत् । चित्ते वाचि तथा मूर्ध्नि हुँ आः
 ॐकारजान् प्रभून् वज्राब्जचक्रमध्यस्थान् ध्यात्वा मन्त्र-
 मिमं वदेत् ॐ सर्वतथागतचित्तवज्रस्वभावात्मकोऽहम्,
 ॐ सर्वतथागतवाग्वज्रस्वभावात्मकोऽहम्, ॐ सर्वतथा-
 गतकायवज्रस्वभावात्मकोऽहम् ।

ततो बुद्धान् गगनोदरस्थान्
 सञ्चिन्त्य हृन्मन्त्रसमुत्थिताभिः ।
 तन्मुक्तरश्म्युत्थसमस्तदेवी-
 करग्रनिर्मुक्तसरोजलेन ॥

संसिक्तसर्वावयवः प्रभावान्

कुलाधिपाधिष्ठितपद्मचूडः ।

ततोऽनुविद्यावयवेषु योगी

कुलानि पञ्चाप्रततं विदध्यात् ॥

मूर्ध्नि तथा स्तनमध्ये नाभौ गुह्ये च चरणपर्यन्तं देव्या भवन्ति ॐ हुँ स्वा आ हास्थानि बीजानि । हुँकार-जनितकुलिशं तन्निर्मितगुह्यकमलया देव्या अनुराग-सुखितयाऽखिलगगनोदरवर्त्तिनो बुद्धान् ॐ सर्व्वतथा-गतानुरागेण वज्रस्वभावात्मकोऽहं वज्राब्जध्वनिभिर्बुद्धान् पद्मान्तर्विनिवेश्य च तत्प्रभोद्भवरूपाद्यैः स्वाभावतो बुद्धान् प्रपूजयेत् ॐ सर्व्वतथागतपूजावज्रस्वभावात्मकोऽहम् ।

वाच्यवाचकनिर्मुक्तं सर्व्वं स्थिरचलादिकम् ।

दृष्ट्वा बुद्धान् स्वयादेभिः सद्भूतगुणसम्पदैः ॥

अक्षोभ्य वज्रमहाज्ञान वज्रधातु महाबुध^१ ।

त्रिमण्डल त्रिवज्राग्र घोषवज्र नमोऽस्तु ते ॥

वैरोचन महाशुद्ध वज्रशान्त महारते ।

प्रकृतिप्रभास्वराग्राग्र द्वेषवज्र नमोऽस्तु ते ॥

रत्नराज सुगाम्भीर्य्य खड्गकाशनिर्मल ।

स्वभावशुद्ध निर्लेप कमलवज्र नमोऽस्तु ते ॥

वज्रामित महाराग निर्व्विकल्प खड्गधृक् ।

रागपारमिताप्रभा भववज्र नमोऽस्तु ते ॥

अमोघ वज्रसमस्त सर्वाशापरिपूरक ।

शुद्धस्वभावसमस्त वज्रसत्त्व नमोऽस्तु ते ॥

अनिलानलचक्रसंस्थं ध्यात्वा पञ्चामृतं कपालान्तः
 प्रणम्येतं सार्धैस्त्र्यक्षरजतेन तेनैव ॥
 प्रीणयेत् स्वं परांश्चैव ततो मन्त्रं स्फुरन् जपेत् ।
 प्रपूज्य संहरेत् चान्ते स्वयोगात्म्यं विसर्जयेत् ॥
 इति रचनासङ्कलितं शशभृद्वलयं तु यच्छुभं तेन ।
 मङ्गलयुक्तो लोको लभतां 'जैनं परं शश्वत् ॥

॥ श्रीमद्यमारिसाधनम् ।

। कृतिः श्रीमङ्गलसेनस्य ॥

274.

नमो यमान्तकाय ।

। जं निष्पाद्य शुद्धिपर्यन्ततः स्वर्यस्थहुँकारनिष्पन्नं
 यमान्तकं कृत्वा कर्द्धकेशं कृष्णं घणमुखं षड्भुजं षट्चरणं
 महिषारूढं प्रालीढस्थितं नरमुण्डरुण्डैर्विभूषितं अति-
 भयानकाकारं व्याघ्रचर्मनिवसनं दक्षिणे खड्गमुद्गर-
 वज्राणि वामे घण्टावज्रपाशमुपलान् धारयन्तं मुकुटे
 अशोभ्यं विभावयेत् । ततः समयमुद्रां बन्धयेत् । सम्पुटा-
 ञ्जलिं बद्धा अङ्गुष्ठौ विकसितौ तर्जन्योर्मध्ययुगलतृतीय-
 पर्व्वणि भञ्जयेत् । ॐ ह्रीः ह्रीः विकृताननं हुँ हुँ फट्
 फट् स्वाहा इति मन्त्रं जपेत् ।

॥ कृष्णायमारिसाधनम् ॥

275.

आदौ तावन्मन्त्री सुखासनोपविष्टः साधको रक्ता-
कारनिष्पन्नं सूर्यमण्डलं स्वहृदि विभाव्य तदुपरि नील-
हुँकारं विन्यस्य हुँकाररश्मिजयमान्तकादीन् गुरुबुद्ध-
बोधिसत्त्वांश्चावलम्ब्य पुष्पादिभिः सम्पूज्य नमस्कृत्य त्रिश-
रणगमनादिकं कृत्वा शून्यतां भावयेत् ॐ शून्यता-
ज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहम् । तदनन्तरं रक्ताकारजसूर्य-
मण्डलोपरि हुँकारं तत्परिणतं वज्राङ्कितनीलदण्डं हुँका-
राधिष्ठितं विभावयेत् हुँकाररश्मिचोदितसर्व्वतथागत-
प्रवेशपूर्व्वकम् । एतत् सर्व्वं परिणम्य यमारिं विचिन्तये-
दात्मानं प्रत्यालीढपदस्थितं एकमुखं द्विभुजं नीलवर्णं
दक्षिणकरे वज्राङ्कितोद्यतनीलदण्डं वामकरे तर्ज्जनौपाशं
हृदि, एवम्भूतं यमारिं स्फुरत्संहरद्रूपं विश्वदलकमलो-
परि सूर्यस्थमहिषारूढं भावयेत् । ततो भगवतो हृदि
सूर्यमण्डले हुँकारपरिणतं हुँकाराधिष्ठितं नीलदण्डं
हुँकारनिर्गतरश्मिना जगदवभास्य पुनस्तत्रैव प्रवेशयेत् ।
एवं क्रमेण यावदिच्छं स्फुरणमंहरणं कुर्यात् समयादि-
विधिपूर्व्वकम् । एवं द्वित्रिचतुःसन्ध्यं भावयेत्, ॐ ह्रीः प्र्लीः
विष्णतानन हुँ हुँ फट् फट् स्वाहा इति मन्त्रं जपेत् ।

॥ कृष्णयमारिसाधनं समाप्तम् ॥

अन्तस्तुषार^१मपि येन दयावशेन
 सन्दर्शितं हठविनेयजनेषु रौद्रम् ।
 विश्वोपकारविधिनाटकनर्तकाय
 तस्मै मम प्रणतिरस्तु यमान्तकाय ॥
 आदौ स साधकवरः सुखदासनस्थो
 ध्यानालये सुरभिगन्धमनोभि^२रामे ।
 ध्यायात् समाहितमना हृदये स्वकीये
 रक्ताकृतिप्रभवचण्डमरीचिविम्बम् ॥
 तस्योपरि स्थितसरश्मिकनौलवर्ण-
 हुंकाररश्मिशत^३जातयमान्तकादीन् ।
 सम्पूज्य मानसविनिर्मितपुष्पधूप-
 दीपादिभिर्बहुविधैः प्रणिपत्य 'भक्त्या ॥
 कुर्वीत पूर्वकृतकल्मषदेशनादीन्
 शून्यं जगदखिलमामुखयेत् ततोऽपि ।
 ॐ शून्यतादिवरमन्त्रपदेन कुर्यात्
 आत्मस्वरूपपरिभावनमादरेण ॥
 रक्ताकृतिप्रभवचण्डकरस्थनील-
 हुंकाररूपकुलिशाकृतनीलदण्डम् ।
 'दण्डस्थहुंकृतिधरस्फुरदंशुजालं
 सञ्चोदिताखिलजिनानयनप्रवेशम् ॥
 द्वैतदेव निखिलं परिणम्य पश्चात्
 आत्मानमाशु परिभाष्य यमारिरूपम् ।

^१ B ० मन्त्रिषेय ।^२ ANC ० रसे ।^३ B ० जाय ० ।^४ A भजे ।^५ B omits six lines here.^६ AC ० भाव ० ।

नीलाङ्गमेकवदनं द्विभुजं सरोषं
 'सव्ये करे कुलिशाक्षितनीलदण्डम् ॥
 वामे करे तु हृदि तर्ज्जनिपाशयुक्तं
 भ्रूशमश्रुजालकपिलीकृतवक्त्रपद्मम् ।
 व्याघ्राजिनांशुकसमावृतगुह्यदेशं
 वक्त्रान्तरालविचलद्रसनाभुजङ्गम् ॥
 सद्विश्वपत्रकमलोपरि सूर्य्यपौठ-
 संस्थायिचण्डमहिषाक्रमणप्रवीणम् ।
 लम्बोदरं विकटदंष्ट्रमुखं च खर्व्वं
 मार्त्तण्डमण्डलतुलाप्रणयिचिने'चम् ॥
 कुङ्गाष्टनागरचिताभरणं कपाल-
 श्रेणीनिबद्धधनपिङ्गलफेरि'चक्रम् ।
 सद्यो गलन्मरशिरःकृतलम्बिहारं
 अट्टाट्टहासरसनिर्जितमारसैन्यम् ॥
 पश्चाद् विचिन्त्य भगवद्भृदयस्थितार्क-
 संस्थायिहुँकृतिसमन्वितनीलदण्डम् ।
 तच्चस्थहुँकृतिकरैरवभास्य विश्वं
 तच्च प्रवेशमचिरेण पुनर्व्विदध्यात् ॥
 इत्थं क्रमात् स्फुरणसंहरणं यथेष्टं
 कृत्वा पुनः समयपूर्व्वकमेव सर्व्वम् ।
 सन्ध्याचतुष्टय'मिदं सकलं विभाव्य
 खिन्नो यथाविहितमन्त्रजपं प्रकुर्यात् ॥

¹ A सर्व्वे ।

² AC ०हरित०, B ०पेद० ।

³ ANC ०द्विने० ।

⁴ B ०मित्रं ।

कृत्वा यमारिभगवत्सुसाधनं मे
 मैत्रीश्रियं यदिह जातमगण्यपुण्यम् ।
 तेनास्तु विश्वमखिलं भगवद्यमारि-
 रूपं भवेयमहमप्यचिराद् यमारिः ॥

तत्रायं मन्त्रराजः, ॐ ह्रीः प्रोः विष्णुतानन हुँ हुँ फट्
 फट् स्वाहा ।

॥ कृष्णयमारिसाधनम् ॥

277.

श्रीमन्तमन्तः^१ करुणामयं तं
 सत्त्वार्थहेतोर्बहिरुग्ररूपम् ।
 नाथं यमारिं प्रणिपत्य मूर्ध्ना
 लिखामि तत्साधनमिष्टहेतोः ॥
 पूर्वं तु ^२मन्त्री परिहृष्टचेताः
 सुखासनस्थो^३ऽथ कृतप्रतिज्ञः ।
 हृद्यस्तहुँकारभवैर्विचित्रैः
 पूजासमूहैरभिपूज्य नाथान् ॥
 कृत्वा च तेषां पुरतोऽथ पाप-
 प्रकाशनादीन् परिभाव्य शून्यम् ।
 समुद्भवं धूमसमप्रभं वै
 धनुर्निभं मारुतमण्डलं प्राक् ॥

^१ Ab ०तन्त०, B ०मन्त० ।

^३ Ab सङ्गत० ।

^२ ANC मन्त्रं ।

^४ Ab ०प्रभावं ।

रँकारबीजप्रभवं चिकोणं
 रक्तं पुनर्म्मण्डलमग्नि'संज्ञम् ।
 वँकारजं वारुणमण्डलं तु
 घटोपमं शुक्लमधोमुखं च ॥
 लँकार'जातं सुसमं सुपौतं
 माहेन्द्रबिम्बं चतुरस्ररूपम् ।
 हुँसुंसमुद्भूतमथाष्टशृङ्गं
 सुमेरुराजं च यथानु'पूर्व्या ॥
 विचिन्त्य चोपर्य्यपरि क्रमेण
 पूर्वोक्तवाय्वादिकमण्डलादीन् ।
 पश्चाच्च हुँकारजवज्रभूमिं
 प्राकार'सत्पञ्जरमध्य'भागे ॥
 अकारनिष्पन्नमृगाङ्कबिम्ब-
 मध्यस्थधीःकारजमञ्जुवज्रम् ।
 ह्रदाम'पुस्ताङ्ककरं कुमारं
 वीरं च सव्योद्यतचारुखड्गम् ॥
 पीतारुणाङ्गं सितपञ्चचौरं
 सद्वज्रपर्य्यङ्कमतीव शान्तम् ।
 ध्यात्वा पुनस्तद्वृद्धये विधुस्थ-
 धीःकारजातारुणभानुबिम्बात् ॥
 समन्ततो निर्गततरक्तभाभि-
 स्त्रैधातुकं व्याप्य सुसं'स्थितांस्तान् ।

¹ Ab संज्ञिकं ।

² Ab ०जं ।

³ ANAb पूर्व्यं ।

⁴ A सत्यं जग० ।

⁵ B भागैः ।

⁶ Ab पुस्तक० ।

⁷ B ०स्थितात्मान् ।

क्रोधांश्च विद्याजिनबोधिसत्त्वान्
 सञ्चोद्य चानीय च भानुबिम्बे ॥
 प्रवेश्य तस्मिन् सहसैकलोली-
 'भूत्वैव जातं पुनरेव स्वर्ये ।
 स्फुरन्मयूखैरतिभास्वरं च
 रक्तं सुविस्तीर्णतरं च तत्र ॥
 हुंकारजं कृष्णकरालवज्रं
 हुंकारगर्भं विविधांशुजालम् ।
 ततस्तु संस्फार्य 'जिनादिबोधि-
 सत्त्वान् पुनस्तैरपि षड्गतिस्थान् ॥
 सत्त्वान् प्रतिष्ठाप्य 'विनीय बोधा-
 वानीय सर्वान् कुलिशे प्रवेश्य ।
 अनन्तरं तत् परिणम्य वज्रं
 ध्यायाद् यमारिं द्विभुजैकवक्त्रम् ॥
 वामे करे तर्ज्जनिवज्रपाशं
 सव्ये करे 'चोद्यतवज्रदण्डम् ।
 उत्तानं सम्पातियमं च याम्य-
 मारूढमालीढपदं महिष्यम् ॥
 खर्व्वं च दंष्ट्राविहृताननं च
 महोदरं चापि 'च लम्बजिह्वम् ।
 आपिङ्गुशमश्रूङ्गमूर्द्धजातं
 बभुभुवं रक्ततराक्षयुगम् ॥

¹ Ab भूतै० ।

² ANCB •भासु० ।

³ A •विशीर्ष्य० ।

⁴ C •वदनं ।

⁵ Ab जिनबो० ।

⁶ Ab विनेय० ।

⁷ Ab चोद्० ।

⁸ Ab •सम्पत्ति० ।

⁹ AN चक्रवर्त्तिकं च ।

कृष्णं सरोषं भृकुटीललाटं
 'हुत्कारिनागाष्टकभूषिताङ्गम् ।
 व्याघ्राजिनांशुं च कपालशेखरं
 कृष्णं विमुण्डावलिहारधारिणम् ॥
 भीमं युगा[न्ता]नलदीप्तिदीप्तं
 भयङ्करस्यापि भयं दधानम् ।
 उग्रं स्फुरद्भुजयमारिवृन्दै-
 र्नतं च लोकोत्तरदेवसङ्घैः ॥
 अट्टाट्टहासेन सुरासुरादीन्
 सन्त्रासयन्तं परितः समस्तान् ।
 विद्रावयन्तं च महोग्रमूर्-
 सङ्ख्यानशेषान् भुवनत्रयेऽपि ॥
 एवं सदा ध्यानपरः स मन्त्री
 मन्त्रं जपन् रात्रिन्दिवं विशङ्कः ।
 स्थित्वा श्मशानादिषु तत्त्वयोगात्
 सिध्यत्यवश्यं 'समयी विशुद्धः ॥
 संलिख्य 'यत्साधनमेतदाप्तं
 पुण्यं मया तेन यमारिवीरः ।
 लोकोऽस्तु सर्व्वो जगदुग्रदुःख-
 'सम्भारमारक्ष्यशीघ्रकारौ ॥
 ॥ कृष्णायमारिसाधनं समाप्तम् ॥

Ab स्तु०, B ह० ।

³ B ददा० ।

⁶ Ab सत्ता० ।

² N दृष्टान्तिमुण्डा० ।

⁴ Ab समये विबुद्धः ।

⁵ AC ०संज्ञान०, Ab ०संसार०

आदौ तावन्मन्त्री करुणावान् सुखासनासीनः पुरतो
 भगवन्तं यमद्विषं पटादिगतमवलम्ब्य गुरुबुद्धबोधिसत्त्वांश्च
 दृष्ट्वा नानापूजाभिः सम्पूज्य प्रणम्य च पापदेशनादिकं
 कुर्यात् । तदनन्तरं स्वभावशुद्धेत्यादिमन्त्रेण स्वभावशुद्धि-
 मधिमुच्य सर्वधर्मनैरात्म्यं विभाव्य निजमन्त्रमुच्चारयेत्
 ॐ श्रान्यताज्ञानवज्रस्वभावात्मकोऽहम् । ततः स्वहृदये
 अकारजचन्द्रमण्डले नीलहुँकारं क्वचित् सूर्यस्थं हुँकारं
 दृष्ट्वा तद्रश्मिभिर्विघ्नान् विमर्द्य यमान्तकाकारक्रोधांश्च
 सत्त्वार्थकरणप्रवणान् संस्फार्य भटिति तत्परिणामेन
 यमान्तकमात्मानं विचिन्तयेत् (कृष्णं त्रिमुखं षड्भुजं, क्वचित्
 षण्मुखं षट्चरणं च, दंष्ट्राकरालवदनमारक्तनयनं चक्र-
 खङ्गमूषलधरदक्षिणभुजचयं वेत्तास्त्रीपरशुपाशधारिवाम-
 भुजचयं, खङ्गमुङ्गरवज्रधरदक्षिणकरं वामे घण्टावज्रपाश-
 मूषलानि क्वचित्, ऊर्ध्वपिङ्गलकेशमुण्डमालाविभूषित-
 मौलि[न]मष्टनागेन्द्रविरचिताभरणं अश्लोभ्यमुकुटिनं विश्व-
 दलकमलोपरि सूर्यमण्डले प्रत्यास्त्रीढपदस्थितमारक्त-
 प्रभामण्डलं विभाव्य स्तनान्तरचन्द्रमण्डले हुँकारं पश्येत् ।
 कायवाक्चित्तमण्डलेषु ॐ आः हुँ इत्यक्षरचयं सितरक्त-
 कृष्णं यथाक्रमेण पश्येत् । तदनन्तरं स्वहृद्बीजनिर्गत-
 'देवीभिरात्मानं' सम्पूज्य संस्तुत्य च मन्त्रं पठेत् ॐ ह्रीः
 द्वीः विस्तृताननं हुँ हुँ फट् फट् स्वाहा ।

॥ कृष्णयमारिसाधनम् ॥

1 ACBa • मारक्तवदनमारक्तः ।

2 Ab वचः ।

3 ANC देवतोभिः ।

4 Ab संयोग्यः ।

279.¹

ॐ नमो यमान्तकाय ।

कपालमालिनं वीरं नागाद्याभरणोत्कटम् ।
 नत्वा यमान्तकं नायं लिख्यते तस्य साधनम् ॥
 सुखासने समामौनो हृदयस्तनीलहुँकृतिः ।
 तज्जपूजाविशेषैश्च विभुमग्रे प्रपूजयेत् ॥
 कृत्वा तस्य पुरोदेशे पापादिदेशनादिकम् ।
 निःस्वभावं जगत् सर्वं भटित्यालोक्य सर्वतः ॥
 हृद्बीजोद्भवचिह्नोत्थं प्रत्यालीढाङ्घ्रिपङ्कजम् ।
 भृकुटौभङ्गभीमास्यं पिङ्गलशमश्रुमूर्ध्वजम् ॥
 त्रिभिर्वक्त्रैर्लज्जिह्वैर्भूमिदंष्ट्राकरालिनम् ।
 रक्ताक्षं च वृहत्कुक्षिं नवनौलघनयुतिम् ॥
 मार्तण्डमण्डलस्थं च शिरस्यस्थिविभूषितम् ।
 व्याघ्रचर्मशुक्रं खर्व्वं सर्व्वगर्व्वापहारिणम् ॥
 सूर्य्यप्रभामहातेजःपूरिताशेषदिङ्मुखम् ।
 ज्वलज्ज्वालावलीतीव्रयुगान्तवह्निमन्निभम् ॥
 चक्रासिमूपलं भास्वदेत्तालीपर्शुपाशकम् ।
 बिभ्राणं षट्सु दिव्येषु सव्याव¹⁰सव्यपाणिषु ॥
 सरोषं भीममत्युग्रं यमारिं भारमर्हन्म् ।
 हुँकारापूर्णकण्ठं च ध्यायाद्²

¹ This Sādhana is twice given in the MSS., A, N and C.

² Ab मातं वीरं ।

⁸ Ab सम्युज्ज भक्तितो विभूः ।

⁴ AC पूजन् जपेत् ।

⁶ Ab ततः ।

⁶ ANCB दुरितः ।

⁷ Ab •लिभिः ।

⁸ B खर्व्वं । ⁹ B •पाशं ।

¹⁰ ANCB सव्योयः ।

विंशत्यर्द्धसहस्राणां मन्त्राणां मन्त्रवित् सदा ।
 जपन्मन्त्रग्रचित्तस्तु लभते सिद्धिमीहिताम् ॥
 पूर्वसेवाविधेश्चैष मन्त्रः सिध्यति मन्त्रिणाम् ।
 कर्मानुरूपतो वर्णं नोक्तमस्यातिविस्तरात् ॥
 गुरूपदेशतस्तच्च चिन्त्यं वाञ्छितसिद्धये ।
 ज्ञेयं च यत्नतो धीरैः क्रव्यान् पञ्चापि सेवयेत् ।
 बल्युपहारयोगेन चतुःसन्ध्यं विधीयताम् ॥
 इति जापमन्त्रः— ॐ ह्रीः ध्रीः विकृतानन हुं हुं फट्
 फट् स्वाहा ।

॥ यमान्तकसाधनं समाप्तम् ॥

280.

नमो यमान्तकाय ।

प्रथमं कृतमुखशौचादिको-भावकः स्वहृदि अकारज-
 चन्द्रे कृष्णयँकारं विभाव्य तत्किरणैर्गुरुबुद्धादीनानीय
 सम्पूज्य पापदेशनादिकं विदध्यात् । ततो यँकार-
 मात्रात्मको योगी शून्यतामामुखीकृत्याधिष्ठाय च प्रणिधि-
 मनुस्मरेत् । तदनु रेफोद्भवसूर्य्यं हुँकारभूतवज्रमुद्गरं च
 स्वबीजलाञ्छनं विभाव्य तज्जनितां वज्रभूमिं वज्रप्राकारं
 वज्रपञ्जरं च भावयेत् । तन्मध्ये चन्द्रमण्डलं द्विगुणस्वर-
 वर्णमयद्वाचिंश्चन्द्रमहापुरुषलक्षणोद्भूतं प्रज्ञास्वभावं समीक्ष्य

¹ Ab •स्नाभिर्वि० ।

² Ab •स्तत्त्वं ।

³ ANB विधेयमिति ।

⁴ Ab and B give the *Namaskāra*.

⁵ Ab ध्यायात् ।

तदुपरि अशौत्यनुव्यञ्जनविशुद्धिद्विगुणित इ इ द ध य ल
युतकादिव्यञ्जनैर्द्विगुणैर्निष्पन्नमपरं शशिमण्डलमुपायरूपं
स्फुरदनन्तदौधितिं ध्यायात् । ततस्तदुभयनिष्पन्नसूत्र्ये
नीलहुँयसमुद्भूतं नववारिवाहनीलं मद्दोदरं पिङ्गलतर-
भ्रूश्मश्रूङ्गकेशं दंष्ट्रोत्कटं खर्व्वपीनमहिषस्थं व्याघ्राजिनधरं
मृगपतिचर्मोत्तरीयं अतिभयप्रदं स्वशरीररश्मिनिर्मित-
पञ्चक्रोधकृतस्फुरणं आभरणीकृतफणिराजं विगलच्छताङ्ग-
नरशिरःश्रेणीधरं षड्भुजं सव्यभुजैर्मुङ्गरकरवाल-
कुलिशधरं वामैस्त्रिभिस्तर्ज्जनिकापाशगूषलधरं षण्मखं
प्रथमं चोर्द्धं च नीलं सितपीतरक्तदृष्टं सव्येतरयोर्मुखं
क्रमशः, सर्वाणि मुखानि रक्तवर्तुलचिनेचाणि षट्चरणं
च पदाभ्यां प्रत्यालीढं द्वाभ्यां विरचितनृत्यं अपराभ्यां
कृतसत्त्वपर्यङ्कं स्फुरदर्कमध्यसंस्थान् विघ्नानामर्हयन्तं अष्ट-
करोटीसुघटितभीषणतरमुण्डमालाम् । तदनु 'क्षिं जं खं
लं स्कं सँबीजसम्भूताः क्षितिगर्भवज्रपाणिखगर्भलोकेश्वर-
विष्कम्भिसमस्तभद्रनामानश्चक्षुषि कर्णे घ्राणे जिह्वायां
स्तनयोश्च नाभौ च चक्राशनिरत्नाम्बुजसायकशतकोटिधरं
दक्षिणकरैः वामकरेण तर्ज्जनिमुद्राः सितदृष्टापीतरक्त-
श्यामशुक्लाश्चन्द्रस्थाः । तदनु शिरसि कण्ठे हृदये काय-
वचनचित्तस्थाः चन्द्रमण्डलासीनाः ॐ-आः-हुँसम्भवाः
सितरक्तदृष्टावर्णाश्चक्राम्बुजधारिणः सव्यैर्वामकरैस्तर्ज्जनौ-

^१ ANCAb य र ल व ।

^२ ANCAb = तदुपरि ।

^३ ANC omit ० न ० ।

^४ Ab ० घ्रं ।

^५ Ab चोर्द्धनीलं ।

^६ NCB ताभ्यां ।

^७ B क्षिं ।

^८ Ab ० रक्ता ।

मुद्रा ध्यायाः। ततो हृद्दीजरश्मिभिर्घानसत्त्वमानीय 'सम-
रसतां विभाव्याश्चोभ्यमैालिनमात्मानं चिरं भावयेत्।
खेदे तु मन्त्रं जपेत्। तत्रायं मन्त्रः— ॐ ह्रीः प्रीः विष्ण-
तानन हुं हुं 'फद् फद् स्वाहा। ततो विसृज्योत्तिष्ठेत्।

॥ इति यमान्तकसाधनम् ॥

× 281.

आदौ तावत् सुखासनोपविष्टः साधको रक्ताकार-
निष्पन्नं सूर्यमण्डलं स्वहृदये विभाव्य तदुपरि नीलहुंकारं
विन्यस्य हुंकाररश्मिजविघ्नारिं गुरुबुद्धबोधिसत्त्वांश्चावलम्ब्य
पुष्पादिभिः सम्पूज्य नमस्कृत्य विशरणगमनादिकं
कृत्वा शून्यतां भावयेत्, ॐ शून्यताज्ञानवज्रस्वभावात्म-
कोऽहम्। तदनन्तरं रक्ताकारजसूर्यमण्डलोपरि हुंकारं
तत्परिणतं वज्रं हुंकाराधिष्ठितं विभावयेत्। हुंकाररश्मि-
चोदितसर्व्वतथागतप्रवेशपूर्व्वकमेतत् सर्व्वं परिणम्य विघ्ना-
न्तकं विचिन्तयेत् आत्मानं प्रत्यालीढपदस्थितं एकमुखं
द्विभुजं नीलवर्णं वामकरेण तर्ज्जनिर्कापाशं दक्षिण-
करेणोद्यतवज्रं भयानकं पिङ्गलोर्ध्वकेशम्। ततो भगवतो
हृदि सूर्यमण्डले हुंकारपरिणतं हुंकाराधिष्ठितवज्रं

¹ C समयसत्त्वं।

² B हृद् instead of फद् फद्।

³ A वक्ष्यते।

⁴ A कर्मे।

⁵ B नील।

एवम्भूतं विघ्नारिं स्फुरत्संहरद्रूपं विश्वदलकमलोपरि
स्वर्यस्थं भावयेत् । समयादिविधिपूर्वकं एतद् द्विविधतुः-
सन्धं भावयेत् । ॐ आः विघ्नान्तकृत् हुँ ।

॥ विघ्नान्तकसाधनम् ॥

282.

नमो यमान्तकाय ।

ॐ इन्द्राय ह्रीः, यमाय ध्रौः, वरुणाय वि, कुबेराय कृ,
ईशानाय त, अग्नये आ, नैऋतये न, वायवे न, चन्द्राय
हुँ, अर्काय हुँ, ब्रह्मणे फट्, वसुधारायै फट्, वैमचिचिणे
'स्वा, सर्वभूतेभ्यो हा', ह्री ह्री हुँ हुँ हेँ हेँ स्वाहा ।
बलिमन्त्रः । यत् खाद्यते तत् सर्वं यमारये देयम् ।

॥ [यमान्तकस्य बलिमन्त्रः] ॥

¹ NC वि ।

² ANC वेम० ।

³ B स्वाहा ।

⁴ B ब्राह्मणे ।

⁵ B स्वाहा ।

⁶ N खाद्यं ।

283.

(पूर्वोक्तविधानेन चन्द्रमण्डलोपरि पीतमैकारपरिणतं विश्वकमलस्थितं त्रिमुखं त्रिनेत्रं चतुर्भुजं कृष्णशुक्ल-
दक्षिणवाममुखं सुवर्णगौरं सत्त्वपर्यङ्किणं व्याख्यानमुद्रा-
धरकरद्वयं अपरदक्षिणवामभुजाभ्यां वरदपुष्पित-
नागकेशरमञ्जरौधरं नानालङ्कारधरमात्मानं मैत्रेय-
रूपमालम्ब्य मुद्रां बन्धयेत् । हस्तद्वयेन पृथक् मुष्टिं
बद्धा तर्जन्यौ अङ्गुष्ठमध्योत्थापिते पुष्पाकारेण मीलयेत् ।
ततो जापमन्त्रः— ॐ मै मैत्रेय स्वाहा ।

॥ मैत्रेयसाधनम् ॥

284.

नमो जम्भलाय ।

पूर्ववत् शून्यतापर्यन्तं विचिन्त्याष्टदलविश्वपद्मोपरि
चन्द्रे जकारजं भगवन्तं जम्भलं ध्यायात् सुवर्णवर्णं
लम्बोदरं सर्वालङ्कारधरं वामदक्षिणहस्ताभ्यां नकुली-
बीजपूरकधरं रत्नसम्भवमुकुटं उत्पलमालाधरम् । पूर्वादि-
दलेषु माणिभद्रपूर्णभद्रधनदवैश्रवणान्, आग्नेयादिदलेषु
केलिमालीविचित्रकुण्डलीमुखेन्द्रचरेन्द्रान्, तथा यथोक्त-

¹ C लज्ज० ।

² B ०त्थिते ।

³ This Sādhana is given twice in B.

⁴ ANC मलि० ।

⁵ ANC ०चिविज्जु० ।

⁶ N ०सखे० ।

क्रमेण तेष्वेव च वसुधारा^१चित्रकालिदत्तासुदत्ताआर्या-
 सुभद्रागुप्ता^२देवीसरस्वतीत्येता यक्षिण्यश्चिन्तनीयाः । वसु-
 धारा तु जम्भलसहिता सर्वा यक्षिण्यो वसुधारावत्
 यक्षास्तु जम्भलवत् एवं ध्यात्वा जपेन्मन्त्रम् ।) तत्र
 यक्षमन्त्राः— ॐ जम्भलजलेन्द्राय स्वाहा । ॐ माणि-
 भद्राय स्वाहा । ॐ पूर्णभद्राय स्वाहा । ॐ धनदाय
 स्वाहा । ॐ वैश्रवणाय स्वाहा । ॐ केलिमालिने
 स्वाहा । ॐ विचित्रकुण्डलिने स्वाहा । ॐ मुखेन्द्राय
 स्वाहा । ॐ चरेन्द्राय स्वाहा । अथ यक्षिणीमन्त्राः—
 ॐ वसुधा^३रिण्यै स्वाहा । ॐ चन्द्र^४काल्यै स्वाहा ।
 ॐ दत्ता^५यै स्वाहा । ॐ सुदत्तायै स्वाहा । ॐ आर्यायै
 स्वाहा । ॐ सुभद्रायै स्वाहा । ॐ गुप्तायै स्वाहा । ॐ
 देव्यै स्वाहा । ॐ सरस्वत्यै स्वाहा । एवं ध्यायतां जपतां
 त्रिसन्ध्यं अष्टौ शतानि जलचुलुकानां प्रयच्छतां चैलोक्य-
 राज्यं ददाति । प्रातरका^६करुदितेन जलमध्ये जपतां
 अक्षयधनसमृद्धिर्भवति । अथ सुवर्णादिपत्रे वसुधारां
 यक्षिणीसहितां द्वितीयपत्रे भगवन्तं जम्भलं यक्षैः परि-
 वृतमालिख्य सम्पुटीकृत्याराधयेत् । अष्टौ महासिद्धीरपि
 ददाति ।

॥ इति जम्भलसाधनम् ॥

^१ B ० चन्द्रकान्ति० ।

^२ AC ० मुक्ता० ।

^३ C चले० ।

^४ B ० रिण्यौ ।

^५ B ० कान्त्यै ।

^६ NC ० तर्का० ।

(शून्यताभावनानन्तरं ईषद्रक्तचन्द्रमण्डले यक्षशकटक-
मष्टदलपद्माकारं तन्मध्ये वैकारेण वसुधारां पीतवर्णां
धान्यमञ्जरीहस्तां वरदां सर्वालङ्कारभूषितां अष्टयक्षिणी-
परिवृताम्— तद्यथा, भद्रा सुभद्रा सुनन्दा^१ गुप्ता सुगुप्ता
सरस्वती आर्या चन्द्रकान्ता चेति । एताभिः परिवृता
महादेवी तस्या भगमध्ये जङ्कारजं जम्भलं वसुधारा-
ऽऽलिङ्गितं सम्पुटबोधिचित्तविनिर्जातं रत्नसमुन्नतहस्तं
प्रत्यक्तं भावयेत् ।^२ क्षरणकाले भगवतः पूर्वस्यां दिशि
नीलवर्णं माणिभद्रं दक्षिणस्यां दिशि पीतवर्णं पूर्णभद्रं
पश्चिमायां रक्तं वैश्रवणं उत्तरस्यां रक्तं धनदं अग्निनैर्ऋति-
वायव्यैशानकोणेषु नीलं पूर्णं सुपूर्णं पीतं केलिमालिनं
रक्तवर्णं मुखेन्द्रं श्यामवर्णं चरेन्द्रम्— सुवर्णवर्णं पञ्च-
किरीटिनं दक्षिणहस्ते बीजपूरकं वामहस्ते रत्नप्रवर्धि-
नकुलीधरं स्फुरत्पञ्चतथागतं शङ्खमुण्डपद्ममुण्डे महा-
निधाने रत्नादिप्रवर्षमाणे स्वगृहं पाददेशे चिन्तयेत् पीत-
वर्णं श्रीजम्भलनाथं नीलात्पलमालाधारिणम् । सर्व्वे चैते
अष्टयक्षिणीभगमध्यस्थिता रत्नप्रवर्षमाणा जम्भलसदृशा
भावनीयाः । पूर्व्वद्वारे धनदमहाधनदौ दक्षिणद्वारे
यक्षमहायक्षौ पश्चिमद्वारे केलिमहाकेलिनौ उत्तरद्वारे
पूर्णसुपूर्णौ । एतौ नम्रौ लम्बवृषणौ लम्बोदरौ रत्न-
प्रवर्षकौ । तता मूर्ध्नि माणिभद्रं चक्षुद्वये वैश्रवणं वक्त्रे

^१ B नन्दासुनन्दा० ।^२ ANC मणि० ।^३ BN सुवर्णं ।^४ C ०महापूर्णौ ।

मुखेन्द्रं स्तनान्तरे पूर्णभद्रं नाभौ धनदं जरुभ्यां केलि-
मालिनौ विचित्रकुण्डलिनौ पादद्वये इति देवतान्यासः ।
अक्षरन्यासस्तु ॐ मूर्ध्नि जलुं^१ ललाटे वलुं^२ कर्णयोः हा
मस्तकपृष्ठे ॐ मणिवन्धे जलुं^३ हस्तमध्ये वलुं^४ सर्वाङ्गुल्यग्रे
सः सर्वाङ्गुलीमूले । ॐ जम्भलजलेन्द्राय स्वाहा ! ॐ
जलुं^५ वलुं^६ स्वाहेत्युदकमन्त्रः । तथा तर्जन्यां माणिभद्रो
मध्यमायां पूर्णभद्रो अनामिकायां धनदः कनिष्ठायां
वैश्रवणः हस्तपार्श्वे मुखेन्द्रः विचित्रकुण्डलिनौ अङ्गुष्ठे
मणिवन्धे केलिमालिनौ । एतदक्षरन्यासं हस्ते कृत्वा
प्रातर्वज्रोदकादिपञ्चामृतं तदभावे वज्रोदकमध्युदक-
मिश्रचुलुकेन पीत्वा हस्तेनादायाष्टोत्तरशतचुलुका देया-
स्त्रिसन्ध्यम्, अचिरादेव सिध्यति । ॐ जलुं वलुं सः इत्युच्चार्य
उदकचुलुकानि देयानि । एवं कृते यदि न सिध्यति
तदा श्रीवज्रहुंकाररूपमात्मानं ध्यात्वा जम्भलप्रतिमां
विधराजिकालवणधुस्तूरपचरसश्मशानाङ्गारैर्लेपयित्वा
आतपे शोषयेत् । पश्चात् श्मशानाग्नौ तापयेत् कुड्डी
नियतं सिध्यति ।

॥ इति विस्तरजम्भलसाधनम् ॥

^१ ANC उं ।

^२ ANC ०पद्मे उं ।

^३ ANC वलुं ।

^४ AN हुं, C जुं ।

^५ NCB चिदिकु० ।

^६ B जम्भल० ।

286.

शून्यताभावनानन्तरं सूर्ये पीतजम्भवं जम्भलं त्रिमुखं
षड्भुजं अष्टोभ्यजटामुकटिनं दक्षिणत्रिभुजैः मातुलुङ्गा-
ङ्कुशबाणधरं प्रथमवामभुजैकेन वामपार्श्वस्थितप्रज्ञालिङ्गि-
तमपरवामभुजाभ्यां सपाशनकुलीकार्मुकधरमात्मानं
निष्पाद्याग्रतस्तद्रूपं ध्यानेनारोप्य तच्छिरसि महावज्रधरं
ध्यात्वा तद्व्येणाभिषेचयन् वज्रोदकमष्टोत्तरशतचुलुकं
पातयेदिति । ॐ जम्भलजलेन्द्राय स्वाहेति मन्त्रः ।

॥ आम्नायान्तरेण जम्भलसाधनम् ॥

287.

पूर्वोक्तविधानेन हृदीन्दुमध्ये बीजं ^१द्वितीयस्य तृतीयं
पीतवर्णं शून्यदेवेनाक्रान्तं अर्द्धेन्दुशिरसिभूषितं तेनैव
बीजनिष्पन्नं श्रीजम्भलं पीतवर्णं द्विभुजं दक्षिणहस्ते
बीजपूरकं वामहस्तेन रत्नप्रवर्षमाणनकुलीधरं पञ्चबुद्ध-
किरीटिनं पदद्वयेन शङ्खमुण्डपद्ममुण्डौ महानिधानावा-
क्रान्तौ नीलोत्पलमालाधरं सर्वालङ्कारभूषितं जम्भल-
रूपेणात्मानं भावयेत् । स्वगृहेऽपि प्रविशन्तं नानारत्ना-
दिप्रवर्षमाणं आत्मानं चिन्तयेत् । ततो मुद्रां बन्धयेत् ।
हस्तद्वयेन मुष्टिं बद्ध्वा मध्यमामध्यमतृतीयपर्व्वभग्ना इति

ANC ० भुजकेन ।

² Ab ० घागमेव किन्तु

ANCAb द्वितीयस्य ।

जम्भलमुद्रा । ॐ जम्भलजलेन्द्राय स्वाहा— अनेन मन्त्रेण भट्टारकायाष्टोत्तरशतमुदकचुलुकं देयम् । पश्चात् पूजां कृत्वा मन्त्रं जपेत् । ततः सिद्धिर्महाधनदपतिर्भवतीति न संशयः ।

॥ संक्षिप्तं श्रीजम्भलसाधनं समाप्तम् ॥

288.

पूर्वोक्तविधानेन हृदि विश्वपद्मचन्द्रे पीतजङ्कार^१-
निःसृतरश्मिभिर्बुद्धादीन् सम्पूज्य पापदेशनादेरुत्तरकालं
श्रुत्यतामामुखीकृत्य तस्मिन्नेवावस्थाने विश्वपद्मचन्द्रे जम्भवं
बीजपूरकं बीजगर्भं तद्रश्मिभिरनेकविधसत्त्वार्थं कृत्वा
तत्परिणामेन जम्भलं हेमवर्णं पञ्चबुद्धरत्नमुकुटिनं
दिव्यवस्त्राभरणं द्विभुजैकमुखं बीजपूरकधारिदक्षिणकरं
नानारत्नोज्जारिमुखनकुलीवामकरं नीलोत्पलमालाधरं
उभयपार्श्ववस्थितरत्नमञ्जरीवर्षयक्षद्वयं चरणाधःस्थापित-
रत्नमञ्जरीघटमनेकरश्मिमालाकुलमात्मानं प्रविचिन्त्य
ॐ जम्भलजलेन्द्राय स्वाहा इति मन्त्रं जपेदिति ।
हस्तद्वयेन मुष्टिं कृत्वा मध्यतृतीयपर्व्वभङ्गेन मुद्रया
हृत्कण्ठमूर्धोर्णायां दद्यात् । प्रातरप्येवं भटिति ध्यात्वा
अष्टोत्तरशतजलाञ्जलिमनेन दद्यात्, ॐ जम्भलजलेन्द्र-
धनं मे देहि स्वाहा ।

॥ संक्षिप्तजम्भलसाधनम् ॥

नमोऽशेषसम्यत्तिदश्रौजम्भलाय ।

प्रथमं तावन्मन्त्री सर्व्वपदार्थान् स्वदेहं च शून्यं
विभाव्य तदनन्तरमीषद्रक्तचन्द्रमण्डलं प्रज्ञोपायमयं
तदेव यक्षशकटं अष्टदलपद्माकारं तन्मध्ये वङ्कारेण वसु-
धारां पीतवर्णां धान्यमञ्जरीहस्तां वरदां सर्वाङ्गलङ्कार-
भूषितां अष्टयक्षिणीपरिवृताम्—तद्यथा. भद्रा सुभद्रा गुप्ता
सुगुप्ता देवी सरस्वती आर्या चन्द्रकान्ता च—एताभिः
परिवृता महादेवी तस्या भगमध्ये जङ्कारेणात्मानं पञ्च-
बुद्धकिरीटिनं दक्षिणहस्ते बीजपूरकं वामे नकुलीधरं
पञ्चतथागतानपि रत्नादिप्रवर्षमाणान् पादद्वयेन शङ्ख-
मुण्डपद्ममुण्डौ महानिधानौ रत्नादिप्रवर्षमाणौ स्वगृह-
देशे विचिन्तयेत् । पीतवर्णं नीलोत्पलमालाधरं श्री-
जम्भलनाथं वसुधारालिङ्गितं बोधिचित्तविसर्गनिर्यातं
रत्नसमूहव्याप्ताशेषाकाशं विभावयेत् ।) 'क्षरणकाले
पूर्व्वस्यां दिशि नीलवर्णं पूर्णभद्रं, दक्षिणस्यां दिशि
पीतवर्णं वैश्रवणं, पश्चिमस्यां दिशि रक्तवर्णं धनदं,
उत्तरस्यां दिशि पीतवर्णं माणिभद्रं, आग्नेयां दिशि
रक्तवर्णं विचित्रकुण्डलिनं, नैर्ऋत्यां नीलवर्णं केलिमालिनं,
वायव्यां पीतचरेन्द्रं, ऐशान्यां पीतमुखेन्द्रं, सर्व्वे चैते
अष्टयक्षिणीभगमध्ये स्थिता रत्नप्रवर्षमाणाः जम्भल-
सदृशा भावनीयाः । पूर्व्वद्वारे धनदमहाधनदौ नम्रौ

लम्बवृषणौ रत्नवर्षकौ दक्षिणद्वारे पद्ममहापद्मौ पश्चिम-
द्वारे केलिमहाकेलिनौ उत्तरद्वारे पूर्णसुपूर्णौ, एतेऽपि
लम्बवृषणाः । जम्भलनाथस्यानुलोमेन मन्त्राक्षरादिन्यासं
कुर्यात् । ॐ शिखायां जं मुखे भल भुजद्वये ज हृदये
ले नाभौ द्राय ऊरुद्वये स्वाहा जानुद्वये चेति । मूर्ध्नि
माणिभद्रस्तु चक्षुर्द्वये वैश्रवणः तथा मुखेन्द्रो मुख-
संस्थितः पूर्णभद्रः स्तनान्तरे नाभौ धनदो यक्षः ऊरुद्वये
केलिमाली पादद्वये विचित्रकुण्डलिः सर्वाङ्गेषु चरेन्द्रकः
जम्भलनाथः स्वात्मा, एवं ध्येयः । अधुनाक्षरन्यासः—
ॐ मूर्ध्नि 'जलुं' ललाटे 'ल्लुं' कर्णद्वये सः मस्तकपृष्ठे
विन्ध्यसेत् । हस्तन्यासोऽधुना कथ्यते । देवताभिरक्षरैस्तु
ॐ मणिबन्धे 'जलुं' हस्तमध्ये 'ल्लुं' सर्वाङ्गुल्यग्रे सः
सर्वाङ्गुलीमूले । ॐ जम्भलजलेन्द्राय स्वाहेति प्रतिष्ठा
कर्त्तव्या । तर्जन्यां माणिभद्रः पूर्णभद्रस्तु मध्यमायां
अनामिकायां धनदः कनिष्ठायां वैश्रवणस्तथा मुखेन्द्रो
हस्तपार्श्वे मणिबन्धे केलिमाली अङ्गुष्ठे विचित्र-
कुण्डलिः तर्जन्यङ्गुष्ठयोस्तु चरेन्द्रकः हस्तमध्ये जम्भल-
जलेन्द्रकः । वज्रोदकादिपञ्चामृतं तदभावे वज्रोदक-
मपि उदकमिश्रचुलुकेन पीत्वाऽष्टोत्तरशतचुलुकानि
देयानि त्रिसन्ध्यम् । अचिरादेवासौ जम्भलसदृशो भवति,

¹ C ०वर्षणौ ।

² ANCAb ०पद्मकौ ।

³ AC केलिमालिनौ ।

⁴ B and Ab sometimes write ०मनः for ०वणः ।

⁵ AC ॐ ।

⁶ B 'ल्लुं' ।

⁷ AC ॐ ।

⁸ B ॐ, NC 'ल्लुं'; A omits.

⁹ AC गन्दः ।

धनकनकसमृद्धः पृथिवीं द्रव्यपूर्णां करोति । ॐ जलुं दलुं
सः इत्युच्चार्य चुलुकादि देयानि । असिद्धे सति श्रीवज्र-
हंकारमात्मानं ध्यात्वा जम्भलप्रतिमां विषराजिका-
निम्बपत्रं धुस्तरकश्मशानाङ्गारैः प्रलिख्य ध्यायात् ।
तथातपे शोषयेत्, पश्चात् श्मशानामौ तापयेत् ।
क्रुद्धोऽपि नियतं सिद्धो भवति ।

॥ श्रीजम्भलसाधनं समाप्तम् ॥

290.

अनामिकाग्रे पीतजंकारं ध्यात्वा मृदादिकुण्डे च
जम्भलं ध्यात्वा अनामिकामूले पानीयधारामन्यहस्तेन
पातयन् स्तनमस्तक एव पतन्तीं जंकारमष्टोत्तरशतं जपं
विचिन्तयेत् ।

। धाराजम्भलोपदेशः ।

दक्षिणकरे चन्द्रस्थवुं आदिपञ्चबीजपरिणतपञ्चतथा-
गतान् ध्यात्वा तांश्चन्द्रेण सह द्रवौकृत्वा अग्रतो
जंभवं जम्भलं प्रसिद्धं निष्पाद्य पूर्वोक्तद्रवेण तच्छिरसि
उदकेन सहाष्टोत्तरशतं विरलतर्जन्यर्द्धमुष्टिहस्तेन चुलुकं
पातयेदशेषसम्यक्तिर्भवतीति ।

। जम्भलस्योपदेशः ।

जिनो वैरोचनो ख्यातो रत्नसम्भव एव च ।

अमिताभोऽमोघसिद्धिरक्षोभ्यश्च प्रकीर्तितः ॥

वर्णा अमौषां सितः पीतो रक्तो हरितमेचकौ ।
 बोध्यङ्गौ वरदो ध्यानं मुद्रा अभयभृस्पृशौ ॥
 तथागतानां बीजं वुँ आँ जिँ खँ हुँ ।
 इन्द्रौ दक्षिणपाणिस्थे पञ्चाक्षरसमुद्भवान् ।
 ध्यात्वा तथागतान् पञ्चद्रवरूपान् विभावयेत् ॥
 जम्भलं जँकृतोद्भूतं ध्यात्वा चुलुकमादरात् ।
 तन्मन्त्रं जप्त्वा पयसां दद्यादष्टोत्तरं शतम् ॥

॥ [जम्भलस्य चुलुकदानविधिः] ॥

291.

ॐ अः इति आवाह्यं स्वहृदि 'अकारपरिणत-
 चन्द्रमण्डलमध्ये हुँकारेण नवारवज्रं तन्मध्ये इन्द्रगोप-
 समानहुँकारात् पूर्वोक्ताकारमन्त्रेण जम्भलनाथं स्वहृदि
 प्रविशन्तं उच्छुष्मदिम्बरूपं अविद्वक्कणं कृष्णवर्णं पिङ्गोर्द्ध-
 केशं वामनाकारं कृतभृकुटिनं दंष्ट्रावन्तं रत्नसम्भव-
 मुकुटिनं अष्टनागाभरणभूषितं 'वामकरेण रत्नादिक-
 मुद्गिरन्तीनकुलीधरं दक्षिणेन रक्तपूर्णकपालधरं दक्षिण-
 शिरःकनकवर्णनानालङ्कारभूषितं पतितधनदं पद्मा-
 मवष्टभ्य रत्नच्छटादिकमुद्गिरयन्तं स्फुरद्रश्मिमाला-
 कुलमात्मानं विचिन्त्य उच्छुष्मकं दक्षिणकरे ॐकारज-
 शकटकं वँकारजभद्रघटमिव ढालयन्तं हस्तमध्ये जंकारं

¹ N वं०, AC आ० ।

² AN जं० ।

³ A ० जम्भलस्य रूपं ।

⁴ B ० वर्णं ।

⁵ A वामनाका० ।

⁶ C ० मिवालपन्तं ।

तर्जन्यां भकारं मध्यमायां लकारं अनामिकायां
जकारं कनिष्ठायां लेंकारं ज्येष्ठायां द्राकारं मणिबन्धे
यकारं ततः ॐ स्वाहाकार इति मन्त्रन्यास-
भावनाक्रमः । मुखमभिमन्य जलं दद्यात् । ॐ उल्लुं
ब्लुं स्वाहा, उदकचुलुकदानमन्त्रः । ॐ ऐन्द्राणि
मुखमभिमरि स्वाहा । हस्तान्मुखं मुखाद् हस्तं तन्मुखे
दापयेत् । एवं क्रियया सर्व्वसत्त्वदारिद्र्यदुःखच्छेदार्थं
जम्भलं भावयेत् । जम्भल एव भवतीति ।

उच्छुष्मजम्भलसाधनम्

292.

दारिद्र्यदुःखाहतमानसानां
का चित्तवृत्तिः सुगतस्य कृत्तेः ।
अतश्च कोपादिव जम्भलोऽसौ
उच्छुष्मरूपं भयदं चकार ॥

नत्वा तं जम्भलं नाथं सर्व्वाशापूरकं लघु ।

डिम्भरूपं महावीरं वक्ष्ये तत्साधनं स्फुटम् ॥

ॐ अः आवाह्य पश्चात् स्वहृदि च पुनर्जातपूर्णेन्दुमध्ये
ध्यायाद् वज्रं नवारं स्फुरदमलकरं कृष्णह्रस्वकारजातम् ।
जङ्कारादिन्द्रनीलात् कुलिशवरटके रश्मिजालं खपूरं
सर्व्वैरुच्छुष्मरूपं दिभुजमथ मुखैकं भावयेत् क्रोधमूर्त्तिम् ॥

मेघामं डिम्भदेहं कृतभृकुटिमुखं क्रुद्धवृत्तान्तनेत्रं
स्थूलाङ्गं कृष्णवर्णं वसनविरहितं घोरदंष्ट्राकरालम् ।

ढोस्त्राविद्धश्रुतिं वै कुपितफणिधरै^१रष्टभिर्भूषिताङ्गं
 खर्व्वं पिङ्गोर्ध्वकेशं स्फुरदनलरुचिं वज्रमालाप्रभं च ॥
 घोरापीततनुं गदाकरमधो वक्त्रं च रक्तोदमं
 'आक्रम्या^२द्वियुगेन भूतलगतं रोपात् कुबेरं स्थितम् ।
 रक्तापूर्णकपालपानमलसं सम्मोदरोमाञ्चितं
 रत्नोज्जारमुखीं निपीड्य नकुलीं वामेन हस्तेन [वै] ॥
 नैःस्वं दुःखतमो हरन्तमखिलं रत्नत्विषा देहिनां
 विष्णुब्रह्माहरेन्द्रदैत्यमुनिभिः पूज्यं च लोकाधिपैः ।
 लक्ष्मीचामरलालितं सुरवधूयक्षाङ्गनाभ्यर्चितं
 बीजन्यासपरं धनदराजं वा(!)दानाय दत्तं शुभम् ॥
 ॐ जलं स्वाहेति मन्त्रेण मुखे क्षिप्तोदकचुलुकं
 तदाकृष्य मुखात् तोयं हस्ते कृत्वा सुखं पठेत्—ॐ ऐन्द्राणि
 मुखभ्रमरि स्वाहा । पुनरनेनैव मन्त्रेण अष्टोत्तर-
 शतचुलुकम्—

जम्भलाय च षण्मासान् श्राद्धो दद्याद् जपे^३दपि ।
 दत्त्वा तोयं तमानीतं सम्पूज्यैवं विसर्जयेत् ॥
 एवं षण्मासयोगादविरतमनसा भावयेद् भक्तचित्तः
 प्रातश्च काकघोषे सुविमलसलिलं शीतलं यः प्रयच्छेत् ।
 स स्यादुच्छ्रम^४तुल्यो हरति स तु दृशा सर्व्वदारिद्र्यदुःखं
 निर्व्विघ्नो वित्तनाथः प्रभुरिव जगतां बुद्धकृत्यैक^५दक्षः ॥

॥ उच्छ्रमजम्भलसाधनं समाप्तम् ॥

१ ANC •वरै० ।

२ AC आक्रम्या० ।

३ A पृष्यच्च ।

४ AC नान्यचित्तं ।

५ AC •दिति ।

६ AC •शक्तः ।

७ AN •कनाथ० ।

293.

वन्दे विशुद्धगुणराशिमचिन्त्यमूर्तिं
 तं जम्भलं चरणनम्रसुरासुरेन्द्रम् ।
 निर्वापयन्ति मणिकाञ्चनवस्त्रवर्षै-
 दारिद्र्यदावदहनं स्मृतयोऽपि यस्य ॥
 शौचं विधाय शुचिवस्त्रसुगन्धिगात्रो
 मन्त्री सुखासनगतः परिभाव्य मैत्रीम् ।
 कारुण्यमोदसदुपेक्षणशून्यतादि
 सर्व्वं विधानसहितं परिशुद्धबुद्धिः ॥
 ॐ अः इति प्रथमतः सितरक्तवर्णं
 आवाह्य चाक्षरयुगं स्वहृदीन्दुमध्ये ।
 सच्चामहुँकृतिभवे च नवारवज्रे
 विस्पष्टहुँकृतिगृहं गगनाङ्गनस्थम् ॥
 हुँबीजकात् स^१रसकुङ्कुमसन्निकाशात्
 पूर्व्वोदितेन पटुम^२न्त्रवरेण नाथम् ।
 उच्छुष्मकं विकचनीलसरोजकान्तिं
 पिङ्गोर्ध्वकेशमणिकाञ्चनचित्रमौलिम् ॥
 सदासनाकृतिमविद्धसुकर्णपाशं
 बालं^३ विसारिनवचन्द्रकला^४सुदंष्ट्रम् ।
 रत्नेशशेखर^५कमष्टफणौन्द्रभूषं
 मूर्द्धान्तरत्ननकुलीभृतवामपाणिम् ॥

^१ C ०रसं ।^२ AC यन्त्र० ।^३ AC विशालि० ।^४ AC सुदृष्टं ।^५ AC ०महष्ट० ।

संपूर्णलोहितकरोटिगतान्यपाणिं
 आक्रम्य पादतलकेन 'निषण्णरूपम् ।
 स्वर्णाद्रिकान्तिमणिकाञ्चनचित्रवेशं
 रत्नच्छटावमयुचर्व्वितभीमवक्त्रम् ॥
 सव्याभिपातिधनदं प्रविशन्तमीक्ष्य
 योगी भवेद् भटिति जम्भलरूपमेव ।
 बाढं स्फुरद्बहलरश्मिवितानशोभः
 शान्ताशयस्तदनु दक्षिणपाणिपद्मे ॥
 हुँकारबीजं प्रथमं विभाव्य
 वँकारजं भद्रघटान्तमध्यम् ।
 मध्ये करस्यास्य जकारबीजं
 र्भकारकं तर्ज्जनिकानिपण्णम् ॥
 मध्याङ्गुलीपौठगतं लकारं
 अनामिकान्यस्तत्रकारबीजम् ।
 कनीयसौ चाङ्गुलिकाश्रितं तु
 लेंकारकं द्राक्कतिमन्यसंश्रिताम् ॥
 हस्तस्य मूले परिभाव्य यं च
 स्वाहाकृतिं निश्रलचित्तवृत्तिः ।
 यथोपदेशं सलिलं मुखेऽस्य
 दद्यान्निरातङ्कमतिक्रमेण ॥
 एवं क्रमेण नियतं समुपास्यमानः
 सम्मानबुद्धिधनपुत्रकलत्रराज्यम् ।

¹ AC निष्य० ।

² AC ०दिक्का० ।

³ AN ०रैबी० ।

⁴ AC ०जशकटं ।

⁵ AC ०बाह्यं ।

श्रीजम्भलः सकलवाञ्छितमत्र दत्ते
लोकान्तरे सकलदुःखमपाकरोति ॥

इदं विधायापि यदत्र पुण्यं
मयास्तु तेनाशु जनः समग्रः ।

चिन्तामणिर्भद्रघटस्य पात्रं
अहं च सर्वार्त्तिहरो भवेयम् ॥

ॐ ऐन्दाणि मुखधमरि स्वाहा, चुलुकमन्त्रः । ॐ
जलं स्वाहा, जलमन्त्रः । ॐ जम्भलजलेन्द्राय स्वाहा ।

॥ पण्डितस्थविरकुमाराकरगुप्तविरचितमुच्छुष्म-
जम्भलसाधनं समाप्तम् ॥

294.

नमो जम्भलाय ।

पूर्ववत् श्रुत्यतापर्यन्तं विभाव्य ॐ अः^१ इति आवाहन-
मन्त्रं पठित्वा अकारजं रजनौनायकमण्डलं विचिन्तयेत् ।
तदुपरि कृष्णहुँकारजं नवारवज्रं तन्मध्ये इन्द्रगोपनिभं
जकारं तेन आकारं विचिन्त्य तत्सकलपरिणामेन
भगवन्तं जम्भलं भावयेत् उच्छुष्मं डिम्भरूपं अविज्ञकर्णं
ढोलकर्णं ऊर्ध्वपिङ्गलकेशं खर्वं नीलं महोदरं कृत-
भृकुटिकं दंष्ट्राकरालवदनं मौलिस्थितरत्नसम्भवं अनन्त-
तक्षककर्कोटकमहापद्मकुलिकशङ्खपालवासुकिपद्मद्वयदृष्ट-

^१ AN एवं ।

^२ N भवत्यां ।

^३ These Mantras are given only in N.

^४ AC आ, N अं ।

^५ ANC खर्वापीव ।

नागैः कृतभूषणं द्विभुजं वामेन नानारत्नादिद्रव्य-
मुज्जिरन्तीं नकुलीं दक्षिणेन रक्तपूर्णकपालं पानाभि-
नयेन धारयन्तं रक्तवृचनेत्रं वन्द्रस्थितं वज्रविष्टरं
दक्षिणेन चरणेनाक्रान्ताधोमुखपतितगौरनानालङ्कार-
रत्नमुकुटधनदं स्फुरद्गजरश्मिमालाकुलम् । इत्यनन्तरं
स्वदक्षिणपाणौ ॐकारं शकटरूपेण हस्तमध्ये वङ्कारं
भद्रघटमिव ढालयन्तं जङ्कारं तर्ज्जन्यां भकारं मध्यमायां
लकारमनामिकायां जकारं कनिष्ठायां लेकारं ज्येष्ठायां
द्राकारं मणिबन्धे यकारं च तत्रैव स्वाहाकारं च
तत्समीपे—इति भावनाक्रमः ।

एतां च भावनां कृत्वा साक्षात् श्रीजम्भलो भवेत् ।

तथा सति च सत्त्वानां दारिद्र्यद्रावणक्षमः ॥

तत्रायं पानीयदानक्रमः । ॐ जलुं स्वाहा इत्यनेन
मन्त्रेणोदकचुलुकं मुखे प्रक्षिप्याकृष्यं च हस्ते कृत्वा
ॐ ऐन्द्राणि मुखश्चमरि स्वाहा अनेन मन्त्रेणाधः-
स्थिताय जम्भलाय तदुदकं दद्यात् । अष्टोत्तरशतचुलु-
केष्वप्ययं क्रमः । तत्रायं पानीयदानानुशंसः—

पणमासात् सिद्धिराख्याता कर्त्तव्यो नात्र संशयः ।

किमस्थसाध्यं मन्त्राणां योजितानां यथाविधि ॥

॥ इत्युच्छुभ्रजम्भलभावनापानीयपरिणामनाक्रमः

समाप्तः ॥

¹ B रत्नमु० ।

² B ० चक्र० ।

³ C ॐ ।

⁴ ANC प्रक्षिप्य only.

⁵ B मन्त्रिणां ।

नमः श्रीउच्छृङ्खलमालाय ।

वितरतु स स्निग्धगारो मुनीन्द्रश्चान्यभृतिसम्पदः परमाः ।
चम्बकसखस्य चूडाभूषणमणियुतचुम्बिचरणो यः ॥

निरुत्तरगुणाद्वैतरत्नपत्तननायकः ।

स्वसम्पदि जगत् तूष्णं निनीषुरिति सेव्यताम् ॥

तत्र प्रथमं तावत् मया श्रीजम्बलमाराध्य भूम्यधिगम-
क्रमेण तदात्मीयजगदभ्युदयादिनिःश्रेयसं सम्प्रति प्रतिष्ठा-
पनीयमित्याशयवान् शुपिरे निरनुस्वारं अकारं शुभ्रं
स्फुरद्रश्मिकं तज्जं चन्द्रमण्डलं तत्र हुँकारं मध्ये नीलं
बहिः परित उँयत्पीतं स्फुरत्यौत्तरश्मिसमूहमूर्ध्वशिरस्कं
तज्जवज्रं अधः चतुर्भिः सूचिकैरूर्ध्वं पञ्चाभियोगान्नव-
सूचिकं नवाङ्गप्रवचनविशुद्धा अन्ये तूर्द्धाधश्चैकीकृत-
मध्यसूचिकयोगान्नवसूचिकं हुँकारवद् वर्णक्रियं मुख्य-
न्तर्गतचन्द्रं स्थितादृशहुँयुक्तं भावयेत् । ततो हुँकारवज्राभ्यां
रश्मयः स्फुरित्वा ॐ अः इति मन्त्रोच्चारणपूर्वकं दशसु
दिक्षु सन्चार्यं कुर्वन्तीं जम्बलमूर्तिमन्यदीपानयनन्यायेन
आनीय पुरत एकान्तमूर्तिं विभाव्य रश्मिभिः पञ्चोप-
चारपूजां पापदोषानां च यावदुपेशां तदनन्तरं हुँवज्र-
रश्मिषु समस्तशरीरमन्तर्भाव्य सर्वप्रपञ्चरहितत्वेन

¹ A ०यद्भूमि० (१), ०यन्मृदि० ।

² AC ०रूपेण ।

³ ACNb ०चुम्बितः ।

⁴ A सम्पदि, Ab परि० ।

⁵ A स्तौत० ।

⁶ C तर्जनी० ।

⁷ AC ०धर्मावर्णैकीकृत्य ।

⁸ Nb ०प्रियं ।

⁹ Nb मुखा० ।

¹⁰ ACNb ०मण्डलस्थ० ।

शून्यतास्वभावेषु चन्द्रवज्रबीजरश्मिषु ॐ अः इत्यनेन स्फुरितेनाकृष्य भगवन्तं प्रवेशयेत् । प्रवेशानन्तरं भटिति चन्द्रादिनिष्यन्नमात्मानं भगवन्तं उच्छुष्मं पञ्चवर्षकुमारा-
कृतिं खर्व्वं विश्वपद्मस्थं चन्द्रोपरि 'सर्पाभरणभूषितं रत्न-
मुकुटिं' 'मुञ्चद्रत्नमुखपीताङ्गसुप्तधनदस्य ललाटं दक्षिणेन
'चरणेन चरणद्वयं वामेनाक्रान्तमूर्त्तिं प्रत्यालीढपदं
नम्रं 'ऊर्ध्वलिङ्गं लम्बोदरं हृदि दक्षिणपाणिस्थरक्तपूर्ण-
कपालाभिमुखदृष्टिं वामजङ्घासक्तवामकरेण रत्नच्छटोद्-
गार्थ्यधोमुखनकुलीं' दधानमविहटोलकर्णद्वयमर्द्धेन्दुदंष्ट्रा-
करालवदनं रक्तवर्तुलचिनेत्रं कृतभृकुटीललाटं' पिङ्गोर्ध्व-
केशं भूस्पर्शमुद्रनौलाक्षोभ्यमुनिमुद्रितमस्तकं तमाल-
नौलानन्तवद्वकेशं रक्ततश्ककृतकर्णवेष्टनं मृणालधवल-
महापद्मकृतहारं दूर्वाश्यामकर्कोटककृतयज्ञोपवीतं
शुक्लवासुकिकृतमेखलं । कुन्दसुन्दरपद्मकृतनूपुरं पीतशङ्ख-
पालकृतकङ्कणं धूमाभकर्षुरकुलिककृतकैयूरं नौलवर्णं
बहिः परित ईपत्पीतं स्फुरद्रश्मिसमूहं ध्यात्वा ललाटमुख-
दक्षिणवामबाहुहृदयोपरि दक्षिणवामजङ्घां दक्षिणवाम-
चरणानामन्तः शुपिरस्थेषु नवसु चन्द्रमण्डलेषु ॐ
जम्भलजलेन्द्राय स्वाहा इत्यक्षराणि पीतानि पीत-
रश्मिकानि पश्येत् ।

तदनु नासावायोर्निर्गमनसमये ॐकारादिरश्मिभि-
र्हृदये हुँवज्ररश्मिभिश्चतुर्दिक्षु स्फुरित्वा स्पर्शमात्रेण

¹ AC सर्वा०

² ACNb स्फुरद् ० ।

³ Omitted in AC.

⁴ AC ऊर्ध्वोपलिङ्गदं ।

⁵ C ०टपट्टं, A ०टपदं ।

भगवद्रूपाणां सर्वसत्त्वानां चित्तचैतन्यवायोः प्रवेशसमये हुँकारं^१ प्रवेशचित्तस्थिरौ^२ करणेनामन्त्रयेत् । नानारत्नानि च सर्वलोकधातुस्थानि नानानकुलीधनदमुखेषु प्रवेशयेत् । पुनर्वायुनिर्गमे नागादौन् गिलितरत्नानि पुरतो वमतो ध्यायादेवं भूयो भूयः स्फुरणसंहरणादिकं च । तदनु खेदे सति नमो रत्नचयाय नमो माणिभद्राय महायशसेनापतये ॐ जम्भलजलेन्द्राय स्वाहेति मन्त्रं दशाक्षरन्यासमन्त्रं वा जपेत् । जलदानकाले तु उत्तान-दक्षिणहस्तस्य मध्ये वँकाररश्मिभिर्हस्तं भद्रघटमिव कुर्वन्तं हस्तमूले ॐकाररश्मिभिः 'कङ्कणाकारैर्युक्तं वँ मध्ये जं तर्जनौमध्यमानामिकाकनिष्ठाज्येष्ठाग्रेषु 'भलजलेन्द्रा'^३ अक्षराणि यथाक्रमं ॐ वँकारयोर्मध्ये यकारस्य वाम-दक्षिणपार्श्वयोः स्वाहा अक्षरम् । एतानि^४ स्वस्वस्थान-शुषिरेषु चन्द्रस्थानि पीतानि पीतरश्मिकानि ध्यायात् । सजलपुष्पगर्भहस्तं मुखसमीपे कृत्वा ॐ ऐन्द्राणि मुखभ्रमरि स्वाहेति मन्त्रेण सप्तवारानभिमन्त्रयेत् । तदनु प्रसारितेन हस्तेन दीयमानं जलं मुखेन प्रवेशितजँकाररश्मिभिः हृदिस्थवज्रहुँकाररश्मिभिश्च कृतपीतवर्णं कुलिशमुखान्निः-सृत्य करगतं भटिति पुरतो भावितस्याभिमुखस्यास्य भगवतः प्रतिमाया वक्त्रकुहरे ॐ जलुं स्वाहेति मन्त्रेणाष्टोत्तरशतं नमो रत्नचयायेत्यादिना च सप्तवारान् दद्यात् । नमो रत्न-

^१ AC ०रेण ।^२ Ab ०करेण ।^३ A ०यक्षाया ।^४ Nb कङ्कणा० ।^५ Nb जम्भल० ।^६ Nb ०न्द्राय ।^७ A reads ॐकारादौनि after this.

चयायेत्यादिना चैकवारोच्चारितेन गुडमिश्रभृष्टतण्डुला-
दिभिर्बलिं भगवते दद्यात् । तदेवं यथाशक्ति चिसन्ध्यमेकसन्ध्यं
वाऽनुष्ठाय स्तुतिं प्रणिधानं च कुर्यात् । तदनुभावितं
भगवन्तं ॐ वज्रमुरिति विसर्जयेत् । किञ्च कार्तिकी
फाल्गुनीवैशाखाषाढ्यां वाऽन्यतमस्य पूर्णमास्यां अन्यस्मिन्
वा शुभे दिवसे शिलाशकलं गृहीत्वा भटिति भगवद्रूपं
निष्पाद्य सम्पूज्य च गृहीतपोषधेन शिलैकेनैव चौरक्रमेण
प्रतिमां कारयेत् । कृतं चात्मानमिह यथाक्रमं भगवन्मूर्तिं
साक्षरन्यासं विभाव्य जलदानादिनाऽऽराधयेदित्युपदेशः ।
तदा तु न^१ विसर्जयेत् भगवन्तं प्रतिमूर्त्या हि नित्यमव-
स्थितं सत्कुर्यात् ।

॥ पण्डिताभयाकरगुप्तरचितमुच्छुष्मजम्भलसाधनं
समाप्तम्

296.

श्रीमान् विधृताखिलकल्पजालः

कारुण्यमैत्रौपरिभावितात्मा ।

धनप्रदानेन मततं जलेशः

[पायाद् भवन्तं भवभीतिभीतम्] ॥

^१ AC ०नैवैक० ।

^२ Nb सिरसकं, Ab सिलसकं ।

^३ AC सम्याद्य ।

^४ AC शिल्पिनैकेन च दिनेन ।

^५ ACNb तदन्ते ।

^६ The MSS give a most corrupt rendering of this line in the words—पायाद् भगवन्तं भगवतौतिभीतं ।

प्रथमं तावन्मन्त्रौ चिशरणगमनादिकं कृत्वा ॐ
 स्वभावशुद्धाः सर्वधर्माः स्वभावशुद्धोऽहमित्युच्चारयेत् । पुनः
 सकलं त्रैधातुकं मायोपमं चिन्तयेत् । पश्चात् (पँकार-
 परिणतविश्वपद्मे अकारपरिणतं चन्द्रमण्डलं तस्योपरि
 जँकारं ज्वलत्कनकनिभं आभाभिः स्फुरन्तं दिक्षु बहुविध-
 धननिवहं तेनात्मानं जम्भलरूपपरिणतं भास्वत्काञ्चन-
 वर्णं खर्व्वं सर्वालङ्कारभूषितं रत्नमुकुटिनं वामेतरकराभ्यां
 नकुलीबीजपूरकं वहन्तं इत्यात्मानं जम्भलं कृत्वा पुन-
 र्दक्षिणपाणिस्थितबीजपूरकं तस्योपरि जँकारं विभाव्य
 तदुपरि धारान् निपातयेत् नदीप्रभृतिषु वा जलं दद्यात्
 परस्मै तदाकाराय जम्भलाय । ॐ जँ स्वाहेति मन्त्रः ।

एवंप्रकारैः सलिलप्रदानैः

सन्तुष्टचित्तो द्रविणाधिराजः ।

ददेद् धनान्यक्षयवृत्तिभाञ्जि

तस्माद् यशो यत्नपरेण साध्यम् ॥

॥ श्रीजम्भलसाधनं समाप्तम् ।

। कृतिः सुजनभद्रस्य ॥

297.

भटिति शून्यतापूर्वकं (रक्तहुँकारपरिणतारुणवज्र-
सम्भवनीलरक्तवामेतराननं मूलमुखसर्वशरीरशुक्लं रक्त-
वज्रखड्गधरं दक्षिणेन नवांशमरक्तपद्मधरं वामे
मूलदिभुजालिङ्गितस्वाभप्रज्ञं विश्वदलपद्मस्थचन्द्रासन-
चन्द्रप्रभं वज्रपर्यङ्किणं अक्षोभ्याक्रान्तं भास्वन्माणिक्य-
मुकुटं प्रतिबिम्बवन्निःस्वभावं स्फुरदमितमुनीन्द्रवृन्दै-
रमितजगदर्थङ्कारिणपापरवशं महासुखरूपं आसंसार-
स्थापितं सर्वतथागतजलकं वज्रसत्त्वस्वरूपात्मानं
विभाव्य) तद्बृदयेन्दुस्थितहुँकारान्निःसृतकिरणाकृष्टतथा-
गतवृन्दं स्वबीजे प्रवेश्य तदेव गुह्यमणिद्वारनिर्गतेन्दुद्रव-
रूपं प्रज्ञाभोजस्थिरं तत्परिणतपीतजं जातबीजपूर-
परिणामं भगवन्तं आर्य्यजम्भलं सव्ये बीजपूरखड्गधरं वामे
नकुलीरवधरं भुजद्वयालिङ्गितस्वाभप्रज्ञं वज्रसत्त्वमुकुटिनं
तुन्दिलं खर्व्ववामनाकृतिं गुह्यकुलिशमणिरन्ध्रदत्तमूला-
ननं भावयन् हृद्बीजकिरणाकृष्टतथागतसमूहं बीजकुलिश-
निर्गतेन्दुद्रवधारया जम्भलं तर्पयेत् । जलदाने भगवन्त-
मवलम्ब्य पञ्चामृतद्रवेनैव वुँ आँ जिं खँ हुँ इत्यनेना-
धिष्ठितेन शङ्खाभेन उदकचुलुकानां शतेन मन्त्रं पठन्
आध्याययेत् । तत्रायं मन्त्रः— ॐ आः जं धनं मे देहि हुँ ।

॥ जम्भलसाधनम् ॥

¹ AC उच्छृङ्खल ।

³ N सुष्मा ।

² C ० अंकार ० ।

⁴ AC ० धरेन्द्रदत्त ० ।

298.

चन्द्रबिम्बोदरे ध्यातः सर्व्वाद्यस्वरसम्भवे ।
 ललाटपट्टमध्ये तु तप्तहेमसमप्रभः ॥
 भूरिभूतिपदैश्चैव द्विष्टानां च प्रणाशकः ।
 वशकृत् सर्व्वमन्त्राणां सौभाग्यारोग्यवर्द्धनः ॥
 जलुंकारो हि महाव्यापौ सर्व्वकामफलप्रदः ।
 पाणिवज्रे तथा ध्यात्वा तोयं दद्यात् स्वकामतः ॥
 सोऽपि स्याज् जम्भलो नूनं सर्व्वसत्त्वहिते रतः ।

॥ वश्यजम्भलविधिः ॥

299.

करभावितशीतांशुमण्डलासनं संस्थितम् ।
 वुं-आदिपञ्चबीजोत्थशाश्वतादिद्रवैः सह ॥
 संमिश्रमुदकं देयं तर्ज्जनीं मपसारयन् ।
 जम्भवं पुरतो ध्यात्वा जम्भलं तस्य मूर्ध्नि ॥

॥ इति जम्भलजलदानोपदेशः ॥

¹ AC ध्यात्वा ।² N •सम्मुखं ।³ AC ऊं ।⁴ AC •नीं च प्र ।

300.

नमः श्रीवचमहाकालाय ।

(अथ भगवान् वज्रमहाकालसाधनं स्वकायवाक्चित्तेभ्यो निश्चारयामास ।

(हुँकारतत्त्वनिष्पन्नं द्विभुजमेकवक्त्रिणम् ।
 कृष्णवर्णं महाज्वालं कर्त्तिकपालधारिणम् ॥
 मुण्डमालाकृतहारं दंष्ट्रा[भौम]भयानकम् ।
 खर्व्वरूपं महातेजं स्रवन्तं रुधिरं मुखात् ॥)
 आचार्य्ये यः सदा द्वेषी कुपितो रत्नत्रयेऽपि यः ।
 अनेकसत्त्वविध्वंसी महा^१कालेन खाद्यते ॥
 छेदयेत् 'अङ्गमांसानि पिबेद् रुधिरधारया ।
 'शिरसि विनिविष्टोऽसौ तिलमात्रं तु कर्त्तयेत् ॥
 मांसजम्बुडिका^२मद्यपुष्पधूपविलेपनम् ।
 पञ्चमांसाभृतेनैव महाकालाय सृजेद् बलिम् ॥

मन्त्रः । ॐ महाकालाय शान्तोपकारिणे सद्योमुक्ति-
 श्मशानवासिमातृगणनमस्कृताय एषोऽपश्चिमकालोऽयं
 यदि त्वं प्रतिज्ञां स्मरसि तदा इमं रत्नत्रयापकारिणं अमुक-
 नामदुष्टं ख ख खाहि खाहि मार मार गृह्ण गृह्ण बन्ध
 बन्ध हन हन दह दह पच पच दिनैकेन मारय मारय
 हुँहुँहुँ फट् सर्व्वयक्षराक्षसभूतप्रेतपिशाचोन्मादबलिं

^१ Repeated in MSS A, C and NB.

^२ Nb क्षपि० ।

^३ C ०कल्पेन ।

^४ ACNb अस्य ।

^५ MSS अथवा शि० ।

^६ AC ०सद्यं, Nb ०मध्यं ।

^७ AC ०नापह्नारिरेषो० ।

गृह्ण गृह्ण मम सिद्धिं कुरु शान्तिं कुरु रक्षां कुरु । बलिः ।
 अनेन मन्त्रेण कुशपुत्तलिकां कृत्वा विषराजिकाचिपटुक-
 प्रतिकृतिं कृत्वा गात्रं कण्टकेन पूरयेत्, खदिराग्नौ
 तापयेत्, ज्वरेण गृह्यते, मोक्षो भवति तत्क्षणात् ।
 अथवा विषराजिकाचिचकरसेन कपालखण्डेन धर्मो-
 दयं अष्टभिः ॐकारैः परिवेष्टयेत्, मध्ये साध्यस्य नाम
 विदर्भयेत्, तत्राग्नौ तापयेत्, ज्वरेण गृह्यते । दुग्धेन
 प्रक्षालयेदिति मोक्षो भवति ।

अथ भावनाविधिरुच्यते—त्रिकोणमण्डलं कृत्वा
 पञ्चोपहारैः सम्पूज्य कृष्णवेशधारी सम्भूय तिलकं दत्त्वा
 पूर्वोक्तभावनया स्वयमेवाचार्यः श्रीमहाकालो भूत्वा
 पश्चात् स्वरश्मिभिः काली कराली वराली कङ्काली
 महाकाली पञ्चयोगिनीभिः महाविक्रीडितरूपिणीभिः
 कर्त्तृकपालधारिणीभिर्वायुवेगेन गत्वा मांसं कर्त्तयन्तं
 रुधिरं पिबन्तं अन्त्रं छेदयन्तं नाभिमुत्पाटयन्तं तिलप्रमाणं
 कुर्वन्तं क्रोधाज्जलन्तं इति ।

॥ महाकालसाधनम् ॥

301.

पूर्वोक्तविधानेन शून्यताभावनानन्तरं विश्वपद्मसूत्र्ये
कृष्णवर्णहुंकारं तत्परिनिष्पन्नं श्रीमहाकालभट्टारकं
द्विभुजमेकमुखं कृष्णवर्णं त्रिनयनं महाज्वालं कर्चिकपाल-
धारिदक्षिणवामभुजं मुण्डमालालङ्कितोर्ध्वपिङ्गलकेशोपरि
पञ्चकपालधरं दंष्ट्राभीमभयानकं भुजङ्गाभरणयज्ञोप-
वीतं खर्व्वरूपं स्रवद्गुधिरमुखमात्मानं भटिति निष्पाद्य
मन्त्रमावर्त्तयेत् । तत्रायं मन्त्रः, ॐ महाकाल हुँ हुँ फट्
स्वाहा । विषरुधिररसेन श्वेतसर्पपैर्महाकालस्य धूपं दत्त्वा
बलिं सृजेत् ।

मांसजम्बुडिका^१मद्यपुष्पधूपविलेपनम् ।

पञ्चमांसामृतेनैव महाकालाय सृजेद् बलिम् ॥

अनेन मन्त्रेण—तद्यथा, ॐ महाकालाय शासनोप-
कारिणे । एषोऽपश्चिमकालोऽयं रत्नत्रयापकारिणं यदि
प्रतिज्ञां स्मरसि तदा इमं दुष्टं ख ख खाहि खाहि मार मार
गृह्ण गृह्ण बन्ध बन्ध हन हन दह दह पच पच दिनैकेन
मारय हुँ हुँ फट् फट् । तत्रायमुपचारः—त्रिकटुकेन
साध्यप्रतिष्ठातिं कृत्वा गात्रं कण्टकेनापूर्य विषराजिकया
विधिवदालिष्य वह्नौ तापयेत्, यस्य नाम्ना स तत्क्षणा-
देवादृश्यो नष्टो भवति । अथ—

^१ AC ०केशाङ्गहारं ।

^२ AC omit.

^३ AC सर्वाङ्गख० ।

^४ ACNb ०मर्घ० ।

आचार्ये यः सदा द्वेषी कुपितो रत्नचयेऽपि^१ यः ।
 अनेकसत्त्वविध्वंसी महाकालेन खाद्यते ॥
 छिनत्ति^२ अङ्ग^३मांसानि पिबेच्च^४ रुधि^५रं तथा ।
 शिरसि विनिविश्यैव तिलमात्रं तु कर्त्तयेत् ॥
 इत्यादि विस्तरेण मन्त्रव्यमिति ।

श्रीमहाकालसाधन समाप्तम्

302.

नमो महाकालाय ।

निम्बकाष्ठमयं महाकालं कृत्वा कर्त्तिकपालावृतौ
 करौ ऊर्ध्वकेशं कपालमकुटं सर्पाभरणभूषितं गात्रं रक्तास्यं
 दंष्ट्राकरालवदनं व्याघ्रचर्म्मावरणकटिं मुण्डमालावेष्टितं
 नरशिरोद्यममालिनं प्रेतासनस्थं उत्थितं ध्यात्वा घोरान्ध-
 कारकर्त्त्रिः कृष्णाष्टम्यां साधनमारभेत । दक्षिणमूर्तिरसौ
 स्थापयितव्यः । प्राङ्मुखो भूत्वा मन्त्रं जपेत् । दशसहस्रं
 समयद्रव्येण बलिं दत्त्वा गुग्गुलुधूपं दद्यात् । नानापुष्प-
 प्रकरं च कृत्वा, ॐ मणिमण्डितचिश्रूलहस्त रञ्जोहि
 महाकाल सर्व्वशत्रुनिर्यातये ज्वरेण गृह्णापय गृह्णापय

^१ ACNb क्षपितरत्नचयोऽपि ।

^२ AC छिन्दन्ति ।

^३ MSS तस्याङ्ग० ।

^४ MSS •चापि ।

^५ AC •राणि च तथा ।

^६ This *Sādhana* is repeated after this in A and C.

हुँ फट् । निराहारं जपेत् । ज्वरं कृत्वा स्वमुखं मन्त्रं
जपेत् । पूर्ववद् बलिर्देयः । ॐ महाकाल हन हन
वज्रेण स्वाहा । लक्ष्मेकं जपेत् । ॐ महाकाल हन
हन.वज्रेण मम कार्यं कुरु स्वाहा । द्विलक्षं जपेत् । ॐ
महाकाल हन हन वज्रेण एतत् प्रेषयामि करिष्यथ
स्वाहेति तृतीयलक्षं जपेत् । ॐ महाकाल हाहा
हह रक्ष रक्ष बलिं गृह्ण कार्यं कुरु जः । वज्रयोगिनी-
महोत्तरसाधनं कृत्वा महाकालं साधयेत् ।

॥ महाकालसाधनम्

303.

नीलाम्भोजतमालकज्जलधनच्छायो नवीनार्कवन्-
निःसीमप्रसरप्रतीच्यकिरणज्वालारुणो लोचनः ।
दंष्ट्राकोटिकरालभास्वरलसद्वक्त्रान्तराले भ्रमन्
भीष्मश्रीरसनस्तनूत्तममहाकालो जगत्पिङ्गलः ॥
सन्मैत्रीकरुणां तथैव मुदितां ध्यायादुपेक्षां ततः
कुर्यात् कल्मषदेशनादिमखिलं श्रीमद्गुरोराज्ञया ।
सर्वाकारवतीमनन्तमुगतप्रज्ञामया शून्यता
सञ्चिन्त्य स्फुटनीलहुँकृतिमतः सम्भोगवद्भिन्तयेत् ॥
तद्बीजं भगवन्तमुग्रकिरणज्वालावलीढा'म्बरं
सन्मूर्तोच्छलदन्धकारपटलच्छायं महाभीषणम् ।

खर्वं खर्वरपीवरं प्रविकटकुण्डोरुदंष्ट्राङ्गुरं
 प्रस्यन्दन् घनास्रपिञ्जरवृहत्सृक्कोपकण्ठस्थलम् ॥
 विस्फूर्जद् घनरोचिरं वरमणिव्यासक्तपादद्वयं
 धातारं परिधानमंशुविलसत् शार्दूलदेहच्छदम् ।
 'अन्तर्भ्रान्तनिपीतपिण्डितघनध्वान्तौघमुखारुण-
 प्रष्टोद्गामरमण्डलाभविपुलज्वालं च नेचत्रयम् ॥
 बिभ्राणं परिवेष्ट्य वामभुजयोर्दण्डं चिश्रूलं तथा
 हस्ते सास्रकपालमेकमपरं चैकां महाकर्त्तरौम् ।
 ध्यायादूर्ध्वनिवेशनं नरशिरः^१स्रक्षत्तपीनोरसं
 विद्युत्पुञ्जकरालकुन्तलचयश्मश्रूत्कटस्य श्रियम् ॥
 आचार्यान् इह ये द्विषन्ति कुधियो रत्नत्रयद्रोहिणो
 ये वा सर्व्वजनेष्वकाण्डवि^२सरंस्तीव्रापकारग्रहाः ।
 तानुच्चैः कवलीकरिष्यति महादंष्ट्राकुठारखलन्
 मुण्डास्थिप्रकरोरुपञ्जरकडत्कारैर्गभीरस्वनः ॥
 छिन्दन्तं पिशितं पिबन्तमभितः साध्यस्य रक्तानि च
 स्थित्वा मूर्ध्नि तिलप्रमाणशकलैर्भिन्दानमङ्गानि वा ।
 ध्यात्वा जम्बुडमांसपञ्चपिशितैर्म्मेद्यं^३ सपञ्चामृतम् ।
 पुष्पैर्धूपविलेपनैरपि महाकालाय दद्याद् बलिम् ॥
 तत्रायं मन्त्रः । ॐ महाकालाय शासनोपकाराय
 'सद्यमुक्तिश्मशानवासिमातृगणनमस्तुताय । एषो-
 ऽपश्चिमकालो यदि त्वं प्रतिज्ञां स्मरसि तदा इमं रत्न-
 त्रयापकारिणं अमुकनामदुष्टं ख ख खाहि खाहि मार

^१ AC omit two lines from here.

^२ A ब्रह्मन्तः ।

^३ AC ०सरन्ति त्रायकाः ।

^४ ANC पाद्यः ।

मार गृह्ण गृह्ण बन्ध बन्ध हन हन दह दह
पच पच दिनैकेन मारय हुं हुं हुं फट् फट् सर्व्वयक्ष-
राक्षसभूतप्रेतपिशाचान्मादबलिं गृह्ण मम सिद्धिं कुरु
शान्तिं कुरु रक्षां कुरु । बलिः ।

कृत्वैकं कुशपुत्तलकं तदमुना मन्त्रेण संयोजितं
संपिष्टैर्विषराजिकाचिकटुभिर्निर्मितं बहिस्त्वत् पुनः ।
प्रत्यङ्गार्पितकण्टकं च खदिरज्वालानले तापयेत्
साध्यस्य प्रबलज्वरेण भटिति ज्ञानान्तरायं भवेत् ॥
युक्तं राजिकया विषेण च तथा कुर्याद् रसं चैतकं
तेनाष्टाकृतिमध्यवर्त्तिसहजस्थानं कपाले लिखेत् ।
मध्यारोपितसाध्यनामकमिदं पृथ्वानले तापयेत्
जापेनास्य महाज्वरोऽथ पयसा प्रक्षालिते मोक्षणम् ॥
कृत्वा मण्डलकं त्रिकोणकमथो पञ्चोपचारार्चितं
ध्यायन् कृष्णपरिच्छदः मत्तिलकः स्वीया महाकालताम् ।
कङ्काली च करालिका भगवती काली महाकालिका
ख्याता या च वरालिका स्वकिरणैराकर्षयत् पञ्च ताः ॥
ताभिः कर्त्तिकपालिभिः सरतिभिः क्रौडाश्वतीभिः समं
गत्वा साध्यजनस्य साहसज्वरं ध्यायात् विसर्ज्य पुनः ।
अन्वच्छेदमथाग्रपानमभितो नाभिपुटोत्पाटनं
सांमानां च तिलप्रमाणकरणं क्रोधात् ज्वलन मन्त्रवित् ॥

^१ AC लक्ष्ये० ।

^२ C ० लिपटं ।

^३ AN अदिविशेष० ।

^४ ANNb चैचकः ।

^५ C भाव० ।

^६ ANNb श्रीमा० ।

^७ A ०मथाग्रया०, N ०मथाग्रया०, C ०मपात्रया० ।

कृत्वा कुण्डमथ त्रिकोणमपरं तस्मिन्नसौ कण्टका-
 नष्टौ मुक्तशिरोरुहव्यतिकरः प्रत्यङ्मुखः क्रोधनः ।
 तत्कर्मप्रसरानुरूपमनले मन्त्रौ जुहोतु ध्रुवं
 चेतोवाञ्छितसिद्धिरस्य भविता बुद्धैर्यथा भाषितम् ॥
 लीलावज्रगुरोः प्रणम्य चरणं धृत्वा तदाज्ञामयीं
 मालां मूर्धनि साधनं जिनपुरौपालस्य कृत्वा जितम्
 तत्पुण्यं करुणाचलेन कविना तेनास्तु विश्वन्तरा-
 मुत्खेलत्करुणामहारससरित्कल्लोलमग्नं जगत् ॥
 ॐ महाकालाय हुँ फट् ।

॥ वज्रमहाकालसाधनं समाप्तमिति ।

। कृतिरियं कवेः करुणाभिधानस्य ॥

304.

नमः श्रीमहाकालाय ।

गङ्गात्मजसमारूढं प्रत्यालीढपदस्थितम् ।
 खर्व्वं लम्बोदरं पौनं भिन्नाञ्जनसमप्रभम् ॥
 ज्वलत्पिङ्गोर्ध्वकेशं च क्रुद्धनागाष्टभूषितम् ।
 दंष्ट्रोत्कटलज्जिह्वां कपालावलिमस्तकम् ॥
 सार्द्धनरशिरोमालापञ्चमुद्राविभूषितम् ।
 व्याघ्रचर्माम्बरं भीमं चिनेचं विवृताननम् ॥

AN ० लीमथ, C ० लमथ ।

AN तेन क० ।

AC ० कर्णाल० ।

२ AN प्रखम् ० ।

४ N ० पर० ।

एकवक्त्रं करालास्यां षड्भुजं क्रोधविग्रहम् ।
हुंकारनादसम्भूतं श्मशानाष्टकमध्यगम् ॥
वज्राङ्गकर्चिसव्येष्टक्षस्त्रकुडमरुकं तथा ।
.वामे कपालशूलं च वज्रपाशं तथैव च ॥
शून्यप्रभामहातिग्मं भयस्यापि भयङ्करम् ।
ज्वालामालामहाक्रोधं सर्व्वदुष्टनिस्तृदनम् ॥
भूतप्रेतपिशाचैश्च ग्रहादिजिनपालकैः ।
यक्षराक्षसकुम्भाण्डैः सेवितं प्रणमाम्यहम् ॥
रत्नत्रयापकारिणां शत्रूणां दुष्टचेतसाम् ।
तेषां मारविनाशार्थं साधयेद् विधिना बुधः ॥
॥ इति षड्भुजमहाकालसाधनम् ॥

305.

श्रीमहाकालाय नमः ।

नीलवर्णं श्वारूढं प्रत्यालीढं चतुर्भुजम् ।
कर्चिकपालखड्गं च खट्वाङ्गधृतभास्वरम् ॥
'सेनाभञ्जनतन्त्रेषु संग्रामायुधक्षेत्राभरणे ।
साधयेत् सविधानेन महाकालं महामतिः ॥
॥ इति चतुर्भुजमहाकालसाधनम् ॥

¹ C ०दिगपा० ।

² C adds कृतिरियं after the Colophon but no author it mentions.

³ C ०भौल० ।

⁴ Nb सना० ।

306.

नमः श्रीमहाकालाय ।

विश्वाब्जसूर्यमध्यस्थं प्रत्यालीढं भुजद्वयम् ।
 कृष्णवर्णं महारौद्रं नागाभरणमण्डितम् ॥
 कर्त्तिकपालशूलं च मुण्डमालाप्रलम्बितम्
 महातेजं खड्गधिरं ललज्जिह्वं भयानकम् ।

॥ इति महाकालसाधनम् ।

। कृतिः सुमतिभद्रस्येति

307.

ॐ नमः श्रीगणपतये ।

ॐ आः गः शान्तिं कुरुष्व माँ ह्रीँ भूँ हुँ स्वाहा, हृदयः ।
 ॐ राग सिद्धि सिद्धि सर्वार्थं मे प्रसादय प्रसादय हुँ ज ज
 स्वाहा, उपहृदयः । ॐ आः गः हुँ स्वाहा, ॐ वरदकराय
 स्वाहा, ॐ वक्तैकदंष्ट्रे विघ्नेश हुँ फट् स्वाहा, ॐ गणपत्यै
 स्वाहा, ॐ शान्तिं कुरु भूँ हारिणेशडाकिनि हुँ फट्
 स्वाहा, ॐ जः मेसि हुँ कुरु वँ ॐ अन्ये होः ज ज
 स्वाहा ।

ततो गणपतिभावना—भगवन्तं गणपतिं रक्तवर्णं जटा-
 मकुटकिरीटिनं सर्वाभरणभूषितं द्वादशभुजं लम्बोदरैक-

वदनं अर्द्धपर्यङ्कताण्डवं चिनेत्रमप्येकदन्तं सव्यभुजेषु
कुठारशरअङ्कुशवज्रखड्गशूलं च वामभुजेषु मूषलचाप-
खट्वाङ्गअस्त्रकपालशुष्कमांसकपालफट्कं च रक्तपद्मे
मूषिकोपरिस्थितमिति ।

॥ गणपतिसाधनं समाप्तम् ॥

308.

ॐ नमस्तारायै ।

विश्वाङ्गकर्णिकामध्ये चन्द्रमण्डलमध्यगा ।
द्विभुजैकमुखी गौरी ललितासनसंस्थिता ॥
नीलोत्पलाङ्कहस्ताभ्यां धारिता जिनमण्डिता
वस्त्रालङ्कारसंयुक्ता कनकाभरणभूषिणी ॥
भावयेत् तारिणी माता विश्वमाता कृपावती ।
विजयजयदा लक्ष्मीर्भुक्तिमुक्तिप्रदायिनी ॥
सव्ये पीतारुणा अक्षी चतुर्हस्तैकआनना ।
अभयाक्षमालिका सव्ये जिनपात्राशोकभृत् ॥
नीला चैकानना वामे तुर्यवाहुः समीपणा ।
कर्त्तिकपालखड्गैश्च उत्पलयष्टिभूषिता ॥
॥ इति सङ्गर्मावतारिणीराजश्रीतारासाधनम् ॥

¹ ANb •सुदि० ।

² AC कङ्कालभू०

³ AC •मात्रा० ।

⁴ C तुल्यवाङ् ।

⁵ Nb •खट्वाङ्गच ।

309.

शुभम् ।

देवी त्वमेव गिरिजा कुशला त्वमेव
 पद्मावती त्वमसि तारिणी देवमाता ।
 व्याप्तं त्वया त्रिभुवने जगत्त्रैकरूपा
 तुभ्यं नमोऽस्तु मनसा वपुषा गिरा नः ॥
 यानत्रयेषु दशपारमितेति गीता
 विस्तीर्णयानिकजना कलशं शून्यतेति ।
 प्रज्ञाप्रसङ्गचटुलामृतपूर्णधात्री
 तुभ्यं नमोऽस्तु मनसा वपुषा गिरा नः ॥
 आनन्दनन्दविरसा सहजस्वभावा
 चक्रचयादपरिवर्तितविश्वमाता
 विद्युत्प्रभा हृदयवर्जितज्ञानगम्या
 तुभ्यं नमोऽस्तु मनसा वपुषा गिरा नः ॥
 किमत्र बहुना देवि जल्पितेन मया ननु ।
 यद् यदा वाञ्छितं सर्व्वफलदात्री नमोऽस्तु ते ॥

॥ तारास्तुतिः ॥

310.

ॐ नमः श्रीपीठतारायै ।

घण्टाखट्वाङ्गरक्तोत्पलमणिसुभगान् वामहस्तैर्वहन्त्या
 बिभ्राणा वक्त्रकाद्यं स्फुरदसिडमरुभूषिता च सुवस्त्रा ।
 चक्षी कर्मेणा वरुणतनुरुडुपेता प्रमुदिता दिवंशा (?)
 पायात् सन्ध्यात्र दूर्वाकनकरुचिरसन्तानना पीठतारा ॥

पीतहरिद्रक्तशितारुणमेचंका
 पर्णधरा ऊषामतिबिम्बानना ।
 सुरताया प्रपलिता वरपीठरता
 डमरुकपालविभूषितसव्यकरा ॥

ध्वजकेन च घण्टिकया परिचितवामकरा ।
 क्रमतोऽष्टहिता मणिवंशभवाः स्युरिमाः ॥

वामे रक्तोर्द्धदेहा हरितरुचिरसव्यार्द्धकाया वहन्त्या
 सव्ये सच्चक्रवक्त्रा ध्वजरुधिरकपाले च वामे शशिस्था ।
 शिष्याद्या द्वादशान्याः^१ अपरपुटगताः स्वस्वनामाग्रवर्णेद्-
 भूता कायैकशीर्षा भवभयविभवा देवता पातु युष्मान् ॥
 काम्बोजाद्याश्च तत्राकृद्दधिपसुजटीद्वारपाल्यो दिनेशे
 सालौढा कर्चिपात्रध्वजविधिशिरसः सव्यवामे वहन्त्या ।
 श्रद्धावांश्च स्मृतिध्यानविमलविभवः स्कन्धसंक्लेशदेव-
 पुत्रप्रेतसमारक्षयकृतिरुदयं विश्ववर्णा दिशन्तु ॥

॥ इति पीठतारासाधनम् ॥

ॐ तारे तुत्तारे तुरे हुँ फट्, ॐ ताँ खाँ हुँ फट्,
 ॐ आनन्द ॐ परमानन्द ॐ विरमानन्द ॐ
 सहजानन्द हुँ फट्, ॐ तारे तुत्तारे तुरे समग्रपौठाधि-
 स्वामिनि समग्रपौठाधिसिद्धि मे प्रयच्छ तुरे हुँ फट् ।
 मध्ये ॐ सुरतेश्वरि हुँ फट्, ॐ सुरतसुन्दरि हुँ फट्,
 ॐ सुरतचन्द्रि हुँ फट्, ॐ सुरतमालिनि हुँ फट्, ॐ
 सुरतभक्षणि हुँ फट्, ॐ सुरतकामिनि हुँ फट्, ॐ
 सुरतोये हुँ फट्, ॐ सुरतोत्तमे हुँ फट् । ॐ शिखा हुँ
 फट् । ॐ भीमे हुँ फट् । ॐ शिखण्डी हुँ फट् ।
 ॐ कराली हुँ फट् । ॐ जटिली हुँ फट् । ॐ रौद्री
 हुँ फट् । ॐ जटौ हुँ फट् । ॐ चण्डी हुँ फट् । ॐ
 माण्डी हुँ फट् । ॐ विकटोत्कटा हुँ फट् । ॐ किरिटौ
 हुँ फट् । ॐ नर्तकी हुँ फट् । १२ । ॐ कम्बोजी हुँ
 फट्, ॐ पुक्कशी हुँ फट्, ॐ चण्डोवी हुँ फट्, ॐ
 होमोही हुँ फट् । ४ । इति पुष्पन्यासः ।

ॐ नमो भगवति वज्रपौठेश्वरि विमानचक्रारविन्द-
 चन्द्रमध्यगे महाकुलेश्वरि पञ्चकुलस्वभावे चतुर्मुखि द्वादश-
 नेत्रे अष्टभुजे 'वज्रचक्रघण्टासिरत्नकाद्यखट्वाङ्गकडमरू-
 त्पलधारिणि अर्धपर्यङ्कनाभ्यस्थे चतुर्विंशतियोगिनीपरिवृते
 करुणाक्रोधरूपिणि भक्तवत्सले दिव्योद्यानवासिनि सर्व-

¹ A खाँ ।

² A omits ॐ सुरतचन्द्रि....सुरतकामिनि ॐ फट् ।

³ A •कचो• ।

⁴ A omits वच• ।

कामप्रदे सर्वार्थसाधनकरि आविश आविश प्रविश
प्रविश हन हन सर्वविघ्नान् पच पच सर्वमारान् दह
दह सर्वभूतवेतालकुम्भाण्डयक्षराक्षसपिशाचाप्सरदुष्ट-
ग्रहक्रूरादिमर्व्वरोगोपद्रवकारिडाकडाकिनीवालग्रहादीन्
वज्रेण एषां हृदयं (यानि) भञ्ज भञ्ज मम मनोरथं
परिपूरय देवी 'तारे सर्वभूमौ'श्वरि सोमार्कवह्निमये
प्रभास्वरविग्रहे तथैकैरूपवति तुत्तारे तुभ्यं तुरे
हं फट् ।

॥ भगवत्या मालामन्त्रः ॥

312.

ॐ नमः श्रीमहाकालाय ।

मैत्र्यादिभावनापूर्वकशून्यतानन्तरं रेफोद्भवस्वर्य्ये हुं-
कारसम्भवमात्मानं भगवन्तं षोडशभुजमहाकालं भावयेत्
अष्टवदनं चतुर्विंशतिनेत्रं चतुश्चरणं षोडशभुजं 'दक्षिण-
करैः कर्त्तृवज्रगजचर्ममुद्गरत्रिशूलखड्गयमदण्डं वामकरै
रक्तपूर्णकपालगजचर्मघण्टाङ्कुशश्वेतचामरडमरुनरशिरो
दधानं श्रेयभुजाभ्यां प्रज्ञालिङ्गितं खर्व्वं दृष्ट्वा' हाहा हीही
हेहे 'होहो-पूरितमुखं महारौद्रं त्रिकायात्मकं पञ्चबुद्ध-

¹ A तारवे ।

² C ०चरे ।

³ C omits.

⁴ A adds पानं after this.

⁵ ANb omit होहो ।

मुकुटिनं नरमुण्डमालाभरणं भवभयङ्करम् । पूर्वं महा-
 माया महेश्वरा सिंहाक्रान्ता प्रत्यालीढपदस्थिता चतु-
 र्भुजा वामे कपालं द्वितीये डमरुकं वादयन्ती दक्षिणे
 कर्चिं द्वितीये मुद्गरं कृष्णवर्णा मुक्तकेशा त्रिलोचना
 विकटदंष्ट्रा च । दक्षिणे यमदूती नौलवर्णा चतुर्भुजा
 दक्षिणहस्ताभ्यां पद्मदण्डकर्चिं [धरा] वामकराभ्यां
 रक्तपूर्णकपालचामरधृतवती प्रत्यालीढपदस्थिता यम-
 महिषाक्रान्ता नग्ना मुक्तकेशी । पश्चिमे कालदूती वामे
 कपालगोमुण्डं दक्षिणे मुद्गरत्रिशूलं अश्वारूढा प्रत्या-
 लीढपदा रक्तवर्णा मुक्तकेशी त्रिलोचनी । सर्वा देवत्यो
 विकटदन्ता नागाभरणभूषिताः । चतुष्कोणे चतुर्देव्यः—
 पूर्वदक्षिणकोणे कालिका कृष्णवर्णा द्विभुजा कर्चि-
 कपालहस्ता प्रत्यालीढपदस्थिता शवारूढा ; दक्षिण
 पश्चिमकोणे चर्चिका रक्तवर्णा कर्चिकपालहस्ता पूर्ववत्
 सर्वम् ; पश्चिमोत्तरकोणे चण्डेश्वरी पीतवर्णा शवारूढा
 चण्डमृगहस्ता प्रत्यालीढपदस्थिता ; उत्तरपूर्वकोणे
 कुलिशेश्वरी शुक्लवर्णा वज्रदण्डहस्ता शवारूढा प्रत्या-
 लीढपदस्थिता । सर्वा देवत्यो नग्ना विकटदन्ता
 त्रिलोचना मुक्तकेशिन्यः । एभिरष्टयोगिनीभिः परिवृतं
 शून्यतासमाधिस्थसद्ब्रह्मानन्दिकशवं प्रत्यालीढपदेन वज्र-
 भैरवाक्रान्तं एवम्भूतं भगवन्तं ध्यात्वा मन्त्रं जपेत् ।
 तत्रायं मन्त्रः—ॐ षोडशभुजाय हुँहुँ किलि किलि

¹ AC मया ।

² Nb नैर्ऋत्ये ।

³ Nb ईशाने ।

⁴ A •र्णादिस्थिता ।

⁵ Nb वायव्ये ।

⁶ A एभिः परि० ।

चण्डघोरदंष्ट्रोत्कटभैरवाय सर्वसिद्धिदायकाय हिलि हिलि
किलि किलि हे स्वाहा । एतं मन्त्रं जपेत् ।

अयं मन्त्रराजः सततं जपेन बुद्धत्वमिहैव जन्मनि
ददाति, जातिस्मरत्वमयुतजापेन, अष्टौ महासिद्धयः
सिद्ध्यन्ति । अथ बलिं दातुमिच्छति तदैव भगवन्तं
सपरिवारं पुरतो भाव्य बलिमन्त्रेणाष्टौ बलिं दद्यात् ।
तत्रायं बलिमन्त्रः—ॐ नमो महाकालाय महादंष्ट्रो-
त्कटभैरवाय महाक्रोधाधिपतये पिङ्गोर्द्धकेशाय षोडश-
भुजाय चतुर्विंशतिनेत्राय ॐ तुरु तुरु ख ख खाहि खाहि
इदं बलिं गृह्ण गृह्ण इहा हिही हुह हेहै होही हंहः
महावज्रबुद्धाय काये मां अधितिष्ठ तिष्ठ टट टट मट मट
कट कट कारय कारय गर्जय गर्जय भीममहाक्रोधाधिपतये
नाशय नाशय सर्वशत्रून् दुष्टसत्त्वदमक पालय पालय मां
देहि देहि सर्वान् नाशय नाशय हुँ है किलि किलि भः हुँ
हुँ सर्वयक्षपिशाचाश्च राक्षसकिन्नराश्च सर्वशान्तिं कुरु
कुरु हं हः नाशय नाशय महाकालाय कालरूपाय
महाभयानकाय भीतं दम दम दमय दमय नाशनं
सर्वदुष्टसत्त्वानुद्धरत नागाधिपतये तारय तारय नाशय
नाशय तारय तारय हः हः कटः कटः खटः खटः फटः
फटः छिन्द छिन्द हन हन दह दह पच पच मथ मथ
नाशय नाशय घट घट सर सर चाँ क्रोधः स्वाहा ।
बलिमन्त्रः ।

¹ A. ० मिह वक्षमणि ।

² AC omit हो हो ।

³ ANb omit काल० ।

अयं तन्त्रराजः । अनेन प्रतिदिनं रात्रौ मद्य-
मांसेनोदारेण वारिपूर्णशरावे सम्पुटाञ्जलिं कृत्वा बलिं
दातव्यम् । सर्व्वविघ्नं नाशयति सर्व्वशत्रून् पिशाचकारिकाः
सत्त्वाः बलिदानात् नश्यन्ति च विलीयन्ते । अथानन्तरं
दानादसाध्येऽपि यदीप्सितं तत् साध्यतां याति । ध्रुवं
अष्टसिद्धिं साधयितुं समर्थो भवति । सर्व्वपिशाचाः सर्व्व-
यक्षाः सर्व्वभूताः केवला देवासुरा मनुष्याश्च एते यदि
तदा पलायन्ते मूर्ध्नि स्फोटयति अन्तरौक्षं धावयति
ध्रुवं स्वप्ने महाकालः शुभाशुभं कथयति, भूतभविष्य-
वर्त्तमानं जानाति दूरादध्येष्यति । सर्व्वबुद्धस्य मन्त्रराजस्य
बलिदानेन पुण्यसम्भारं गणयितुं न समर्थो बुद्धो रात्रि-
न्दिवमविच्छिन्नधारया देवा अपि तत् पुण्यं गणयितुं न
समर्थाः । चतुरशीतिधर्मस्कन्धानां सारोऽयं मन्त्रराजः ।
रुजे यदि न सिध्यति मधु कृत्वा अस्थिना लिखेत् विद्याम् ।
हस्ते धारयति स्पर्शयति नाशयति रोगदुर्भिक्षमडक-
कान्तारीप्राणापानकान्तारादीन् । शरीरेण प्रभवति
सहस्रायुः महाकालसमं किं पुनर्वचनैः । बलिमन्त्रराजोऽयं
विद्या अनेन मन्त्रेण शताभिमन्त्रितं पानीयं गुर्व्विणीं
पाययति सुखेन प्रसवति ध्रुवं सहस्रायुः । नानाभय-
पौडितानि नाशयति । पठनात् नश्यति । अमृतैर्वारैकं
सपाठं चक्षुरुभयमञ्जयेत्, श्रीनरव्याघ्राश्वगजमहिषाहि-
कुक्षुरश्लभसिंहादयश्च यान्ति ध्रुवं सर्व्वकार्य्यं प्रसाध्य

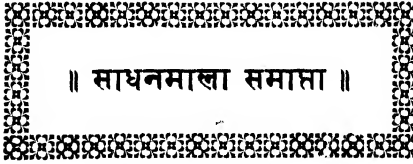
¹ Nb तत्पराः यस्ते, A उत्पलायन्ते ।

² Nb दूरादध्येते ।

प्रविशन्ति । सर्व्वबुद्धसमः षोडशभुजस्य बलिमन्त्रः ।
शताक्षरं पठेत् । क्षमापनबलिविसर्जनः ।

॥ 'इति षोडशभुजमहाकालसाधनं समाप्तम्' ।

। विरूपाक्षः ॥

¹ The colophon is found only in Nb.

² After this colophon C adds शुभम्भूयात् । संवत् १८१९ आश्विन
शुक्लपक्षमौकुट्य क्वाथ वाहालया श्रीवत्साचार्य्य अमृतानन्दन
चोयाजुलो शुभं । This Newari date corresponds to
A.D. 1819. A abruptly brings in long extracts
from the महाकालतन्त्र extending over nine folia
from 333 to 341 and concludes with part of the
सप्तशतिकाकल्पोक्तसाधन followed by the त्रैलोक्यविजय-
साधन and वज्रज्वालागलार्कसाधन ।

INDEX.

अ

अकनिल ४७, ६४, ६५, २६८, ४२४,
४६० ।

अक्षोभ्य १६, १८, ६५, ६६, १०३,
१०४, १०६, १२३, १२४, १४०,
१६०, १६४, १७२, १७३, १७५,
१६१, १६८, १६९, २०८, २१०,
२३१, २४६ २४८, २५७, २६६,
२६९, ३०७, ३११, ३१३, ३२१,
३८६, ३९५, ३९७, ४०१, ४०२,
४०३, ४१६, ४२१, ४२७, ४२९,
४४३, ४४७, ४५१, ४६२, ४६९,
४७०, ४७३, ४७५, ४८२, ४८३,
४९८, ५०१, ५४५, ५४६, ५५४,
५६४, ५६८, ५८१; ०मौलिन्
४७३, ५०८, ५५८, ०मुनि ५७७;
०वक्ष ४३२, ४४८, ५०४ ।

अग्निमण्डल ७८, १६०, २२६, २५५ ।

अग्नियखमंत्र १०३ ।

अङ्गुष्ठांश १६१ ।

अङ्गुष्ठी १६८, २२८ ।

अचल २०, १३७, १६६, १७२,
१७४, ४१८; ०वक्षमुद्रा ११;
०हृदय ४, १४ ।

अजया ५०२ ।

अजाक्षौर ३३० ।

अजितमित्र ११४ ।

अजितवक्षा ५ ।

अजिता ४३५ ।

अज्ञानपुरुष ४२८ ।

अज्ञान ६१, १८२, १८७, २१४, २३६,
३५० ।

अतसौ १७०, १७२ ।

अदय २१, २२, २२५, २६४, ३०४,
३२१, ४२६, ४६५, ५०५; ०ज्ञान
४७४; ०योग ५०३ ।

अदयवक्ष ४८, २६७; ०वक्षपाद ४६५ ।

अदयी २३० ।

अधोमुखनकुली ५७७ ।

अनन्त २६६, २६३, ३७०, ३७७, ३८५,
५१४, ५२१, ५७४, ५७७ ।

अनाद्यपिण्ड २४८ ।

अनादियोग ४५६ ।

अनुपाधिशेषनिर्वाणधातु २६ ।

अनुपमरक्षित ६२, २०६ ।

अनुव्यञ्जन ६४, १३६, १६०, ३७४,
४६१, ५५७ ।

अन्तर्ज्ञान ३५० ।

अन्यदौषानयनन्याय ५७६ ।

अपराजित ५१३, ५२१ ।

अपराजिता ३५२, ३६५, ४०३, ४३४,
४३५, ५१६ ।

अपस्मार ४४१, ४६५, ५३२ ।

अभयाकरगुप्त ५७६ ।

अभवोद्भव १६५ ।

अभिचार ३६६ ।

अभिषेक ३०, ६५, १४८, १६०, १७४,
१८६, १६१, १६४, २३१, २४४,
२७५, २८५, २६४, ३०१, ३४५,
३४६, ३४६, ३६३, ३६४, ३६७,
४१६, ४२६, ४४६, ४८३, ४६३;
०गाथा ४१६; ०विधान ५०७;
०विधि ४६४, ४८५ ।

अभ्रामणी ४३५ ।

अमनुष्य ४१२ ।

अमितनाथ ३६०, ३६३, ३६४, ४४८ ।

अमिताभ १६, १८, २६, ४०, ४६,
 ४७, ५१, ५३, ५६. ६३, ६४, ६८,
 ७३, ७५, ७७, ८०, ८२, ८४,
 ८५, ८६, १०३, १२८, १२९,
 १५७, १६४, १६६, १७५, १८१,
 १८६, २२२, २३१, ३०८, ३२२,
 ३४१, ३४८, ३४९, ३५८ ३६२,
 ३६४, ३८२, ३८५, ३८८, ३८२,
 ४०१, ४१७. ४२७, ४४५, ४४७,
 ४७५, ४८३, ४८८, ५७, ५०६,
 ५६८ : नान्य ३७४ ।

अमिताभगर्भतन्त्र २२१ ।

अमितायुः ४४५ ।

अमृतगुणा ३१८ ।

अमृतप्रभा ४४६ ।

अमोघ १६६, २३१, ४४७ : अगह
 १०, १४ : संभव ४५० ।

अमोघसिद्धि १३, १६, १८, ६४, ८६,
 १०३, १६४, १७६, १७८, १८१,
 १८६, २०४, २१६, २१८, २४५,
 ३०८, ३२२, ३८६, ४००, ४४५,
 ४६२, ४७५, ४८३, ४८८, ५६८ ।

अम्भोजपाणि ३८ ।

अरुनाल १४४ ।

अरुपचन ८२, ८४, ११२, ११४, ११५,
 ११८, ११९, १२२, १२७, १३२,
 १४०, १४५, १५२, १५२, १५६ ।
 अर्क १८२, १८७, २१४, २३६, २४२,
 २५६, ५१७, ५४१, ५५६ ।

अर्जक २४७, २४६ ।

अर्द्धपर्यङ्क ३७, ४०, ६४, ७७, १०७,
 १७७, २०७, २१६, २४५, ३८१,
 ४००, ४६१. ४७० : अताडव ५८३,
 अनाद्यस्य ३८८, ५८६ : अन्त्यस्य
 ५०१, ५०२ : अस्थिता २०४ ।

अलिमन्मय १४६, १४८ ।

अवधूत (अद्वय) ४२६ ।

अवधूती ३६६, ३८३, ४४८ ।

अवलोकितेश्वर ४२, ४३, ४६, ५२,

५४, ६३, ७१, ७७, ८३, ८४, ८६,

८७, १७८, १८३, १८२, २००,

२२१, २३३, ३०८, ३३४, ५०६ ।

अविद्धकर्ण ५६६, ५७४ ।

अग्रौक्ष १६६ ।

अग्रोक्त ८३, १२३, १७७, १८१, २१५,

२३४, २४५, २७४, २७६, २७७,

२८०, २८४, २८५, २८६, २८२,

२८६, २८७, ३०३, ३०४, ३६७ ।

अग्रोक्तकान्ता १७६, १७७, २४५,

२७५, २८६, ३०६ ।

अग्रोक्तच्छटा ३०५ : अतः ३०३ :

अपत्र १८६ : अपल्लव २७६, २८०,

२८२, २८४, २८५, २८७ : अप्रस्य

१२४, २८१, ३०१ : अद्वय २७५,

३०६, ४०७ : अन्तवक्त्र २८६ ।

अश्व ४३७, ५८८ ।

अश्वत्थ ४३७ ।

अष्ट कायचक्र ४२७ ।

अष्ट चित्तचक्र ४२७ ।

अष्ट चिह्न ४११ ।

अष्ट देवी २०७ ।

अष्ट नाग २०८, २१०, २५७, २६७,

२८७, ४०७, ४१८, ५०६, ५१४

५३१, ५५३, ५५४, ५६६, ५८० ।

अष्ट महाभयतारा २०७, २०८ ।

अष्ट महासिद्धि ५६१, ५८६ ।

अष्ट मातृ ४४३, ४४६, ४७६ ।

अष्ट यक्षिणी ५६६ ।

अष्ट योगिनी ५८८ ।

अष्ट लोकधर्म २०३ ।

अष्ट लोकपाल ४०८ ।

अष्ट वाक्चक्र ४२७ ।

अष्ट वसप्रान २१६, २८५, २८७ ।

४४०, ४४२, ४६६ ।

अष्ट षट्क ४२४, ४३६ ।

असक्त भाव ३२५ ।

असहा ५ ।

असौमा ६ ।

असुर ३५७, ३५८, ३८६, ३८७, ३८८,

४०६, ४३४, ५०६, ५३६, ५४० ।

अष्टक-कपाल ५६३ ।

अष्टिबलय ५१२ ।

आ

आकर्षण १६१, ३६६, ४३४ ।

आकर्षणौ ४६८ ।

आक्षेप मुद्रा ५१८ ।

आग्नेय मण्डल २३२, ५४१ ।

आदर्शज्ञान १३६, १६०, १६६,

२२७, ४६२, ४६७, ४७०, ४८२,

४६१; ०र्धाक ज्ञान ४७६ ।

आनन्द २५०, ५६४, ५६६ ।

आपोमण्डल २५५ ।

आमिष ४१२ ।

आज्ञाय २२४, ४०१, ४१४, ४७७,

४७६, ४८१, ४६६, ४६८, ४६६,

५१२, ५६४ ।

आयतन ४०६, ४६२ ।

आरनाल ३३४ ।

आरोलिक ३३५ ।

आर्यजाकुली २४५, २४७, २४८ ।

आर्यतागा ३७, ६४, २०४, २०८,

२१३, २१८, २२१, २३७, २३६,

३६२, ०कल्प २४४ ।

आर्लि १४६, २२७, ३६४, ४२५,

४३६, ४४७, ४६३, ४७३, ४७८,

४८७, ४६१, ४६६ ।

आलोक २६४, २६७, ३००, ४२५,

४२८, ४८८, ४६१, ४६२, ४६४,

५०४, ५१२, ५३०, ५३१, ५३५,

५५२; ०पद २२०, ५२८; ०संस्थिता

४५५; ०पदा ४३७; ०आत्म ४८८,

०स्था २६१, २८२; ०स्थिता २८२ ।

आवेष्टतारा १६१ ।

इ

इन्द्र ११७, २१४, २३६, २४१, २७४,

२७६, ३५०, ४०६, ५११, ५४१,

५५६, ५७१ ।

इन्द्रजालकरी ४३४ ।

इन्द्रनील २६३, २६७ ।

इन्द्रभूति ३५३ ।

इन्द्राणी ५१८ ।

ई

ईर्ष्या ४५०; ०वच्चा १६६, २२६;

०वच्ची ४०६, ४४७ ।

ईशान ५४१, ५५६ ।

उ

उग्रतागा २०६ ।

उग्रशत्रुवाह ४५४ ।

उच्चाटन ३६६, ३७१, ४३४, ४३६,

५३२; ०विधि १८६ ।

उच्छ्रय ४१०, ५६६, ५७०, ५७१,

५७४, ५७७; ०युक्त ५६६; ०जम्बल

५७०, ५७१, ५७५ ।

उड्डियान (ओड्डियान) ३६१ ।

उत्पल मुद्रा १७७, २०५, २०८, २४५ ।

उदरकौट १८२, २३५; ०कौटक

१८८ ।

उन्मत्तक १८२, १८६, २३४ ।

उन्माद ४४१, ४६५, ५३२ ।

उपकेशिनी ११३, ११८, १२०, १२१,

१३१ ।

उपनन्द ४५, २६६, ३८६, ५१४,

५२१ ।

उपपीठ ४७६ ।

उपपीलच ४७६ ।

उपमेलापक ४७६ ।

उपममज्ञान ४७६ ।

उपाय १६१, ४४८, ५५७ ।

उपेक्षा ५७, ६२, ६४, ६७, १००,

११५, १३८, ४८६, ४६४, ५७६,

५८७ ।

उपेन्द्र २४१ ।

उलूक ४०६, ४३७ ।

उष्णीषविजया १८०, १८५, १६१,

१६८, २२६, ५६४, ४१७, ४१८;

उष्णीषा १६६, ४१६ ।

ऊ

ऊर्ध्वपाद (वक्त्रवाराही) ४३६ ।

ए

एकजटा १७७, २४५, २५७, २५६,

२६०, २६२, २६४, २६५, २६७

२७० ।

एकजटास्त्राय २५४ ।

एकालक्षर कल्प १६६ ।

ऐ

ऐरावत ३५८ ।

ऐरावती ४२७ ।

ऐश्वर्यता ३८६ ।

ओ

ओष्ठियाग (उष्ठियाग) ८०, ८३,

२८८, ४५३, ४५५; ओष्ठ २८६;

ओमारीची २८३, २८४, २८५,

२८६, २८७; ओम्बपीठ ४३६ ।

ओलारकी ५०२ ।

औ

औदुम्बर ४३७

क

कङ्कगेह ४४६ ।

कङ्काली ५८४, ५८६ ।

कङ्कली १२३, ४३७ ।

कज्जल २३५ ।

कक्षक ४६७ ।

कठिनी ३६४, ४३१ ।

कण्डिका ३५८, ३८१, ४४७, ४७५,

४८६, ४६४; कण्ठी ४२८, ४६१ ।

कन्दर्प १७५ ।

कपाल मुद्रा ४७१ ।

कपालिनी ५०२ ।

कपोत ४०६ ।

कवन्ध ४५२ ।

कमण्डलु ४०, ४४, ३४१, ३४२;

कधर ७७, ७६ ।

कम्पन ८०, ८२ ।

कम्बोजी ५६६ ।

करवाल ८६ ।

करवीर २३७, २४३, २५६ ।

करालिका ५८६ ।

कराली ५८४, ५६६ ।

कहणा ५७, ६२, ६४, ७२, ११५,

१३०, १३८, २६७, ५८७ ।

कहणाचल कवि ३६१, ३६१, ५६० ।

कहणाचलज्ञोष ४७० ।

कहणाचलवच ४६६, ४६७, ४६८ ।

कारोट २६५; ओटका २६६ ।

कार्कोटक २६६, ३६३, ३७८, ३८६,

५१४, ५२१, ५७४, ५७७ ।

कार्यतारा ३५२ ।

कर्तरी ५८८ ।

कर्ममुद्रा १२७, ४४८, ४७१ ।

कर्मराजाग्रौ समाधि ४६३ ।
 कर्मवचौ १६०, ४११ ।
 काल २४० ।
 कल्पतरु ५०६ ।
 कल्पमार्गीचौ २७६ ।
 कल्पवर्द्ध ४३६ ।
 कल्पान्तानल ५३६ ।
 कल्पोक्त २७५ ।
 कल्पोक्तमार्गीचौ २६६, २७८, २७९,
 २८५ ।
 कल्याणगर्भ ४७१ ।
 कल्याणमित्र ४३१ ।
 कस्तूरी ४२६ ।
 काकपक्ष १८०, १८६, २३३ ।
 कामदेव ३४५, ३४८, ३५६ ।
 कामरूप ४५५ ।
 कामवच ५४५ ।
 कामाख्या ४५३ ।
 कामिनी ५०२ ।
 कामेश्वरी ४३५ ।
 काम्बोज ५६५ ।
 कायेष्ट १६४ ।
 कारणव्यूहान्नाय ३० ।
 कारिणी ५०२ ।
 कारण्य ५०२, ५०६ ।
 कालचक्र ४७८ ।
 कालद्रुती ५६८ ।
 कालरात्रि ४४०, ४४२, ४६१, ५०४ ;
 ०रात्रिका ४२५, ५०४ ।
 कालि १४६, १५६, २२७, ३६४, ४२५,
 ४३६, ४४७, ४७३, ४७८, ४८७,
 ४८१, ४८६ ।
 काली ५८४, ५८६ ।
 कालिका ५६८ ।
 काष्मीरक २२३ ।
 कान्नर ३५७, ४०६, ४३४, ५६६ ।

कुक्कुरिपाद ४६८ ।
 कुङ्कुम ६० ।
 कुणपस्था २६६ ।
 कुण्डल ३५८, ३८१, ४२८, ४४७,
 ४६१, ४८६, ४८४ ; ०लिन् ४७५ ।
 कुण्डिका ६८, ७६ ।
 कुवेर ५१२, ५४१, ५५६, ५७१ ।
 कुमार ६८, १६८ ।
 कुमाराकरगुप्त ५७४ ।
 कुमुदाकरमति १४ ।
 कुम्भाख ४११, ५३२, ५६१ ।
 कुरुकुलपर्वत ३४७, ३४८ ।
 कुरुकुला ३४७, ३४८, ३५०, ३५१,
 ३५४, ३५५, ३५६, ३५८, ३५९,
 ३६१, ३६२, ३६५, ३६६, ३६७,
 ३७१, ३७२, ३७३, ३७४, ३७६,
 ३७८, ३७९, ३८१, ३८२, ३८३,
 ३८४, ३८५, ३८७, ३८८, ३८९,
 ३९२, ३९४ ; अष्टभुज० ३५३ ;
 ०कल्पोक्त ३४७ ; ०द्रिगुहा ३४५ ;
 ०पर्वतोदर ३६२ ; ०योग ३६५ ;
 षड्भुज० ३५१ ; ३८० ; संक्षिप्त०
 ३८४ ; स्वाधिकाण० ३८४ ।
 कुरुबिन्द १४६ ।
 कुल ३१४ ।
 कुलत्थ ४११ ।
 कुलिक ६८, २६६, ३६३, ३७७, ३८५,
 ५१४, ५२१, ५७४, ५७७ ।
 कुलिश १६३, १६६ ; ०मार्ग २५८ ;
 ०शेखर ४४३ ; ०शेखरी ५६८ ।
 कुलीर गर्त १८३, १८८, २३६ ।
 कुलोष्ट ४५६ ।
 कुण्डिका ११ ।
 क्षतसत्त्व-पर्यङ्ग ५५७ ।
 क्षत्यामुक्तान १४०, १६०, १६६ ; ०ज्ञान
 ४६३ ; ०क्षभावा ४६८ ।

लघ्या ५३२ ; ०पाद ३७८ ; राज
३२८ ।

लघ्यायमारि ५४७, ५५३, ५५४

लघ्यायमारि तत्र ३२८, ३२९ ।

केलि ५६२, ५६७ ।

केलिमालिन् ५६०, ५६१, ५६२,
५६३, ५६६, ५६७ ।

केलिमालिनौ ५६३ ।

केवलनैरात्म्या ४५१ ।

केशिनी ११३, ११८, १२०, १२१,
१३१ ।

कोकदत्त ४२६ ।

कोवेरी ५०२ ।

कोसुम्भ १४६ ।

क्रोधगगा ६७ ।

क्रोधपर्यङ्ग ५४४ ।

क्रोधमुद्रा ५२४ ।

क्रोधानन ४३७ ।

क्रोधावेश ५२६ ।

क्रोधावेशमुद्रा ५१५, ५२० ।

क्षेत्रचन्दारि १७४ ।

क्षणिकनैरात्म्य २०५ ।

क्षितिगर्भ ४९, ५५७ ।

क्षितौष १६३ ।

क्षौर ४११ ।

क्षेत्रोपक्षेत्र ४७९ ।

ख

खगर्भ ४९, ५५७ ।

खगा ४३५ ।

खगानना ४२७ ।

खड्ग ६१, २१४, २३९, ३५० ।

खड्गरोद्धा ४२५, ४२७, ४३९ ।

खदिरवर्गी १७६ ।

खसर्पण ३६, ३८, ४२, ४५, ४६, ५४,
६०, ६५ ; ०लोकेश्वर ३७, ५९,
६२ ।

४२७ ।

खाडीमखल ४२ ।

खेचरसिद्धि ३५० ।

खेचरो १९१, ४४६, ४४७ ।

खेटक ५१० ।

ग

गगनगङ्गा ४९ ।

गगनोद्भव १६५ ।

गङ्गा २६८ ।

गङ्गार्चन ५९७ ।

गङ्गाचक्र ४९९ ।

गङ्गापति ४०३, ५९२, ५९३ ।

गङ्गव्यूहादिस्तूत्राणि १० ।

गन्धतारा १७९, १८४, १९१, १९७,
२१९, २२८ ।

गन्धमादन २४८ ।

गन्धर्व ४०६, ४०७, ४३४ ।

गन्धा १५७, ३१२, ३२४ ।

गर ४३१ ।

गरुड ७७, ७९, ३५७, ३५८, ४०६ ।

गरुडेश्वर २१७, २७० ; ०त्व २५३ ।

गर्भपाद २९५ ।

गवय १८६, २३३ ।

गान्धारि ३१० ।

गिरिजा ५९४ ।

गीता १५७ ; ३१२, ३२४ ।

गुप्तगौरी ४७५ ।

गुप्ता ५६१, ५६२, ५६६ ।

गुलिका ८६, ३७५, ४३० ।

गुह्यमध्य ४८५ ।

गृध्र ४०९, ४३७ ।

गोकुटदहन २३२, ४७६ ।

गोमयादिपानौघमंत्र १०२ ।

गोमुख ५६८ ।

गोरोचना १८२, १८८, २३५, २४३

गोविन्द ३७० ।

गौरी ३१०, ४४५, ४४६, ४७६ ।

गौरीवारा ३५२ ।

गौरीस्तनयुगल ५११ ।

घ

घटा १६८ ।

घण्टिका ४२८ ।

घस्रगौ ४४६, ४७६ ।

घोरचण्डी ४४८, ४८८, ४८९, ४८२,
४६४ ।

घोरश्मशान ८६, ४५६ ।

घोरान्धकार ४३७ ।

घोषवध ५४५ ।

च

चक्रत्रय ५६४ ।

चक्रधर ३३५ ।

चक्रवर्तिनी ४२७ ।

चक्रवर्णिणी ४२७ ।

चक्रवेगा ४२७ ।

चक्रसम्बर ४६५, ४६६, ४६८; ०नाथ
५०० ।

चक्रौ ३५८, ३८१, ४२८, ४४७, ४६१,
४७५ ।

चण्डबीज १८१, १८६, २३४ ।

चण्डरोषण १७३ ।

चण्डमहारोषण १७१, १७२, १७३,
१७४, १७५ ।

चण्डवधपाणि ४०४ ।

चण्डाक्षी ४२७ ।

चण्डाचल १७३ ।

चण्डालिनी ४४६ ।

चण्डाली ३१०, ४४३, ४४५, ४७६ ।

चण्डिका ४४१, ४६८ ।

चण्डी ५६६ ।

चण्डीवी ५६६ ।

चतुर्वार्यसत्य ४३२ ।

चतुर्बुद्धमहामुकुटी १६६, २२८ ।

चतुर्भूतमण्डल ४८७; ०महाभूतमण्डल
१६५, ४२४, ४६१; महाभूतस्य
४६६ ।

चतुर्महाराजिक ४०८ ।

चतुर्मार २२, २४, २८६, ४२८;
०मारासन २० ।

चतुर्मुद्रा १२७, ४७१ ।

चतुस्वरणा २७४ ।

चतुस्त्रिंशद्वाञ्जन ४३० ।

चन्द्रकान्ता ५६२, ५६६ ।

चन्द्रकान्तिमणि २६८ ।

चन्द्रकाली ५६१ ।

चन्द्रप्रभ ६६, ११४, ११८, १२०,
१२१ ।

चंद्रवध ४३२ ।

चपेटदानमुद्रा ४०३ ।

चम्पक २४५; ०च्छा ४०६ ।

चरेन्द्र ५६०, ५६१, ५६२, ५६६ ।

चरेन्द्रक ५६७ ।

चर्चिका ५६८ ।

चषक २५७ ।

चामर २१५ ।

चामररत्न २० ।

चामीकर १०७, २६० ।

चालन ३७१ ।

चित्तवध ५०७ ।

चिन्तामणि १२, २७, ४६, ६०, ६६,
५०६ ।

चित्तेश २६७, ३१६, ४५०; ०मुकुट
४४६, ४६३ ।

चित्रकालि ५६१ ।

चिचसेना ५०२ ।

चुन्दा २७०, २७२, २७३, ३५२ ;

०मुद्रा २७१ ।

चुलुक ५६३, ५६४, ५६५, ५६७,
५६८, ५७०, ५७१, ५७५, ५८१ ।

चैत्य १६२, २६६, ५४२ ।

चैत्यगर्भ २७६, २८० ; ०गर्भस्था २७४,
२७६, २८१, २८५, २८२ ; ०गर्भ-
स्थिता ३०३ ; ०गुहागर्भस्थिता
३६४ ; ०गुहान्तस्था ४१७ ; ०गुहा-
लया ४२० ।

चैत्यालङ्कृत ४०५ ।

चौरिका ४४६ ।

चौरी ४४६, ४७६ ।

छ

छन्दोपछन्द ४७६ ।

ज

जटिली ५६६ ।

जटो ५६६ ।

जम्बुदमांस ५८८ ।

जम्भ ४३४ ।

जम्भनी ४३५ ।

जम्भल ५६०, ५६१, ५६२, ५६४, ५६६,
५६८, ५७०, ५७१, ५७२, ५७३,
५७४, ५८०, ५८१, ५८२ ; ०जलेन्द्र
५६१ ; ०नाथ ५६६, ५६७, ५६८ ;
०प्रतिमा ५६८ ।

जयकर ५११ ।

जयतारा ३५२ ।

जलाञ्जलि ५६५ ।

जलेष्ट ५७६ ।

जवा ३८० ; ०कुसुम २६२, ३०३ ।

जाङ्गली १७७, २१७, २४५, २४६,
२४७, २४८, २४९, २५२, २५३ ;

०तारा २१७ ; ०धारिणी २४७ ;

०महाविद्या २५० ; ०मुद्रा २४७ ।

जाम्बुडो ४११ ।

जाम्बूनद २२२, २६२, २६७ ४१६ ।

जालन्धर ३७६ ।

जालिनौकुमार १२१ ; ०प्रभ ११३,
११८, १२० ।

जोगोत्कार ४२६ ।

ज्ञानकाय १२७, १४०, १४५, १६५ ।

ज्ञानचक्र ३४५, ४०६, ४६२ ।

ज्ञानदेवी ४२६ ।

ज्ञानमण्डल ४८३ ।

ज्ञानमूर्ति १२७ ।

ज्ञानसत्त्व २०, २१, २३, ३०, ६०,

६३, ६५, ७८, ८६, १२२, १२४,

१२२, १३७, १७०, १७२, १७३,

१७४, १७६, १७८, १८१, १८५,

१८६, २०५, २२०, २५३, २८२,

२८४, ३०१, ३०४, ३११, ३३६,

३४०, ३४८, ३६६, ३८६, ४१६,

४५०, ४६६, ४७५, ५१८, ५५८ ।

ज्ञानसंभव १६५ ।

ज्ञानाधिकान १०१ ।

ज्वालामुखी ४३६ ।

ज्वालामुद्रा ४२६, ४६५ ।

ट

टक्किराज १३७, ४१८, ४२० ।

ड

डमरु ८६, २५७, ४२५, ४६०, ४६८,

५१३, ५६५, ५६६, ५६७ ; ०डक

४८३, ५०२, ५६१, ५६८ ।

डाक ४४१, ५४२ ।

डाकिनौ १६८, २८७ ४१८ ४२५,	तामिणी २६७, ३४७. ४१५; ५६३,
४३१, ४३६, ४४१, ४५५, ४८१	५६४; ०सम २१० ।
४६३, ४६५, ४६७, ५३२ ।	तारोदय ३४५ ।
डाकिनौवक्षपञ्चर ३३१ ।	तारोद्ववकुक्कुत्ता ३४७, ३७६ ।
डामर ५१३, ५२० ।	तार्क्ष्य ३७२, ३७७, ३७८ ।
डिम्भ ५७०, ५७४ ।	ताल ६६ ।
डोम्बिनौ ४४५ ।	तिलक ५८४ ।
डोम्बौ ४४३, ४४६, ४७६ ।	त्रिकाय ५०५; ०यात्मक ४८२,
डोम्बीहेरुक ४४३ ।	५६७ ।

ठ

ठोक्कण ५७४

त

तक्षक २६६, ३६३, ३७७, ३८५,
५१४, ५२१, ५७४, ५७७ ।
तद्यता ११०, १११, १७६, ५६७ ।
तथागतज्ञान ४५६ ।
तथागतसम्भवमुद्रा ६ ।
तन्त्र १२, १३, १६१, २६६, ५१५;
०राज १, ६०० ।
तन्त्राज्ञाय २६६ ।
तर्जनीमुद्रा ५५७ ।
ताण्डव ३८१, ४७४; ०वा ४४० ।
तारा १८, ३७, ४०, ४६, ५६, ६४,
६६, ७०, ७५, ७७, ६६, १०४,
१७६, १७७, १७८, १७९, १८३,
१८७, १८३, १८५, १८७, २००,
२०४, २०५, २०६, २०८, २११,
२१६, २१४, २१५, २१८, २१६,
२२१, २२२, २२३, २३५, २३७,
२३८, २३९, २४१, २४३, २४४,
२५२, २६०, २६७, ३२२, ३४३,
३६५, ३८६, ३८२, ५६४;
०देवी १८४, २२७, २४१;
०धारणी १८१, १८२, १८४,
१८७, १८८, २३५, २३६ ।

त्रिकाल स्नायी २५१ ।
त्रिगुहालय २३१, ३४६, ४१६, ४६३ ।
त्रितत्त्व २३३, ३६३, ३६६, ३७०,
३७६, ४३२ ।
त्रिदण्ड ३४२ ।
त्रिदण्डिक ८६ ।
त्रिदण्डौ ४०, ४४, ८८, ३४१ ।
त्रिदण्डपुर ३८६ ।
त्रिपताका ४२८, ४७०, ५१०, ५११ ।
त्रिभुवतामिणी २०६ ।
त्रिगुह १७०; ०मुकुटिनी २५१ ।
त्रिगुह-प्रकरण ७२, १००, २६७ ।
त्रिप्रकरण-गाथा १०६, १८६, २३५,
२७२, २७३ ।
त्रिप्रिण २७८ ।
त्रिप्रिण २७४ ।
त्रिप्रूल ३२, ६३, ६६, ६८, ७३, ७६,
२६६, ४०२, ४०३, ४८२, ४६१,
५११, ५८८, ५६७, ५६८; ०दण्ड
४८ ।
त्रिसमय १, ४, १४, १५, १६, १७;
०राज १, १३, १४, १७ ।
त्रिसमयराजकल्प १६ ।
त्रैयम्बिक ६७ ।
त्रैलोक्यवासनी ४३४ ।
त्रैलोक्यमाष्ट ४३४ ।
त्रैलोक्यवच ५२४ ।

त्रैलोक्यवशङ्कर ७६, ८०, ८२, ८३ ।
 त्रैलोक्यविजय ५११ ; ०मुद्रा ३५२,
 ३७२, ३८० ।
 त्रैलोक्याक्षेप ४७४, ४७६ ।
 त्रैलोक्योदर ४३५ ।
 त्र्यम्ब ४१६ ; ०वर्तिन ४२० ।
 त्र्यम्बकसखा ५७६ ।

त्रविद्याधिराज ५८० ।
 त्रानिंशस्तक्य ६४, १२६ ।
 त्रिपिण् ५३५ ।
 त्रिसुजहेयक ४७३ ।
 देववक्ष ५४५ ।
 देववक्षा २२६ ; ०वक्षिका ४४७
 ०वक्षी २३१, ४०६ ।

द

दत्ता ५६१ ।
 दम्भोलि १५३ ।
 दर्पण १२४, १२६ ।
 दशपारमिता १८०, १८५, २२६,
 ५६४ ।
 दशसुज-सितमारीषी २७५ ।
 दशाक्षर २३३, २३६ ।
 दाडिमकुसुम ४२५ ।
 दिक्पाल १६२ ।
 दिक्काल २१४, २३६ ।
 दिग्बन्धमुद्रा ५१८ ।
 दिगम्बरा ४३३, ४६२ ।
 दिव्यकाय ३७३ ।
 दीपतारा १७६, १८४, १६१, १६७,
 २१६, २२८ ।
 दीपा १५७, ३१२, ३२४ ।
 दुर्गोत्तारिणी २३७, २३८ ; ०तारा
 २३७ ।
 दुर्जयचन्द्र ४८६ ।
 दुर्जया ५०२ ।
 देवकुल १३८ ।
 देवदत्त १८०, १८६, २३४, ५३३,
 ५३४ ।
 देवराजा ३८७ ।
 देवासुरबधिर ४५७ ।
 देवैन्द्र ५१० ।
 देवना ७२, ६८ ।

ध

धनद ५६०, ५६१, ५६२, ५६३, ५६६,
 ५६७, ५६६, ५७३, ५७५, ५७७ ।
 धनदतारा २२० ।
 धर्मचक्र ६, १०१ ; ०मुद्रा ६, १०७,
 १११, १२७, ४०८ ।
 धर्मघातु ६६, १०८, १५७ ।
 धर्मघातुवागीश्वर १२७, १२८ ।
 धर्मनैरात्म्य १०५ ।
 धर्मप्रविचय ४८६ ।
 धर्ममुद्रा १२७, ३१७, ४७१ ।
 धर्मरत्न ४५६ ।
 धर्मशब्दसमाधि १२६, १५७, १५८ ।
 धर्माकरमति ४१७ ; ०पाद २०० ।
 धर्मोदय १२५, १५३, १८६, १६५,
 २५५, २५६, ३५६, ४४०, ४४२,
 ४५२, ४५३ ४५५, ४७२, ५४२ ;
 ०ज्ञान ३७३ ; ०मुद्रा १०, १२,
 ४५६ ; ०याव्य २२६ ।
 धान्यमन्त्रो ४२१, ४२२, ५६२ ।
 धारकी ५२, ५४, ८८, ४१७ ; ०बन्ध
 २५१ ।
 धारा ६६ ।
 धाराजम्बक ५६८ ।
 धारिणी २३३ ।
 धुनन ८०, ८२ ।
 धुनुरक ५६८ ।
 धप ५०, १५४, ५८८ ।

घृपताग १७६, १८४, १८१, १८७,
२१६, २२८ ।
घृषा १५७, ३१२, ३२४ ।
अजायकेयूरा ४०३, ४१५, ४१६ ।

न

नकुली ५६२, ५६४, ५६५, ५६६, ५६६,
५७१, ५७२, ५७५, ५८०, ५८१ ।
नगरक्षोभ ४७७ ।
नम ४६४ ; ०या ४५४ ।
नन्द ४५, २६६, ३८६, ५२४, ५२१ ।
नन्दिकेश्वर ४०६ ।
नन्द्यावर्त ४५६ ।
नणुसकजाप ४६८ ।
नरकपाल ४०६ ; ०चर्च ४६६, ४८७,
४६१, ४६२ ; ०मल्लक ४७० ;
०मुग ५४६ ; ०शिरः ५६७ ।
नर्तकी ५६६ ।
नर्तस्त्री ४६८ ।
नवग्रह २७६, ४०७ ।
नवांशरत्न ३३८, ३३६ ।
नाग ४०६ ४०७ ।
नागजेश्वर २३, २४, ४३७, ५६० ;
०पुष्प ४६ ; ०पुष्पकटा २० ।
नागभग्ना २६३, २६८, ५६२ ।
नागार्जुन १६४, २६७ ।
नागेन्द्रभूषण २८५ ।
नागेश्वर २४५ ।
नाद १५३ ।
नामसंगीति १२७, १६१ ।
नारायण ३५० ।
निगह १६१ ।
नियह ५३२ ।
निरामिष ४११ ।
निरालम्बमूल्याता ४४२ ।

निरुपाधिषेव ६७ ।
निर्मायाकाय ४५५ ।
निर्वाण ४५६, ४६१ ।
निर्विषीकरण ३८६ ।
निशुम्भ ४६६, ५११ ।
निष्पन्नतारा ३५२ ।
नीलकण्ठ ६८, ८६, १३७, ४१८,
४२० ।
नृप ३५८, ३८१ ।
नृकरद्विग्रीवमाला ४७२ ।
नृत्ता १५७, ३१२, ३२४ ।
नृचमुद्रा ५१६, ५२२, ५२७ ।
नृराज्य ३३, ६८, ७२, १०६, १५४,
१७५, १७६, २७१, २६१, ३००,
४४३, ५५४ ।
नृराज्ययोगिनी २३०, ४७५, ४४६,
४४७, ४५८ ।
नृराजा १७६, १६१, ४५१, ४७५,
५०२ ; ०मण्डलयोगिनीविशुद्धि
४४० ।

प

पञ्चकपाल ३७२, ३८१, ४६१, ४१६ ।
पञ्चकुलस्वभावा ५६६ ।
पञ्चक्रय ५५६ ।
पञ्चगव्य ३७२ ।
पञ्चमिनि ४६० ।
पञ्चजान ४०५, ४८२, ४६१ ;
०ज्ञानात्मक ४४५ ; ०ज्ञानात्मिका
४२५ ; ०ज्ञानम् ४६२ ; ०ज्ञाना-
मृत ४६४ ।
पञ्चतथागत १६०, १६६, २१५, २३१,
३५१, ३५२, ३७२, ३७६, ३८०,
४२६, ५०४, ५६२ ; ०मुकुटा ३२४ ;
०मुकुटी ३१२ ।
पञ्चधातु ४८८, ४६२ ।

पंचबुद्ध ३६१ ; ०मयी ३८१ ; ०सुकुटेन
 १२७, ५६७ ; ०महामुकुटी १७६
 ०ग्न ५६५ ; ०विशुद्धि ४६१ ।
 पंचभगवत्काय ४६२ ।
 पंचमहादेवती ४०१ ।
 पंचमुण्ड ४०३ ।
 पंचसुम्ना २०८, २१०, ३८८, ३६१,
 ३६५, ४३८, ४४५, ४५७, ४८२,
 ४०४, ५६० ; ०धरा ४२७, ४६२ ;
 ०विभूषणा ४५१ ; ०विभूषित
 ४६१ ; ०विभूषिता ४८५ ।
 पंचयोगिनी ४४३, ४६२ ।
 पंचरक्षा ४०२, ४१० ।
 पंचवीरकुमार १११, १४१, १४२ ;
 ०वीरकशेर १०५ ।
 पंचस्तम्भ १३७, ४६६, ५४४ ।
 पंचाक्षरमुम्ना ६ ।
 पंचांग ३६१ ।
 पंचानन्तर्य ३०, ३१, ४८, ५२, ५४,
 ८७, २५६ ।
 पंचाभिज्ञाता ५०६ ।
 पंचामृत २३१, ३६६, ३७६, ४१६,
 ४२६, ४३७, ४४३, ४७५, ४७६,
 ४६३, ४६४, ४६६, ४६६, ५६७,
 ५८१ ; ०धव ४८६ ; ०धरा ४४३ ।
 पंचोपचार १३०, ३८१, ४३८, ४५८ ।
 पंजर ३६० ।
 पंजरमुम्ना ६ ।
 पणव ४२६ ।
 पताका २५७, ४६७ ।
 पत्रच्छटा ३०८ ।
 पद्मकुण्डो ८८ ।
 पद्मकुण्डोद्भव २८ ।
 पद्मचूड ५४५ ।
 पद्मजासिनी ४६८ ।
 पद्मडाकिनी ४६०, ४६७, ४८३, ४८६ ।

पद्मतारा २१६ ।
 पद्मष्टक ३६२ ।
 पद्मगर्तेश्वर ७६, १८२, १८७, २३५ ।
 पद्मगर्तेश्वरान्नाय ७७ ।
 पद्ममुण्ड ५६२, ५६४, ५६६ ।
 पद्मसुम्ना ५१७, ५१८, ५२२, ५२४
 पद्मराग ३०३, ३३८ ।
 पद्मवच्चौ १६० ।
 पद्मवर्द्धनपाद ३१७ ।
 पद्मवासिनी ७५ ।
 पद्महस्ता ८७ ।
 पद्माकर ११६ ; ०मति ४२ ।
 पद्मान्तक १३७ ।
 पद्मावती ५६४ ।
 पद्मग ४३१ ।
 परमानन्द २२७, ४८८, ४६२, ५६६ ;
 ०सुखास्ताद ४७३ ; ०सुन्दर ४६१,
 ४८२ ; ०दा ४४६ ।
 परमान्ध ५१०, ५११ ; ०सुम्ना ५११ ;
 ०वच ५०८ ।
 परसु २८०, २८५, २८७, २६६, ३०७,
 ३०८ ।
 पर्यापिष्टिका ३०७ ।
 पर्याश्वरी ३०६, ३०७, ३०८, ३०९,
 ३१० ।
 पर्याश्वरीधारणी ३१० ।
 पर्याङ्ग ६८, १५८, १५९, १६१, २२४,
 २८३, २६४ ; ०ताम्बव ७६ ;
 ०निषस्य १४५ ; ०निषस्य १७७,
 २८५ ; ०स्थित १४३ ; ०ङ्गा ३१५ ;
 ०ङ्गावस्थित ४ ।
 पलायक ४११ ।
 पलायु २५१ ।
 पलाय ७५ ।
 पाटल ४३७ ।
 पाण्डुरवासिनी ७५ ।

पाण्डुरा १८, ६५, ६६, १०३, ३२२,	पूर्णमुद्रा ५१६ ।
३८६ ।	पुस्तोरमलय ३७६
पातनी ४६८ ।	पुष्टिके ३६८ ।
पातालकन्या १४४ ।	पुस्तक ४०, ४६, ८६, ६४, ६५, ११७,
पातालसिद्धि ३५० ।	११८, १२१, १३१, १५५, २१६,
पादवेप २१४, २३६, ३५० ।	२७१, २७२, २७३, ३१३, ३१६,
पापनाशनमुद्रा ५१५ ।	३३७ ।
पायस ४१०, ४११ ।	पुष्यतारा १७६, १८४, १६०, १६६,
पारद ३६८ ; ०वर्णा ४६६ ।	२१६, २२८ ।
पारमिता ४८६ ।	पुष्या १५७, ३१२, ३२३ ।
पारमी ११४, ३६० ।	पूजादेवता १३८, १४० ।
पारिजात २०४ ; ०क २४५ ।	पूतन १६८ ।
पारोन्ध ६६ ।	पृथ्वीमण्डल १६०, २५६ ।
पाशतारा १६१ ।	पैण्डपातिक ५४१ ।
पाशिनौ २२६ ।	पोतलक ४२ ; ०काचन ४० ।
पाशौ १६८ ।	पोट्टलिका ३६६, ।
पिचुवा २६६ ।	पोषध २१६, ३७० ।
पिण्डपात ४८५ ; ०पातिक	पोष्टिक ३६८, ३६६, ५३३ ।
०मंत्र १०३ ।	प्रज्ञा ८६, ३२०, ३२६, ४४४, ४४८,
पित्तज ४१३ ।	४७७, ५०५, ५२६, ५३१, ५३२,
पिशाच ४०६, ४३४, ४३७, ४४१,	५३७, ५३६, ५५६, ५८१, ५८७ ।
४५८, ४६५, ५३२, ५६६ ।	प्रज्ञाखङ्ग ११७, १३१, १५६ ।
पिशाचि ३०७, ३०८, ३१० ।	प्रज्ञाचक्र १५६ ।
पिष्टक ४११ ।	प्रज्ञातत्त्व ३३५ ।
पीठतारा ५६५ ।	प्रज्ञान्तक १३७ ।
पीठोपपीठ ४७६ ।	प्रज्ञापारमिता १०७, १११, १२८,
पीलचोपपीलच ४७६ ।	१४८, १५१, २२४, २२६, ३१०,
पुक्तासी ३१०, ४४५, ४४६, ४७६, ५६६ ।	३११, ३१२, ३१३, ३१४, ३१५,
पुङ्गल ४७४ ।	३१६, ३१७, ३१८, ३१९, ३२०,
पुराणोभमंत्र ३८६, ४४८, ४७८	३२१, ३२२, ३२३, ३२४, ३२५,
पुरन्दर ३०० ।	३३२, ३४० ; ०देवी ३२५ ;
पूरक ५६० ।	०पुस्तक १२७, १२८, ३१२, ३१३,
पूर्ण ५६२, ५६७ ।	३२१, ३३६ ।
पूर्णगिरि ४५३, ४५५ ।	प्रज्ञापानित ७१ ।
पूर्णभद्र ५६०, ५६१, ५६२, ५६३,	प्रज्ञापुट ४४५ ।
५६६, ५६७ ।	प्रज्ञामण्डल ३७० ।

प्रज्ञालिङ्गित ५००, ५०२, ५०३, ५६४,
५६७ ।

प्रज्ञालोक ४३१ ।

प्रज्ञावर्जनी ३१६, ३२७, ३३१, ३३६,
३४० ।

प्रज्ञावृद्धिनिधि ११० ।

प्रज्ञावृद्धिविधि १५३ ।

प्रज्ञोपाय १६५, २६८, ३८३, ४५०,
५२५, ५६६ ; ०विधान ४७३ ।

प्रणयडा ४२७, ४२६ ।

प्रणव २३२, ४३२, ५४६ ।

प्रतिबिम्ब ४२८ ।

प्रतिभासमात्रक ६२ ।

प्रतिसरा ३६७, ३६६, ४०५, ४०७ ।

प्रत्यङ्गिरा ४०२ ।

प्रत्यवेक्षणा २२७ ; ०ग्रा १६०, १६६ ;
०ज्ञान १३६, ४६३, ४६७ ।

प्रत्यवेक्षा ४८३ ।

प्रत्यालोक १२३, १२४, २०८, २०६,
२१०, २४१, २५७, २६६, २६६,
२७६, २७७, २८०, २८२, २८४,
२८६, २८२, ३०३, ३२७, ३३१,
३३६, ४४०, ४४२, ४५६, ५०७,
५१०, ५३०, ५५४, ५५५, ५५७,
५५८, ५६१, ५६२, ५६८ ; ०पद
५०६, ५२८, ५३०, ५३१, ५३५,
५३६, ५४७, ५७७, ५६०, ५६८ ;
०पदा ४०३, ४२५ ; ०संस्थान
५१६, ५२१ ; ०स्था ८६ ; ०स्था
२८२, ३०७ ; ०स्थित ५४६ ;
०स्थिता ४५४ ।

प्रत्यालोक ४१६ ।

प्रत्येक २०१ ; ०बुद्ध ६७ ।

प्रदीपतारा ३५२ ।

प्रदीपसंक्रमणन्याय १०२ ।

प्रभाकरकीर्ति १०१ ।

प्रभावती ४२७ ।

प्रभाकर ४६०, ५२६ ।

प्रसुदिता १०० ।

प्रणयामि २५७, ४७२ ; ०यानल ४४०,
४४२ ।

प्रवाल ३६६ ।

प्रवेशन १६१ ।

प्रसन्नतारा २४१, ३५२ ।

प्रस्थि ४६४ ; ०सम्बोध्यक ४८६ ।

प्राकार ३६० ।

प्राणबन्ध ३७५ ।

प्रियदर्शना ५०२ ।

प्रीति ४६४, ५११ ; ०सम्बोध्यक ४८६ ।

प्रेत ४०६, ४४१, ४५८, ४८८, ४६५,

५३२, ५६१ ; ०तासनस्य ५८६ ;

०स्था ४३७ ।

प्रेतसन्तर्पित ८६ ।

फ

फाल्गुन ४३७

ब

बदर २३४ ; ०क ६२

बदरीकण्टक १८१ ।

बन्धन १६१ ; ०मुक्ति १८३, १८८ ।

बन्धूक २२, १३१, १३३, १४६,
२८२, २६२, ३०३, ३८० ।

बिन्दुयोग १८६, ४६४ ।

बिरूपाक्ष ६०१ ।

बीजपूर ५८१ ; ०क ५६०, ५६४,

५६५, ५६६, ५८० ।

बीमस्य ५१२ ।

बुद्ध ४१२ ।

बुद्धकपाल ५०० ; ०योग ५०३ ।

बुद्धकाय १६४, ४६१ ।

बुद्धचैत्र १२ ।

बुद्धडाकिनी ४५५, ४६०, ४६१, ४६२,
४८२, ४८४, ४८६ ।

बुद्धतारा २१६ ।

बुद्धनाटक १६५ ।

बुद्धप्रोति १६४ ।

बुद्धभट्टारक ५०६ ।

बुद्धभाव १६५ ।

बुद्धभाषित २६६ ।

बुद्धमण्डल ३६१ ।

बुद्धमाता ३२५ ।

बुद्धमोद १६४ ।

बुद्धरत्न ४५८ ।

बुद्धराग १६४ ।

बुद्धवाच १६५ ।

बुद्धसम्भव १६५ ।

बुद्धस्मित १६५ ।

बुद्धहास १६५ ।

बुद्धिवर्जनी ३१६, ३२७, ३३१,
३३६, ३४० ।

बुद्धोपसंहार २५५ ।

बोधिचित्त १, २, १२, १६, ६७, ३००,
४४८, ५२५; ०चन्द्र ५१५, ५२०;
०चित्तादिपूर्णा ४२५; ०चित्तोत्पाद
१६, ६४, १०६, १३८ ।

बोधिलक्ष ४०६ ।

बोधिसत्त्व १७८, ३२५ ।

बोध्यङ्ग ४६४; ०भावना ४८६ ।

बोध्यङ्गी २८१, २६१, २६४, ३०१;
०धारणी ३०५; ०मुद्रा २७७ ।

बोध्यङ्गकुसुम २०२ ।

ब्रह्म २४१, ३८६, ५१२, ५७१ ।

ब्रह्मत्र ३३० ।

ब्रह्मकपाल ३३६ ।

ब्रह्मचर्य ३३६ ।

ब्रह्ममुख ५१० ।

ब्रह्मलोक २०१ ।

ब्रह्मविहार १५६, १७३, १८४ ।

ब्रह्मशिरः २५७, २८०, २८४, २८५,
२८७, २८६ ।

ब्रह्मा ११७, २१४, २३६, २४१, २७४,
२७६, ३००, ३५०, ४०३, ४०६,
४३६, ५१०, ५५६ ।

ब्रह्माय्यशिरः ५०६ ।

ब्रह्माणी ५४१ ।

ब्राह्मी १४४ ।

भ

भक्तिवत्सल ३१८ ।

भगवत्सोकेश्वर ६१ ।

भद्रक १६३ ।

भद्रकुम्भ २१४, २३६ ।

भद्रघट १२, ५०६; ०हस्ता ४१८ ।

भद्रा ५६२, ५६६ ।

भद्रासन १७८ ।

भङ्गक ४३७ ।

भस्म ४८६, ४६४ ।

भिखिपाल ३०१ ।

भौमदर्शना ५०२ ।

भौमा ५०२, ५६६ ।

भौमभगिनी ४०४ ।

भुजगयज्ञोपवीती ४१; ०गामरुण
२६५ ।

भुवनेश्वर १६१ ।

भूचरसिद्धि ३५० ।

भूचरी १६१, ४४६, ४४७ ।

भूत १७०, २८७, ४०६, ४१०, ४३७,
४४१, ४५८, ४६३, ४६५, ५३२,
५६१; ०कोटि १६४ ।

भूतहामर ५१२, ५१३, ५१४, ५१६,
५२०, ५२४, ५२५, ५२६ ।

भूतहामरतंज ५१५ ।

भृतासनमुद्रा ५१७।
 भूमिधारणी ३५०।
 भूमिणी ७५।
 भृकुटी ३७, ४०, ४४, ४६, ५६, ६४,
 ७५, ७७, ३४१, ३४२; ०मुद्रा
 ३४२।
 भृङ्गराज १८२, २३५।
 भृङ्गानक १४६।
 भैरव ४२५, ४४०, ४४२, ४६१, ५०४,
 ५०६।
 भैरवा ५०४।
 भोट २६७।
 भ्रमर ८४, १२४, १२५, १४६,
 ३५३, ३५७, ३६०, ३६१, ३७७।
 भ्रमरमिथुन १४७।
 भ्रमरीयोगकुरकुक्षा ३५४।

म

मकर २७४, २७६।
 मङ्गलसेन ५४६।
 मङ्गकुमार ६६, १५१।
 मङ्गुघोष ४६, ७१, ६५, १००,
 १०३, १०५, १०६, १०७, १०८,
 १०९, ११२, ११३, ११५, ११७,
 १२१, १२२, १२३, १२४, १२६,
 १३०, १३१, १३७, १३८, १४१,
 १४२, १४८, १५०, १५२।
 मङ्गुतत्त्व ३६०; ०नाथ ६६, १०८,
 १२८, १४८, १५०, १६२, १६३,
 १६६, १६७, ५४३।
 मङ्गुराज २६६।
 मङ्गुवर १०१, १०२, १०८, ११२,
 १३२।
 मङ्गुवर्ण ६३, ६४, ६७, ६८, ६९,
 १०५, ११२, ११६, १४२, १४३,

१४६, १६१, १६३, १६५, १६७,
 ५५१।
 मङ्गुश्री ६२, ६५, ६६, ६८, १०४,
 १०८, ११०, १११, १२०, १२३,
 १२६, १२८, १३१, १३६, १४१,
 १४२, १४५, १४६, १५१, १५३,
 १५४, १५५, १५६, १५७, १५८,
 १५९, १६०, १६५, १६६, ३६५,
 ५०६।

मङ्गुश्री-कुमार ६५।
 मङ्गक ४१२।
 मणि ४५६; ०धरौ ४०६; ०वंश
 ५६५।
 मणिघर २७, ३६।
 मण्डलक २२१।
 मण्डलराजाग्रौ ४६२।
 मति ३२६।
 मत्स्य ४११।

मदन ८३, १२३, १७१, १८१,
 १८३, १८६, १८८, २३४, २३६,
 ४६६, ५००, ५३६, ५४०।

मदनफल ३६७।
 मधुकर १२५, १३०, ५११।

मध्यमकाचिः ४१७।

मध्या ६६।

मनोरथरक्षित ३३४।

मनोविज्ञान ४७०।

मन्त्रालुसारिणी ४०२, ४०८।

मन्मथ २१४, २३६।

मयूर ३३; ०पिच्छ २१५, २४५,
 २५१, ४००, ४०२, ४०७;
 ०पिच्छक ४३६।

महातरीतारा १७७

महाकाचिका ४८, ५२, ५४, ६३,
 ७१, ८७, १७८, १८२, १६३,
 २००, २२१, २३३, ३३७, ३०८।

महाकाल ३६७, ५८४, ५८६, ५८७,
 ५८९, ५८२, ५८६, ६००;
 •भट्टारक ५८५।
 महाकालिका ५८६; •काली ५८४।
 महाकेलिन् ५६२, ५६७।
 महाचण्डरोषण १७०।
 •महाचीनतारा २०८, २०६; •क्रम-
 तारा २११।
 महातंत्र १।
 महातैल १८२।
 महाघनद ५६२, ५६६।
 महानाशा ४२७।
 महापद्म २६६, ३६३, ३७७, ३८६,
 ५१४, ५२१, ५६७, ५७४, ५७७।
 महापुरुषलक्षण ५५६।
 महाप्रज्ञा ३१६।
 महाप्रतिसरा १०२, ३६६, ३६८,
 ४०१, ४०५, ४०७, ४०६।
 महाप्रत्यङ्गि ४०२।
 महाप्रलय ४३७।
 महाफेल्कार ४३७।
 महाबल १३७, ४१८, ४२०, ५०७।
 महाबला ४२७।
 महाभूत १६०।
 महाभूतमण्डल ४२४।
 महाभूतभैरवा ४२७।
 महामंत्रानुसारिणी ४०२, ४०८,
 ४०६।
 महामांस ४६२, ४७५, ४८४।
 महामाया ४३४, ४३६, ४५८, ४६५,
 ५६८; •पञ्च ५१२; •देवी ४३७।
 महामायातन्त्र ४८६।
 महामायरी १७७, २१५, २४५,
 ४००, ४०२, ४०७, ४०६।
 महामुक्ता १२६, १२७, ४३५, ४४८,
 ४५७, ४७१।

महामेलापक ४३७।
 महामोक्षपुर २२७, ४०५।
 महायक्ष ५६२; •यक्षसेनापति
 ४०४; •यक्षिणी १०३।
 महायज्ञा ५०२।
 महायान ४, २२५, ४०६।
 महारक्षा ४।
 महाराजलीला ४७, ५१, ५३, ६३,
 ७४१।
 महाराजिक ४०८।
 महावक्त्रगान्धारी ४०४।
 महावक्त्रधर २५६, ४५८, ५६४।
 महाविद्या ४३४।
 महावीर्या ४२७।
 महाश्री २४५; •तारा २४४;
 •तारिणी २४५।
 महासमुद्रमेखला ४३५।
 महासत्त्व २३७।
 महासरस्वती ३२६, ३३०।
 महासाहसप्रमर्दनी ४००, ४०२,
 ४०६, ४०६।
 महास्थामप्राप्त ७१, ३०८।
 महासितवती ४०१, ४०२, ४०८,
 ४०६।
 महासुख २२७, ३७०, ३८३, ४५३,
 ४५५, ४८७, ५८१; •करा ४४८;
 •सुखाकार ४४२; •सुखाधार
 ४४८; •सुख ४६०, ४६६, ४८१;
 •सुख्यो ३८२।
 महिष ४३७, ५२६, ५३०, ५३२,
 ५३६, ५४६, ५४६, ५६८; •स्य
 ५५७; •स्य ५५२।
 महेश्वर ७१, ४०६, ५११।
 महेश्वरा ५६८।
 महोदधि ५०२।
 महोरग ३५७, ४०६।

माझिष्ठ ७५।
 माणिभद्र ५६०, ५६१, ५६२, ५६३,
 ५६६, ५६७, ५७८।
 माण्डौ ५६६।
 मातङ्गी ३१०।
 मातुलुङ्ग ५६४।
 माटमण्डल १७६, १८४।
 मात्सर्यकौ ४४७; ०व्या २३०;
 ०व्यौ २३१, ४०६; ०यिका १६८।
 मामकौ १८, ६४, ६६, १०३, १६८,
 ३२२, ३८६, ४७७।
 मायाजालक्रम ८७, ०तत्र ३७८।
 मायुरी ४०७।
 मायोपम ४७०।
 मार १६५, १७३, १७५, १६४, २६०,
 २६३, २७०, ३५०।
 मारणी ४६८।
 मारिणी ५०२।
 मारसंघ ५५३।
 मारिप्रशमनौ ३०७।
 मारौची १७६, २१५, २७४, २७५,
 २७७, २७८, २८०, २८१, २८३,
 २८५, २८०, २८२, २८५, २८६,
 २८७, २८८, २८९, ३००, ३०२,
 ३०३, ३०४, ३०५, ३०६;
 ०धारणी ३०६; ०पिपुवा २८६;
 ०मुद्रा २८४; ०मुद्रा ३०४।
 मारीचुद्रवतंत्र ३०२।
 मास्तमण्डल ५५०।
 मार्ग १३८।
 मार्गाश्रयण ५६, १०६।
 मार्कार ४३७; ०चर्म ४१४; ०चर्मो-
 त्तरीया ४१५।
 माळा ७०, ३२४।
 माळामंघ ६६, १६२, ४६५।
 माळुताजता २४६।

माळ्या १५७, ३१२।
 माघमुखा ८८।
 माहेन्द्र २५८; ०विष्णु ५५१; ०मण्डल
 ७८, ७९, ८१, १६६, २२६।
 मित्रता ६७।
 मुक्तक ६४, ११६, ३५०।
 मुखेन्द्र ५६०, ५६१, ५६२, ५६३,
 ५६६, ५६७।
 मुद्र ४११।
 मुद्रर ६५, २५७, ३००।
 मुनिकुमार ५७६।
 मूषल २८५, २८७, २८६, ४१६,
 ५६३।
 मूषिक ५६३।
 मृगपतिचर्म ५५७।
 मृगहस्ता ५६८।
 मृगवक्षनतारा २१२; ०सिततारा
 २१४; ०वक्षनोपदेशतारा २३६।
 मृगवक्षनसंग्रह २१३।
 मृदङ्ग ४२६।
 मेखला ३५८, ३८१, ४२८, ४४७,
 ४६१, ४७५।
 मेघावर्जनी ३१६, ३२७, ३३१, ३३६,
 ३४०।
 मेघ २२६, ४८७।
 मेलापकोपमेलापक ४७६।
 मैत्रेय २०, २३, २४, ४६, ७१,
 ५१०, ५६०।
 मोदक ४११।
 मोह ४५०।
 मोहनौ ४३५, ४४१, ४६८।
 मोहव्यौ १६१; ०व्या १६८, २२६,
 २३१; ०व्यौ ४०६, ४४७, ४५०।
 मौक्तिक २६०।

य

र

यक्ष ३५७, ४०६, ४०७, ४०८,
 ४३४, ४३७, ४४१, ४८५, ५१२,
 ५३२, ५६२, ५८१, ५८६; ऽद्य
 ५६५; ऽसेनापति ५७८।
 यक्षप्रकट ५६६; ऽप्रकटक ५६२।
 यक्षिणी १४४, ४०८, ५६१।
 यक्षेश्वर ८०; ऽश्वरी ८२।
 यक्षदत्त ५३३, ५३४।
 यक्षोपवीतवत्तद्वाङ्म ४६६।
 यम ४०६, ५४१, ५५२, ५५६।
 यमदण्ड ५६७।
 यमदूतौ ५६८।
 यमद्विष्ट ५५४।
 यममयनी ४६७, ४६८।
 यमान्तक १०७, १०८, १३७, २५५,
 ५२८, ५३०, ५३३, ५३४, ५३६,
 ५३७, ५३८, ५४७, ५४८, ५५४,
 ५५५, ५५६; ऽन्तकत् ५३१।
 यमारि ६५, ५२८, ५३०, ५३२,
 ५३३, ५४१, ५४२, ५४४, ५४७,
 ५५०, ५५२, ५५५; ऽक्षय ५४८,
 ५५०।
 यानत्रय ५६४।
 यामिनी ४४०, ४६८।
 याम्य ५५२।
 युगान्ताग्नि ५१६; ऽन्तानल ५५३;
 ऽन्तवहि ५५५।
 योगाचार २१०; ऽक्षम ४८२।
 योगिपट ७६, ८१।
 योगिनी ४२७, ४३५, ४४५, ४५६,
 ४८४, ५६६; ऽमूर्ति ४५०।
 योगिनीतन्त्र ४४३।
 योगिबुद्धवमाहारी ४५०।

रथगङ्गाकर १४८।
 रत्नयमान्तक ५२८, ५३४, ५३५,
 ५३७, ५३८, ५४०।
 रत्नलोकेश्वर ८४।
 रक्षा ४०५; ऽपक्र ३५६।
 रजःस्त्रा १८१, २३४; ऽकर्पट १८७,
 ५३४।
 रति ५११।
 रतोत्सव ४८२।
 रत्न ४८६, ४८४; ऽचट ४०७;
 ऽच्छटा ३५, २५७, ४०२, ४०८,
 ४८२; ऽडाकिनी ४६०, ४६७,
 ४८२, ४८६।
 रत्नत्रय ५२, ६७, ५७८; ऽशरणा
 ५५; ऽचितय १३०।
 रत्नतारा २१६।
 रत्नमञ्जरी ५६५।
 रत्नराज ५४५।
 रत्नवन्द्यौ १६०।
 रत्नसम्भव १६, १८, ६४, ६६, १०३,
 १७५, १८१, १८६, ३२२, ३८६,
 ४०२, ४७५, ४८८, ५६८, ५७४;
 ऽमुकुट ५६०; ऽमुकुटिनी ४२२।
 रत्नाकरगुप्त १७, ५०५।
 रत्नाकरशान्तिपाद २३६।
 रत्नाचल ७०; ऽगुहान्ताः ३२, ६८;
 ऽगुहान्त्रय ७३।
 रत्नेश १६४, १६६, १६८, २३१,
 ४४५, ४४७, ४६२, ४८३;
 ऽशेषरक्त ५७२।
 रविगुप्त १५३।
 रश्मिमाकिनी ११।
 रत्न ३५०, ५०६।
 रत्नना ४४८।

रसवच्च १६१ ।
 रसायन ३५०, ५०६ ।
 राक्षस ४०६, ४३४, ४४१, ४६५,
 ५३२, ५४०, ५६१, ५६६ ।
 रागपारमिता ५४५ ।
 रागराज्य ३६० ।
 रागवच्च ४४५; ०वच्चा ४५०; ०वच्चिका
 १६८, २२६, ४४७; ०वच्चो २३१,
 ४०६ ।
 राजलीला २४५ ।
 राजश्रीतारा ५६३ ।
 रावण ४५ ।
 राज २७६, २८१, २६३, ३४५,
 ३४८ ।
 रचक ३८१, ४२८, ४४७, ४६१,
 ४७५, ४८६, ४८४ ।
 रण्ड ५४६ ।
 रत्न ११७, २१४, २३६, २४१, ३५०,
 ३८६ ।
 रश्मिपरिपूर्ण २६८; ०पूरितकपाल
 ४१४; ०पूर्याकपाल ४१४ ।
 रूप १६४, १६६, ४०६, ४४६,
 ४५०, ४८८, ४६२ ।
 रूपिणी ३१६, ४२५, ४३६, ५०२ ।
 रेखाधिष्ठानमंत्र १०२ ।
 रेवती ४०७ ।
 रौद्र ४८३ ।
 रौद्रासन ४७२; ०स्थ ४६७; ०स्था
 ४६८ ।
 रौद्रो ५६६ ।

ल

लक्ष्म २४, १६०, ३५६, ३७४,
 ४६१ ।
 लक्ष्मी ४२७ ।
 लक्ष्मी ४११ ।

ललना ४४८ ।
 ललितगुप्त २६७, २७०
 ललिताक्षेप ३२, ४६, ७३, १०४,
 १११, १८५, ३६६, ३६७, ४०६,
 ५०८; ०क्षेपा २४६, ४०२;
 ०सनस्था ४१४ ।
 ललितासन १०१; ०संस्थिता ५६३;
 ०स्था १२८; ०स्था ४१५ ।
 ललितास्य १२८ ।
 लाङ्गलिका ४५६ ।
 लामा ४२५, ४३६ ।
 लास्या १५७, ३१२, ३२४, ५२३ ।
 लिपिकला ४२६; ०ग्रास्त्र ४२६ ।
 लीला १०५, १४१; ०क्षेपस्थित ६६ ।
 लीलावच्च ५६०; ०ग्रानि (वच्च) ३६१ ।
 लोकघातु २०१, ५०६ ।
 लोकनाथ २६, ३१, ४६, ५०, ५६,
 ६०, ८१, ८५, ८७, ८८; ०पाल
 ३०० ।

लोकेष्ट १६३ ।
 लोकेष्टर २३, २४, २७, ३०, ३३,
 ३६, ३७, ४१, ४२, ४३, ४६,
 ५०, ६३, ६४, ७८, ८०, ८३,
 ८५, १८३, १८८, २३६, ५५७ ।
 लोकेष्टरी ४१८ ।
 लोचना १८, ६४, ६५, ६६, १०३,
 २१६, ३२२, ३२३, ३४६, ३८६,
 ४७२ ।

व

वच १४४ ।
 वचकाय १६२, १६३ ।
 वचगान्ध ४४ ।
 वचगर्भाभिसम्बोधिवद ३८७ ।
 वचगान्धारो ४०३ ।
 वचगीति ४६६; ०गीतिका ४६०;
 ०गीता ५१८ ।

वक्ष्यगृहा १८०, १८५, २१६, २२६।

वक्ष्ययोगा ४३८।

वक्ष्यक्रममुद्रा १६०।

वक्ष्यचर्चिका ३६५, ३६६।

वक्ष्यचित्त १६२।

वक्ष्यज्वाला ६।

वक्ष्यज्वालानलार्क ४२४, ५१२।

वक्ष्यडाक ४६६, ४८२, ४८५, ४८६,
४८७, ४८९, ५०३।

वक्ष्यडाकिनी २८८, ४४६, ४५४, ४५७।

४५६, ४६७, ४७५, ४८२, ४८६,

४८८, ४८९, ४९२, ४९४, ४९५;

०डाकौ ४४५।

वक्ष्यतारा १७८, १८३, १८८, १८९,

१६२, १६३, १६४, १६६, २००,

२१६, २२८।

वक्ष्यतीक्ष्णा १२७, १४०, १४५, १४८,
१५६।

वक्ष्यधर २२६, ४३२, ४५८, ५१५, ५१७,

५२४, ५२५, ५४२; ०पद ४६३।

वक्ष्यधर्म्म ३३, ४६, १३३।

वक्ष्यधालीश्वरी ६५, २८०।

वक्ष्यधालीश्वरी मारीची २८०।

वक्ष्यधूप ४४।

वक्ष्यधूपा ५१८।

वक्ष्यद्वया ५१८।

वक्ष्यपञ्जर ६, ८६, १८०, १८६, १६५,

२००, २१८, २२६, २३३, २५५,

३८८, ४०५, ४२४, ४५६, ४६६,

५५६।

वक्ष्यपद्मसमायोग ४७६।

वक्ष्यपद्मेश्वरी ७६।

वक्ष्यपर्यङ्गा २२, २६, ८०, ११७, ११८,

१२६, १३१, १४१, १५७, १५६,

१७६, १८४, १६५, १६७, २२८,

२६१, ३०१, ३१०, ३१६, ३३२,

३४०, ५५१; ०स्थ २८१; ०स्था

३१५; ०पर्यङ्गा २१२, २१३, २३८,

४१७; ०ङ्गिन् ८१, ८६, ८८,

१२७, १४०; ०ङ्गिनी १८५, १६०,

१६३, ३१४, ४०५।

वक्ष्यपाणि ४६, ७१, ४१८, ५५७।

वक्ष्यपाश्री १७६, १८५, १६६, २१६,

२३०।

वक्ष्यप्राकार ५, ८६, १६५, २१८,

२२६, २५५, २८६, ३८८, ४०५,

४२४, ४५६, ५५६।

वक्ष्यपुष्प ४४, ३२१।

वक्ष्यपुष्पा ५१८।

वक्ष्यभास्करौ ४८८, ४८९, ४६२, ४६४।

वक्ष्यभौषा ५०६।

वक्ष्यभूमि १६५, २१८, २८६, ३८८,

४२५, ४८७, ५५६।

वक्ष्यभृत् १६४।

वक्ष्यभैरव ५६८।

वक्ष्यभैरवी ४८८, ४८९, ४६२, ४६४।

वक्ष्यमण्डपमुद्रा ५।

वक्ष्यमण्डलालंकारमहायोगतंत्र १६।

वक्ष्यमयीभूमि २२६, २५५, ४५६।

वक्ष्यमहाकाल ५८३।

वक्ष्यमाल्या ५१८।

वक्ष्यमुद्रा ३, ११, १४।

वक्ष्ययाग २२५; ०प्रवर्तनी ४२१।

वक्ष्ययोगिनी ८०, ८१, १०३, २५६,

२६५, ४३८, ४५२, ४५३, ४५४,

४५५, ४५६, ४५७, ४५८, ५८७;

०योगिनीवे ४५७।

वक्ष्यराग १३३।

वक्ष्यरौद्रौ ४८८, ४६२, ४६४।

वक्ष्यकात्या ५१८।

वक्ष्यवर्जनी ४५२, ४५३, ४५४, ४५५,

४५७।

वधवारान्धो ४२४, ४२५, ४२६, ४२७,	वधवेष्ट १६६, २३१, ५२६; •मुद्रा
४२८, ४३३, ४३४, ४३५, ४३६,	५१८ ।
४३७, ४३८, ४४०, ४४२, ४४३,	वध्याग्रोक्त २७४ ।
४८८, ४८९, ५०४; •कल्प ४३८ ।	वध्यासन ५, १८, १९, २२, २३, २५,
वधवितान २५५, ४०५, ४२४ ।	१५३; •स्य १३३, ५४२; •सना
वधवीणासम्बन्धो ३३६ ।	४३५ ।
वधवैरोचनो ४५३, ४५४, ४५५,	वध्याहार ४४ ।
४५७ ।	वधोदक ५६७ ।
वधशर ४२४ ।	वधोष्णीषमुद्रा ४ ।
वधशरदा ३३७ ।	वट ४३७; •वृक्ष ४०७ ।
वधशृङ्गला ४१३, ४१४, ४१५ ।	वदानी २७६, २७७, २८२, २८३,
वधसमय ४६६ ।	३०४ ।
वधसमाजमुद्रा ३४० ।	वन्दना १०३, ११६; •मंत्र ४५ ।
वधसरस्वती ३२६, ३२८, ३३०,	वदिकुण्ड १६८, २२६ ।
३३१, ३३४, ३३८, ३३९, ३४०;	वरदतारा १७७ ।
(कुलिश०) ३३१; (कुलिशपूर्व०)	वरालिका ५८६ ।
३३८ ।	वरालो २७७, २७८, २८२, २८३,
वधसत्त्व २७, ७४, १०१, १३७,	३०४, ५८४ ।
१४५, १६२, २३०, २७२, २८३,	वराह ३०३ ।
४६१, ४६८, ५४५, ५८१ ।	वराहमुखी २७७, २७८, २८२, २८३,
वधसत्त्वडाकिका ४८२ ।	३०४ ।
वधसूचि २८५, ३०४ ।	वरण २५८, ४०६, ५४१, ५५६;
वधसूर्य २२८, २३१ ।	•मयूख १६०, १६६ ।
वधस्फोट १६६, २३१; •स्फोटा १८५,	वर्तलो २७६, २७७, २८२, २८३,
२१६, २२६; •स्फोटी १८० ।	३०३ ।
वधसुंकार ५०६, ५०७, ५६३, ५६८;	वशीकरण २४३ ।
•मुद्रा ५११ ।	वश्याधिकार-तारा १७८ ।
वधा ४४५, ४४६, ४७५ ।	वश्याधिकार-मंजुश्री १५० ।
वधाङ्गित ४०३ ।	वसन्त ५११ ।
वधाङ्गुली ५०, १७६, १८५, १८६,	वसा २५१ ।
२१६, २३० ।	वसु ३०० ।
वधाचार्य १५४ ।	वसुश्री ४६ ।
वधात्मकमंत्र ८२ ।	वसुधारा ४६, ४२२, ५५६, ५६१,
वधानक्ष १२३, १२४, १२६, ३५७ ।	५६२, ५६६; •धारणी ४२३;
वधाभित ५४५ ।	•धारण्यपदेश ४२३; •धारणी-
वधाशोक ४४, ५१८ ।	पुष्पक ४२३; मुद्रा ४२३ ।

वसुधारिणी ५६१ ।
 वसुधरा ४२१, ५४१ ।
 वसुधुष्य ३०१ ।
 वसुमतीश्री ४२१ ।
 वसुमुखी ४२१ ।
 वाक्, १३३, १३५ ।
 वाक् १४०, १४३, १५८ ।
 वागधिष्ठान १०१ ।
 वागीश ६१, ४६१, ४६२ ।
 वागीश्वर ६४, १०५, १०८, १२७,
 १४०, १४१, १४२, १४३, १४४,
 १४५, १६०, २१३ ।
 वाग्वक् १४१ ।
 वाग्विशुद्धिभावना २१; २३ ।
 वातज ४१३ ।
 वादिनाथ ६८ ।
 वादिराट् ६५, ६६, १००, १०३,
 १०४, १०८, १०९, ११०, ११२ ।
 वामना ३०८ ।
 वामार्द्धपर्यङ्गिन् ६८ ।
 वायव्य २२६, ५४१; ०मखल २६३ ।
 वायस ४३७ ।
 वायु २३२, २५८, ५५६; ०मखल
 ७८, १६०, १६५, २५५, २७६,
 २८१, ३०३ ।
 वायुवेगा ४२७ ।
 वाराह २७६, २७८, २८२, २६२,
 ३००, ३०३ ।
 वाराही ४६१ ।
 वारियोगिनी ४४५, ४४६, ४७५ ।
 वाक् २२६; ०मखल ७८, ५५१ ।
 वाक्की २६६, ३६३, ३७८, ३८६,
 ४०७, ५१४, ५२१, ५७४, ५७७ ।
 विकचोत्पलमुखा १४१ ।
 विकटोत्पला ५६६ ।
 विकालरात्री ५०२ ।

विज्ञानान्न ५३१, ५३३, ५३४, ५३७,
 ५४०, ५४६, ५४७, ५५४, ५५६,
 ५५८ ।
 विज्ञ ११, ६८, १०२, १६७, १६९,
 १६५, २१८, २७६, २८०, २८४,
 २८०, २८६, ३०७, ३६८, ४६१,
 ४६६, ५१८, ५२५, ५५४, ५५७ ।
 विज्ञाण ३०७ ।
 विज्ञविनायक ४५८ ।
 विज्ञहन्ता १६६ ।
 विज्ञानक १३७, ५५८ ।
 विज्ञारि ५५६ ।
 विज्ञेश ५६२ ।
 विज्ञोपशम ६८ ।
 विज्ञोत्सारण २६० ।
 विचिकित्सा ४३२; ०त्यक्ता १७ ।
 विचित्रकुण्डलिन् ५६१, ५६३, ५६६,
 ५६७; ०कुण्डलिनी ५६३; ०कुण्डली
 ५६० ।
 विज्ञप्ति ४५० ।
 विज्ञान ४०६; ०मात्रात्मक ३६;
 ०क्षंघ ४४६ ।
 विद्या १, ५०२ ।
 विद्यादेवी ६७ ।
 विद्याधर ४३४, ५०६ ।
 विद्याधरपिटक १५२; ०पिटकीय
 १५१ ।
 विद्याराज १६७ ।
 विद्युज्वालाकराक्षी २५६ ।
 विदेह ४३४; ०षण्ण ४३६ ।
 विन्धाटवी २३३ ।
 विरमानन्द ५६६ ।
 विक्रपाक्ष ५२६ ।
 विजोकिनी ७५ ।
 विन्हाकिनी ४६०, ४६८, ४८३,
 ४८६ ।

विश्वपताका ४२८. ४४० ।

विश्वपद्मा ७६ ।

विश्वमाता २४० ।

विश्ववक्त्रा ७६ ।

विष्कम्भी ५०, ५५७ ।

विषपुष्प २४८. २४९ ; ०पुष्पक २४६ ।

विषराजिका ५६८, ५८६ ।

विषशोधनी ४३५ ।

विषसंक्रामण ३७८ ।

विषहर ३७१ ।

विष्णु ७७, २१४, २३६, २७४, २७६,
४०७, ५१२, ५७१ ।

विस्तृप्तिका २३७ ।

वीणा १६१, २१७, ३६२, ३६३, ३६४,
४२६, ४६६ ।

वीरमती ४२७ ।

वीरयोगिनी ४४१ ।

वीरसत्त्व १३७ ।

वीर्यसम्बोध्यङ्ग ४८६, ४६४ ।

वीरासना ३५ ।

वेणु ४२६ ।

वेताल (ड) १६८, ४०६, ४३७ ;
• लौ ४४६, ४७६, ५५४, ५५५ ।

वेदना ४०६, ४४६ ।

वै(वे)मचित्रिन् ५१०, ५४१, ५५६ ।

वैरोचन १६, १८, ६४, ६६, १०३,

१७५, १६१, १६६, १६६, २३१,

२५५, २७५, २७७, २७६, २८०,

२८४, २८५, २८७, २८६, २६१,

२६२, २६४, ३०१, ३०३, ३०५,

३२२, ३८६, ३६५, ४००, ४२७,

४४७, ४५०, ४६०, ४७५, ४६८,

५१४, ५४५, ५६८ ; • कुलोद्भवा

२६०, ४४०, ४४२ ; • मुकुटिनी

२७६, ३६४, ४१८ ; • मुद्रिता २७५ ;

• कव २२१ ; • भाव २२० ।

वैरोचनरक्षित ५३६ ।

वैरोचनाभिसम्बोधितञ्च ४२ ।

वैश्रवण ४५, ४०६, ५६०. ५६१,
५६२, ५६३, ५६६, ५६७ ।

व्यञ्जन २४, ३५६, ४८७ ।

व्यतिरेक ३३४ ।

व्याख्यान २४४ ; • मुद्रा ६५, १०४,

१०६, ३१२, ३१३, ३१४, ३१६,

३२४, ५६० ; • मुद्रावती ३२१ ।

व्याघ्र ४३७ ।

व्याड २५७, २८४, २६६ ।

व्योमावकाशिन् ४६७ ।

शू

शकट ५७५ ; • टक ५६६ ।

शक्र ३५१, ५१२ ।

शङ्कर २७४, २७६, ५१० ।

शङ्ख १५८, ३७८ ।

शङ्खपाल २६६, ३६३, ३८५, ५१४,
५२१, ५७४, ५७७ ।

शङ्खमुण्ड ५६२, ५६४, ५६६ ।

शतसहस्रानना ४३५ ।

शताक्षर २, ३०, ७४, १४३, १४५,
२७५, २७६, २६५, ४३०, ६०१ ;

• गाथा ११६ ; • मन्त्र ३६८, ४८०,

४६७, ४६६ ; • मुद्रा ६ ।

शबरपाद ३८७, ४५६ ।

शबरी ४४३, ४४५, ४४६, ४६१,
४७६ ।

शमनशत्रु ५४० ।

शव २०८, २०६, २६६, ३८१, ४७०,
४७४, ५६८ ; • पर्यङ्ग ४३० ।

शवहृत् ४५१ ।

शवा ४३० ।

शवाकूट २५७, ५६१ ; • कटा २१०,
४५४, ४५७, ५६८ ; • ज्ञाना २५६ ।

शवालय ४७७ ।

श्वर ३१० ।
 श्वकुलिका १८८, २३५ ।
 श्वकुली ४११ ।
 श्वान्त २६७ ।
 श्वान्ति ५३२, ५६६; ०क ३६४, २१६,
 ३६८, ५३२, ५३३; ०कर्म ४१० ।
 श्वान्तिपाद ४७४ ।
 श्वान्तिमंत्र ३०१ ।
 श्वालिपिष्टक १८८, २३५ ।
 श्वान्त ४४५, ४६२, ४८३ ।
 श्वान्तवध २११, ४६७, ४६६, ५०० ।
 श्विखण्डौ ५६६ ।
 श्विखामुद्रा ५१६, ५२१, ५२७ ।
 श्विरीष ४३७ ।
 श्विरोमाला ४२८ ।
 श्विरोमुद्रा ५१६, ५२१, ५२७ ।
 श्विलौमुख १४६ ।
 शुक्लकण्टा २७० ।
 शुद्धधर्मता २२७ ।
 शुद्धावासकायिक ४१८ ।
 शुभङ्गर ४२ ।
 शुभमेखला ५०२ ।
 शुभ ४६६, ५११ ।
 शुभा ४४८ ।
 शुभाकर १५० ।
 शुष्कमांसकपाल ५६३ ।
 शूकर २७४, २७५, २७६, २७६, २८१,
 २८४, २६२, २६६, ३०३, ३०६,
 ४३७; ०मुखा २८५; ०मुखौ २७४,
 २७६; ०रथा २७६; ०रूपा २८६ ।
 शूल ५६३ ।
 शृगाल ४३७ ।
 शृङ्गल ४१३, ४१४ ।
 शृङ्गला ७०, १२६, २३७, ४६६, ५११ ।
 शृङ्गार ४८३, ५१२ ।
 शृङ्गारादिरसोपेता ४२८ ।

शैल १६६ ।
 शौण्डिनी ४२७ ।
 श्मशान २४३, ४३७, ४४०, ४५३,
 ४५४, ४५७, ५४०, ५६८; ०कार्यट
 ५३४; ०प्रवेश ४६६; ०नामि
 ५६३; ०नाङ्गार ४३६ ।
 श्मशानोपश्मशान ४७६ ।
 श्मामादेवी ४२७ ।
 श्येन ४०६ ।

अ

आवक ६७, २०१, ३२५ ।
 औ ५१० ।
 औघर ३२८ ।
 औफलपुष्प २५६ ।
 औहट्ट (सिरिहट्ट) ४५३, ४५५ ।
 अतिस्मृतिविजया ३२० ।
 अलेग्रज ४१३ ।
 श्वेतकरवीरपुष्प २५६ ।
 श्वेतार्कपुष्प २५६ ।

घ

घटतथागत रूप ४५० ।
 घटपारमिताविमुद्धि ४६४ ।
 घड्छरी २७, ३६; ०महाविद्या २६,
 २८, ३५ ।
 घड्छरीलोकेश्वर ३४ ।
 घट्टतिक १४०; ०तिथ्या ५५२ ।
 घट्टदेवता ४६४; ०देवतो ४२५;
 ०देवतौनाथ ४६० ।
 घट्टभुजमुक्ततारा २१६ ।
 घट्टमुद्रा २५६, ४५४, ४८७, ४६१,
 ५०४; ०मुद्रिता ४२५; ०द्रोपेता
 ८६ ।
 घोटवभुजसथाकाल ५६७, ६०१ ।
 घोटवरल ४०७ ।
 घोटवल्कर ४१२ ।

स

संस्कार ४०६, ४४६ ।
 संक्रामण ३७१ ।
 संक्रीति २२६, ४६५ ।
 संश्रामताग्नि ४१६ ।
 सङ्गदत्त ३१४ ।
 सङ्गरत्न ४५६ ।
 सञ्चालनी ४४१ ।
 सञ्चालिनी ४६८ ।
 संज्ञा ४०६, ४४६ ।
 सतायडवा ४४२ ।
 सत्कामिनीकुच ७३ ।
 सद्योऽनुभवमञ्जुश्री १२१, १२२ ।
 सद्योऽनुभवारपचन १२१ ।
 सद्धर्मावतारिणी तारा ५६३ ।
 सन्वासनी ४४१ ।
 सन्वासिनी ४६८ ।
 सन्निपातज ४१३ ।
 सप्तबोध्यङ्गभावना ४८६ ।
 सप्तमाष्ट ४०७ ।
 सप्तगल ४६६, ५०८ ।
 सप्तशक्तिककल्प ५०६, ५१० ।
 सप्तश्रुकर २८५ ।
 सप्ताक्षर ४८७, ४८६, ४६५ ।
 सत्त्वपर्यङ्ग ३३, ४४, ७५, ८५, १५४,
 १५५, १६०, २१६, २५३, २७३,
 २६६, ३०५, ५५७ ; ०पर्यङ्गा
 २१७ ; ०पर्यङ्गिन् १५१ ; ०पर्यङ्गिणी
 ७६, ४०७ ।
 सत्त्ववत्सला ३१८ ।
 सत्यचामृतमद्य ५८८ ।
 सखरपा (शखर) ३८७ ।
 समताद्यान १३६, १६०, १६६, ४६३,
 ४६७, ४८२ ।
 १८, ६, १२, ५०, ७१, १६२ ।

समय ४, १३, १७, २७, ७१, १०१ ;
 ०गुलिका ४२४, ४६० ; ०चक्र
 ४०६, ४८३, ४६२ ; ०प्रथ ५३०,
 ५८६ ; ०पूर्वक ५४६ ; ०मखल
 ४६२, ४६५ ; ०मुद्रा ४, ५०, १२७,
 १७७, ४६६, ४७१, ५२७, ५४६ ।
 समयसत्त्व २१, २३, ५६, ६०, ७८,
 १०४, ११७, ११६, १३२, १३७,
 १७०, १७२, १७३, १७४, २०५,
 २५३, २५५, ३११, ३४८, ३८६,
 ४१६, ४७५, ५१६, ५२७ ।
 समयाधिष्ठानमंत्र ५३२, ५३७ ।
 समयी २५८ ।
 समाज १११ ; ०मुद्रा ३० ।
 समाधि १२६, १५७ ; ०मुद्रा ८६,
 १२६, १३३, १४१, ४०८ ।
 समाधिसम्बोध्यङ्ग ४८६, ४६४ ।
 सम्युद्योग ५३२ ।
 सम्युदाञ्जलि २७ ।
 सम्बर ४६४, ५०५ ।
 सम्बरतंत्र ४६६, ४६६ ।
 सम्बोधिवंशतिनक १६३ ।
 सम्बोध्यङ्ग ४८६ ।
 सम्भोगकाय ४५५ ।
 सम्मोदिका ६७ ।
 सरजन्म ५१३ ।
 सरस्वती ३३०, ३३६, ५६१, ५६२,
 ५६६ ।
 सरङ्गपाद ८०, ८३ ।
 सर्जन ४११ ।
 सर्कार ४११ ।
 सर्प ३२, २४५, २४६, २४६, २५१,
 २५३, २६१, २८० ; ०यक्षोपवीत
 ७६, १७२ ।
 सर्पाभरण ५०७, ५०८, ५२८ ।

सर्वज्ञ २८, २६७, ३२५, ३३२; ०ज्ञान

४३; ०ता ३३४; ०त्व १५८ ।

सर्वज्ञमित्र २२३ ।

सर्वडाकिनी ४८६ ।

सर्वतथागतज्ञान ११७, ३१८, ४७६

०हृदय २ ।

सर्वदेवताविसर्जन मुद्रा ५२४ ।

सर्वबुद्धडाकिनी ४५३, ४५४, ४५५

४५७; ०वैरोचनी ४५५ ।

सर्वमारिप्रशमनी ३०८ ।

सर्वराजेन्द्रमुद्रा ३० ।

सर्ववादिप्रमर्दक ३३६ ।

सर्षप ४६३ ।

सविद्यक १६२ ।

सहज ३८६, ३८०, ४४८, ५४०

०स्वभावा ५६४ ।

सहजविलास ३८४, ४५२ ।

सहजानन्द ५६६; ०स्वभावा ४२५ ।

सहस्रबाह्वे ४३५ ।

सहस्रशिखरे ४३५ ।

सार्वज्ञ ३६० ।

सार्वभौतिकबलिमंत्र ५३२ ।

साहस्रप्रमर्दनी ४००, ४०२, ४०६ ।

सिंह ७७, २३६ ।

सिंहनाद ४७, ४८, ५१, ५३, ६२,

६३; ०धारणी ५४; ०वाहन ४७ ।

सिंहनादलोकेश्वर ५३, ६३

सित ५३२ ।

सिततारा २१३, २१५, २१६ ।

सितवती ४०२, ४०८ ।

सितसर्पा २१७ ।

सितातपत्र ३६५ ।

सिद्धिकवीर १३७, १३८, १३९, १४०

१४५ ।

सिरिद्ध ४५५ ।

सोष्ठ ४११ ।

सौमाबन्ध २२६; ०बन्धनी ६ ।

सुखावती ३६३, ४४८

सुगत २०१, ३३४, ३३५ ५७०

सुगतिसंदर्शन ८८ ।

सुगुप्ता ५६२, ५६६ ।

सुजनभद्र १३६, ५८० ।

सुदत्ता ५६१ ।

सुधन ४६, ५६, ६४, ७७; ०कुमार

३७, ४०, ४४, ६५, १०६ ।

सुनन्दा ५६२ ।

सुन्दरा ५०२ ।

सुन्दरी ५०२ ।

सुपूर्णा ५६२, ५६७ ।

सुभगा ५०२ ।

सुभद्रा ४२७, ५६१, ५६२, ५६६ ।

सुमतिभद्र ५६२ ।

सुमालिनी ५०२ ।

सुमेख ७८, २१५ ४२४, ४३८, ४६१,

४६६, ५०८; पर्वत २५६ ४०५;

०राज ५५१ ।

सुम्भतारा १६१ ।

सुम्भिसुम्भा ४३५ ।

सुम्भा १८०, १८५, १८८, १८९, २२६;

सुर ३५७ ३५८ ।

सुरक्षिणी ५०२ ।

सुरतकामिनी ५६६ ।

सुरतचय १६२; ०चन्द्रि ५६६ ।

०भक्षणी ५६६; ०मालिनी ५६६,

०सुन्दरी ५६६ ।

सुरतेश्वरी ५६६ ।

सुरतोया ५६६ ।

सुरतोत्तमा ५६६ ।

सुराभक्षी ४२७ ।

सुविमुद्धर्षघातु १४०, १६०, १६६;

०धर्मेज्ञान ४६३, ४६७ ।

सुवीरा ४२७ ।

सूक्तयोग १८६ ।

सूचि २७४, २७६, २७७, २७८, २७९,

२८२, २८३, ३०१, ३०३, ३०४,

३०५ ; ०मुद्रा ७५, ७६ ।

सूचिमुख ४० ।

सूत्र २७६, २७८, २७९, २८२, ३०१

३०३, ३०५, ४४७ ।

सूत्रक ४८६, ४९४ ।

सूत्री २९३ ।

सूर्यप्रभ ९६ ।

स्तम्भ ४०६, ४८८, ४९२ ।

स्तम्भि १६३ ।

स्तम्भ ५३२ ।

स्तम्भकर ३७१ ।

स्तम्भन ३७१, ३७८, ४३४, ४३६ ।

स्तम्भनो ४३५ ।

स्तम्भा ५३२ ।

स्तोभ ३७८ ; ०न ३७१ ।

स्थविर ६२, २००, २०६ ।

स्थानरक्षा ५ ।

स्थिरचक्र ८६, ९३, ९४ ।

स्तोतारा १९१ ।

स्तोटा १९८, २२९ ।

स्तुति ३२९ ।

स्तुतिसम्बोध्यक ४८६, ४९४ ।

संग्रहा २२३, २२४ ।

संप्रत्यय ४२७ ।

संप्रसौदामिनोगन्धर्वनगराध्यायामायो-

पम ४७१ ।

सयम्भूकुसुम १८१, १८७, २३४ ।

सत्त्विक ३ ।

सत्त्वयन ४१०, ४१२ ।

सामदेवो ६६ ; ०प्रथा ४६७, ४७२,

४९०, ५२८, ५३० ; ०सामविद्या

१६३, ५४४ ; सामा ४८२, ५३५,

५३६ ; सामाङ्गना ४७२ ।

ह

हयकर्णा ४२७ ।

हयग्रीव ३७, ४०, ४४, ४६, ४९, ५९,

६४, ७७, १८३, १८८, २३६, ५०८,

५०९ ।

हयस्कन्ध ५०९ ।

हर ११०, १७४, १७५, ३००, ५१३,

५७१ ।

हरि ७९, ८२, ११०, १७४, १७५,

३००, ५१०, ५१३ ।

हरिहरिहरिवाहनोद्भव ७७, ७८ ;

०लोकेश्वर ७९ ।

हस्तपूजाविधि ५०० ।

हारोति ८२, १०३, ३६७, ४०९ ;

०मंत्र ८२, १०३ ।

हालाहल ३१, ३२, ६५, ६६, ६८,

६९, ७०, ७१, ७२, ७३ ; ०लोकेश्वर

६६ ।

हिमवन्त २४८ ।

हिरण्यगर्भ ८२, १७४, १७५ ।

हेवक १४६, १९९, ४६०, ४६१,

४६२, ४६८, ४६९, ४७०, ४७१,

४७२, ४७४, ४७५, ४७६, ४७७,

४८२, ४८४, ४८५, ४८६, ४८९,

४९०, ४९३, ४९४, ५००, ५०३,

०महिषी ४३५ ; ०रूप २३१,

४७४ ; ०वच ५०३ ।

हेवकी ४८८, ४८९, ४९२, ४९४ ।

हेवच ४४३, ४६१, ४७९ ; ०देशक

४५० ; ०योगवान् ४७९ ।

हेवचक्रम ३८४, ३८८, ३८९ ०तंत्र

३८१, ३९१ ।

होमकुलविधि ३६८, ३७० ।

होमोद्दी ५९६ ।

ERRATA.

Page,	Line,	For,	Read,
Vol. I.			
7	.. 7	.. नमःसै०	नमःसै०
14	.. 4	.. भक्षणीया	भक्षणीया
15	.. 11	.. समन्विनी-	समन्विनी
17	.. 5	.. सुद्रादिषु गौ०	सुद्रादिषु गौ*
"	.. 7	.. सुशौलानपराधयोः	सुशौले नापराधयेत्*
"	.. 8	.. न कार्यं	नाकार्यं*
28	.. 3	.. ० वक्षसा	० वक्षसा
48	.. 5	.. मेकवारं भा०	० मेकवारं भा०
57	.. 12	.. तदन्तरं भा०	तदन्तरं
61	.. 18	.. ० मन्त्रभा०	० मन्त्र भा०
67	.. 13	.. नीयम् ।	नीयम् ।
68	.. 10	.. ० भावान् ।	० भावान्
82	.. 16	.. सिद्धि०	सिद्धि०
110	.. 5	.. तान्	तान्
115	.. 16	.. ० रिति	० रिति ।
122	.. 5	.. अरपचनधीः	अरपचन धीः
160	.. 3	.. सत्त्वधर्मी	सत्त्वधर्मी
169	.. 5	.. तान्	तान्
180	.. 19	..	After साक्षा । add [यां यां इच्छन्ति तां तां वशमानयति ।]
182	.. 14	.. स्वयं न	स्वपति
183	.. 17	.. योगवरेण	योगीवरं न
189	18-20	.. मोक्षवर्णा ... रागवद्विक्राम्	[मोक्षवर्णा व्यवस्थेये इषवर्णा च कर्तव्यः । मोक्षवर्णा तथा प्राप्ते वर्णे तु रागवद्विक्राम् ।]
208	.. 15	.. ह्रीं	ह्रीः
235	.. 16	.. योगवरेण	योगीवरं न
239	.. 16	.. चङ्गा०	चङ्गा०
251	.. 18	.. ततो दक	ततो दक
258	.. 2, 9, 19, 20	.. ह्रीं	ह्रीः
260	.. 12	.. चैतदुक्तं	चैतदुक्तं
261	.. 8	.. ० सागराणां	० सागराणां

* Suggested by Pandit V. Bhattacharyya in *IHQ Vol. III*, p. 428.

Page,	Line,	For,	Read,
		Vol. II.	
264		साद्यश्चर०	साक्षात्चर०
„	15	हौं	ह्रौः
265	9		
266	14		
290	8	पक्षोपचारा०	भारा०
297	7	०मचेतुनः	०मचेतुकम्
315	6	पूजोपचा०	पूजोपचा०
323	10	रत्नाश्च, रत्न०	रत्नाश्चरत्न०
335	2	मेधापरो	मेधा परे
338	4	ब्रह्माक्ष०	ब्रह्माक्ष०
365	12	०सिद्धौ०	०सिद्धौ०
391	1	पञ्चमौलौ	पञ्च मौलौ
418	19	०हृदयामन्त्रः	०हृदयमन्त्रः
438	10	बलिम्	बलिं
458	17	०पचार०	०पचार०
459	9	०रधोवक्त्र०	०रधो वक्त्र०
462	5	उत्पद्यते ।	उत्पद्यते
„	7	पक्षोपचार०	पक्षोपचार०
476	5	०रूपादर्शक०	०रूपादर्शक०
505	2	भटित्येषा	भटित्येष
512	5	०पताकाधरं	०पताकाधरं
533	3	०चन्द्रा०	०[पञ्चा]०
536	16	पुष्पप्राप्त०	पुष्पं प्राप्त०
538	3	०मुदित०	०मुदित०
543	12	०दर्शी	०दर्शी ।
573	9	ऊँकार०	औँकार०
584	10	०चारैः	०चारैः
590	7	तत्पुष्पं	यत्पुष्पं
595	4	यक्षी	यक्षी
In all instances		ऊँ	औँ

GAEKWAD'S ORIENTAL SERIES.

Critical editions of unprinted Sanskrit Works, edited by
competent scholars, and published by the Oriental
Institute, Baroda.

BOOKS PUBLISHED.

Rs. A.

1. **Kāvya-mīmāṃsā** : a work on poetics, by Rājaśekhara (880-920 A.D.) : edited by C. D. Dalal, and R. Anantakrishna Sastry, 1916. Re-issue. 1924 2-4
This book has been set as a text-book by the Bombay and Patna Universities.
2. **Naranātāyaṇānanda** : a poem on the Paurāṇic story of Arjuna and Kṛṣṇa's rambles on Mount Girnar, by Vastupāla, Minister of King Virādhaṃśa of Dholka, composed between Samvat 1277 and 1287, i.e., A.D. 1221 and 1231 : edited by C. D. Dalal and R. Anantakrishna Sastry, 1916 out of print.
3. **Tarkasaṅgraha** : a work on Philosophy (refutation of Vaiśeṣika theory of atomic creation) by Anandaśāna or Anandagiri, the famous commentators on S'āṅkara-cārya's Bhāṣyas, who flourished in the latter half of the 13th century : edited by T. M. Tripathi, 1917 2-0
4. **Pārthaparākrama** : a drama describing Arjuna's recovery of the cows of King Virāṭa, by Prahlādanadeva, the founder of Palanpur and the younger brother of the Paramara king of Chandravati (a state in Marwar), and a feudatory of the kings of Guzerat, who was a Yuvaraja in Samvat 1220 or A.D. 1164 : edited by C. D. Dalal, 1917 0-6
5. **Rāṣṭraudhavaṃśa** : an historical poem (Mahākāvya) describing the history of the Bagulas of Mayūragiri, from Rāṣṭraudha, king of Kanauj and the originator of the dynasty, to Narayana Shāh of Mayūragiri by Rudra Kavi, composed in S'aka 1518 or A.D. 1596 : edited by Pandit Embar Krishnamacharya with Introduction by C. D. Dalal, 1917 1-12
6. **Līṅgānuśāsana** : on Grammar, by Vāmana, who lived between the last quarter of the 8th century and the first quarter of the 9th century : edited by C. D. Dalal, 1918 0-8
7. **Vasantavilāsa** : an historical poem (Mahākāvya) describing the life of Vastupāla and the history of

- Guzerat, by Bālachandrasūri (from Modheraka or Modhera in Kaḍi Prant, Baroda State), contemporary of Vastupāla, composed after his death for his son in Samvat 1296 (A.D. 1240) : edited by C. D. Dalal, 1917. 1-8
8. **Rūpakaṣaṭkam** : six dramas by Vatsarāja, minister of Paramardideva of Kalinḍara, who lived between the 2nd half of the 12th and the 1st quarter of 13th century : edited by C. D. Dalal, 1918 .. 2-4
9. **Mohaparājaya** : an allegorical drama describing the overcoming of King Moha (Temptation), or the conversion of Kumārapāla, the Chalukya King of Guzerat, to Jainism, by Yaśaḥpāla, an officer of King Ajaya-deva, son of Kumārapāla, who reigned from A.D. 1229 to 1232 : edited by Muni Chaturviḷayaji with Introduction and Appendices by C. D. Dalal, 1918 .. 2-0
10. **Hamṁiramadamardana** : a drama glorifying the two brothers Vastupāla and Tejaḥpāla and their King Viradhavala of Dholka, by Jayasimḥasūri, pupil of Virasūri, and an Ācārya of the temple of Munisuvrata at Broach, composed between Samvat 1276 and 1286 or A.D. 1220 and 1239 : edited by C. D. Dalal, 1920. 2-0
11. **Udayasundarikathā** : a romance (Campū, in prose and poetry) by Soddhala, a contemporary of and patronised by the three brothers Chchittarāja, Nāgārjuna, and Mummuniḥarāja, successive rulers of Konkan, composed between A.D. 1026 and 1050 : edited by C. D. Dalal and Pandit Embar Krishnamacharya, 1920 .. 2-4
12. **Mahāvidyāvidambana** : a work on Nyāya Philosophy, by Bhatta Vādiṇdra who lived about A.D. 1210 to 1274 : edited by M. R. Telang, 1920 .. 2-8
13. **Prācīnagurjarakāvyaṣaṅgraha** : a collection of old Guzerati poems dating from 12th to 15th centuries A.D. : edited by C. D. Dalal, 1920 .. 2-4
14. **Kumārapālapratibodha** : a biographical work in Prākṛta, by Somaprabhāchārya, composed in Samvat 1241 or A.D. 1195 : edited by Muni Jinaviḷayaji, 1920. 7-8
15. **Gaṇakārikā** : a work on Philosophy (Pāśupata School) by Bhāsarvajña who lived in the 2nd half of the 10th century : edited by C. D. Dalal, 1921 .. 1-4
16. **Śaṅgītamakaranda** : a work on Music by Nārada : edited by M. R. Telang, 1920 .. 2-0
17. **Kaviṇdrācārya List** : list of Sanskrit works in the collection of Kaviṇdrācārya, a Benares Pandit (1656 A.D.) : edited by R. Anantakrishna Shastri, with a foreword by Dr. Ganganatha Jha, 1921 .. 0-12
18. **Vārāhaḡṛhyasūtra** : Vedic ritual (domestic) of the Yajurveda : edited by Dr. R. Shamasastri, 1920 .. 0-10
19. **Lekhapaddhati** : a collection of models of state and private documents, dating from 8th to 15th centuries

	Rs. A.
A.D.: edited by C. D. Dalal and G. K. Shrigondekar, 1925	2-0
20. Bhaviṣayattakahā or Pañcamīkahā : a romance in Apabhraṃśa language by Dhanapāla (<i>circa</i> 12th century): edited by C. D. Dalal, and Dr. P. D. Gune, 1923.	6-0
21. A Descriptive Catalogue of the Palm-leaf and Important Paper MSS. in the Bhandars at Jessal-mere , compiled by C. D. Dalal, and edited by Pandit L. B. Gandhi, 1923	3-4
22, 23. Paraśurāmakalp-sūtra : a work on Tantra, with commentary by Rāmeśvara and Paddhati by Umānanda: edited by A. Mahadeva Sastry, B.A. 2 vols., 1923.	11-0
24. Tantrarahasya : a work on the Prābhākara School of Pūrvamīmāṃsā, by Rāmānujacārya: edited by Dr. R. Shamasastri, 1923	1-8
25, 32. Samarāṅgaṇa : a work on architecture, town-planning and engineering, by king Bhoja of Dhara (11th century): edited by Mahamahopadhyaya T. Gaṇapati Shastri, Ph.D. 2 vols., 1924-1925	10-0
26, 41. Sādhana-mālā : a Buddhist Tantric text of rituals, dated 1165 A.D. consisting of 312 small works, composed by distinguished writers: edited by Benoytosh Bhattacharyya, M.A., Ph.D. 2 vols., 1925-1928	14-0
27. A Descriptive Catalogue of MSS. in the Central Library, Baroda . Vol. 1 (Veda, Vedāksana and Upaniśads), compiled by G. K. Shrigondekar, M.A. and K. S. Ramaswami Shastri, with a Preface by Dr. B. Bhattacharyya, Ph.D. 1925	6-0
28. Mānasollāsa or Abhilaṣitārthacintāmaṇi : an encyclopædic work divided into one hundred chapters, treating of one hundred different topics by Someśvaradeva, a Chalukya king of the 12th century: edited by G. K. Shrigondekar, M.A., 3 vols. vol. I. 1925	2-12
29. Nalavilāsa : a drama by Rāmechandrasūri, pupil of Hemachandrasūri, describing the Paurāṇika story of Nala and Damayantī: edited by G. K. Shrigondekar and L. B. Gandhi, 1926	2-4
30, 31. Tattvasaṅgraha : a Buddhist philosophical work of the 8th century by Śāntarakṣita, a Professor at Nālandā with Pañjikā (commentary) by his disciple Kamalaśīla, also a Professor at Nālandā: edited by Pandit Embar Krishnamāchārya with a Foreword in English by Dr. B. Bhattacharyya, M.A. Ph.D. 2 vols. 1926	24-0
33, 34. Mirat-i-Ahmadi : with its Khatimae or Supplement: By Ali Mahammad Khan, the last Moghul Dewan of Gujarat: edited in the original Persian by Syed Nawabali, Professor of Persian, Baroda College, 3 vols. (vol. I and III in the Press), vol. II. 1926	12-0

Rs. A.

35. **Mānavagṛhyasūtra** : a work on Vedic ritual (domestic) of the Yajurveda with the Bhāṣya of Aṣṭāvakra : edited with an introduction in Sanskrit by Pandit Rāmākrishna Harshaji S'āstri, with a Preface by Prof. L. B. Dele, 1926 5-0
36. **Nāṭyāsāstra** : of Bharata with the commentary of Abhinavagupta of Kashmir : edited by M. Ramakrishna Kavi, M.A. 4 vols, vol. I, illustrated, 1926 .. 6-0
37. **Apabhraṇis'akāvyatrayī** : consisting of three works, the Caracari, Upadeśarasāyana and Kālasvarūpakulaka, by Jinadatta Sūri (12th century) with commentaries : edited by L. B. Gandhi, 1927 4-0
38. **Nyāyapraveśa**, Part I (Sanskrit Text) : on Buddhist Logic of Dinnāga, with commentaries of Haribhadra Sūri and Pārsvadeva : edited by Principal A. B. Dhruva, M.A., LL.B., Pro-Vice-Chancellor, Hindu University, Benares *Shortly.*
39. **Nyāyapraveśa**, Part II (Tibetan Text) : edited with introduction, notes, appendices, etc., by Pandit Vidhusēkhara Bhattacharyya, Principal, Vidyabhavana, Visvabharati, 1927 1-8
40. **Advayavajrasaṅgraha** : consisting of twenty short works on Buddhist philosophy by Advayavajra, a Buddhist savant belonging to the 11th century A.D., edited by Mahāmahopādhyāya Dr. Haraprasad Shastri, M.A., C.I.E., Hon. D. Litt. 1927 2-0
42. **Kalpadrakośa** : standard work on Sanskrit Lexicography by Keśava : edited with an elaborate introduction and indexes by Pandit Ramavatara Sarma, M.A., Sahityacharya of Patna. In two volumes, vol. I, 1928. 10-0
43. **Mirat-i-Ahmadi Supplement** : by Ali Muhammad Khan. Translated into English from the original Persian by Mr. C. N. Seddon, I.C.S. (retired) and Prof. Syed Nawab Ali, M.A. Corrected Re-issue, *shortly*. .. 6-8

BOOKS IN THE PRESS.

1. **Rāmācarita** of Abhinanda, Court poet of Hāravarṣa (cir. 9th century A.D.) : edited by K. S. Ramaswami Shastri.
2. **Nāṭyadarpaṇa** : on dramaturgy by Ramacandra Suri with his own commentary : edited by Pandit L. B. Gandhi and G. K. Shrigondekar, M.A.
3. **Nāṭyāsāstra** : Vol. II. edited by M. Ramakrishna Kavi.
4. **Jayākhyasamhitā** : an authoritative Pāñcharātra work : edited by Pandit E. Kṛṣṇamacaryya of Vadtal.
5. **Buddhist works on Logic** : containing reconstructed texts from Chinese, Tibetan texts and English translation of Chinese texts of ancient authors like Nāgārjuna Vasubandhu, etc. by Prof. Giuseppe Tucci of Italy.

6. **Mānasollāsa or Abhilāṣitārthacintamaṇi**, vol. II, edited by G. K. Shrigondekar, M.A.
7. **A Descriptive Catalogue of MSS. in the Oriental Institute, Baroda**, vol. II (Ś'rānta, Dharma and Gṛhya Sūtras) compiled by the Library staff.
8. **A Descriptive Catalogue of MSS. in the Jain Bhāṇḍars at Pattan**; edited from the notes of the late Mr. C. D. Dalal, by Pandit L. B. Gandhi, 2 vols.
9. **Bhāvaprakāśana of Ś'aradātanaya**; an ancient work on Dramaturgy; edited by Pandit Ramaswami Shastri, Oriental Institute, Baroda and His Holiness Yadugiri Yatirāja Swami, Melkote.
10. **Prajñopāyaviñiścayasiddhi of Ananāgavajra and Jñānasiddhi of Indrabhūti**; two important works belonging to the little known Vajrayāna school of Buddhism (8th century A.D.); edited by Dr. B. Bhattacharyya, Ph.D.
11. **Siddhāntabindu**; on Vedānta philosophy by Madhusūdana Saekasvati with commentary of Purnasottama; edited by P. C. Divanji, M.A., LL.M.
12. **Tathāgataguhyaka or Guhyasamaja**; the earliest and the most authoritative work of the Tantra School of the Buddhists; edited by Dr. B. Bhattacharyya, Ph.D., Director, Oriental Institute, Baroda.
13. **Influence of Portuguese on the Asiatic Languages**; Translated into English from Portuguese by Prof. A. N. Soares, M.A., Baroda College, Baroda.
14. **Persian Chronicle**; history of the Safvi Period of Persian History 15th and 16th centuries by Hasan Bāmī, edited by C. N. Seddon, I.C.S. (retired), Reader in Persian and Marathi, University of Oxford.
15. **Nañjarājayaśobhūṣaṇa**; by Nrsimhakavi *alias* Abhinava Kalidāsa, a work on Sanskrit Poetics and relates to the glorification of Nañjarāja, son of Virabhūpa of Mysore; edited by E. Krishnamacharya.

**PUBLISHED BY THE GOVERNMENT OF H.H. THE
MAHARAJA GAEKWAD OF BARODA.**

Gazetteer of the Baroda State. By Rao Bahadur Govindbhai H. Desai, B.A., LL.B., Naeb Dewan, Baroda State, and the late Principal A. B. Clarke, B.A. With map. 2 volumes, 1923, each Rs. 15.

Census of India, 1921, Vol. XVII, Baroda. By Satyavrata Mukerjee, B.A., Subah, Baroda Division, formerly Superintendent of Census Operations, Baroda State.

In three parts 1921-22—

		Rs.	As.	P.
Part I Report	16	8 0
„ II Imperial Tables	9	0 0
„ III State Tables	4	8 0

Mirat-i-Ahmadi, the Original Persian Text. Edited by Professor Nawab Ali. In 3 volumes.

(Gaekwad's Oriental Series. Vol. II, 1927, Rs. 12. Vols. I and III are in the Press.)

English Translations of Vols. I and II are also in preparation.

